

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A cluster of red flowers, possibly gerberas, is positioned in the upper half of the cover. Several petals are shown falling from the main cluster, creating a sense of movement. The flowers and petals are a vibrant red color against the black background.

gecenin ortası

jack & jill
ikinci kitap

Jewel E. Ann



ilk aşk son nefes unutulmaz bir geçmiş

Günah dolu bir geçmişe sahip Jackson Knight, kimlik değiştirip ülkenin diğer ucuna taşındığı zaman bir karar alır: Artık daha iyi biri olacak ve kötü alışkanlıklarını yeni düzenine taşımayacaktır.

Ancak komşusunun güzel yardımcısını gördüğü an tüm planları değişir.

Söz konusu yardımcı Ryn Middleton; huysuz kızı, daha da huysuz köpeği ve baskıcı eski kocasıyla uğraştığı sıkıcı günlere alışmıştır. Bir anda hayatına giren Jackson için hazır değildir. Fakat karşı koymanın imkânsız olduğu bu yakışıklı adamın ilgisini komik ve inanılmaz bulur. Yoğun müzakerelerin ardından, Jackson'ın evlilik teklifini daha ilk randevularında kabul eder.

Jackson, rüyalarının kadınıyla birlikte olmak için savaşırken ikiz kardeşi Jillian'la da uğraşmak zorunda kalır. Geçmişine tutunmaya çalışan kederli Jillian, kalbini çalan doktor ve ona yeni bir kalp veren çavuş arasında tercih yapabilecek midir?

Aydınlık günler için hissedilen umudun ötesinde karanlığın kasveti, gerçeğin yanılsaması ve akıldan çıkmayan bir geçmiş vardır.

Yaşayanlar af ister. Lâkin ölümler intikam peşinde.



KDV'den muaf.

nemesiskitap.com



nemesiskitap | nora | masalperest

9 786258 400977



NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 691

Gecenin Ortası Jewel E. Ann

Kitabın Özgün Adı: Middle of Knight

Çeviren: Esra Çetin

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Ece Uyar

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Jewel E. Ann, 2015

Bu kitap, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Maximus Literary ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-8400-97-7

Baskı: Ocak 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 47939

gecenin ortası

Jewel E. Ann



Çeviren: Esra Çetin



NEMESIS
KİTAP

Jewel E. Ann

Özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Üç harika oğluyla birlikte evde kalmak ve aile işini yönetmek için dış hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Çağdaş-romantik türünden birkaç kitap okuduktan sonra bu hikâyelerin bağımlısı haline geldi. Haftada iki ya da üç roman okuyup daha fazlasını arzuladı ve yazma pratiği yapmaya karar verdi. Pelerinini takıp gezegeni kurtarmadığı ya da içini ısıtan aşk romanları okumadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle yemek yemekten ve çocuklarıyla kaya tırmanışına gitmekten hoşlanıyor.

- *Kalbim Sana Ait*
- *Günün Sonu (Jack&Jill #1)*

Esra Çetin

1986 yılında Düzce'de doğan Esra Çetin, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi-İşletme bölümünden mezun olmuştur. 2012 yılında başladığı çevirmenlik serüvenine hâlâ devam etmektedir ve okuyucuyla buluşan kırk dört çevirisi vardır.

40 yaş üstü kadınlara. Bizde hâlâ iş var!

Birinci Bölüm

KNIGHT

İŞARETLER HER YERDEYDİ. Tecrübe, kötü niyetli ve sinsî bir kaltaktı. Çoktan cevaplanmış bir soru üzerine düşünmek ne işe yarardı ki? TSSB *her şeyi kapsayan* bir durumdu. AJ bunu biliyordu. Jillian bunu reddediyordu. Kader bunu kabulleniyordu.

Seni seviyorum. Bu sözleri neden söylemiş olabilirdi ki? Erkek kardeşi Jackson onu hastaneden eve götürürken, Jillian Knight bu soruyu düşündü.

“Yani öylece kaçtın mı?” diye sordu Jackson, yan tarafına hızlıca bir bakış atarak.

“Gittim. Dışarı çıktım. AJ’ye bir şeyler yapmam gerektiğini söyledim.”

“Peki, neymiş o yapacağın şey?”

“Oradan defolup gitmem gerekiyordu.”

“Neden?”

“Dedi ki... ‘Seni seviyorum.’”

“Anlıyorum... Aslında anlamıyorum. Bu konuda bana yardım etmen gerekecek.”

“Bunu neden söylesin ki? Geçirdiği kaza, bu mantıksız duyguların patlamasına yol açan ölüme yakın bir deneyim miydi? Ve sorun sadece bunu söylemesi değildi. Bunu söyleme şekliydi. Sanki biri kafasına silah dayamıştı.”

“Onu seviyor musun?”

“Hayır... Be-ben bilmiyorum. Sıkıntı da bu zaten. Ne söylemem gerekiyordu? *Teşekkür ederim* ya da *beni sevmemeni tercih ederim* mi?”

“Peki, şimdi ne olacak?”

Jillian iç çekti. “Bilmiyorum. Önce yemek ve bira, sonra yarın onunla yüzleşeceğim.”

O akşam saat on birde, dört şişe Heineken’in yardımıyla, Jillian bir aydınlanma yaşadı. Bu onun için yeni bir rekordu. Çoğu aydınlanma, altıncı Heineken şişesinin sonuna kadar gerçekleşmezdi.

“Jackie?” diye fısıldadı, Jackson’ın yatak odasının kapısını açarak.

“Bana ne diye seslendin öyle?” diye homurdandı Jackson, başını yastığına gömmüş ve çarşafı beline kadar örtmüştü.

Jillian kıkırdadı, sonra hıçkırdı. “Jackie... Sonunda anladım.”

Jackson dönerek dirsekleri üzerinde yükseldi ve koridordan gelen ışık yüzünden gözlerini kıstı. “Bana bir daha böyle seslenirsen, bira etkisini göstermeden seni bayıltırım.”

“Yana kay.” Jillian, kardeşinin yatağına doğru tökezledi.

“Çıplağım.”

“Yani... Yana kay.” Jillian zorla yatağa girdi.

Jackson diğer tarafa kaydı ve çarşafı beline kadar çekti.

“AJ’yi sevmeye karar verdim.”

“Karar mı verdin?”

Jillian, Jackson'a bakacak şekilde yan döndü ve yanağını birbirine kenetlemiş olduğu ellerine dayadı. "Evet. Neden olmasın? Değil mi? AJ olgun biri ve yatakta iyi, beni anlıyor ve yatakta iyi. Güçlü ve huysuz ki bunu garip bir şekilde seksi buluyorum. Ah... Yatakta iyi olduğundan bahsetmiş miydim?"

Jackson tavana baktı. "Evet, bundan bahsettin." Kıkırdadı. "Seks, aşk demek değildir."

"Bunu asla söylemedim. Tanrım... Siz erkeklerin düşündüğü tek şey seks." Her kelimede dili dolanıyordu. "Ben ciddiylim. O benim şansım. Bir gün sonsuz mutluluğunu bulacaksın ve o kadın sonsuza dek seninle yaşamamı istemeyecek. AJ beni alır."

"Tanrım, şu anda acayip sarhoşsun. Hepsi bu kadar, ha? Demek onu sevmeye öylece karar verebilirsin, sanki aşk bir seçimmiş gibi? Ve bu derin duyguyu, seni 'anlaması', hatta daha da acınası... Seni 'alması' olasılığına dayandırırıyorsun. Kendini bir sokak köpeği gibi gösteriyorsun. İçkiyi bırakmalısın. Kendine olan saygını yitirmene neden oluyor."

"Önemli değil. Benden nefret etmesindense beni sevmesini tercih ederim. Vasektomi yaptırmış, bu yüzden ileride bebeklerini doğurması için bir anne aramıyor ve kesinlikle yapışkan biri değil, bu yüzden bazı yönlerden mükemmel bir adam. Ve ona karşı bazı hislerim var ve belki de bunlar aşktır. Kafadan hasarlı olduğum için onu kaybetmeyeceğim. Cage arayıp da AJ'in bir kaza geçirdiğini söylediğinde, yemin ederim ki kalbim durdu. Bu aşk olmalı."

Jackson gözlerini ovuşturdu. "Otuz yaşındasın ve birdenbire bir aile istemediğine mi karar veriyorsun?"

Jillian gözlerini devirmeye çalıştı, ama ağır göz kapaklarının ardında bunu yapmak zordu. "Çocuk istemeyen ikiz kardeşimden bunu duymak çok saçma."

"Bunu asla söylemedim."

“Çocukları sevmediğini söylemiştin.”

“Yine yanlış aktarıyorsun. Başkalarının çocuklarını sevmiyorum. Benim çocuklarım harika olacak.”

“Olacak mı?”

“Evet. Hem de hepsi. Karım o kadar seksi olacak ki aletimi odadan uzak tutamayacağım. Sürekli hamile gezecek.”

Jillian güldü. “Bunu görmek için sabırsızlanıyorum. Yani yengeçlerimi... Karının içine soktuğun aletini değil.”

“Aletimi görmek istemiyorsan, buradan defol git.”

“İyi. İyi geceler.” Jillian, sarhoş benliğini Jackson’ın odasından çıkarmaya çalışırken önce komodine, sonra da duvara çarptı.

JILLIAN’IN BİR ÖNCEKİ AKŞAM çok fazla içmiş olması sabah uyanışında değildi. Sürekli çalan kapının da öyle.

“Jackson!” diye seslendi.

Hiçbir ses gelmedi.

Zamanın farkında olmayan Jillian –öğlen on ikiyi çeyrek geçiyordu– kapıyı bu kadar erken saatte çalan kişinin görgü kurallarıyla yoksun olmasıyla ilgili bir şeyler homurdandı. Çıplak ayaklarını ön kapıya doğru sürüklerken, çok fazla Heineken’in nefesi olduğu zonklama karşısında yüzünü buruşturdu.

“Cage, selam.” Meme uçları soğuk sabah esintisini selamlarken, sabah güneşi retinalarını yaktı.

Cage boğazını temizledi ve gözlerini kadının yarı çıplak vücuduna yerine onunkiler üzerinde kalmaya zorladı.

“Ah... Selam. Babamı hastaneden eve getirdim. Seni görmek istiyorum. Benim kampüse geri dönmem gerek ama bu hafta sonu geleceğim.”

“Evet... Ben... Hımm, evet.” Jillian hiçbir anlam ifade etmeyecek şekilde zırvalarken başını salladı. “Duş aldıktan sonra yanına giderim.”

Kapıyı kapatmaya başladı.

“Jillian?”

“Hımm?”

“Teşekkür ederim.”

Jillian gözlerini kıstı. “Ne için?”

“Burada olduğun ve ona katlandığın için. Hiç söylemese bile. Bunu takdir ettiğini biliyorum. Ama esas olarak kendi adıma teşekkür ederim. Birinin... Ona göz kulak olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.”

“Ah... Tabii.” Jillian omuzlarını silkti. “Bugün nasıl?”

“İyi. Sanırım. Sessiz. Biraz dikkati dağılmış gibi. Bence kaza onu gerçekten sarstı ki bu biraz garip çünkü kazalar geçirdi, silahlı çatışmalara girdi ve hatta vurulan bir uçaktan aşağı atladı.”

Jillian kaşlarını çatı. Cage, AJ’in pek de iyi olmadığına dair Jillian’ın daha önceki şüphelerini doğruluyordu. “Onunla konuşurum. Kampüse giderken dikkatli sür.”

“Teşekkürler. Dikkatli olurum.”

Bir önceki gece alkolün ağır etkisi altındayken yaptığı açıklamanın gözden geçirilmesini de içeren uzun bir düşün ardından, Jillian, ruh halinden birkaç ton daha parlak sarı bir elbiseyle kırmızı yağmur çizmelerini giydi ve toplamakta zorlandığı cesareti gizlemek için en iyi gülümsemesini takındı. Ona yiyecek bir şeyler götürmeyi de düşündü, ancak o hafta ölüme yaklaştığı tek bir olayın yeterli olduğuna karar verdi.

“AJ?” diye seslendi kendini eve buyur ederken.

“Kanepedeyim.”

Köşeyi dönerek salona baktı. Pencerelelerdeki kapalı panjurlar ışığın içeri girmesini engellerken, durgun hava ciğerlerini ağırlaştırdı. “Hey,” derken sesi alışılmadık derecede kısıktı. Lanet olası sinirler. “İçiyor musun? Beşten önce?”

AJ bira şişesini kafasına dikti. Bunun sadece görüntüsü bile Jillian’ın midesinin bulanmasına neden oldu.

“Evet, neden olmasın?” AJ televizyonu kapattı.

Jillian çizmelerini çıkardı ve kanepenin diğer ucuna oturup AJ’in oraya uzattığı ayaklarını kendi kucağına aldı.

AJ birasını içmeye devam ederek ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

“Dünle ilgili...”

AJ başını iki yana salladı. “Onun için endişelenme.”

“Endişelenmiyorum... Ya da endişeleniyordum ama artık endişelenmiyorum.”

“Önemli değil. Sadece unut gitsin.”

Jillian parmağını adamın bacağındaki yılan dövmesinde gezdirdi. “Peki, ya unutmak istemiyorsam?”

“Ne istediğin umurumda değil.”

Jillian, dudakları aralanmış ve gözleri kocaman açılmış bir halde ona baktı. “Bunu yeniden düşünmek için bir dakikaya ihtiyacın var mı?”

AJ bir yudum daha aldı. “Hayır.”

“Daha sonra gelmemi ister misin?”

“Hiçbir zaman gelmene gerek yok. Sana söylemek istediğim tek şey buydu.”

Yirmi dört saatlik kırbaç darbesi epey bir acı vermişti. Özellikle de onun duygularına karşılık vermeye hazırlandığı için. Ama şimdi bu duygular, onun öfkesi karşısında geri planda kalmıştı.

“Kötü bir gün mü geçiriyorsun, yoksa tüm bunlar dün yanından ayrılmanla mı ilgili?”

“Bana karşı bu kadar küçümseyici olma. Kötü bir gün *geçir-miyorum* ve sana dünü unutmanı söyledim.”

Jillian, AJ’in bacaklarının altından çıkarak ayağa kalktı. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.” Çizmelerini giyip kapıya doğru yürürken adam onun bir bakışını daha hak etmiyordu.

“Aramayacağım...” AJ’in sesi boğuklaştı.

Jillian arkasını döndü. “AJ!”

AJ titremeye başladı ve bir *küt* sesiyle kanepeden yere yuvarlandı.

“Aman Tanrım!”

Vücudunu ele geçiren nöbet, bilincini kaybetmesine neden olmuştu.

Jillian sehpanın üzerindeki ceptelefonunu aldı ve 911’i tuşladı. Onunla konuştular ve bir ambulans gönderdiler. Jillian, Jackson’ın telefonuna bir mesaj bırakarak onları hastaneye kadar takip etti, ancak bunun büyük olasılıkla geçirdiği kazanın ve sarsıntının bir yan etkisi olduğunu varsayarak Cage’i aramayı erteledi.

AJ’yi hemen acil servise aldılar, ancak aileden olmadığı için kimse ona herhangi bir bilgi vermedi. Bir saat sonra onu görmesine izin verdiler.

“Neden hâlâ buradasın?” Jillian odaya girerken, adamın sözleri yenilgiyle ağırlaşmıştı.

“Çünkü seni seviyorum, aptal.” Ona söylemeyi bu şekilde planlamamıştı ama kendine engel olamayarak birden bire ağzından kaçırmıştı. Bu kelimeler pek doğru gelmiyordu, ama yanlış da hissettirmiyordu. Sadece öylesine bir kelime gibiydi.

AJ gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. “Yapma.”

Jillian yatağının kenarına oturdu. “Dün yanından ayrılmamalıydım ve üzgünüm. Söylediklerin beni korkuttu. Kendimi böyle bir sevgiye layık hissetmiyorum ve...”

“Dur... Sadece dur.” AJ gözlerini açtı. “Önemli olmadığını söylediğimde ciddiye aldın.”

“Önemli olmayan nedir?” Jillian’ın sesi yükseldi. “Ben mi? Biz mi? Bana olan sevgin mi? Benim sana olan sevgim mi?”

“Hepsi,” dedi AJ monoton bir sesle.

“Dün önemliydi. Dedin ki...”

“Bitirmeme izin vermedin!”

Jillian sıçradı.

AJ iç geçirdi. “Dün bitirmeme izin vermedin. Çok erken gittin.”

Jillian başını iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

“Seni sevdiğimi bilmene ihtiyacım vardı, ama sonrasında sana artık seninle birlikte olamayacağımı söyleyecektim.”

“Evet, bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor. Yardıma ihtiyacın var. TSSB hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, ama seni içten içe yiyor. Kimsenin sana yardım edemeyeceğini düşünüyor olabilirsin, ama belki de sadece başka bir görüşe ihtiyacın vardır.” Jillian, geri adım atmayı reddediyordu, eski bir kanepenin kollarına atılmayı reddediyordu. AJ sert ve kırıncı olabilirdi, ama Jillian bununla başa çıkabilirdi.

“Hoşça kal, Jillian.” AJ bakışlarını kaçırdı.

“Hiçbir yere gitmiyorum, seni inatçı orospu çocuğu.” Adamın yüzünü tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. AJ oydu, aşktaki son şansındı ve bu şans kaçırılmamaya kararlıydı. Geçmiş zaten çok şey götürmüştü. Onu almayı da hak etmiyordu. AJ onun geleceğiydi – uğruna savaşacağı bir gelecek.

“Kötü bir zamanda mı geldim?”

Jillian döndü.

Beyaz laboratuvar önlüklü bir doktor kapıda duruyordu.

“Hayır... Üzgünüm, içeri gelin.” Öfkesinin üstesinden gelerek gülümsedi ve daha demin bir hastayı tartaklamamış gibi AJ’in yüzünü serbest bıraktı.

Doktor başını sallayarak onlara doğru yürüdü. “Ben onkoloji bölümünden Dr. Rinehart.”

Odanın içindeki tüm hava buharlaştı. Jillian alacak tek bir nefes bile bulamadı.

“Doktor.” AJ başını salladı. “Bu benim arkadaşım Jillian.”

Jillian, Dr. Rinehart’a değil, AJ’ye baktı. “Ne-neden bir onkoloji uzmanına ihtiyacın var?”

“Söyle ona, doktor. Neden sana ihtiyacım var?”

Dr. Rinehart, Jillian’a pişmanlıkla dolu bir gülümsemeye baktı. “AJ’in beyinde tümör var. Dünkü kazasından sonra çekilen MR’ında keşfedildi.”

Hava. Lanet olası hava nereye gitmişti? Migren atakları, birdenbire değişen karakter, her şeyi TSSB’na bağlama... Herkes bunu nasıl gözden kaçırabilirdi?

“Kanser mi?” diye fısıldadı.

“Emin değiliz,” diye yanıtladı Dr. Rinehart.

“Ne zaman emin olacaksınız?”

Dr. Rinehart, AJ’ye baktı.

“Öldüğümde ve otopsi bunu doğruladığında.”

Jillian, AJ’ye öfkeyle baktı. Ona kızmanın sırası değildi, ama kızmıştı. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Bunu neden söylerdi ki?

“Ölmüyorsun!” Jillian, onay için Dr. Rinehart’a baktı.

“Dün AJ’yi gören nöroloğa danıştım. Tümör ameliyat edilemez durumda olabilir.”

“Ama... Radyoterapi, kemoterapi veya başka bir şey yapabilirsiniz, değil mi?”

“Evet, başka seçenekler de var.”

“Ama nörolog, benimki gibi tümörlerde başarı oranının daha düşük olduğunu itiraf etti. Ve kahrolası bir kobay faresi olmaya-
cağımdan eminim, yani...”

“Yani ne?” diye çıkıştı Jillian, AJ’ye “Hiçbir şey yapmayacak mısın? Baş ağrıların daha da kötüleşene kadar bekleyecek misin? Her gün nöbet geçirene kadar bekleyecek misin? Bekleyecek misin ta ki...” Göğsündeki tanıdık acı bir yıkım güllesi gibi çarptı. Tuzlu varlıklarını tadana kadar yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark etmemişti.

“Ölene kadar?” AJ onun elini tuttu ve o kadar sert sıktı ki Jillian’ın göğsündeki acı geri dönüşü olmayan yıkıcı bir şeye dönüştü. “Evet, Jillian. Ben öleceğim.”

İkinci Bölüm

SÖYLEYECEK HİÇBİR ŞEY yoktu ve aynı zamanda çok şey vardı, ama hiçbir şey galip geldi. AJ, doktorun ümitsiz baş sallaması ve migren ataklarına yardımcı olacak ve nöbet geçirme riskini azaltacak bir avuç ilaçla hastaneden ayrıldı. Jillian eve dönerken en az bir düzine kez konuşmak için ağzını açtı ama dudaklarının arasından hiçbir şey çıkmadı.

“Eve bıraktığın için teşekkürler.” diye mırıldandı AJ, genç kadının arabasından inerken.

“Cage’e ya da annenle babana söyledin mi?” Jillian arabadan dışarı fırladı ve onu kapısına kadar kovaladı.

AJ başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti.

“Kendini bana kapatma.” Genç kadının sözleri ham duygularla doluydu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki hiçbirine bir anlam veremiyordu.

Herkes meşgul okuyan adam, sırtı ona dönük, başı öne eğik, elleri belinde, yenilgiye uğramış bir halde kapısında duruyordu. “Neden? Sen kendini her zaman kapattın.”

“Ben öyle bir şey...”

AJ ona döndü. “Yapıyorsun. Sen New York’tan gelen yetim Jillian’sın. Erkeklerin kanını akıtmak gibi hastalıklı bir ihtiyacın var. Otuz yaşındasın ve en büyük yeteneğin seks oyuncakları satmak. Bu çok acınası bir durum. Ama yine de bir noktada, hep sine inandım. Bir yanımla seni seviyor, ama nasıl olduğunu bilmiyorum ve nedenine dair de en ufak bir fikrim yok, çünkü seni gerçekten tanımıyorum bile!”

Jillian dişlerini sıktı. “Tanımak istemedin. Kendin söyledin.”

“Peki, şimdi istiyorum.”

“Şey, ben... Yapamam,” diye fısıldadı Jillian, başını iki yana sallayarak.

“Neden?”

“Sadece yapamam.” Onun anlamasını asla sağlayamazdı. “Ölmeni istemiyorum.”

Dile getiremeyeceği her şeyi söyleyen gözlerindeki yalvarışı neden göremiyordu?

“Sana ne olduğunu anlat. Anlat bana ve pazartesi günü onkoloji uzmanından bir randevu alayım.”

“Bu adil değil.”

“Kafamda lanet olası bir tümör var. Hayat adil değil!”

Jillian başını iki yana sallamaya devam etti. Bu bir kâbustu. Sonunda uyanmak zorunda kalacaktı. “Bana sıkık hayatınla şantaj mı yapıyorsun? Senin sorunun ne? Seni seven bir oğlun ve annenle baban var.”

“Bana güvenmiyorsun.” AJ gözlerini kıstı ve sonra tekrar kapağına döndü.

“Bu, güvenle ilgili değil!” Jillian onun kolunu tuttu. “Sadece...” Öfke ve çaresizlik, göğsünün içindeki başka bir el bombasının pimini çekti. “...bunun olduğunu unut. Lütfen.”

AJ güldü. Resmen kahkaha attı. Jillian'ın öfkesi gözyaşlarını geride tutuyordu.

“Neyi unutayım? Isırmaları ve pençelemeleri mi? Kırılan bur-numu mu? Aynı yatakta uyuyamadığımız gerçeğini mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Jillian, hissettiği utanç kalan son müca-delesini de alıp götürürken gözlerini kapatarak.

AJ ondan uzaklaştı. “Yapamam.”

JILLIAN ALDIĞI YENİLGİYLE KENDİNİ zayıf hissederek evi-nin kapısını itip açarken telefonu bir mesajla titredi.

İbraniler 9:22

“O nasıl?”

Jillian'ın nabzının gümbürtüsü Jackson'ın sesini bastırdı. AJ'in doktorları ona aşırı dozda korku vermişken, pisliğin biri onun dikkatini çekmeye ve onun ödünü koparmaya çalışıyordu.

“Beyninde tümör var.”

“Jill...” Jackson onu kollarına çekti ama kadının gözlerinde hâlâ yaş yoktu, sadece soğuk bir uyuşukluk vardı. “Kanser mi?”

“Henüz emin değiller, ancak ameliyat edilemez durumda ve AJ tedavi olmak istemiyor.” Jillian, durumun korkunçluğu karşı-sında gülerek geri çekildi. “Başka bir şekilde ifade etmeme izin ver... Ona geçmişimi anlatırsam tedaviyi kabul edecek.”

“Ah... Bunu düşünmüyorsun...”

“Hayır, ona anlatmayacağım.” Jillian omuz silkti. “Benim yü-zümden bir ölüm daha gerçekleşse ne olacak ki?”

“Bu senin suçun değil.”

Jillian başını iki yana sallayarak telefonunu kaldırdı. “Zaten bir önemi yok. Muhtemelen ondan önce öleceğim.”

Jackson telefonu onun elinden aldı. Şaşkınlıktan alnı kırıışırken gelen mesajın anlamını aradı. “*Nitekim Kutsal Yasa uyarınca hemen her şey kanla temiz kılınır, kan dökülmeden bağışlama olmaz.*”

“Ya oysa?”

Jillian gözlerini kıstı. “Kim?”

“AJ.”

“Hiç komik değil.”

“Komik olmaya çalışmıyorum.”

“Yüce İsa aşkına, Jackson! Beyninde tümör olduğunu söylediğimi duydun mu? Ona migren ağrıları yaşıyor ve nöbet geçirmesine neden oluyor, muhtemelen karakterinin birdenbire değişmesinin nedeni de bu, ama o bir takipçi sapık değil.”

“Belki de kişiliklerinden biri öyledir.”

“Değil.”

“Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Trigger ve Dört öldü. Anne ve babamızın ölümünden sorumlu olan insanlar olsaydı, bu kedi fare oyununu oynamazlardı... Sadece ölmüş olurduk.”

Jillian ellerini yüzüne koydu ve hafifçe homurdanarak iç çekti. “Knox’a bana yeni bir telefon almasını söyle. Ben yatmaya gidiyorum... Gelecek aya kadar. Beni uyandırma.”

AŞIRI KORUMACI VE BAZEN de fazla düşkün kardeş, bir piç olmaktan nefret ediyordu ama birinin bu rolü de üstlenmesi gerekiyordu. Jillian’ın yatak odasından sadece su içmek için çıktığı üç günün ardından, Jackson onu kara delikten çekip çıkardı.

“Zaman doldu. Müdahaleye başlamadan önce yataktan kalkman için sana beş saniye veriyorum.”

“Bana dokunursan seni öldürürüm,” diye uyardı Jillian, örtülerin altından.

“Meydan okumayı memnuniyetle kabul ediyorum. Bu noktada, senden gelecek herhangi bir yaşam belirtisini memnuniyetle karşılarım. Belki de kıının iyicene tekmelenmesine ihtiyacın vardır.”

Kardeşi onu omzuna atıp banyoya taşırken, “Jackson!” diye bağırdı Jillian ırpınarak. Jackson, inatçı ikizini duşa attı ve buz gibi su üzerine akana kadar kolu çevirdi.

Jillian duvarları peneledi ve boğulan bir kedi gibi yere kaydđ.

“Yđkan. Kokuyorsun.”

Bir saat sonra, Jillian temiz kıyafetleri ve ıslak saçlarıyla odasından ıktđ. “Beni seviyor. Ve lyor. Bu berbat bir şey, değil mi?” Boş gözlerle Jackson’a baktđ.

Jackson, AJ’in yaklaşan ölümünü doėrulamalıydđ ancak bunun nedeni tümörden olmayacaktđ. “lmeyecek, en azından bugün. Bence şok geçiriyor. Durumunun gerçekliğini kabullendiğinde, cesaretini toplayacak, deneysel bir tedaviyle beyninin yarısını kızartmalarına izin verecek ve psikotik komşusuyla sonsuza dek mutlu yaşayacak.”

“Hiç komik değil.”

Jackson, kardeşinin yüzünü elleri arasına aldı ve cansızlığı karşısında i çekti. “Sana *senin*, şimdiye dek tanıdđđm en güçlü insan olduğunu hatırlatmaktan asla vazgeçmeyeceğim, çünkü cehennem dibine girsch bile penelerinle kazıyarak dışarı ıkmağı seçiyorsun. Bu *senin* yaptđđn bir şey değil... Bu sensin. Her şeye rağmen hayatta kalansđn.”

Yaşayan en cesur kadın titrek bir nefes aldı. “Değilim. *Sen* öylesin... Sensiz ölürdüm.”

Jackson ona sarıldı. “Ölmezdin. Bence bir meteor Dünya’ya çarpıp tüm insan nüfusunu yok etse bile sen hayatta kalırsın.”

Jillian homurdandı. “Ben yenilmez değilim.”

Jackson başının üstüne bir öpücük kondurdu. Jillian onun tüm dünyasıydı. “Benim için öylesin.”

Bu cesur kadının koruyucusu bile kendi şeytanlarıyla yaşıyordu. İçgüdülerini takip etseydi, Claire’in ve dolayısıyla kız kardeşinin hayatını kurtarabilirdi. Ama bunun yerine, babalarının yaklaşık yirmi dört saat sonra eve dönmesini beklemişti.

Yirmi dört saat çok geçti.

Kız kardeşine bunu hiç söylememişti ve hayatının her günü suçluluk duygusuyla boğuluyordu. Varsayımlar daha fazla acıdan başka bir şey getirmezdi.

“İki saat sonra dersim var ve o zamana kadar halletmem gereken birkaç işim var. Bu yüzden bir şeyler ye ve Dodge ile Lilith’i ara. Senin için endişeleniyorlardı.”

Jillian başıyla onayladı.

“Ve gözlerine buz falan koy... Yüzün şu anda bir garip görünüyor.”

“Ah, bunun için teşekkürler.”

“Her zaman.”

JILLIAN BİR PARÇA KIZARMIŞ ekmeği zorla mideye indirdi ve ardından gözlerine çay poşeti koyup uzandı. Her zaman kalbine sahip olacak adam hayattaydı, ama onu bir daha asla görmeyecekti. Ona bahsi geçen o kalp olmadan sevmenin mümkün olduğunu düşündüren adam hemen yan taraftaydı, ama acıma-

sız bir intihar görevinde olduğu için eninde sonunda ölecekti ve onu bir daha asla göremeyecekti.

Belki de hayatta kalan son kişi o olacaktı. Sadece o ve hayat – ikisi de eşit derecede çılgındı.

Kapı zili çaldı. Çay poşetlerini çöpe atarak çıplak ayaklarını kapıya doğru sürükledi.

“Merhaba.” Jillian, verandasında duran kadına gülümsedi.

“Merhaba, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Ryn Middleton. AJ’in evini temizliyorum.” Yan evi işaret etti. “Saksının altında genellikle bir anahtar olur, ama şimdi yok. Garaj şifresi de çalışmıyor. Ceptelefonunu denedim ama doğrudan sesli mesaja gidiyor.”

Jillian hafifçe güldü. AJ’in birini evden uzak tutmaya çalıştığından hiç şüphesi yoktu, ama bu kişi Ryn değildi. “Son zamanlarda bazı sorunları vardı. Eminim bu sadece aklından çıkmıştır.”

Ryn burnunu kırıştırdı. “Seni rahatsız etmek ya da başını belaya sokmak istemem, ama evinin yedek anahtarı sende var mı? Beş yıldan fazla bir süredir evini temizliyorum, yani hırsız falan değilim. Sadece gerçekten çok yoğun bir programım var, bu yüzden bugün onun evini temizlemezsem iki hafta daha beklemek zorunda kalacak.”

Jillian gülümsedi. “Aslında var.” Parmağını kaldırdı. “Hemen gidip getireyim.”

Kurallara asla uymayan kadın, küçük bir kara kutu ile geri döndü. Ryn tek kaşını kaldırdı.

“Kapıyı senin için açacağım. Bu arada ben Jillian.”

Jillian’ın çizmeleri nemli çimlerin üzerinden AJ’in ön kapısına doğru gıcırdayarak ilerlerken Ryn onu takip etti. “Ah... Bu bir anahtara benzemiyor.”

“Bu evrensel bir anahtar. Epey kullanışlıdır. Sen de bir tane almayı düşünmelisin. Eminim bu kapıda kaldığın ilk ev değildir.”

Ryn gergin bir kahkahayla cevap verdi. “Komşuların, bir müşterinin kapısını açmak için maymuncuk kullanmam hakkında ne düşüneceklerinden emin değilim.”

“Senin dahi olduğunu düşünürler.” Jillian kolu çevirdi ve kapı açıldı. “Eh, en azından ben seni bunu yaparken görseydim böyle düşünürdüm.” Maymuncuğu kutuya geri koydu ve kutunun kapğını kapattı.

“Ya içeri nasıl girdiğimi sorarsa?”

Jillian gururla sırtıttı. “Ona seni içeri aldığımı söyle. Gerçek bu ve güven bana, sonrasında sana daha fazla soru sormayacaktır.”

Ryn hafifçe başını salladı. “Teşekkürler. Bir an önce işe koyulsam iyi olur.”

Jillian gülümsedi, eve doğru birkaç adım attı ve sonra arkasını döndü. “Yeni müşteriler alıyor musun?”

Ryn, arabasının arkasından iki kova dolusu malzeme aldı. “Muhtemelen bir tane daha alabilirim, ama haftalık müşteri olması gerekiyor. Salı öğleden sonraları iki saatlik boşluğum var, ancak iki haftada bir gelinecek bir iş için yeterli zaman değil. Ev daha fazla kirleniyor. Bu da daha fazla zaman gerektiriyor.”

“Erkek kardeşim ve ben, hafif temizlik için birinden yardım alabiliriz, eğer ilgilenirsen.”

“Erkek kardeşin mi?”

Jillian güldü. “Evet. Oda arkadaşım aynı zamanda kardeşim oluyor, şimdilik. Buraya yeni taşındık.”

“Pekâlâ, evet... Salı günleri isterseniz sizi programıma koyabilirim. Burada işim bittiğinde hâlâ evde olursan gelip tahmini bir hesap çıkarabilirim.”

Jillian'ın tahmini bir hesaba ihtiyacı yoktu, ama ondan bunu beklemek normalmiş gibi görünüyordu bu yüzden ona ayak uydurdu. "Tabii. Ben evde olmasam bile Jackson mutlaka olacaktır. Ve küçük bir uyarı... Senden hoşlanacak." Ryn'a göz kırptı.

Ryn'ın dudaklarında huzursuz bir gülümseme belirdi. "Affedersin?"

"Sadece söylediği ya da yaptığı her şeyi görmezden gel. Bekârlık yemini etti. Bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor."

"SALI GÜNLERİ BU MAĞARAYI temizlemesi için AJ'in temizlikçisini işe aldık ve onun evindeki temizliği bitirdiğinde tahmini bir hesap çıkarmak için bize uğrayacak. Bu yüzden nazik ol ve aletini pantolonunun içinde tut. Lilith'e bakmaya gidiyorum." Jillian saçlarını atkuyruğu yaptı.

"Onu işe mi *aldık*?" Jackson, kız kardeşinin ona danışmadan ikisi adına karar vermesine bayılıyordu.

"Evet."

"Ve *neden* aletimin pantolonumdan dışarı çıkacağını düşünüyorsun?"

Jillian ona güvenmeyerek resmen hakaret etmişti. O artık değişmiş bir adamdı.

Kardeşinin cevabı bir iç çekişle başladı. "Çünkü senden daha büyük; otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında olabilir. Ve çok hoş biri."

Jackson kollarını kavuşturdu. "Hoş kelimesini tanımla."

"Büyük olasılıkla evli; çocukları, iki balığı ve bir köpeği var, bu yüzden bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum."

"Hoş kelimesini tanımla." Jackson fikrine sadık kaldı.

“Bir yetmiş boyunda, elli dokuz kilo, utangaç bir gülümsemesi, küt kesilmiş dalgalı sarı saçları, açık mavi gözleri ve çilleri var. Güle güle.” Jillian kapıyı kapattı.

Jackson, betimleyici tüm öğeleri zihinsel bir görüntüye yerleştirdikten sonra kasıklarına baktı. “Evet, dostum, bu bir sorun olabilir.”

Birkaç saat sonra, dersin tam ortasındaiken, birkaç yumuşak vuruşla kapı çaldı.

“Sen çalmaya devam et. Hemen dönerim.”

Kapıyı açtı. “Merhaba.” Sadece bakmak için birkaç saniye daha oyalanırken, dudaklarının kıvrılmasına neden olan gülümseme genişlemeye devam etti. Bakmaktan zarar gelmezdi. “Sen AJ’in temizlikçisi olmalısın.”

“Evet. Ryn Middleton.” Ryn başını yana eğdi. “Üzgünüm, bölüyor muyum?”

“Bir dersin ortasındayım ama Jillian senin geleceğini söylemişti. İçeri gel. Eve göz atmaktan çekinme. Bizi rahatsız etmezsin.”

Ryn başıyla onaylarken, gerçekten utangaç ama samimi, güzel bir gülümseme büyüleyici yüzünü süsledi. Ancak Jackson’ın dikkatini asıl çeken gözleriydi ki bu, geçmişine göre büyük bir değişiklikti. Genellikle bir kadının bırakın göz rengini, adını bile hatırlayamazdı. Ancak buz mavisi halelerle çevrili parlak mavi gözlere sahip istisna hemen önünde duruyordu. Onu hipnotize edici bir sarmal gibi içine çekiyorlar, sadece dik dik bakan bir aptala çeviriyorlardı.

“Ah...” Jackson yana doğru hareket etti ve sırtı “...Evet, içeri gir.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Ryn.

Jackson’ın öğrencisi, ona fiziksel olarak zarar vermeyi hayal etmesine neden olan kendi uydurma akortlarını çalarak piyanosunu öldürmeye devam ediyordu. Ryn’in fısıldamasına gerek

yoktu. Sesi, arka planda devam eden müzikal katliamdan melek-
si bir kurtuluş sunuyordu.

Dikkati dağılmış piyano öğretmeni aklında müstehcen düşüncelerle öğrencisinin yanına otururken, Ryn onların evini inceledi. Parmağında alyans falan yoktu ama temizlik yaparken takmıyor olması mümkündü. Beş dakika kadar sonra ön kapının yanında durup bir kâğıda bir şeyler yazdı.

“Şarkıyı tekrar çal,” dedi Jackson öğrencisine. Zihni, *Defol git! Ve bir daha asla Siyah İnci’ye dokunma*, diye çığlık atıyordu.

Jackson ona yaklaşıırken yeni takıntısı gülümsedi. “İşte tahmini hesap burada.”

“Harika. O halde salı günü görüşürüz.”

Ryn’in kaşları hafifçe çatıldı. “Sen...” kâğıdı işaret etti “...bakmadın bile.”

Jackson iki saniye boyunca kâğıda baktı. “Harika. O halde önümüzdeki salı günü görüşürüz.”

Ryn kıkırdadı. “On iki otuzda.”

Jackson başıyla onayladı. “Eğer zamanı *kocanla* görüşüp bizi geri araman gerekiyorsa, sorun değil.”

Ryn tek kaşını kaldırdı. “Kadınların iş planlamak için kocalarından izin istemesinin birkaç nesil önce modasının geçtiğine eminim. Salı günü on iki otuzda görüşürüz.”

Korkunç bir cevap. Bundan ne çıkarması gerekiyordu? Basit bir “Evli değilim” veya “Kocamın iznine ihtiyacım yok” kabul edilebilir cevaplardı. En azından net cevaplardı; kabul edilebilir olan tek cevap ilkiydi.

KAHRETSİN. KAHRETSİN. KAHRETSİN. KAHRETSİN.
Kahretsın. Bu, Ryn’in yeni müşterileri hakkındaki düşüncelerini, özellikle de piyano dersleri veren dövmeli seks tanrısı hakkın-

daki düşüncelerini özetliyordu. Böyle görünen adamlar piyano dersleri vermezdi. Sonra bir de köprüsüne beyaz bant takılmış olan o gözlük vardı. Adam kapıyı açtıktan otuz saniye sonra, onun sadece o gözlüklerden başka bir şey giymeden üzerine tırmandığını hayal etmesi yanlış mıydı? Muhtemelen.

Lanet olası hormonlar.

O gözler ve o gülümseme... Ryn kendisiyle flört edildiğini gördüğü anda anlardı. Ya da belki adam sadece alay ediyordu. Flört, "Seni istiyorum," derdi. Alay, "Beni istiyorsun, ama hiç şansın yok," derdi. Ryn'in bunun üzerine düşünmesi gerekiyordu.

Bekârlık yemini.

Jackson bir rahip gibi görünmüyordu, ama gerçekten daha iyi bir açıklama yoktu. Muhtemelen kilisede org çalıyordu. Org çalan dövmeli bir rahip. Ve yaşı... Ondan çok *daha gençti*. Cinsel hayatının baharında olmalıydı. Bu, Jillian'ın uyarısını açıklıyordu. Adamın bedensel ihtiyaçları ruhsal çağrısıyla savaşıyordu ve aradığı tip, basit bir kategoriye indirgenmişti: Kadınlar. Bir kişi açlık çektiğinde seçici davranmaz. Sadece yemek ister.

Bu kadar uzun süre –belki de ebediyen– seks yapmadan yaşadıktan sonra herhangi bir kadın cazip gelirdi. Bu mümkün müydü? Jackson bakir miydi?

Ryn, gittiği son evi otomatik pilotta temizledi ve yorgun, yaşlı kıcını duşa sürükledi. Otuzlu yaşlarının sona ermesine üç hafta vardı. Çok büyük bir mesele değildi, sadece yirmi bir yaşında bir kızı ve uzaklaştırma kararı çıkardığı eski bir kocası olan kırk yaşında bir bekâr olacaktı. Bu berbat herifleri seçmek konusunda onun üzerine yoktu.

Hayatındaki en önemli erkek, on yaşındaki Alman çoban köpeği Gunner'dı. Onu daha bir yavru iken evlat edinmişti ve birlikte yıllarca eğitim görmüşlerdi. Mükemmel bir bekçi köpeği, bir asker gibi ona itaat ederdi.

“Maddie’yi aramalı mıyız?”

Gunner başını yana eğdi. Ryn havluyla saçlarını kuruturken yatağa oturdu ve telefonunu eline aldı.

“Şimdi olmaz, anne.”

“Seninle de konuşmak güzel, Maddie.”

“Beni her gün arıyorsun. Bir randevum var. Bazılarımızın bir hayatı var, biliyorsun.”

Ryn biliyordu. Nasıl bilmezdi ki? Kızı ona bunu her zaman hatırlatıyordu.

“Doğum gününe bir spa buluşması ayarlayabileceğimizi düşündüm.”

“Doğum gününde çalışmak zorundayım. Bunun neden böyle olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Hayır. Bunu bir daha duymasına gerek yoktu. Ryn uzaklaştırma kararı çıkardığında Maddie’nin babası üniversite fonunu geri çekmişti. Maddie, annesinin aşırı tepki gösterdiğinden şikâyet ediyordu. Ryn aşırı tepki göstermiyordu ama Maddie’nin bunu bilmesine imkân yoktu, çünkü Ryn onu tüm çirkinliklerden koruyordu. Bu bir annenin fedakârlığıydı ve kızı ona saygısızca ve küçümseyici bir şekilde davransa bile Ryn asla pişman değildi.

“Pekâlâ, senin yerine çalışacak birini bulursan...”

“Bunu yapmayacağım.”

Ryn’in ağzından her zamanki iç çekiş kaçtı. Bir gün Maddie, hiçbir miktarda paranın her ikisinin de ruhunu Şeytan’a satmalarını haklı çıkarmadığını anlayacaktı. Ve Preston Iverson şeytandı.

“Madison... Seni seviyorum.” Ryn, inatçı kızı cevap verme fırsatı bulamadan aramayı sonlandırdı. Elbette tek çocuğunu seviyordu, ama daha fazla aşağılayıcı yoruma tahammül edeme-

yecek kadar kendine saygısı vardı. Üç yanlış yapma hakkı gibiydi – üçüncüden sonra konuşmayı sonlandırıyordu.

“Eh, fena gitmedi sanırım.”

Gunner bir kez daha başını eğdi. Onu teselli etti, gözyaşlarını yaladı ve bir kez bile şikâyet etmedi. Belki Maddie’yi de itaat okuluna götürmesi gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm

JILLIAN, DODGE VE Lilith'in evinden ayrıldıktan sonra eve döndü. İçeri girip Jackson'la, ikinci mesajla ve AJ'in teşhisinin sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değildi. Ön verandadaki sundurmanın geçici sığınağını seçerek yere oturdu ve komşularının ızgara yapmasını, bahçeleriyle ve bitkileriyle ilgilenmesini izledi. Esinti, Stan'in kömür ızgarasının dumansı aromasını ve ağustosböceklerinin monoton çığlığını taşıyarak bir artıp bir azalıyordu.

Küçük bir yanı AJ'in eve gelmesini bekliyordu ki bu saçmaydı, çünkü ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de onu görebilseydi, onun kollarına atılabilseydi, doğru sözler aklına gelirdi. Keşke AJ onun içindeki çatışmayı hissedebilseydi, o zaman geçmişinin önemli olmadığını fark ederdi. Belki. Keşke. Ama bundan şüpheliydi.

"Hey, ufaklık. Notlara ve kar-zarar tablosuna baktın mı?" diye sordu Stan araba yolunda topallayarak ilerlerken. Omuzları çökmüştü, alnından ter damlıyordu ve çamurlu bahçe dizlikleri hâlâ bacaklarına bağlıydı. Adam çalışmaya hiç ara vermiyordu.

"Baktım." Kısaca.

“Geliştirebileceğimiz bir şey var mı?”

“Kar temizleme için çok fazla para harcıyorsunuz. Tamam, ben buralardan değilim, ama kar küreyicilerinizin gecenin ortasında hafif bir karlanma olduğu anda ortaya çıktığını hissediyorum. Sonra sigortaya giden çılginca miktarda para var. Dickson’ın evine yıldırım düşüp çatıya zarar vermesi derneğin politikası için meşru bir iddiaydı. Fakat Anderson’un orada yaşamayan üniversite çağındaki kızının çıkardığı mutfak yangınıyla ilgili en son iddia? Bu, asıl ev sahibinin sigortasından talep edilmeliydi.”

“Eh, ayrımcılık yapmamaya çalışıyoruz.”

“Bence derneğin ayrımcılık konusunda daha az ve harekete geçme konusunda daha fazla endişelenmesi gerekiyor. Pikniklerde komşu olmak sorun değil, ancak insanların parasından sorumlusanız buna bir iş gibi bakmalı ve yazılı yönergeler ve sınırlar koymalısınız.”

Stan başını salladı. “Dodge ile bunun hakkında konuşacağım.” Jillian’ın görüşü karşısında biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Duymak istediğin şey bu değilse üzgünüm, ama dürüstçe fikrimi sordun.”

“Hayır, hayır... Sorun değil. Seni böyle güç bir duruma sokmak istemedim. Sonuçta bu senin uzmanlık alanın değil.”

Evet, öyleydi. Ama Stan bunu asla bilemezdi.

Stan gittikten sonra, Jillian batan güneşin yüzüne çarpmasına izin vererek ılık beton sundurmaya uzandı. Lilith’le paylaştığı her şey, en sevdiği filmin fragmanı gibi zihninde yeniden oynuyordu. AJ ortalıktan kaybolduğundan beri bu boşluğu Luke dolduruyordu ki bu ironikti, çünkü o noktaya kadar, Jillian Knight olarak tüm varlığı Luke şeklindeki büyük bir boşluktan ibaret gibiydi.

DAY

JESSICA, BİR rüya olması gereken şeyden tek başına ve çıplak şekilde uyandı. Bağlar. Gözyaşları. Aşk. Seks... Gelmiş geçmiş en iyi seks. Yüzünü bir yastıkla kapatarak sessizce homurdandı. "Lütfen bana bunun bir rüya olmadığını söyle."

"Bir rüya değildi."

"Jones!" Jessica yastığı yere fırlatarak ayağa kalktı.

"Günaydın." Tanrıların tanrısı, beline sarılmış havlusu, ıslak saçları ve seksi gülümsemesiyle kapıda duruyordu.

"Merhaba," diye soludu Jessica. "Kalmışsın."

"Kaldım... Kanepede."

Nefesi kesilen Jessica'nın gözleri adamın vücudunda dolaştı. Omzundaki iz yeni değildi. Long Beach'tendi. "Arkanı dön."

Luke başını iki yana salladı. "Kanımı akıtmadın."

Jessica soluğunu yavaşça bırakarak sinirlerini yatıştırdı. Onunla bir kereden fazla seks yapmıştı. Luke onun bağlarını çözmüştü ve Jessica... Onun. Kanını. Akıtmamıştı.

"İyileşmedin."

Jessica başıyla onayladı. "Ama bu bir adım."

Arzuladığı seksi dudaklar bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. "Küçük bir adım."

"Senin için daha iyiyim."

"Benim *yanımda* daha iyisin."

Jessica kaşlarını çatarak ona baktı. "Sahibinin yanında terbiyeli olan bir köpek gibiyim."

Luke'un göğsü yumuşak bir kıkırtıyla titreşirken, büyüyen gülümsemesi dişlerini gözler önüne serdi. "Hiçbir zaman 'terbiyeli' olacağından emin değilim."

Luke ile ilgili her şey onu büyölüyordu. *Onun* kontrolü altında hissettiği kırılğanlık neredeyse onu mahvediyordu. Vücudunu kaç battaniyenin örttüğü ya da çıplaklığını gizleyen giysi katmanları önemli değildi, onun huzurunda sonsuza dek çırılçıplak hissedecekti.

“Eve gitmem ve iş için üstümü değıştirmem gerek.”

Eflatun rengi örtü göğüslerinden aşağı kaydı. “Seni kalmaya ikna edebilir miyim?”

Luke, genç kadının çıplak göğüslerine baktı. Tereddütsüz. Suçluluk duymadan. Jessica tamamen ona aitti. O bunu biliyordu ve Jessica da bunu biliyordu.

“Evet, ama bunu yapmazsan hastalarım minnettar olur.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Kontrol duygumu elimden almadan teslim olmamı sağlamayı.”

Luke havlusunu çıkardı ve kot pantolonunu giydi. “Teslim olmak *nihai kontroldür*.”

“İşte şimdi benimle dalga geçiyorsun, Jones.”

Luke gömleğinin düğmelerini ilikledi. “Duş al. İşe git. Bugün biraz üretken olursan, daha sonra seni ödüllendireceğim.”

“Yani ben senin köpeğimin. Yakalamaca oynayacak mıyız? Frizbiyle aram epey iyidir.”

Luke ayakkabılarını bağladı. Gülümsemesini saklamak için her gün biraz daha mücadele ettiğini görmek Jessica’yı heyecanlandırıyordu. “Seni yedi gibi alırım.”

“Yedi otuz. Yediye kadar ders veriyorum.”

“Ders mi?”

“Meşru müdafaa.”

Luke ona düşünceli bir bakış atarak başını salladı. “Şiddete maruz kalan kadınların sığınma evinde mi?”

“Evet.”

“O halde yedi buçukta görüşürüz.”

“Hey!” diye seslendi Jessica, Luke kaçışına başlarken. “Hepsi bu kadar mı?” Çıplak vücudunu sergileyerek yataktan dışarı fırladı. “Hoşça kal öpücüğü yok mu?”

Luke omzunun üzerinden geriye bakıp dudaklarını büzdü ve havadan öpücük gönderdikten sonra ön kapıya yürümeye devam etti.

“Jones!” Jessica ona yetişmek için koştu ve adam ön kapıyı açmadan önce onu durdurdu.

“Beni hâlâ seviyor musun?”

Luke, genç kadının çıplak vücudunu görmek ona acı veriyormuş gibi iç çekti. “Sana tapıyorum.”

“Bana *tapıyor* musun? Ne? Artık beni sevmiyor musun?”

Luke askılıktaki seçenekleri inceleyerek uzun, gri bir kazak aldı ve genç kadının etrafına sardı. Jessica tek kaşını kaldırarak karşılık verdi.

“İnsanlar çikolatayı, sörfü ve Japon balıklarını *sever*. Tapınma daha iyidir... Hem sevmek hem de hayranlık duymak demektir.”

Bir çivi kadar sert olan kadın, bir süreliğine genç bir kıza dönüştü. “Bana hayran mısın?” Duyduklarına inanamayan Jessica’nın sesi yumuşadı.

“Sana hayranım.” Luke, genç kadının dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu ve o kendisine yaklaşmadan geri çekildi.

Jessica, kazağı omuzlarından aşağı itti. “Ama bedenime hayran değil misin?”

Luke hızlı bir hamle yaparak kapıdan dışarı çıktı. “Hayranım... Hem de çok,” diye seslendi merdivenlerden aşağı koşarken.

Bu hayranlık itirafı sonrasında Jessica'nın gülümsemesi kontrol edilemez bir zevkle ışıldadı. "Benim sevimli olduğumu düşünüyor." Ama bu gülümseme, pencereye koşup camı kaydırarak açarken kaş çatışına dönüştü. "Kahretsin, Jones!"

Luke, GTO'sunun kapısını kapatmadan önce bir anlığına yukarı baktı.

"Bu da başka bir köpek referansıydı. Yavru köpekler *sevimlidir*." Jessica kaşlarını çattı.

Luke başını iki yana salladı. Kapıyı kapatırken yakışıklı yüzüne büyük bir sırıtış yerleşti.

"Tanrım, o çok sevimli." Jessica'nın kıkırtıları duşa girene kadar devam etti.

JESSICA, EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞUNU yavaşlatan trafiğe ve turistlerle dolu teleferiklere lanet okudu. Tek araçlık garajına girdiğinde, *taptığı* GTO evinin önüne park etmişti bile.

"Kalbimle alay etme Jones. Bu akşam onu sürmeme izin versen iyi olur," diye mırıldandı kendi kendine, dişlerini göstererek ona gülümserken.

Jessica evinin ön basamaklarına yaklaşıırken, "İşte benim kızım," diyerek sırıttı Luke.

"Onun kızı" olmak hoşuna gidiyor muydu? Hem de nasıl!

Luke, onu bileğinden tutup vücuduna çekti ve dudaklarını bularak nefesini çaldı. Jones'un, Dr. Luke Jones'un, baştan çıkarıcı mavi gözlerle ona bakmasına, onu o seksi vücuduna çekmesine ve uzun zamandır arzuladığı dudaklarla onu öpmesine asla alışamayacaktı.

Jessica'nın dizleri boşalınca Luke genç kadının dudaklarını serbest bıraktı ama onu sert göğsüne yakın tutmaya devam etti.

"Gidip üzerimi değiştireyim. Beni *yolcu koltuğunda* bekle."

“Güzel deneme.” Luke onu merdivenlerden yukarı takip etti.

Hızlı bir değişiklikten sonra akşam yemeği için Sausalito’ya gittiler. Arabayı Luke kullandı.

“Bu bizim ilk resmi randevumuz gibi geliyor.” Jessica, parlak çatal bıçakları kırmızı kumaş peçetenin içinden çıkarırken göz kırptı.

“Arkadaşlarımızın bizi buluşturduğu günü saymıyor musun?” diye sordu Luke.

Jessica, şarabını servis eden garsona gülümsedi. “Hayır. Oünkü ilk öpücüğümüze rağmen.” Dişlerini birbirine bastırarak sırttı.

O ilk öpücüğün değer bilmez kurbanı ona gözlerini kısarak baktı.

“Eh, öyleydi.” Jessica güldü. “Yani... Bu bir iş yemeği mi?”

“İş yemeği mi?”

“Evet. Daha gayri resmi bir terapi mi?”

“Hayır. O dündü. Bu akşam seni gayri resmi hastam olarak göremem.”

Jessica şarabını yudumladı. “Neden?”

“Çünkü bir randevum var.”

Adam hakkındaki her şey mükemmelliği temsil ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve neden Batı Yakası’nın tartışmasız en büyük felaketiyle birlikteydi? “Mmm... Evet, sana bahsettiğim o güzel kızla.”

Luke elindeki menüyü kapattı. “Onun mükemmel bir av olduğunu söylemiştin.”

“Benimle aynı fikirde misin?”

“Evet.”

“Bu hafta sonu ne yapıyorsun?”

Bu PDF’i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF’e para
vermeyin!

Luke omuz silkti. “Bu, yarın benim evimde ne kadar temizlik yapacağına bağlı.”

“Yani gerçek bir planın yok. Harika. Ailemle tanışmanı istiyorum. Cumartesi sabahı annemle Samovar’da çay içeceğiz ama belki hepimiz bir akşam yemeği ya da pazar kahvaltısı için buluşabiliriz.”

“Ailenle tanışmayı çok isterim. Beni nasıl tanıtacaksın?”

“Sesimle. ‘Anne, baba, bu Jones. Jones, bunlar benim annemle babam, Grant ve Sunny.’”

“Annenin adı Sunny Day’ mi? Mümkün değil.” Luke güldü.

“Bu doğru. Hem bunu Tom Jones’un ilk çocuğu mu söylüyor? Her neyse, onunla sırf adı için evlendi diye babamla dalga geçiyoruz. Annem de adının hakkını vererek yaşıyor. Sanırım sadece bir kez küfür ettiğini duydum ve o zaman bile başka birinden alıntı yapıyordu. Hiç şüphesiz, dünyadaki en iyimser, en rahat anneye sahibim. Tam bir yürüyen zen.”

“Yani annenin zen genlerini almadın mı?”

Jessica güldü. “Zekice bir gözlem, Dr. Jones. Hayır, ben babama çekmişim. Tam bir fişek gibidir. Hiç ortası yoktur. Öfkeliyken şiddetli bir yangın gibidir; mutluyken her yere sim saçılmış gibi olur. Garajında arabalar ve motosikletler üzerinde çalışırken, ya bir sonraki *American Idol* yarışmacısı gibi en sevdiği şarkıyı söyler ya da bir şeyler yolunda gitmiyorsa İngiliz anahtarlarını oraya buraya fırlatır ve fırtına koparır. Onu seveceksin, ama sakın ithal bira içtiğinden bahsetme. *Sadece* yerel üretilmiş bira içer.”

Garsona, başka bir kadeh şarap ve başka bir *ithal* Heineken de dâhil olmak üzere siparişlerini verdiler.

“Üniversitedeki oda arkadaşım intihar etti.” Luke, boş yeşil şişeyi ellerinde ileri geri yuvarlarken birasına baktı. “Amsterdam’da

* İngilizce’de, *güneşli gün* anlamına gelmektedir. (ç.n.)

doğmuştu ve sadece *Heineken* içiyordu ki onu yerel bir bira olarak gördüğünden eminim.” Luke’un gülümsemesi acı dolu görünüyordu. “Her neyse, o öldükten sonra Heineken içmeye başladım. Her içtiğimde onu düşünüyorum, nerede olursa olsun sessiz bir kadeh kaldırış gibi.”

Luke’un babasının Jessica’ya söylemeye başladığı şey bu olmalıydı. Bunun küçük bir parça olduğunu ve hikâyede daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. Çok daha acı verici olması gerektiğini.

“Eh, o zaman dün akşam sen gelip de beni yatağıma bağlamadan önce oda arkadaşına defalarca kez kadeh kaldırdım. Tabii ki senin yüzünden Heineken’i seçtim.”

Luke başını salladı ve gözlerini tekrar onunkilere kilitlemekten önce geçmişinden kurtulması birkaç saniye daha sürdü. “Pekâlâ, bana Jude’dan bahset. O da tam bir fişek mi?”

Jessica o kadar hızlı güldü ki burnundan ses çıktı. “Jetta çocuk mu? Hayır. O çok eşsiz bir cins. Nefsi müdafaa tipi durumlar söz konusu olduğunda hemen harekete geçer ve biraz paranoyaktır – komplo teorisi üreten türden– ama o da kesinlikle Sunny’nin oğlu.”

Jessica şarabını yudumlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Keyfi yerindeyken, yani bir bilgisayarın önündeyken ya da Körfez bölgesindeki kadınları avlarken acayip havalıdır, rahattır. Ve kadınlar da o bir tanrıymış gibi ayaklarına kapanır. Gerçek şu ki Jude tam bir erkek fahişe ama işin garip kısmı, düş kırıklığına uğramış kadınlardan oluşan takipçileri yok. Sanki onunla tek bir gece geçireceklerini biliyorlar, ama yine de külotlarını indirmek ve bacaklarını açmak için bile isteye sıraya giriyorlar. Bu çok acınası.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki kız kardeşlerim bu civarda yaşamıyor.”

“Güvende olurlardı. Jude kendinden büyük kadınlardan hoşlanır – akıllı, yaşlı kadınlardan. Gerçekten beyni olmayan bir kadının yatakta beynini becermenin zor olduğunu söyler.”

Luke sıırttı.

Jessica tek kaşını kaldırdı. “Onun sözleri, benim değil.”

Kendileriyle ilgili her seferinde tek bir trajik ya da komik hikâye anlatarak, körfezdeki günbatımına karşı akşam yemeğinin tadını çıkardılar. Arka planda yelkenli direkleri ve elmas gibi parlayan köpüklü dalgalardan yansıyan güneş ışığının olduğu bir alana park edilmiş GTO’ya doğru el ele yürüdüler. Bunu yıllardır yapıyorlarmış gibi üzerlerine bir sükûnet çöktü.

“Seni evime götürmek istiyorum. Sana bir sürprizim var.” Kırmızı ışıktaki beklerlerken Luke eğildi ve onu öptü.

“Nedir?”

“Sürpriz kelimesini tanımlamama gerek var mı?”

“Ah... İyi, ama bana bir ipucu ver. Bu oyunu seviyorum.”

Luke güldü. “Asi.”

“İnatçı bir şekilde itaatsizlik etmiyorum. Tamam, belki biraz inatçıyım, ama itaatsiz değilim. Köpek referansı için bir kez daha teşekkür ederim.”

“İşte buldun.”

Jessica gözlerini kısarak ona baktı. “Neyi?”

“Göreceksin.”

“Bir önlük aldın, değil mi? Bahse girerim yarın evini temizlemem için bana küçük bir Fransız hizmetçi kıyafeti giydireceksin, değil mi?”

Luke koltuğunda hafifçe kıpırdandı. “Eee... Hayır, sürpriz bu değil ama yalan söylemeyeceğim, fikrini beğendim.”

“Buna bayıldım Jones. Oynadığın sert, huysuz doktor rolü fantezilerimin çoğunda yer aldı, baklava desenli çorapların da dâhil. Ama şimdi bu arabada, bir Fransız hizmetçi kıyafeti giymem düşüncesi karşısında tahrik olman –bana senin de *sadece* bir erkek olduğunu hatırlatman– kesinlikle harika.” Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı ve memnuniyetle gülümsedi.

“Yani şimdi seni rüyandan uyandırmak ve eşcinsel olduğumu itiraf etmek için en iyi zaman değil mi?”

Jessica güldü. “Olur böyle şeyler Jones. San Francisco’da yaşayıp da cinsel yönelimini sorgulamamak neredeyse imkânsız bence. Bu şehir hakkında *sevdiğim* başka bir şey de bu. Herkese kucak açar. Hepimiz sadece... İnsanız.”

Luke arabayı garaja çekti, motoru kapattı ve onu ilk defa görüyormuş gibi baktı.

“Ne?” Jessica burnunu kırıştırdı ve dişlerine ıspanak yapışmış olması ihtimaline karşı dilini dişleri üzerinde gezdirdi.

Luke kolunu genç kadının koltuğunun arkasına dayadı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başının arkasını kavradı. “İlk tanıştığımızda en büyük korkum, bir daha asla ‘normal’ hissetmeyeceğindi.”

“Ya şimdi?”

“Ve şimdi bunu yapacağından korkuyorum ve nedense bu bana trajik geliyor.”

Jessica onun dokunuşuna eğildi. “Sanırım ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Şimdi... Şu büyük sürpriz gelirse...”

“Büyük bir sürpriz değil... Henüz.” Luke arabadan indi ve onun kapısını açmak için koştu.

“Teşekkür ederim, efendim.” Jessica elini onunkinin içine koydu ve Luke onu evine götürdü.

“Burada bekle.”

“Tumblr takipçilerine yakalanmamak için evi mi tarayacaksın?”

“Çok komik. Ama cidden, ben sana söyleyene kadar içeri girme.” Luke onu koridorda bırakarak kapıyı kapattı.

Jessica’nın gülümsemesi her geçen saniye büyüdü, ama nedeni sürpriz değildi. Rüyalarının erkeği ve o adamın ona olan hayranlığı bu gülümsemeye sahipti, ama... Sürprizleri de severdi.

“Tamam, kapıyı aç,” diye seslendi Luke diğer taraftan.

Jessica’nın tüm vücudu heyecanla titriyordu. Kapıyı açtı. Luke, dağınık siyah benekleri olan beyaz, küçük bir Danua yavrusunun yanına çömelmişti.

“Aman Tanrım!” Köpek yavrusu paytak paytak yanına yaklaşırken Jessica yere çömeldi. Yavruyu kucağına alıp sıkıca sarıldı. “Ona bayıldım. Dişi mi, erkek mi?”

“Erkek.” Luke, onun tepkisinden ve muhtemelen kendi yaptığından duyduğu memnuniyeti gösteren bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

“Bana bir köpek yavrusu mu aldın? Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı,” dedi Jessica klasik, tiz köpek yavrusu ve bebek karışımı sesiyle. Yavru köpeği yüzünün önünde tutarak onunla bebek gibi konuşmaya devam etti. “Sana ne isim vereceğim, ha?”

“Zaten bir ismi var.”

“Ah, gerçekten mi?”

Luke ona yaklaşıp yavru köpeği kucağına aldı ve bir eliyle tutarken diğer eliyle okşadı. “Evet, adını çoktan koydum.”

“Lütfen bana adının Benekli olmadığını söyle.” Jessica eğildi ve yavrunun başını öptü.

“Hayır... Jones.”

Dördüncü Bölüm

KNIGHT

SALI GÜNÜNÜN GELİŞİYLE birlikte, ölümcül bir hormon karışımı ve Peder Jackson Knight'ı görme beklentisiyle tetiklenen bir gerginlik başladı. Ryn'in faal olmayan cinsel hayatı ve Jillian'ın, adamın ondan hoşlanacağını söylemesi de pek yardımcı olmadı. Neden ondan hoşlanacaktı ki? Belki de Omaha'da mükemmel vücutlu genç kadın kıtlığı vardı.

Jillian'ın cevap vermesini umarak kapıyı çaldı. Jackson'ın çarpıcılığına yavaş yavaş alışmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu. Ama maalesef şansı yoktu. Papa Hazretleri hemen karşısında belirerek onu Cennet'in kapılarından içeri davet etti. Evet, Ryn sadece sonsuzluğun topraklarına çekidüzen vermek için oradaydı ama hey, burası Cennet'ti ve önemli olan tek şey buydu.

"Ryn Middleton." Adamın gözleri vücudunda dolaşırken yüzünde beliren şeytani gülümseme adını müstehcen bir hale getirdi.

Bu her türlü duyguyu uyandırdı: İyi, kötü ve hatta belki de günahkâr. Bir din adamını ayartmanın cezası neydi? Son anda yapmaya karar verdiği makyaj kötü bir fikir olabilirdi. Göze

çarpımama ve incelikli olma konusunda berbattı. Onunla ilgili her şey yalnız, seksten yoksun ve kolay olduğunu söylüyordu.

Elastikiyetinin bir kısmını kaybetmiş cildinin sıkı görünmesini umarak bacaklarındaki kasları kasarken, onun bakışları altında şortu olduğundan çok daha kısaymış gibi geliyordu. Kırk yaş berbattı.

“Jackson... Ya da... Sana böyle seslensem sorun olur mu?” Ryn, Katolik değildi. Ona Peder Knight olarak hitap etmesini mi bekliyordu?

Jackson ona komik bir bakış attı, gülümsemesi hâlâ şiddetle parlıyordu. “Jackson yeterli.” Kenara çekilip içeri girmesine izin verdi.

“Bugün ders yok mu?” Doğruca ilk banyoya yöneldi. Etrafta durup ona bakmaktan hayır gelemezdi.

“Hayır. Salı öğleden sonraki öğrencilerimin dersini erteladim.” Jackson onu takip etti.

“Ah, umarım benim yüzümden değildir. Elektrik süpürgesiyle etrafı süpürmem dışında sessizce çalışırım.”

“Sorun değil. Artık sessiz olma konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece ikimiz varız.”

Ryn eldivenlerini taktı. “Ah... Tamam.”

Sadece ikisi vardı ve sessiz olmak zorunda değildi. Akıllı fikri neden bel altı şeylerdeydi?

“Senin için biraz müzik açmamı ister misin?”

Ryn klozeti ovdu. “Ah... Tabii.”

“Ne tür müziklerden hoşlanırsın?”

Ryn dönüp ona baktı. Kollarını kavuşturarak duvara yaslanmıştı. Bakışları adamın dövmelerine takıldı. “Her tür. Klasik, gospel*, piyano... Ve hatta kilise orgu.”

* Gospel, kilisedeki törenler esnasında org ya da piyano eşliğiyle, genellikle bir kadın vokalin söylediği doğaçlamalardır. Cenazelerde ölen kişiye edilen dualarla ağıt şeklinde, dini günlerde ise İsa’yı öven, Tanrı’ya dualardan oluşan sözlerden oluşur. (ç.n.)

“Yani alternatif, rock’n’roll ya da rap sevmez misin?”

Ryn koluyla alnını sildi ve tuvaleti ovmaya devam etti. Adam, varlığı ve işkence edici sorgulamasıyla oda sıcaklığını on derece kadar yükseltiyordu.

“Hayır... Canlandırıcı olmayan her şeyden kaçınmaya çalışıyorum. Bugünlerde radyoda çalan şarkıların çoğu tamamen seks ve diğer, eee... Günahkâr şeylerle ilgili.” Lisedeyken en sevdiği şarkı George Michael’ın “I Want Your Sex” şarkısıydı. Adam bir an önce çekip gitmezse ya sıcaktan bayılacaktı ya da günahlarını itiraf edip af dilenecekti. Ama tercihen, sadece onurunu korumak, evlerini temizlemek ve oradan *defolup* gitmek istiyordu.

“Yani dindar mısın?”

Hayır. Evlilik dışı hamile kaldığında kiliseye gitmeyi bırakmıştı. “İnançlıyım.” Bu doğrudu, her ne kadar artık bu inançlara kuşkuyla baksa bile. Herkes bir şeye inanıyordu.

“Kafamda, yıllar boyunca zorla beynime kazınmış deve yüküyle kutsal metin var. Üzgünüm, çok fazla demek istedim. Umarım seni gücendirmemişimdir.”

Ryn gülümsemesini saklamak için çenesini aşağı eğdi. “Alınmadım. Eminim bu küçük günah için bağışlanmak konusunda sorun yaşamazsın.”

“Sen ve kocan aslen Nebraskalı mısınız?”

Ryn’in vücudu kaskatı kesildi. O zaman bile, yıllar sonra, koca kelimesi onu ürkütüyordu.

“Ben... Evli değilim.” Boşanma, dini dünyada kınama bakışlarına neden oluyordu; dolayısıyla bu konuyu daha sonraya saklayacaktı ya da tercihen bir daha asla açmayacaktı. “Ve ben aslen Atlantalıyım.”

“Anlıyorum, pekâlâ... Seni işini yapman için rahat bırakayım. Belki sadece piyano çalarım. Herhangi bir isteğin var mı?”

Ryn omuz silkti. “Şaşırt beni.”

ONUN İÇİN OYUNUN kurallarını değiştirebilecek kadın evli değildi. Bu iyiydi ama seks karşıtı ve gospel dinleyen kişiliği, beklediğinden biraz daha fazla zorluk çıkarıyordu. Jackson bir erkek fahişe olmamaya söz vermişti ama bu, aziz gibi yaşayacağı anlamına gelmiyordu.

Jackson onun her bir hareketini izleyerek birbiri ardına klasik parçalar çalarken, Ryn bir yerleri ovalayarak, toz alarak, yerleri silerek ve süpürerek etrafta dolaştı. Başka seçeneği kalmayana kadar onu rahatsız etmek istemezcesine ana odadaki işini bitirdi. Siyah İnci'nin tozunu alırken birbirlerine kibarca gülümsediler. Tanrım, gözlerine odaklandığında ya da birbirlerine çok uzun süre baktıklarında kadının sürekli dudaklarını ıslatmasına bayılıyordu.

Ryn yere çömelerek piyanonun altında kayboldu. “Sadece ayakların ve pedalların tozunu alıyorum... Ben, ah, burada uygunsuz bir şey yapmaya çalıştığımı düşünmeni istemem.”

Jackson sıırttı. “Yapsaydın seni durdurmazdım.”

“Ahh!” diye bağırdı Ryn yüksek sesli bir gümbürtüden sonra.

Jackson ona bakmak için eğildi. “İyi misin?”

Bir eliyle başını ovuştururken diğer eli ve dizleri üzerinde dengede duran Ryn gözlerini hafifçe kıstı. Jackson onun başına odaklanmaya çalıştı, ama tişörtünün altındaki pembe spor sütyeninin ve çillerle kaplı dekoltesinin manzarası seksten uzun süredir uzak durduğu için onu baştan çıkardı. Gözlerini kadının göğüslerinden sonunda ayırabildiğinde, Ryn şok içinde ona bakıyordu. Belli ki onu rahatsız etmişti.

“Buz torbasına ihtiyacın var mı?” Suçlu bir şekilde yüzünü buruşturarak doğruldu. Temizlikçi kadın daha ilk günden cinsel taciz iddiasıyla istifa ederse, Jillian onu öldürürdü.

Ryn sürünerek dışarı çıktı ve bir eli hâlâ başında dururken, diğerini tişörtünün yakasına sıkıca bastırarak ayağa kalktı. “Ben iyiyim.” Zeminde, tavana, onun dışında her yere odaklandı. “Etrafı süpürdükten sonra işim bitecek.”

O etrafı süpürürken Jackson mutfığa geçti. Zaman, aklının bir plan oluşturabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde uçup gitti. Kadın gitmeden ve büyük olasılıkla bir daha geri dönmemeye karar vermeden önce ona söyleyecek bir şey bulmak zorundaydı.

Tik tak... Kadın elektrik süpürgesini kapatıp hortumu ve kordonu sararken, Jackson yenilgiyle yüzünü buruşturdu.

“Siktiğimin aptalları!” diye homurdandı Jillian ön kapıdan içeri girerken.

Ryn’in gözleri yuvalarından dışarı fırladı. Jackson’ın kiler ise kapandı. Artık Ryn’in istifasından sorumlu taraf olma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Jillian o küfürbaz ağzını açarak bu şerefe nail olmak için tam zamanında içeri girmişti.

“Ah, selam Ryn.” Jillian içeri girdi ve tel örgülü kapıyı vücudunun arka tarafıyla açık tutarken ayakkabılarının tabanlarını birbirine vurdu. “Şu aptal gübre yığınlarını yaydıktan sonra araba yoluyla kaldırımları temizlemeden gitmelerinden nefret ediyorum. Ayakkabılarımın tabanına bok gibi yapıştılar ve bir de yağmur yağarsa çimentonun rengini değiştirecekler.”

“Jill... Kullandığın kelimelere dikkat et.” Jackson, Ryn’a özür diler gibi bir bakış attı. Kadın da aynı derecede acı çeker gibi görünen bir bakışla karşılık verdi.

“Üzgünüm, bunu hep yanlış söylüyorum. Betonun rengini değiştirecekler... Biliyorum, çimento toz halindedir. Bu da tüm o isilik ve kurdeşen olayı gibi kafa karıştırıcı.” Kapıyı kapatıp yukarı baktı. “Peki, bugün nasıl geçti?”

Ryn zorla gülümsedi. “İyi. Ben gittikten sonra etrafa bak ve gözümünden kaçırdığım ya da bir dahaki sefere farklı yapmamı istediğin bir şey olup olmadığını bana bildir.”

Jackson bir dahaki seferin vaadini duyunca rahatlayarak iç çekti.

“Teşekkürler, Ryn.” Jillian kapıyı açtı. “Yüce İsa, Jackson, orada öylece durma. Eşyalarını taşımasına yardım et.”

“Ah, evet.” Jackson sersemliğini üzerinden atıp diğer kovayı ve elektrik süpürgesini aldı. “Başın için üzgünüm.”

Ryn her şeyi beyaz RAV4’ünün arkasına yüklerken, malzemelerin geri kalanını ona verdi.

“Benim hatamdı.” Ryn arka kapıyı kapattı ve kollarını arkasına sıkıştırarak kapıya yaslandı. “Beni hazırlıksız yakaladın...” mahcup bir bakışla yukarı baktı “...o sözleri söylediğinde.”

Jackson suçlu bir gülümseme takınarak ellerini ceplerine soktu ve başını iki yana salladı. “Evet, çizgiyi tamamen aştım.”

“Sorun değil. Bağlılığın için seni takdir ediyorum. Senin yaşında bekârlık yemini etmek bazen zor olmalı.”

Jackson öne eğildi ve kulağını kadının yüzüne yaklaştırmak için başını yana eğdi. “Az önce *ne* dedin?”

“Zor olmalı dedim,” diye yanıtladı Ryn nefes nefese, gözlerini adamın ağzına dikerek.

“Hayır, ondan önce.” Jackson gözlerini kıstı.

Ryn da onunla aynı ifadeyi takındı. “Tanrı’ya olan bağlılığın için seni övmemle ilgili kısım mı?”

“Ne bağlılığı?”

Ryn’ın gözleri onunkilerle karşılaşmadan önce sağa sola kayd. “Ah... Bekârlık yemini.”

“Bunu sana kim söyledi?”

Ryn arabaya yaslanarak tampondan destek aldı. “Jillian,” diye yanıtladı kısık bir sesle.

“Sana bekârlık yemini ettiğimi mi söyledi?”

Ryn burnunu kırıştırarak başıyla onayladı.

“Peki, sen ne düşündün? Benim bir rahip falan olduğumu mu?”

Kadın rahatsız bir tavırla bir kez daha onayladı.

Jackson geri adım atarak ona mesafe tanıdı. Parçalar yerine oturuyordu. “Söylesene... Geçen hafta sonu kiliseye gittin mi?”

Ryn gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı.

“Ondan önceki hafta sonu?”

Başını bir kez daha iki yana salladı.

Jackson kıkırdadı. “Anahtarlarını ver.” Elini uzattı.

“Neden?”

“Ver şunları bana.”

Ryn anahtarları onun eline koydu. Adam ön koltuğa geçip kontağa taktığı anahtarı çevirirken, Ryn’in yüzü korkudan kıpkırmızı kesildi. Radyoda, Adam Levine’in yaz mevsiminin bir orospu çocuğu gibi acı verdiğinden şikâyet ettiği bir şarkı yankılandı.

Ryn elleriyle yüzünü kapattı. Jackson arabadan inip onun ellerini yüzünden çekse de Ryn gözlerini önündeki yola dikti.

“Bana kilise müziği gibi gelmedi.”

Ryn başını iki yana salladı. “Çok utanıyorum.”

Jackson eğilip kadının kulağına fısıldadı. “Gelecek hafta görüşürüz, *çocuğum*.”

RYN, UTANCINDAN KURTULMAK VE kızıışan libidosunu yatıştırmak için soğuk bir duş aldıktan sonra, bir bardak buzlu çayla iyi bir kitap alıp ayaklarının dibinden ayrılmayan Gunner ile ön verandadaki salıncağa yerleşti. Gün tarihe şöyle geçecekti: Ryn Bir Aptaldır Günü. Liseden mezun olmak, hamile kalmak ve Şeytan’la evlenmek arasında bir yerde, normallik genini kaybetmişti. Preston o geni ondan döve döve almış ve kuyruğunu hiç

sallamayan istismara uğramış bir hayvan gibi güvensiz, korkak ve sosyal açıdan garip bir enkazı bırakmıştı.

“Hey, Ryn. Günün nasıldı?” diye sordu komşusu Drew, posta kutusunun yanından geri dönerken.

“Daha iyisini yaşamıştım,” diye yanıtladı gülerek.

Yakışıklı, kırk yaşlarındaki komşusu, veranda merdivenlerinin korkuluklarına yaslandı. “Ardında iyi bir hikâye var sanırım.”

Ayak parmaklarıyla Gunner’ın kulağını okşarken gülümsedi. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Dini nedenleri yoksa bir erkek neden bekârlık yemini eder ki?”

Drew kıkırdayarak başını kaşıdı ve kır saçlarını hafifçe karıştırdı. Dermot Mulroney’in ikizi gibiydi, özellikle de o seksi, çarpık gülümsemesi.

“Bu yıl çimlerimizin neden yoncalar tarafından ele geçirildiğini soracağımı sanmıştım.”

“Evet, o da var ama önce bekârlık yemini sorusuna cevap ver.” Ryn sırtıttı.

“Tamam, belki de adamın cinsel yolla bulaşan bir hastalığı vardır ya da hastalık kapmaktan korkuyordur. Belki de sekse sağlıksız bir bağımlılığı vardır ya da...”

“Ya da ne?”

Drew’un yakışıklı yüzüne hüznün yerleşti. “Belki de sevdiği birini kaybetmiştir.” Kanser, bir yıl önce Drew’un karısını ondan çalmıştı.

“Drew, seni üzmemek istemedim...”

Drew başını iki yana salladı. “Üzmedin. Sorun yok.” Omzunu silkti. “Ama nedeni bu olabilir.”

Ryn başıyla onayladı. Jackson, karısını ya da sevgilisini kaybetmiş olabilir miydi?

“Otur.” Ayağa kalktı ve ön kapıya doğru yürüdü. “Sana bir bira getireyim.” Adama bakarken dudakları yukarı kıvrıldı. “Belki de iki.”

Birkaç dakika sonra iki şişe birayla geri döndü.

“Teşekkürler.”

Gunner, ayaklarının dibindeki yerini almadan önce oturmasını bekledi.

“Pekâlâ, bekârlık yemini etmiş bir adamdan mı hoşlanıyorsun?”

Ryn güldü. “Benden küçük. Ondan *hoşlanmanın* benim için uygun olduğundan emin değilim.”

“Yani? Karım benden neredeyse on yaş daha küçüktü.”

“Gerçekten mi?” Ryn ona kocaman açılmış gözlerle baktı. “Bunu hiç bilmiyordum. Ama zaten buraya taşındığınızda kemoterapi görüyordu ve...”

“Ve lanet olası zehir onun saçlarını ve sonunda hayatını çaldı.”

“Evet.” Ryn kaşlarını çatı.

Drew birasından uzun bir yudum aldıktan sonra iç çekti. “Tanıştığımızda otuz bir yaşındaydım. Bölge üniversitesindeki işletmeye giriş sınıfında benim öğrencimdi.”

“Kulağa skandal gibi geliyor.”

Drew kıkırdadı. “Annesiyle babası bundan hiç mutlu *değildi*. Düğünümüzde papaz bu kadını kim veriyor diye sorduğunda babası sadece homurdandı.”

“Hayır!”

“Çok ciddiym. Bana kaşlarını çatmayı bırakması beş yıl sürdü.”

“Sorun da bu. Benden çok daha genç biriyle çıkmayı hayal bile edemiyorum. Cinsiyetçilik yapmak istemem ama tersinin aksine, genç erkeklerle çıkan yaşlı kadınlara daha kötü gözle ba-

kılıyor. Belli ki senin kayınpederin ve kayınvaliden öyle değilmiş, ama çoğu insan bugünlerde yaşlı-erkek-genç-kadın ilişkisini daha normal karşılıyor.”

“Peki, ne kadar bir gençlikten bahsediyoruz?” diye sordu Drew.

Ryn buzlu çayından bir yudum alırken gülümsedi. “Bilmiyorum. Otuzlu yaşlar olabilir. Ama yanılıyor olabilirim. Bende bu şans varken, adam yirmili yaşlarının ortasındadır ve Maddie için mükemmeldir.” Elini umursamazca salladı. “Önemli değil. Zaten bekârlık yemini etmiş.” Güldü. “Elbette son zamanlarda ben de öyleyim.”

“Kırk yaşına bastığımda karım orta yaş krizi geçirdiğime yemin etti. Ben de kırk yaşın ‘orta yaş’ sayılamayacak kadar genç olduğuna yemin ettim. Karım hamile kalmaya çalışıyordu ama bir türlü gerçekleşmedi. Bu yüzden ona işini bırakmasını söyledim –bir muhasebeciydi ve işinden nefret ediyordu– ve iki yıl boyunca çingeneler gibi yaşayarak dünyayı dolaştık. Birçok kumsalda çıplak kollarımızın izini bıraktık.” Drew kaşlarını oynattı.

Ryn güldü.

“Daha uzun süre kalırdık, ama kanserini o zaman keşfettiler. Fransa’daydık. Bu kadar pervasız olduğum için kendimi azarladım. Evde kalsaydık, belki daha erken teşhis edilirdi. Ama o hiçbirinden pişman olmadı, bunu reddetti. Orta yaş krizimin, hayatının en iyi iki yılı olduğunu söyledi. Hiç bu kadar canlı hissetmediğini ve hepimizin en az bir kez böyle hissetmeyi hak ettiğini söyledi. Sonuçta, hayatta olmamızın başka bir nedeni var mı?”

Ryn bu hikâyeyi çok seviyordu. Ama en çok sevdiği, Drew’un bunu ona defalarca anlatmış olmasıydı. Her seferinde ilk kez anlatıyormuş gibiydi ve her seferinde yeni bir ders veriyordu.

“Yani kumsalda kıcımın izini bırakmam gerektiğini düşünüyorsun.” Ryn da bunu her seferinde söylüyordu, ama aldığı ders kesinlikle bu değildi.

“Kesinlikle.”

Ryn’ın nefesi kesildi. “Cidden mi?”

Drew gülümsedi ve birasını yudumlayarak günbatımına bakarken başıyla onayladı. “Çıtır bir sevgili yap, kumsalda seviş ve lanet olası kırklı yaşlarını kucakla. En güzel yaşlarındasın Ryn. Bu noktada kaybedecek neyin var ki?”

Çok şeyi vardı ve haysiyetiyle aklı başı çekiyordu. Belki de Drew doğru bir noktaya değiniyordu. Sadece tek bir sorun vardı. Yapmak istediği çıtır sevgili “bekârlık yemini” yazan bir uyarı işaretiyle geliyordu.

Beşinci Bölüm

“**EN SEVDİĞİN KOMŞUN** garajına girdi,” diye duyurdu Jackson, terler içinde arka kapıdan içeri girerken.

Jillian’ın umurunda değildi, en azından yataktan kalkacak gücü bulabilmek için her sabah kendine böyle söylüyordu.

“Cevap yok mu?” Jackson onun yanındaki sandalyeye oturdu. “İyi. O halde benim hakkımda konuşalım.”

Yüzünde, dudaklarının arasından fırlamaya hazır bir sırı olduğunu söyleyen bir gülümseme vardı. İyi bir asker gibi günlük işlerini yerine getirerek zamanı ondan çok daha iyi değerlendiriyordu. Ama Jillian’ın onu *mutlu* görmesinin üzerinden epey zaman geçmişti.

“Hadi bakalım.” Kendi gülümsemesini de yüzüne yerleştirdi. Bu, kardeşinin anıydı.

“Ryn’a bekârlık yemini ettiğimi söylediğin için biraz öfkelen-diğimi biliyorum... Ki ben böyle bir şey yapmadım.”

“Seks yaptın.”

“Yapmadım.” Sırtışı genişledi. “Ama sanırım artık yapmalıyım. Sanırım hazırım.”

“Katılıyorum. Yapmalısın, ama Ryn ile değil.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü bizim için çalışıyor.” Jillian masanın üzerinde parmaklarıyla ritim tuttu. Gergin bir sırtış dudaklarını sert bir çizgiye dönüştürdü.

“Senin için çalışıyor. Teknik olarak, sanırım onu sen işe aldın.”

Jillian başını iki yana salladı. “Muhtemelen evlidir ve çocukları vardır. Yuva yıkan biri olma... Bunu hiçbir zaman yapmadın, o yüzden şimdi başlama.”

“Evli değil. Sordum.”

“Onunla evlenecek misin?”

“Bunun ne önemi var?”

“Çünkü bu ev hiç bu kadar temiz görünmemiştii ve onunla evlenmediğin sürece, sonunda senin yüzünden istifa edeceği için tüm bunlar sona erecek. Ve... Muhtemelen sırf seninle aynı mahallede olmak zorunda kalmamak için AJ için çalışmayı da bırakacak.”

“Saçmalıyorsun. Kendine bir bak. Sen yürüyen bir felaketsin. Süpürecek bir yer bulabilmesi için Ryn gelmeden önce odanı toplamak zorunda kaldım. Hayatın boyunca pasaklı oldun. Ve adını anmayacağım belli bir doktor... O da bunu biliyordu ve bu onu delirtiyordu. Haklı olduğumu biliyorsun. Dağınıklık içinde yaşamayı sevdiğini biliyorum. Bu yüzden ya Ryn’in benim için bir hediye olmasını istedin ya da onu AJ ile aranı düzeltebilmek için kullanıyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse... Bunun mümkün olduğundan emin değilim.”

Jillian parmaklarını masaya vurmayı kesti ve gözlerini devirdi. “İyi, ama bana bir iyilik yap. Ne istediğine karar ver ve onun da bunu anladığından emin ol.”

Jackson başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Neden bahsediyorsun?”

“Eğer istediğin sadece seks ise, o zaman bunu önceden bildiğinden emin ol. Aksi takdirde...”

“Aksi takdirde ne?”

“Onunla evlen.”

Jackson güldü. “Hangisini tercih ettiğini ona salı günü sorarım.”

Jillian gülmek istemedi. AJ’yi son gördüğünden beri berbat bir ruh halindeydi ve depresyonu bir güvenlik battaniyesi gibi gelmeye başlamıştı, karanlık ama sıcak.

Ne yazık ki Jackson’ın Ryn’a onunla seks yapmayı mı, yoksa onunla evlenmeyi mi tercih edeceğini sorduğunu hayal etti ve bu görüntü yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

“Bu sana yakışıyor.” Jackson da gülümseyerek karşılık verdi. “Şimdi git.”

Jillian gözlerini kıstı. “Nereye gideyim?”

“Yan eve gitmek için öldüğünü biliyorum.”

Ölmüyordu.

“A açıkça konuş. Onun saçmalıklarına aldırma ve desteğe ihtiyacın olursa beni ara.”

“Ondan hoşlanmıyorsun bile. Neden umursuyorsun ki?”

“Doğru. Ama bence Jillian’ın ona ihtiyacı var.”

Jackson’ı sevmek, paranoyak ve aşırı korumacı bir pislik gibi davrandığında bile çok kolaydı. Eninde sonunda yola gelir ve ikizini tek bir amaç için desteklerdi: Mutluluğu bulması için. AJ onun mutluluk kaynağı mıydı? Onun ölmesini izlemekten mutlu olabilir miydi? AJ ölmek zorunda mıydı?

JILLIAN, KAPIYI AÇTIĞINDA AJ'IN gözlerinde gördüğü yenilgiye kendini hazırlamamıştı. Huysuzluk ve öfke görmeyi bekliyordu, içe çökmüş omuzlar ve yaşam ışığını kaybetmiş gözler değil.

“İçeri girebilir miyim?”

Önündeki çökmüş adam bir kez başını salladı.

İki bira kaparak birini genç kadına verdi. Jillian başını iki yana salladı. Yardım çağrısına gerek yoktu. AJ ölmüyordu.

Ölmüyordu.

“Yaşamana ihtiyacım var.” Sesi, boğazındaki yumruyu zar zor geçen bir fısıltıdan ibaretti.

AJ tezgâha yaslanarak ayaklarına baktı. “Üzgünüm.”

Jillian ona her şeyi anlatmak istedi. Eğer geçmişini bilseydi, kendisi için –onun için– savaşırdı.

“Vazgeçmek istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bedeninin kontrolünü kaybetmiş gibi hissetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yaşamak, ölmekten çok daha zor.”

AJ'in alaycı gülüşü boğucu havayı delip geçti. “Ölmekle ilgili tecrüben var mı?”

Üzerinde eski adının yazılı olduğu bir mezar taşı vardı. Jillian aslında birçok açıdan ölmüştü. Sonuçta, bir insan kalbi olmadan yaşayamazdı ve onun kalbi San Francisco'da yaşıyordu.

“Var.”

AJ tekrar güldü. “Dur tahmin edeyim... Bana bundan bahsedemezsin.”

“Beni en çok ne kızdırıyor biliyor musun? Sadece *tek* bir kişinin görüşünü aldın ve şimdiden cenazeni planlıyorsun. Sırf bir nöroloji veya onkoloji uzmanının, tümörünün ameliyat edilemez olduğunu düşünmesi daha deneyimli veya daha kendine güvenen başka bir doktorun da böyle düşüneceği anlamına gelmez.”

AJ ona baktı. “Yani geçmişinle ilgili bir kez daha cevap yok.”

“Benim geçmişimden bahsetmiyoruz, şu anda konuştuğumuz...”

“Bence bahsetmeliyiz. Artık var olmayan geleceğim hakkında konuşmak anlamsız. Ben sana geçmişimden bahsettim. Bence konuşulacak *tek* şey senin geçmişin.”

Jillian ellerini iki yanında yumruk yaparken öfke tüm bedenini ele geçirdi. Bu hiç adil değildi. Onu kendi geçmişiyle uzaklaştırmasına gerek yoktu.

“Seni seviyorum.”

AJ başını iki yana salladı. “Sadece karşılık veriyorsun. Senden bunu geri söylemeni istemedim. Bunu söyledim çünkü aramızda sır kalmaması gerekiyordu. Sen bunu korktuğun ve sinirlendiğin için söylüyorsun.”

“Bence ‘ölmek’ üzere olduğunu öğrendikten sonra birine onu sevdiğini söylemek korku veya öfke eylemi olarak sınıflandırılır, bu yüzden bir hevesle bizimle ilgili romantik bir aydınlanma yaşadığına dair bu saçmalıklara inanmamı bekleme.”

“Söyleyeceklerin bitti mi?” AJ’in yüzü taşa döndü, gözleri buz gibiydi.

Jillian yüz yüze gelene kadar ona yaklaştı. “Daha yeni başlıyorum.”

“Artık dinlemek istemiyorum.”

“Pekâlâ. Umurumda. Değil.” Her kelimeyle birlikte göğsünü dürttü. “Üzüntüden mahvolacak iki ebeveynin ve bir oğlun var. Hava kuvvetlerine katılıp canlı bir şekilde ailene dönebilmek için savaştıktan sonra öylece pes edemezsin. Sen lanet olası bir korkak değilsin, bu yüzden öyle davranmayı bırak.”

“Altı ay.” AJ ona öfkeyle baktı.

“Ne... Sen neden bahsediyorsun?”

“Onkoloji uzmanıyla görüştüm. Ben kanserim ve bana yaşamam için altı ay verdi... Tedavi *olursam*.”

Jillian adamın göğsüne baktı. *Kalbi* bu konuda ne hissediyordu? Onunkinin içi boştu. Aylardır öyleydi. Bunlar kırıcı sözlerdi. Neyse ki o güvendeydi. Kalp yoksa kırılacak bir şey de yoktu. Ama nedense, AJ’in sözleri o boş alanı doldurdu ve yaşayan, çarpan ve feci şekilde ağrıyan bir şeye dönüştü. Olmayan bir şey nasıl bu kadar acı çekebilirdi?

“Artık tüm dikkatini çektiğime göre sana gerisini de anlatayım.”

Jillian başını salladı. Bir şok sisinin ardından gözleri onun göğsüne sabitlenmişti. AJ’in, uğruna yaşayacak bir şeyi vardı. Uğruna savaşmaya değer bir şey varsa savaşmayı bırakmazdın. Jillian, Jackson’a sahipti, birbirlerini hayatta tutuyorlardı. Bir... Sadece bir kişi yeterliydi. AJ bunu nasıl göremezdi?

“Bazen görüşüm bulanıklaşıyor, ama bunu baş ağrılarım ile ilişkilendirmek kolay çünkü çok sık oluyorlar. Bazı şeyleri hatırlamıyorum, ama yaşlandığım için bunun da yaşla ilgili olduğunu düşündüm.”

Kaza geçirdiği gün, akşam yemeği randevularını unutmuştu. Jillian’ı Harley’i ile gezintiye çıkardığı akşam, Jillian ona ebeveynlerinin ve Brooke’un ailesinin Cage’in maçına geleceğini hatırlattığında kafası karışmış gibi davranmıştı. Lanet olası geç algılama.

AJ devam etti. “Her şey daha da kötüye gidecek. Baş ağrılarım ve nöbetlerim için ilaç kullanıyorum, ama bu bir tedavi değil. Hiçbir şey yapmazsam, iki aydan daha kısa bir süre içinde kör olabilirim. Radyasyon tedavisini kabul edip altı ay kazanmaya çalışırsam, çok daha kötü baş ağrıları, bulantı, kusma, aşırı yorgunluk, işitme kaybı, konuşma güçlüğü, hafıza kaybı ve daha fazla nöbet yaşayabilirim. Bir istisna teşkil edip altı aydan fazla yaşarsam, o zaman da felç benzeri belirtiler ve zayıf beyin fonksiyonu ile uğraşırlar. Yorgunluk ve ilaçlar, sertleşme bozukluğuna sebep olabilir. Yani bu da seks yok demek.”

AJ parmağıyla çenesini kaldırdı ama Jillian ona gözyaşlarını göstermeyecekti.

“Bunlar sana eğlenceli geliyor mu?”

Kapıdan içeri giren güçlü kadın ortadan kayboldu ve geride, titreyen dudaklarını ısırarak, çok zayıf olduğu için kendinden nefret eden bir hayalet bıraktı.

Acısı, AJ’in kararlı ve sert bakışlarını yumuşattı.

“Seni. Seviyorum.” Sözleri, kadının göğsündeki sahte kalbi paramparça etti. “Bunu senin için yapacağım, ama bunun şimdiye kadarki en acı verici aşk olacağını bilmelisin. Bunu *anlaman* gerek. Arkanı dönüp gidersen seni asla suçlamam. Seçim senin. Var mısın?”

AJ, Jillian’ın... Jessica’nın... En acı verici aşkı çoktan deneyimlemiş olduğunun farkında değildi. Tutmak, bırakmaktan çok daha kolaydı. Jessica’ya tutunmasının ve Luke’la ilgili anılarına sarılmasının nedeni buydu.

“Varım,” diye fısıldadı.

AJ’in gözlerindeki acı yoğunlaştı. Başını iki yana sallayarak genç kadının yüzünü elleri arasına aldı. “Çok inatçısın.”

İtaatsiz.

Boş göğsünü sahiplenen adam onu sert bir şekilde öptü ama Jillian gözünü bile kırpmadı. Ertesi gün kendini toplar, birkaç telefon eder ve biraz iyimserlik gösteren bir doktor bulurdu. Ancak o akşam, önce duygularını ve sonra da bedenini teslim etti.

“JILLIAN?” DİYE FİSİLDADI AJ, onu kolları arasında tutarken.

Jillian onunla kalmak isteyerek uykuyla savaştı. Birlikte geçirdikleri zamanın kırılganlığı onu donmuş halde bıraktı. “Hımm?” Çıplak bedenine sıkıca sarılmış olan kolu öptü.

“Bana bir şey için söz vermeni istiyorum.”

“Ne?”

“Seni fiziksel ya da duygusal olarak incitmeme izin verme ve...” AJ uzun bir soluk aldı, “...acı çekmeme izin verme. Onurumla ölmeme izin ver.”

“AJ...” Sözcükler boğazına dizilirken ısrarcı gözyaşlarına küfretti.

“Bana söz ver.”

“Nasıl anlayacağım?” diye fısıldadı.

“Sadece... Anlarsın.” Genç kadının başının arkasını öptü. “Sana güveniyorum.”

Jillian gözlerini kapattı ve nefesini tutup başını bir kez sallarken gözyaşlarının durması için dua etti. Bedeni, göğsündeki şiddetli acı depremi yüzünden sarsıldı.

Bir süre sonra AJ’in vücudunun rahatladığını hissetti, bu yüzden yataktan çıktı, giyindi ve eve gitti.

Jackson, bilgisayarının önündeki sandalyeye tünemiş oturuyordu. Başını kaldırdı.

“Alt kat,” diye fısıldadı Jillian.

Jackson bir an için ona baktı. Sonra başını salladı.

Jillian, kıyafetlerini değiştirdikten sonra ellerini sardı ve Jackson’ı bekledi. Jackson, merdivenlerin dibine ulaştığında ona üzgün bir gülümseme gönderdi ve sonra ellerini sarmaya başladı.

“Karşı koyacağım, söz veriyorum, ama bana farklı bir acı hissettirmene ihtiyacım var.”

Ağızlıklarını taktılar.

Jackson başıyla onayladı. Kız kardeşi onunla göz göze gelmeden önce bacağını savurdu ve onu yere serdi. Jillian’ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama bunun nedeni yere serilmesi değildi.

“Kalk,” diye hırladı Jackson, sesi sempatiden yoksundu. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, bazen ondan çok daha fazla.

“Ayağa kalk!”

Jillian sürünerek ayağa kalktı, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Tepki verme şansı bulamadan, Jackson ona tekrar vurdu. Dudağı kana bulandı.

“Bunu hissediyor musun?” diye sordu Jackson. Sesi her kelimeyle daha da yükseldi.

“Evet,” dedi Jillian sıkıdığı dişlerinin arasından, diliyle kanı yalarken gözyaşlarını kollarıyla sildi.

“Öyleyse göster bana.”

Öfke vücudunu ele geçirdikçe düzensiz nefesleri daha da hızlandı ve tüm gücüyle kardeşine saldırdı. Luke’u ondan uzaklaştıran her şeyin canına okuyarak geçmişiyle savaştı. Ona mesaj atan, korkmasına ve kendisini zayıf hissetmesine neden olan pislikle savaştı ve sonra lanet olası kanserle savaştı. Gözyaşlarıyla ve kanla savaştı. Jackson’ın kollarına yığılana kadar savaştı. Gözyaşları kurudu ve acı uyuştı. Geriye tek bir duygu kaldı: Kabulleniş.

Altıncı Bölüm

JACKSON BİR KEZ daha kız kardeşinin dibe vurduğuna ve kan, ter ve gözyaşı içinde sürünerek tekrar yüzeye çıktığına tanık oldu. AJ ertesi gün onun yüzündeki izleri gördükten sonra, Jackson'ı ziyaret etti... Yumruğuyla. Jillian, kan halıyı lekelemeden önce kavgayı ayırdı. Her iki adam da kaşlarını çatarak ve başlarını sallayarak sessiz bir ateşkes ilan ettiler ve ellerini ondan uzak tutacaklarına söz verdiler. Ancak bu ikisinin de gerçekten garanti edemeyeceği bir sözdü, çünkü *hiçbirinin* sağı solu belli olmazdı.

Jillian hemen işe koyuldu ve ikinci ve üçüncü görüşleri almak üzere AJ'in randevularına gitti. Kız kardeşinin tekrar kendi ayakları üzerinde durmasından memnun olan Jackson, haftanın en güzel günü olan salı gününe kadar günleri saydı.

“Selam.” Ryn onu içeri alırken gülümsedi.

“AJ evde mi?” diye sordu Jackson, seks ya da evlilik teklifinde bulunmadan önce buzları kırmak isteyerek.

“Evet. Hava kuvvetlerinden emekli olduğunu duyunca epey şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse, beş yıldan fazla bir süredir

onun için çalışıyorum ama onu nadiren gördüm ve onunla çok az konuştum. Yine de o... Bilmiyorum, belki bugün biraz depresif görünüyordu.”

“Jillian eve döndükten sonra onu neşelendirir.”

“Ah... Onlar...”

“Evet, kız kardeşimi beceriyor. Hayır, bundan hoşlanmıyorum.”

Ryn yüzündeki rahatsız ifadeyle bakışlarını kaçırdı. Malzeme kovasını banyoya götürdü. “Yaş farkından dolayı mı?”

Jackson onu takip etti. “Hayır. O benim kız kardeşim ve bu yüzden hiçbir erkek onu asla hak etmeyecek.”

“Kardeşin çok şanslı. Bana karşı bu kadar korumacı davranan birine sahip olmayı çok isterdim.”

“Ona bunu söyleyebilir misin?”

Ryn güldü. “Evet, bunu her zaman bir lütuf olarak görmediğine eminim. Peki... Kaç yaşında?”

“Otuz.”

“Sen daha mı büyüsun?” Ryn kayıtsız görünmeye çalıştı, ama Jackson onun aklından geçeni biliyordu.

Yaşını öğrenmeye çalışması genç adamı güldürdü. Yaş meselesi onun için önemliydi.

“Evet. Ben daha büyüğüm.”

Ryn’in gülümsemesi rahatlamış bir ifadeyle büyüdü.

“Yedi dakika.”

Rahatlamış ifadesi hızla kayboldu. “Gerçekten mi, ikiz misiniz?”

“Evet. Peki, sen kaç yaşındasın?”

Ryn, tuvalet fırçasını klozetin kenarına hafifçe vurdu ve sonra kovaya geri koydu. “Bu biraz cesur bir soru. Bir kadına yaşını sormanın hiç kibar bir hareket olmadığını biliyorsun.”

“Sen Jillian’inkini sordun.”

“Yeniden ifade etmeme izin ver, bir *erkeğin* bir kadına yaşını sorması kibar değildir.”

“Çifte standart gibi görünüyor.” Jackson kıkırdadı. “Ayrıca ben cesur bir adamım, bu yüzden cesur sorular sormam çok uygun.”

Ryn aynayı temizlerken ara sıra yansımada gözleri buluştu. “Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?”

“Cesurum, aptal değilim, bu yüzden buna cevap vermiyorum.”

“Ben de otuzlu yaşlarımdayım.” Gülümsemesini bastırmak için dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

Jackson onunla oynadığı için kendini kötü hissediyordu, ama Ryn’in onun normal bir adam olduğunu düşünmesini istiyordu. Ona geçmişini çoktan araştırdığını söylemek, bekârlık evresini geçmesini sağlamazdı. Kadınlar, mahremiyet ihlali konusunda hassastı.

“Sana karşı dürüst olabilir miyim?” diye sordu.

“Dürüstlük iyidir.”

“Jillian’a seninle ilgilendiğimi söyledim.”

Ryn yutkundu... Yüksek sesle. Sonra ellerinin hızını ikiye katlayarak rekor hızda çalıştı. Gözleri görevine odaklanmış durumdaydı. Jackson onu rahatsız görmekten keyif alıyordu. Bu, onun ilgisini çektiği anlamına geliyordu.

“Çok memnun olmadı, çünkü bizim evimizi ya da AJ’in evini temizlemeyi bırakmanı istemiyor.”

Başka bir yutkunma daha.

Ryn’in henüz ekleyecek bir şeyi olmadığı için Jackson devam etti. “Bu yüzden sadece seks yapacağımızı açıkça belirtmem gerektiğini, aksi takdirde seninle evlenmem gerektiğini söyledi.”

“Aman Tanrım! Ne?” Ryn onun önünde çırılçıplak duruyormuş gibi temizlik bezini göğsüne bastırarak hızla döndü.

Jackson'ın tüm yüzüne bir sırtış hâkimdi ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ki bu garipti, çünkü aleti hâlâ pantolonunun içindeydi. Yıllardır Jillian'a yaptığı gibi, bir tepki alabilmek için onu kışkırtmaya devam etti.

“Katılıyorum. Evlilik çok erken olabilir. Babanın rızasını almadan evlenme teklifi etmeyi hayal bile edemezdim.”

“Neredeyse kırk yaşındayım!” diye bağırdı Ryn, kafasına doğrultulmuş bir silah varken son dakika itirafı yapıyormuş gibi. Yüzünde bile korkmuş bir ifade vardı.

“Harika, demek doğum günün yaklaşıyor. Kutlamalıyız.”

“Bir kızım var. Yirmi bir yaşında.” Bir acele itiraf daha.

“Onunla tanışmayı çok isterim.”

Ryn gözlerini kıstı. “Şey gibi mi... İkinizin arasını yapmamı mı istiyorsun?”

Jackson kıkırdadı. “Seni işinden alıkoyuyorum. Daha sonra bir şeyler içip ne *istediğimi* daha detaylı konuşmalıyız.”

“Gunner'ı yürüyüşe çıkarmalıyım...” temizlik bezini göğsüne daha da sıkı bastırdı, “...daha sonra.”

“Gelinciğin mi?”

Önündeki sertleşmiş heykel biraz rahatladı. Kadının dudaklarında yeniden beliren gülümsemenin tadını çıkardı. “Hayır.” Ryn güldü. “O benim köpeğim.”

“Ah... Anladım. O zaman bana adresini ver, ben de seninle yürüyüşe gelirim.” Adresini biliyordu, ama yine, ona bunu söylemek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

“Çok inatçısın.”

“Tahmin bile edemezsin.” Jackson bakışlarını yavaşça kadının vücudunda gezdirdi, ta ki alnında küçük bir ter parıltısı görüne kadar. Görev tamamlanmıştı.

KUMSAIDA KIÇ İZİ BIRAKMAK, Jackson Knight ulaşamaz göründüğünde çok daha az korkutucuydu. Seks ya da evlilik. Kim bunu söylerdi ki? Ryn'ın gördüğü en eşsiz gözlere, spor dergilerinin kapağına uygun bir vücuda ve sadece ona zevk vermek amacıyla sergilenen dövmelere sahip otuz yaşında bir adam kesinlikle değil. Ve onun gibi bir adam, yerçekimi ile savaşını kaybetmekte olan neredeyse kırk yaşındaki bir kadına bunu kesinlikle söylemezdi.

Belki de Ryn tüm konuşmayı hayalinde canlandırmıştı. Kesin olarak söylemek zordu. Kalp çarpıntısı, terleme ve kafa karışıklığı vardı. Adamın uygunsuz bakışlarını da mı hayal etmişti? Ryn öyle olmadığını umuyordu. Çünkü bakışları çok hoşuna gitmişti. Jackson, onu hayal edebileceğinden yüz kat daha seksi hissettiriyordu.

Kıyafetleri odasının her tarafına dağılmıştı. Sadece yürüyüşe çıkacaktı, başkanla akşam yemeğine gitmiyordu. On farklı kıyafet denemesine gerek yoktu, ama yine de bunu yaptı. Şimdiye kadarki en sıkıcı seçeneğe –gri yoga taytı ve beyaz kolsuz tişört– karar verdikten sonra ayaklarının dibinde duran Gunner ile verandadaki salıncakta bekledi.

“Boşluğa gülümsüyorsun.”

Ryn sesin geldiği yere döndü. “Selam Drew.”

“Güzel bir gün mü?”

Ahşap panelli bir PT Cruiser garaj yoluna girdiğinde, Ryn güldü. Bu, Jackson’a olan ilgisini hafifletmek için mükemmel bir görseldi. Ama sonra Jackson arabadan indi ve o anda bindiği araç bir Ferrari de olabilirdi. Jackson seksilik yayıyordu. Çirkini güzelleştiriyordu. Onu da kendisinin görüldüğü kadar çekici hissettirebilir miydi?

Drew kıkırdadı. “Gençmiş.”

“Hı-hı.” Ryn, soluk renkli yırtık kot pantolonu ve şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazla dövmesini sergileyen siyah kolsuz tişörtü ile garaj yolunda bir podyumdaymış gibi yürüyen Jackson’dan gözlerini alamadı.

“Merhaba.” Jackson ilk olarak Drew’u selamladı.

“Selam. Pekâlâ, siz ikinize kumsalda iyi eğlenceler.” Drew’un adımları gitgide uzaklaştı.

Tenine yayılan sıcaklık tüm vücudunu aşırı derecede ısıttı. Birinin, üzerine biraz buzlu su dökmesi gerekiyordu.

“Kumsal mı?” diye sordu Jackson.

“Aramızdaki bir şaka.” Ryn, Jackson garaj yoluna girdiğinden beri ilk kez gözlerini kırpıştırdı. “Seksi araba.” Sırıttı.

Seksin vücut bulmuş hali kollarındaki kasları esneterek ellerini ceplerine soktu ama Ryn’in gözleri, ellerini ceplerine sokarak aşağı ittiği pantolonun altından görünen iç çamaşırının geniş siyah beline takıldı.

“Teşekkür ederim.”

Ryn, yüzüne yerleşen utanç verici derecede kocaman bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Bir çeşit deney mi yapıyorsun?”

“Ne konuda?”

“Bir erkeği neyin seksi yaptığına dair.” Ryn parmağını şıklattı ve yanındaki yeri işaret etti. Gunner bu komut üzerine pozisyonunu aldı. “Çünkü sen arabayı park etmeden önce hiçbir erkeğin PT Cruiser kullanırken seksi görünemeyeceğini söyledim. Yanıldığımı kabul ediyorum.”

Jackson başını yana eğerek Gunner’ı izledi. “Herhangi bir deneyin parçası değilim.” Gunner’a onunla konuşuyormuş gibi bakmaya devam etti. “Ama bu sorunun cevabını biliyorum.”

“Buna hiç şüphem yok. Eminim her gün aynada görüyorsundur. Yürü.” Yanında Gunner ile kaldırıma doğru yürümeye başladı.

“Hayır. Ama bunu kafana takma. Bir gün sana anlatırım. Bu arada... Sanırım köpeğine âşık oldum.”

“Daha yeni tanıştın.”

“Güzel ve iyi huylu. Tasmaı yok mu?”

“Tasmaya ihtiyacı yok.”

“Ya önüne bir tavşan ya da sincap çıkarsa?”

“Ben komut vermeden hiçbir şey yapmaz.”

“Bir zamanlar bir köpek tanıyordum.”

“Senin miydi?” Ryn batan güneşe karşı gözlerini kısarak Jackson’a baktı.

“Hayır. Tanıdığım bir doktor, kız arkadaşı için almıştı. Köpeği itaat okuluna göndermesi için onu ikna etmeye çalıştı, ama sanırım ilk günden sonra okulu bıraktılar. Köpek tam bir kâbustu.”

“Gunner bir bekçi köpeği olmak için eğitildi. Ona sahip olmasaydım geceleri uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Yalnız olduğun için mi?”

“Boşandığım için.” Ryn ileriye odaklanmaya devam etti. “İstismara uğradığım bir ilişkiden çıktım. Uzaklaştırma emri çıktıktan sonra bile kabul etmek istemedi. Silahlardan hoşlanmam ama kendimi güvende hissetmeye ihtiyacım vardı.”

“*Gun-ner**.” Jackson sırttı. “Güzel.”

“Şey... Bodrumunuzda darbe emici tamponlar ve farklı ekipmanlar olduğunu fark ettim. Bir boksör müsün?”

“Boksör değilim, ama boks yapabilirim. Jillian ve ben iyi bir antrenman için dövüşmeyi severiz.”

“Herhangi bir meşru müdafaa hareketi biliyor musun?”

Jackson’ın dudakları yana kıvrıldı. “Birkaç tane.”

“Bir ara bana öğretmeye razı olur musun?”

* *Gun* kelimesi İngilizcede silah anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Jackson hiçbir şey söylemedi.

“Sadece Gunner her zaman benim yanımda olmuyor ve anahtarlığımdaki gürz çalışmazsa ya da anahtarlığımı düşürüp savunmasız kalırsam ne olacağını merak ediyorum. Paranoyalık ettiğimi biliyorum, sadece...”

“Sana öğretirim.”

“Öğretir misin?”

Jackson başıyla onayladı.

“Sana para bile öderim ya da temizlik parası için takas yapabiliriz.”

Jackson’ın dudakları yaramaz bir sırıtışla kıvrıldı. “Takas... Evet, ama temizlik için değil.”

“Ah...” Ryn omurgasında soğuk bir ürperti hissetti. “Aklında ne olduğunu bilmek ister miyim?”

Jackson ona baktı. “Bilmem. İster misin?”

Ryn, imalarla ağırlaşan havayı dağıtmaya çalıştı. “Eğer Gunner’ı veya Maddie’yi almayı düşünüyorsan, cevabım asla olmaz.”

“Maddie?”

“Kızım.”

“Sanırım kızını bana çoktan teklif etmiştin.”

“Ne? Öyle bir şey yapmadım.”

“Aramızı yapmayı teklif ettin.”

“Ben-ben-hayır... İma ettiğin şeyin bu olup olmadığını sordum.”

“Ve sana evet deseydim, bana onun telefon numarasını verecektin.”

“Hiç de bile.”

“Neden?”

İyi bir soruydu.

“Ben de böyle düşünmüştüm.” Kendini beğenmiş gülümsemesi hiç de seksi değildi. Aslında öyleydi, ama Ryn öyle olmasını istemiyordu.

“Bilgin olsun, kızım senin için çok küçük.”

Jackson kıkırdadı. “Onun yaşına senin yaşından daha yakınım.”

“Yani?”

“Yani, işte buradayız... İlk *randevumuzda*. Senin için çok genç olduğumu düşünmüyor musun?”

Evet. Tabii ki düşünüyordu.

“Bu bir randevu değil. Sadece köpek gezdiriyoruz.”

“Bu bir randevu.”

Ryn başını iki yana salladı. “Değil.”

“Neden?”

“Çünkü benim için çok gençsin. İşte, söyledim. Şimdi mutlu musun?”

Jackson gibi adamlar dünyaya tek bir amaç için gelirdi: Ryn gibi kadınların özgüvenini yok etmek için. Daha fazlasına ihtiyaçları varmış gibi hepsini yiyip yutarlar ve kendileri için saklardı. Sonra da Maddie’nin yaşındaki şanslı tarafların dikkatini çekmek için gösteriş yaparlardı. Yirmili yaşlarda olanlar bununla beslenirlerdi.

“Tüm alfabeyi biliyorum. Tuvalet eğitimim tamam. Ağzım kapalı çiğniyorum ve sınırlı gözetime ihtiyacım var.”

Ryn gülmek istemiyordu, ama yine de güldü. “Kapa çeneni, şimdi sadece aptallık ediyorsun.”

“Ah, ayrıca yüze kadar sayabilirim – ileriye, geriye ve hatta gözlerim kapalıyken.”

Ryn iç çekti. “Hiç evlendin mi?”

“Hayır.”

“Çocukların var mı?”

“Hayır.”

“Geçen haftadan şu ana kadar birlikte geçirdiğimiz toplam süre beş saat falan ve ortak hiçbir yanımız olmayabilir ki sadece yaş farkımızı düşünürsek bu daha da katlanır. Buna rağmen benimle ciddi ciddi ilgilendiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet.”

“İyi,” diyerek ofladı Ryn sırtışını gizleyerek. “Seninle evlenirim.”

Jackson güldü. Ve bu, Ryn’in daha fazlasını istemesini sağladı.

Daha fazla kahkaha.

Daha göz kamaştırıcı gülümsemeler.

Jackson, gözlerinin içine bakarak parmaklarını onunkilere kenetledi ve sonra elini nazikçe sıktı. Bu da Ryn’in daha fazlasını istemesine neden oldu.

Genç adamın dokunuşunun daha fazlası.

Yüreğinde kabaran mutluluğun daha fazlası.

Adamın dokunuşu bir büyü gibiydi. Bir an için yaşını, fiziksel kusurlarını ve onu asla kaçamayacağı bir geçmişte esir tutan korkuyu unuttu.

Yürüyüşlerini sessizce bitirdiler. Garip değildi, mükemmeldi. En unutulmaz anlar, değerli bir yoldaşla sessizlik içinde geçirilirdi. O değerli yoldaş yıllardır Gunner olmuştu.

Evinin verandasına ulaştıklarında, Ryn bir rüyadan uyanmış gibi hissetti. Üstesinden gelmeye çalıştığı tüm güvensizlikler bir anda geri dönerken, aralarındaki yaş farkı tekrar aklına geldi. Elini ondan kurtarmaya çalıştı, ama Jackson elini sıktı ve onu kendine çekti. Güzel kokuyordu, gerçekten çok güzel. Onu kokladığını fark etmemesini umarak yavaşça nefes alırken gözleri kendiliğinden kapandı.

“Mumlar,” dedi Jackson.

Ryn gözlerini açtı.

“Seks mumu gibi kokuyorum.”

Ryn güldü. “Seks mumu mu?” Bu her ne ise ondan biraz satın alması gerekiyordu.

“Evet. Jillian onlardan satıyor ve yakın zamana kadar onları taşımak için Woody’yi kullanıyordu.”

Seks mumları ve Woody. Belki de çok *yaşlıydı*. Aynı dili konuşmadıkları belliydi.

“Eh, seks mumlarının kokusu sana yakışmış.”

Jackson gülümsedi. Dudaklarını ıslatan dili ile aç bir gülümsemeydi. “Başka hangi koku bana yakışır biliyor musun?” diye fısıldadı, başını onun dudaklarından bir nefes uzağa eğerek.

Adamın baskın varlığı, tutarlı düşünceler oluşturma ve onları kelimelere dökme yeteneğini mahvetti.

“Eeee... Ne?” Ryn soruyu bile hatırlamıyordu. Dudakları neden onunkilerin hemen önünde oyalanıyordu? Bu işkenceydi.

“Senin kokun.” Jackson, dudaklarına hafifçe dokundu.

Ryn, adamın sıcak dilinin ucunun üst dudağına değdiğini hissetti.

“İyi akşamlar Ryn.” Jackson arabasına ekstra bir güvenle yürüdü çünkü onunkini çalmıştı. Her şeyi çalmış ve onu, hafifçe aralanmış dudaklarından çıkardığı yumuşak soluk sesleriyle verandasında suspus olmuş bir halde dururken bırakmıştı. Ne kadar da acınasıydı.

“İyi akşamlar,” diye fısıldadı Ryn sonunda, o gittikten çok çok sonra.

Yedinci Bölüm

“AJ NASIL?”

“Hâlâ hayatta.” Jillian omuz silkti.

Lilith ona azarlayıcı bir bakış attı. “Char berbat durumda. Bunu pek de iyi karşılamadı.”

“Biliyorum. AJ de öyle söyledi. Nasıl iyi karşılayabilir ki? Berbat bir durum. Çocuklar anne babalarından önce ölmemeli.”

“Öyle mi?”

“Ne öyle mi?”

“Ölecek mi?”

Jillian bu sorunun cevabını bilmiyordu. Konuya, olasılıklara herhangi bir nesnellikle bakamayacak kadar yakındı.

“Ameliyat çok riskli görünüyor. Sanırım bunu seçenekler arasından çıkardılar. Ancak görüşü etkilenmeye başladığı için, ebeveynleri ve Brooke gittikten sonraki hafta radyasyon tedavisine başlamayı kabul etti. Bugün geç saatlerde gelecekler ve pazar günü evlerine dönecekler.”

“Evet, Char ve ben kahve içeceğiz. Bize katılmalısın.”

“Hımm... Bakalım. Brooke ve ailesi bizimle kalıyor. Jackson pek mutlu değil, bu yüzden arada tampon görevi görmek için orada olmam gerekebilir.”

“Brooke’tan hoşlanmıyor mu?” diye sordu Lilith.

“Çocukları var.”

“Çocukları sevmiyor mu?”

“Sadece kendininkileri seviyor.”

“Çocukları var mı?”

Jillian güldü. “Henüz yok, ama bunun üzerinde çalışıyor.”

“Belli ki harika bir hikâye.”

“Muhtemelen öyle olacak, fakat hâlâ önsözde.”

“Peki, ya senin ve Luke’un hikâyesi?”

“Daha da güzelleşiyor.” Jillian sırtıttı.

DAY

“DÖRT’Ü ÖLDÜRMEK sana nasıl hissettirdi?”

Luke, Jessica’nın geçmişi üzerinde çalışmak, o geçmişi unutturmak ve geleceklerine başlamak için her zamankinden daha kararlıydı. Jessica gelecek kısmından hoşlanıyordu, ancak seks yaptıkları geceden beri geçmişle başa çıkmak için motivasyonu yoktu. Ancak Luke, onu yatağına bağladığı o ilk seferden sonra tekrar seks yapmamış olmalarının onu rahatsız ettiğini biliyordu ki bu bir ay önceydi. Luke onun dikkatini dağıtmak için birçok bahane ve yöntem buluyordu, köpek bunların en büyüğüdü.

“Neden senin yanına taşınamıyorum?” Jessica, Luke’un yatağının ya da herhangi bir mobilyasının üzerinde olmaması gereken Jones ile birlikte yatağa oturdu.

“Çünkü pasaklısın. Aşağı.” Jones’a parmaklarını şaklattı ve zeminini işaret etti.

Jones meydan okurcasına başını Jessica’nın bacağına yasladı.

“Senin evindeyken değilim.”

“Öylesin.” Luke, inatçı –itaatsız– köpeğe laf anlatmaktan vazgeçti ve pencerenin yanındaki koltukta kalarak bulmacasına devam etti. Jessica yataktayken Luke onun yanına gitmezdi. Bu kötü bir fikirdi.

“Bana bir örnek ver.”

“Ayakkabılarından biri yerde, diğeri koridorumun ortasında. Mutfak tezgahımı, kırıntıları yere dökerek ‘temizliyorsun’. Çantayı, sakız ambalajlarını ve kürdanları sehpanın üzerine boşaltıp orada bırakarak ‘düzeltiyorsun’. Banyoda ellerini yıkadıktan sonra havluyu almadan önce parmaklarını havada sallayıp aynamda su lekeleri bırakıyorsun. Ve kitaplığımdan sürekli kitap alıp onları asla yerine geri koymuyorsun.”

Jessica, Jones’u okşarken kaşlarını çattı. “Tanrım, sadece *bir* tane dedim.”

Luke, onun acınası surat asma girişimine sırtıttı. Dünyanın en kötü surat asıcısıydı ve Luke bunu ona defalarca söylemişti. Öldürmek için eğitilmiş herhangi biri surat asamazdı. İşte o kadar.

“Soruma cevap ver.”

Jessica kendini yatağa atarak tavana baktı. “Dört’ü öldürdükten sonra kendimi *farklı* hissettim.”

“Nasıl farklı?”

“Claire’i öldürdüğünde beni dünyaya karşı sertleştirdi. Tüm bu adaletsizlikten nefret ettim. Ama onu öldürdüğümde, Jessica Day’e karşı hislerim sertleşti. Jessica intikam almak için değil, nefsi müdafaa konusunda eğitilmişti. Böyle düşünmek için eği-

tildim. Bizler askerler gibi koruyucuyduk, katil değil. Ordudaki askerlere katil demiyoruz, birilerini öldürseler bile.”

“Yani kendine kızdın mı?”

“Hayal kırıklığına uğradım. İnanmayı reddettim. Bilmiyorum, sadece artık kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini bilmiyordum. Koruyucu Jessica’nın arkadaşları var, çok fazla şarap içiyor ve kariyerine devam ediyor. Katil Jessica ise sadece...”

“Sadece?”

“Bekliyor.”

“Neyi bekliyor?”

“Trigger’ı.”

“Trigger kim?”

“Kaçan kişi.”

“Matthew Green mi?”

Jessica başıyla onayladı.

Luke’un kendi duygularını bastırması ve onları geride bırakması gerekiyordu. Jessica’nın sevgilisi daha fazlasını bilmek istemiyordu. O da her şeyin yok olmasını istiyordu. Ama Dr. Jones bunu ona borçluydu, Luke’a borçluydu. İşleri düzeltmek zorundaydı.

“Matthew Green’in ölmesini mi istiyorsun?”

Jessica başını iki yana salladı, sonra gözlerinde yaşlarla ona baktı. Luke, o gözyaşlarından nefret ettiğini biliyordu. Onları özgür bırakmanın gücünü belki bir gün fark ederdi. Luke, kırılğanlığıyla –gözyaşlarıyla– ona güvendiğı için ayrıcalıklı hissediyordu. Yanına gidip onu kollarına alma ihtiyacı acı veriyordu. Neden? Neden aşk her şeyi iyileştiremiyordu?

“Lütfen benden nefret etme,” diye fısıldadı Jessica, yüzü acıyla buruşurken.

“Senden asla nefret etmem.”

“Sadece ölmesini istemiyorum... Onu öldürmek istiyorum çünkü arkadaşımı kurtarmadı.”

Luke bunu silemezdi. Kimse bunu silemezdi. Jessica’nın içinde iki ses vardı ve akıl sağlığının küçük bir parçasını korumak için bu ayrılığa ihtiyacı vardı. Ancak Luke ikisini birbirinden ayıramazdı. Genç kadının affetme ve kabul görme şansına sahip olması için her ikisini bir olarak sevmesi gerekiyordu.

“Görebiliyorum...” Jessica gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını serbest bıraktı, “...gözlerinde. Sorununun ne olduğunu merak ediyorsun. Benim kadar korkunç birini sevmeyi nasıl düşünebildiğini merak ediyorsun.”

Dr. Jones’un odaklanması ve duygularının, kaydettikleri bu ilerlemeyi geçersiz kılmasına izin vermemesi gerekiyordu. Ama o adam –onu temiz bir aynadan, tertipli bir sehpadan ya da oksijenden daha çok seven adam– iyi doktora siktirip gitmesini söyledi. Sonra ayağa kalkıp onun yanına gitti.

Kadını sevdiği için kendini asla suçlu hissetmeyen o adam, yatağa oturdu ve onu kucağına çekti. Jessica ona şiddetli bir yorgunlukla sarıldı.

“Hiçbir şey görmüyorsun,” diye fısıldadı Luke. “Çok körsün çünkü gözlerimdeki tek şey hayranlık. Tanrım, her bir parçanı o kadar çok seviyorum ki doğru dürüst düşünemiyorum bile. Sen benim lanet olası mucizemsin ve hayatta bir mucizeden daha harika bir şey yoktur.”

Sevgi, çözülmesi gereken bir sorun ya da yapılacak bir seçim değildi, sadece insan varlığını açıklayan istemsiz bir duyguydu. Hiçbir şeye bağlı değildi ve herkes onu görme ve gösterme yeteneğine sahipti. Kelimeler duyguları tanımlayamazdı. Luke, onu neden sevmek *zorunda* olduğunu bilmiyordu. Sadece seviyordu.

“Göster bana...” gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla son derece savunmasız görünen Jessica hafifçe geri çekildi, “...bana ne kadar taptığını göster Luke.” Bu bir istek değildi, umutsuz bir yalvarıştı.

Birkaç sessiz saniye boyunca birbirlerinin gözlerine baktılar.

“Seni incitmeyeceğim,” diye söz verdi Jessica. “Sen benim her şeyimsin... Göğsümün içinde çarpan yaşamsın.” Adamın elini tutup kalbinin üzerine koydu. “Bunu hissediyor musun? Her. Biri. Senin için çarpıyor.”

Luke da onun elini tutup kendi göğsüne koydu. “Senin,” diye fısıldadı.

LUKE, JESSICA’NIN AŞK ÖĞRETMENİ oldu. Onu yargılamadan kabul etti, ona saygı gösterdi ve ona *tamamen* güvendi. Hiç kimse Luke’un sevdiği gibi sevemezdi. Bunun için, Jessica ona *her şeyini* verdi.

Luke’un gömleğinin düğmelerini açtı ve kumaşı göğsünden uzağa itti.

Dudaklarını omzundaki yara izine bastırarak, “Üzgünüm” diye fısıldadı.

“Yapma...”

Dudaklarını tekrar onunkilere bastırarak onu tattı ve tadını çıkardı. “İzin ver... Sana yaptıklarım için üzülmemeye izin ver. Tamam mı?”

Luke onu başıyla onayladı ve sonra gömleğini çıkardı. “Seni görmeye ihtiyacım var... Her yerini.” Genç kadının sutyenini çözerken gülümsedi.

Savunmasız bir gülümsemeydi. Her gün hastalarına, hatta ailesine ve arkadaşlarına verdiği kontrollü gülümsemeye benzemiyordu. Tüm hayallerini gerçekleştirmiş bir çocuğa benzeyen çok özel bir gülümsemeydi. Bu sadece Jessica’ya özel bir gülümsemeydi.

“Ya kalbinden daha fazlasını istersem?” Luke, göğsünü avuçladı ve başparmağını meme ucunun üzerine sürttü.

Jessica gülümsedi. “Her şeyi al.”

Luke yatağa uzanarak onu kasıklarının üzerine çekti. “Önce sen.”

Jessica öne eğilerek önce boynunu öptü, ardından göğsünün her santimini takip etti.

Asla. Bir daha asla ona zarar vermeyecekti. Asıl mucize olan *oydu*.

Ayağa kalkıp kıyafetlerinin geri kalanını ve sonra da onunkileri çıkardı. O gülümseme, *ona özel gülümseme*, adamın yakışıklı yüzüne geri döndü.

Ancak Luke boğazını temizlerken bu gülümseme hızla kayboldu. “Dışarı.”

Jessica, yerde oturmuş onları izleyen Jones’a kaşlarını çatı.

“Üzgünüm, Jones.” Köpeği dışarı çıkardı ve kapıyı kapattı. “Şimdi... Bana tüm bu hayranlık olayının nasıl hissettirdiğini hatırlatmalısın.” Yatağa tırmandı ve çıplak bedenini adamınkinin üzerine serdi. Geçmişine yer yoktu, korkuya yer yoktu, kontrole yer yoktu.

Luke’un elleri onun vücudunu keşfetti, onunkiler de Luke’un vücudunu. Yumuşak inilti paylaşıırken dudakları birleşti. Luke kalçasını kaldırdı ve onun içine kayd. “Luke...”

“Sana söyledim...” boynunu öptü, “...seni yatağıma alırsam...” dili meme ucunun üzerinden kayd, “...asla gitmek istemem.”

“Aman... Tanrım...” Jessica tamamen teslim olarak gözlerini kapattı ve adamın onu asla var olduğunu bile bilmediği samimiyetin derinliklerine çekmesine izin verdi.

Yeniden yüzeye çıktığında –doymuş, tükenmiş ve tamamen tapınılmış olarak– Luke’un vücudu onunkinin üzerindeydi. Paniklemedi ve ona sarılırken bu farkındalık sulu gözlerinde titreşti. Jessica hayatta çok az şeyden emindi, ama Luke’un aşkı tar-

tıslmaz bir doğa kanunu haline gelmişti. İşte bundan kesinlikle emindi. Vücudu onun güvenli bölgesi oldu. Luke onu şeytanlarından koruyacaktı... Sonsuza dek.

“Jess?” diye mırıldandı Luke omzuna.

“Hımm?” Ellerini adamın sırtında gezdirerek her bir kası takip etti.

“Yarın uyandığımda hayatta olursam... Yanıma taşınmalısın.”

Jessica onu üzerinden itti. Çırılçıplak salona gidip Jones’a iyi geceler öpücüğü verdi ve onu kulübesine koydu. Kolları battaniye ve yastıklarla dolu halde geri döndüğünde, her şeyi yatağa atarken ona bir öpücük gönderdi.

Luke yan tarafına döndü ve dudaklarındaki keyifli gülümsemeyle başını eline dayadı. “Ne yapıyorsun?”

Jessica onu görmezden geldi ve Qin hanedanını göçebelerden ayırarak yatağın ortasına bir bariyer inşa etmeye devam etti. “Acele et ve uyu. Sağa sola dönme ve sabah *benim seni* uyandır-mama izin ver.”

Luke kıkırdadı. “Seni göremiyorum bile.”

Jessica yastık ve battaniye duvarındaki küçük bir delikten ona baktı. “Jones çok heyecanlanacak.”

“Sabah yanlışlıkla boynumu kırarsan heyecanlanacağını hiç sanmıyorum.”

Jessica ona bir öpücük daha gönderdi. “Ben yanıdayım – her zaman yanında olacağım.”

Sekizinci Bölüm

KNIGHT

JACKSON, BROOKE VE ailesi iki gecelik konaklamaları için alt kattaki yatak odalarına yerleşirken piyanosunun başından Jillian'a kaşlarını çattı.

“Zihinsel durumunun yıllardır gündemde olduğunu biliyorum, ama bu gerçekten delilik.”

Jillian işaretparmağını dudaklarına bastırdı.

“Beni susturma. O çocuklar burayı yerle bir edecekler.”

“Eh, o zaman iyi ki bir temizlikçi tutmuşuz.”

“Bildiğin gibi bir ismi var.”

Jillian tek kaşını kaldırdı. “Ryn, evet biliyorum. Onu ben işe aldım... *Temizlikçimiz* olarak.”

“Eh, bundan daha fazlası olabilir.”

“Öyle mi?” Jillian'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Evlenme teklifi ettin mi, yoksa menopoza atlatmasına yardımcı olmak için ona vücudunu mu önerdin?”

Jackson gözlerini kıstı.

“Şaka yapıyorum. Her halükarda seni hafta sonu kalmaya davet etmeli, böylece senin Kırpık’ tavrıyla uğraşmak zorunda kalmam... Ah, bekle, sen Bay Snuffleupagus’sun.”

“Artık değil.”

“Ryn rol yapma işinden hoşlanmıyor mu?”

Jackson sırtışını gizleyemedi. “Her nedense bundan şüpheliyim.”

“Hımm... Çok yazık. Lascivio’ya bir dizi penis aksesuarı üretmesini önerecektim. Bence aksiyon film kahramanı gibi giydirmek son derece eğlenceli olabilir.”

“AJ bunu yapar mıydı?” diye sordu Jackson tek kaşını kaldırarak.

“AJ ne yapar mıydı?” diye sordu Brooke, merdivenlerden köşeyi dönerken.

Jillian, Brooke’a dönmeden önce Jackson’a ters bir bakış attı. “Mangal yapar mıydı... Yağmur yağacak gibi görünse de.”

“Güven bana... AJ bir kasırganın ortasında bile mangal yapardı.” Brooke başını iki yana salladı.

Jillian gülümsedi. AJ onu yumuşatmış, insanlığını ortaya çıkarmıştı. Belki de sevgilisinin eski karısını kendi evinde kalmaya davet etmek çılgıncaydı. Jillian’ın içinde patlamayı bekleyen bir kıskançlık yoktu ancak Brooke, insanlığın ortaya çıkmasıyla birlikte küçük bir kıskançlık kıvılcımının geldiğini kanıtlıyordu. Berbat bir duyguydu. AJ ve Brooke evlenmiş ve bir çocuk büyütmüşlerdi. Elbette Brooke onu Jillian’dan daha iyi tanırdı.

“Şey, seninle tanışmak güzeldi.” Jackson, Brooke’a gülümsedi. “Ben... Gidiyorum.”

Jillian başıyla onayladı. “İyi fikir.” Anahtarlarını alıp kapıdan dışarı çıkan kardeşine göz kırptı.

“Kardeşin...” Brooke kapıya baktı.

* Susam Sokağı programında küfe ya da çöp tenekesi içinde yaşayan, heyecanlı, çenesi düşük, çokbilmiş kukla karakterdir. (ç.n.)

“Evet, olağandıdır. Ama yirmi bir yaşında bir oğlun ve beş yaşında ikizlerin olduğunu bildiğim için senin için de aynısını söyledim.” Jillian melek kelimesini kullanmaktan çekindi.

“Hıhh... Kızlar doğduktan sonra özel bir antrenör tuttum. Karın germe ve meme ameliyatı yaptırdım, ama hiçbir kızıyla ip atlarken altıma kaçırmama engel olmuyor.”

Jillian’ın ağzı açık kaldı.

“Çok fazla detay mı verdim?” Brooke burnunu kırıştırdı.

Jillian başını iki yana salladı ve o anda Brooke’a belki biraz âşık oldu. Meleğin kanatları gerçek değildi.

“Senden hoşlanmak istedim ve artık kesinleşti... Senden hoşlanabilirim.”

Brooke güldü. “Senden nefret etmek istedim ve artık kesinleşti... Senden nefret edemem.”

Jillian’ın gözleri kısıldı. “Benden neden nefret edesin ki?”

Brooke mutfak taburesine oturdu ve uzun, ince bacaklarını üst üste attı. “Çünkü benim kaybettiğimi sen buldun.”

“Nedir o?”

“Onun sevgisi.”

“Sevgisini kaybetmedin. Onu kaybettin. Ve senin evlendiğin adamla birlikte olduğumu sanmıyorum. Onun hâlâ var olduğundan bile şüpheliyim.”

Brooke, Jillian’a dikkatle bakarken bunu düşünür gibiydi. “Char bana...” durakladı “...tümörden bahsetti.”

Jillian başıyla onayladı.

“Kişiliğindeki değişimin gerçek sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” Brooke’un gözleri yaşlarla doldu.

TSSB olduğunu düşünerek bir şeyleri kaçırmaktan sorumluymuş gibi hissedenden sadece o değildi.

“Olabilir, özellikle de şimdi, ama doktorlarından biri bile muhtemelen TSSB’si olduğunu ancak belirtilerin hangi kategoriye ait olduklarını belirlemenin bu noktada işe yaramayacağını söyledi. Kimsenin suçu yok ve zaten olanı da değiştiremeyiz.”

Jillian bunu Brooke’un iyiliği için söylemişti, ama suçlayacak birinin olmasını isterdi. Suçlanacak birine sahip olmak, acıyla baş etmeyi çok daha kolay hale getirirdi.

“Ailesinin ondan tedavi için Portland’a geri dönmesini istediğini biliyorsun, değil mi? Tedavi görürken onun bakımına yardımcı olmaları ya da *olmamız* için.”

Jillian bunu bilmiyordu. “Ben... Onlara ne söyledi?”

“Bunu düşüneceğini söyledi.”

“Bunu ne zaman söyledi?” Hayal kırıklığını, öfkesini ya da içindeki sinir krizini tetikleyen herhangi bir duyguyu gizlemeye çalıştı.

“Dün telefonda konuştuklarında.”

Jillian, ona yardım etmek ve randevularına onunla birlikte gitmek için bir önceki haftasını resmen onun evinde geçirmişti ama her nasılsa bu bilgi onunla paylaşılmamıştı.

YAĞMUR YAĞDI AMA YİNE de mangal yaptılar. Dodge ve Lilith de akşam yemeğine geldi, ancak Cage ilk sezon öncesi maçına hazırlanmak için geç bir antrenmana katıldığı için gelemedi. Kızlar saklambaç oynadılar, sonra Stan onları babalarıyla birlikte su bisikletiyle gezintiye çıkardı.

Bir noktada Brooke ve AJ içeri girip ortadan kayboldular ve ikisi de geri döndüklerinde Jillian, Brooke’un ve belki AJ’in de ağlamış olduğunu fark etti. Başına taktığı beyzbol şapkasını aşağıya çekmişti ve bu da gözlerini görmeyi zorlaştırıyordu.

Jillian, Dodge ve Lilith'in AJ'in ailesiyle yaptığı sohbeta uymadığını fark etti ve AJ'in kendisi de ondan kaçınıyor gibiydi, bu yüzden akşam yemeğinden sonra kapıdan gizlice çıkıp eve gitti. O anda Jackson'ı evden kovduğuna pişman oldu, çünkü Brooke'un, AJ'in Portland'a geri dönme olasılığı hakkındaki açıklamasından bu yana içine düştüğü çıkmazı atlatmak için kıcının iyice bir tekmelenmesine ihtiyacı vardı.

"Hey, ben de nereye gittiğini merak ediyordum," dedi AJ, merdivenlerin dibinde durarak.

Jillian kum torbasını durdurdu ve eldivenlerini çıkardı. "Sana ailenle biraz zaman vermek istedim."

"Çok düşüncelisin, ama gitmek zorunda değildin."

Jillian alnındaki teri koluyla silerek omuz silkti. "Zaten çalışmam gerekiyordu, Brooke ve diğer herkes geri döndüğünde buraya inemeyeceğimi biliyordum..."

"Ah... Peki, duş aldıktan sonra kısa bir süreliğine geri gel. Tamam mı?"

Jillian başıyla onayladı.

AJ merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Öfkeliyim," dedi Jillian. Bu itiraf, bu tek kelime, içini parçaladı. Öfkelenmek istemiyordu ve kırılmasını itiraf etmenin getirdiği güvensizliği de kesinlikle istemiyordu.

AJ durdu ve tedirgin bir ifadeyle ona döndü.

Umursamak, insanlığını ortaya çıkarmak, o gün ona yeterince zarar vermişti.

"Kızgıyım. Tamam mı? Cage'i randevuya çıkardığım zaman da kızgındım çünkü o sabah duşta yaşadığımız o *andan* sonra Carin'le çıkmaya cüret ettin. Yani üzgünüm. Sana kızgın olduğumu önceden söylemeliydim. Bunu yapmadım, ama şimdi yapıyorum."

“Şimdi de bana kızgın mısın?” AJ kaybolmuş görünüyordu. Tipik bir erkekti.

“Evet ve seninle beyin yakan tahmin oyununu oynamayacağım bile.” Sesi her kelimeyle daha da yükseldi. “Sana sadece söyleyeceğim ve sonra sen de Portland’a geri taşınıp beni terk etmeyi düşündüğün için özür dileyeceksin!”

AJ gözlerini kapattı. “Sana söyleyecektim.”

“Bana ne söyleyecektin? Bunu senden istediklerini mi, yoksa bunu düşündüğünü mü?”

AJ ona baktı ama cevap vermedi.

“Gidiyorsun.” Jillian başını iki yana salladı.

“Bunu söylemedim.” AJ merdivenlerden aşağı indi.

Jillian geri çekildi. “Eh, kalacağını da söylemedin.”

“Hiçbir şey söylemedim!” Bağırışının yankısını ürkütücü bir sessizlik izledi.

“Seninle Portland’a taşınamam,” dedi Jillian, sesi yumuşaktı ve pişmanlıkla doluydu. “Ama belki de benden bunu istemeyecektin.”

“Ne yaptığımı bilmiyorum.” AJ’in omuzları çöktü. “Oğluma ölmekte olduğumu bile söylemedim.”

“Sen ölmü-”

“Yapma.” AJ iç çekti. “Senin *dışında* herkesin bir mucize gerçekleşeceğini düşünmesine izin veririm. Ailem buna inanıyor, Brooke buna inanıyor –lanet olsun, ben bile inanmak istiyorum– ama sen benim hakikatimsin... Benim gerçeğimsin. Bu boktan karmaşadaki tek netlik sensin. Bunun olacağını kabullenmek için benim ölümümü izlemek zorunda değilsin. Ama ya *onlar* zorundaysa?”

Jillian ona bakamıyordu. AJ onu kırılması mümkün olmayan bir kayaymış gibi bir kaide üzerine oturtmuştu. Çok yanıliyordu.

AJ başının üstünü öptü. “Oraya geri dönmeliyim.” Döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

“AJ?”

“Evet?” diye cevap verdi sırtı ona dönük bir halde.

“Birinin ölümünü izlemekte kabullenecek bir şey yoktur. Sadece bunun olmasını engelleyemeyeceğini bilmenin getirdiği ömür boyu sürececek pişmanlık vardır.”

Dokuzuncu Bölüm

RYN'IN, NEREDEYSE ÖPÜŞMEDEN veya yarım öpücükten ya da Jackson'ın dilinin, dudağının üst kısmını sıyırmasını içeren her şeyden sonra kendine gelmesi birkaç gün sürdü. Hormonlarının onu altüst etmesi de buna hiç yardımcı olmadı. Öngörülemeyen regl günleri onunla oynayarak onlar için hazırlanmayı imkânsız hale getirdi. Gecenin bir yarısı ani sıcak baskmaları yaşadı. Ani. Sıcak. Baskması! Kaç yaşındaydı, altmış mı? Ardından seksi düşündü – durmaksızın. Gördüğü her erkekle seks yaptığını hayal etti ve bunun onların görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu, çünkü gördüğü her çiftin de seks yaptığını hayal etti.

Seks. Ter. Seks.

Bedeni, on altı yaşında mı, yoksa altmış yaşında mı davranmak istediğine karar veremiyordu.

Geç bir akşam yemeği –yumurta salatalı sandviç– hazırlarken Gunner havlamaya başladı. Birinin geldiğini biliyordu çünkü o evdeyken havladığı tek zaman buydu.

“Kim geldi bebeğim?” Ön pencereden dışarı baktı ve sonra geri kaçıp saklanmaya çalışarak sırtını pencerenin yanındaki duvara dayadı.

“Aman Tanrım.” Ryn gözlerini kapattı. Haki rengi şortunda limon ağacı cilasından kalan yağ lekeleri vardı ve büyük tişörtü çok daha kötü görünüyordu ve iki beden büyüktü, geceliğe benziyordu. Sutyenini düşünmek bile istemiyordu: Göğsünü küçük bir hız tümseğine dönüştüren sıkılaştırıcı bir spor sutyeniydi. Belki de büyük tişört bir nimetti.

Kapı zili çaldı. “Bir dakika.” Yüzünü buruşturdu. Muhtemelen sesinin yakınlığından kapıdan iki metre uzakta olduğunu anlayabilirdi. O ekstra özgüven dozu ihtiyacı olduğunda neredeydi?

“Merhaba... Burada ne işin var?” Vücudunun büyük bir kısmını kapının arkasına saklamaya çalıştı.

“İkizler yüzünden evimden kovuldum.”

“İkizler mi?”

“Beş yaşındaki kızlar.”

“Ah... Sevimli.”

“Sevimli değil.”

“Çocukları sevmez misin?”

“Sadece kendiminkileri.”

“Ah, vay canına... Çocukların mı var?”

Ryn, bu cümleye aldanan birçok kurbandan sadece biri olduğunun farkında değildi.

“Henüz yok, ama benimkiler harika *olacak*.”

Ryn yavaşça başını salladı. “Anlıyorum... Bir nevi. Şey, seni içeri davet ederdim ama...”

“Harika. Çok isterim.” Jackson küçük açıklıktan içeri girdi. “Güzel yer.”

Saklanacak hiçbir yer yoktu.

“Teşekkürler. Duşa ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var ve daha yeni yemek yemeye hazırlanıyordum...”

“Harika. Açlıktan ölüyorum.” Jackson ellerini arka ceplerine soktu ve sırttı.

Mutfağındaki her şeyden çok daha yenilebilir görünüyordu.

“Pe-peki, şimdi birlikte akşam yemeği mi yiyoruz?”

“Elbette. Müstakbel karımın yemek yapıp yapamadığını bilmem gerekiyor.”

Ryn kahkaha attı. Gergin bir kahkahaydı, demek-bu-oyunu-hâlâ-oyunuyoruz diyen bir kahkahaydı. “Yumurta salatası var.”

“Kabuksuz mu?”

Ryn ona çılgınca bir bakış attı. “Evet.”

“Harika.”

“Harika,” diye yanıtladı Ryn, onun defalarca ‘harika’ demesi karşısında eğlenerek. Jackson Knight’ı memnun etmek kolaydı. Bunun kendi lehine sonuçlanacağını umuyordu.

Egzotik, dövmeli, kusursuz insan örneği, mutfak masasında otururken son derece alakasız görünüyordu. Masanın bir tarafında iki sandalye, diğer tarafında ise bir bank vardı. Jackson banka oturdu ve bacaklarını ileri uzatıp ayak bileklerini çaprazladı.

“Pekâlâ, çok param yok...” Ryn ona sandviç ve küçük bir dilim karpuzla dolu bir tabak verdi “...ve JC Penny’den yüz dolara aldığım bir gelinlik giydiğim ilk düğünüm ailemin arka bahçesinde gerçekleşti. Eşi benzeri olmayan bir Vera Wang gelinlik, altı nedime ve resepsiyonumda şarkı söyleyecek bir Ed Sheeran’dan oluşan masalsi bir düğün istiyorum. Müstakbel kocam bana bunları vermeye razı mı?” Jackson’ın karşısına oturdu ve sırtıışını gizlemek için sandviçinden bir ısırık aldı.

“Duruma göre değişir. Müstakbel kocan ile hangi sıklıkta seks yapmayı düşünüyorsun?”

Ryn kısmen çiğnenmiş lokmasını masaya tükürmemek için ağzını bir peçeteyle kapattı. “Eeee...” Boğazını temizledi. “Üç? Dört kez? Bence bu epey ortalama bir miktar.”

“Belli ki müstakbel karım bizim hiçbir şeyi ortalama yapmayacağımızı anlamıyor, ancak gelecekte daha fazlası için müzakereye açık olduğu sürece şimdilik günde dört kez için onunla anlaşacağım.”

“Günde mi?” Ryn neredeyse boğuluyordu.

“Evet, günde,” diye doğruladı Jackson, karpuzun kenarını ısırırken. “Eşi benzeri olmayan bir gelinlik ve Ed Sheeran için haftada dört kez olmasını ima etmiyordun herhalde... Değil mi?”

Ryn başını iki yana sallayarak biraz su içti. “Hayır... Hayır, elbette hayır.”

Jackson sandviçinden kocaman bir ısırık aldı ve sonra sırtıttı. “Ben de öyle olduğunu düşünmemiştim zaten,” diye mırıldandı.

Sohbet bir anda eğlenceli olmaktan çıkıp gerçekten rahatsız edici bir hal almıştı.

“Evinizdeki ikizler kimin?”

“AJ’in eski karısının.”

“Ah, eski karısının ve ailesinin sizin evinizde kalması biraz garip değil mi?”

“Yani sen de anlıyor musun? İyi, demek yalnız değilim.” Jackson başını salladı. “AJ’in oğlunun yarın ilk maçı var, bu yüzden tüm lanet olası aile Omaha’ya uçtu ve içgüdüleriyle yaşayan ve genellikle kötü içgüdülere sahip olan kız kardeşim, AJ’in evinde herkes için yer olmadığı için bizimle kalabileceklerini söyledi.”

“Eh, o benden çok daha iyi bir kadın. Bu benim için çok garip ve rahatsız edici olurdu.”

“Jillian kendi kurallarını koyar ve onları ondan başka kimse anlayamaz.”

Yemek yemeyi bitirdiler. Jackson her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesine dönerken, Ryn ona inanamayarak baktı. Tuhaf akşam yemekleri yüzünden kendini epey garip hissederek

tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi. “Şey, benim, ah... Bir duşa ihtiyacım var.”

Jackson ayağa kalktı. “Duşa bayılırım.”

Ryn kahkaha attı. Sorun şu ki, Jackson gülilmüyordu. Hızla çarpan kalbi, nefesini sakinleştirmeyi ve gerginliğini gizlemeyi imkânsız hale getiriyordu. “Evet, elbette. Birbirimizi ne kadardır tanıyoruz? Üç hafta bile olmadı, değil mi?”

“Üç buçuk hafta ve ne olmuş yani?”

Adam aşırı bir güvene sahipti. Bu iyi değildi, çünkü Ryn’in benden-on-yaş-daha-gençsin güvensizlikleri onun özgüven seviyesine eşdeğer gibiydi.

“Yani birlikte duş almıyoruz.”

“Neden?” Jackson ona doğru bir adım attı.

Ryn’in kalbi göğsünde bir sinekkuşu gibi çırpınıyordu. “Çünkü bu beni çıplak göreceğin anlamına gelir.”

“Yani?”

“Yani bu olmayacak.”

“Seni çıplak göremezsem günde dört kez nasıl seks yapacağız?”

“Karanlıkta. Sadece karanlıkta seks yapacağız.” Rol yapmalarının saçmalığı Ryn’i hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı.

“Bu tevazu neden? Düşündüğünden on kat daha seksisin ve bunu bir kez fark ettiğinde, seksiliğin iki katına çıkacak.”

“Tamam, kabul. Kendimi seksi *hissettiğimi* görmek mi istiyorsun? O zaman önce seksi *görünmeme* izin vermelisin. Bu da biraz hazırlık gerektirecek.”

“Hazırlık mı?”

Adamın ona olan ilgisi gurur verici sayılmalıydı, ama bunun nedeni on yaş daha genç ya da bir erkek olması değildi. Jackson, kendi güvensizlikleriyle... Kısacası bu adam, ondan on yaş daha

genç olması ve seksin vücut bulmuş hali gibi görünmesi *yüzünden*, Ryn'in ortaya çıkan güvensizlikleriyle aşmak zorunda kaldığı duygusal barikatları asla anlayamazdı. Ryn onun yaşında olsaydı bile, Jackson'ın ona olan ilgisine inanmak zor ve sinir bozucu olurdu.

"Evet, vücudumun doğru görünmesi ve çalışması için seninkinden daha fazla bakıma ihtiyacı var." Göğüsleri bütün gün sıkılaştırıcı bir spor sutyenine hapsolmüştü ve onu çıkardığında araba çarpmış gibi görüneceklerdi. Giyen her kadın bu korkunç yan etkiyi bilirdi. Biraz canlanmak ve meme uçlarını dışarı çıkmanın güvenli olduğuna ikna etmek için çok soğuk bir duşa ihtiyaçları olacaktı. Sonra bir de küçük bir tımar sorunu vardı. Kasık kılları vardı ve bu artık çok yaygın değildi. Jackson'ın daha önce bir kadında kasık kılı görmemiş olma ihtimali çok yüksekti. Kılları gürdü... Çok gür.

"Ben beklerim."

"Bekle bir dakika, ne demek beklerim?"

Jackson eliyle başından savma hareketi yaptı. "Git *hazırlan*, aşağı gel, sonra yukarı çıkıp birlikte duşa girelim."

"Bu çok saçma. Zaten duş almış olacağım."

"Peki, o zaman erkekler seninle ne zaman duşa giriyor? Belli ki ne duşa ihtiyacın olduğunda ne de yeni duş aldığında."

Bu. Şimdiye. Dek. Yaptığı. En. Tuhaf. Konuşmaydı.

"Erkekler benimle duşa *girmez*."

"Hiç mi? Bir erkekle hiç duş almadın mı?"

Bu çok mu garipti?

"Hayır. Bu konuşmayı neden yapıyoruz?"

"Sen başlattın."

"Ne – öyle bir şey yapmadım!"

"İyi." Jackson iki uzun adım attı ve başının arkasını kavrayarak onu öptü.

Daha önce olduğu gibi küçük bir dokunuş ya da kısmi bir öpücük değildi, tam bir öpücüktü – sadece hissetmek için değil, tatmak için de kullanılan türden. Adamın dilinin ona yeterince doyamadığı türden. Ryn, az önce yediğı yumurta salatasını, kalın bir pamuk ve lastik tabakasının altına hapsolmuş göğüslerini ve aşırı gürlleşmiş çalıyı –görsel bir bekâret kemeri-ydi- düşünmüyor olsaydı, o anın içinde kaybolabilirdi.

“Hayır!” Jackson’ın eli göğsüne –ezilmiş, hız tümseğı gibi görünen birleşmiş göğüslerine- giderken kolları arasından sıyrıldı.

“Üzgünüm.” Jackson onun ayak parmağına basmış gibi kaşlarını çatarken ellerini yukarı kaldırdı. “Çok hızlı gittim. Be-ben üzgünüm.”

“Hayır, çok hızlı gitmedin...” Ryn ellerini yüzüne bastırarak başını iki yana salladı. “Tanrım, bu beni çok kolay biri gibi mi gösteriyor? Üzgünüm, bu konuda gerçekten iyi değilim.” Derin bir iç çekerken elleri yüzünden uzaklaştı. “*Tek başıma* duş alma- ma izin verirsen, çok daha alımlı bir halimle geri döneceğime söz veriyorum. Anlaştık mı?”

Jackson’ın yüzündeki gülümseme çok şey vaat ediyordu, ama gözleri beklentiyle doluydu. Saatlerce sürecektir estetik ameliyattan ve geçmişinin anılarını silmek için yaptıracığı bir lobotomiden sonra en iyi günündeyken bile asla karşılamayacağı bir beklenti ile.

GUNNER, JACKSON’IN SAYGISINI KAZANMAK için hiç zaman kaybetmedi. Ryn en alımlı haline gelmek için hazırlanırken –ki Jackson bunu çok gülünç buluyordu çünkü çarpıcı bir şeyi geliştirmek imkânsızdı- Gunner, yüzünde *seni parçalarım* diyen bir ifadeyle Jackson’a bakarak merdivenlerin dibinde nöbet tuttu.

Jackson pencereye ya da mutfağı doğru hareket etmeye başladığı an, Gunner onu uyarırcasına hırladı. Gunner’ın gözetimindeyken Ryn’in eşyalarını karıştırmaması mümkün olmayacaktı.

“Daha iyi mi?” Kırmızı kolsuz bir üst ile uzun, siyah ve gri çizgili bir etek giyen Ryn merdivenlerden inerken gülümsedi.

“Beni sana çeken şeyin ne olduğunu anlamadığın belli, ama bu kıyafetler içinde kendini daha özgüvenli hissettiğini görebiliyorum.”

Ryn kaşlarını çattı.

Aynı kişiyle iki kez hiç yatmayan adam, ilişkilerin duygusal tarafında iyi değildi. Yıllardır kadın kıyafetlerinin pahalı bir ambalaj kâğıdından başka bir şey olmadığı görüşündeydi.

Yeni adam.

Yeni görüşler. Hangi görüşler? Henüz emin değildi, ama bir şey ona Ryn gibi kadınların ara sokaklarda seks yapmadığını ve iltifatlar –’aletimi içine sokmak istiyorum’un ötesinde iltifatlar– ile sürekli teşvike ihtiyaç duyduklarını söylüyordu. Bu yüzden sihirli şapkasına uzandı ve içinden seksle ilgisi olmayan bir şey çıkardı.

“Dudaklarınla başlayacağım. Şimdi kaşlarını çatmaya çalışırken bile bir tarafı hafifçe yukarı kıvrılmış durumda. Sanki vücudun üzüntüyü reddediyordu”

Duyduklarından şaşkına dönen Ryn en alt basamakta donup kaldı.

“Bir de yüzüne o nadir masumiyeti veren çillerin var. Ve eğer gözlerin bu kadar açgözlü olmasaydı, bütün gün o çillere bakardım. Ama gözlerin her zaman ilgimi istiyorlar.”

Ryn dudaklarını birbirine sürttü. “Gözlerim açgözlü mü?”

“Evet, onlardan gerçekten utanmalısın. Tam bir ilgi arsızılar. Ama asıl demek istediğim şu ki ne giydiğin umurumda değil. Baktığım şeyi değiştirmiyor.”

“Ah...” Ryn uzun bir soluk verdi “...vay canına, bu... Bir şeyler içmeye gitmeliyiz. Sanırım gerçekten... Nutkumun tutulmasına neden olan yorumlarına cevap vermek için biraz sıvı cesarete ihtiyacım var.”

“Nutkunun tutulması iyi mi?”

Hafifçe pembeleşen teniyle son adımı atan Ryn çenesini aşağı indirerek sırttı. “Evet, nutkumun tutulması iyidir.”

“Favori bir barın var mı?”

“Var.” Ryn çantasını aldı.

Jackson kapıyı açtı. “Önden buyur.”

Onuncu Bölüm

ARABADA EN AZ bir düzine kez kendini çimdiklemek zorunda kalan neredeyse kırk yaşındaki kadın, yaşayan en seksi ve en ilginç adamın on dakikalık özetini dinledi. New York, ebeveynlerinin ölmüş olması ve bir dizi geçici iş hiç de hayal ettiği gibi değildi ama Ryn'in geçmişi de kendisine uymuyordu. En azından uymadığını umuyordu.

“Bu akşam ne içiyorsun?” diye sordu Jackson, Ryn köşedeki loş ışıklı bir masaya yerleşirken.

“Bloody Mary. Bu yüzden buraya geldim.” Cüzdanını çıkardı.

“Aklından geçirme bile.” Jackson başını iki yana sallayarak bara gitti.

Ryn onun arka tarafına birkaç dakika baktıktan sonra kendi kendine gülümsedi. Jackson haklıydı, gözleri açgözlüydü. Sürekli onun üzerinde olmak istiyorlardı. Daha kaç açgözlü gözün onun vücuduna yapıştığını fark edecek kadar uzun bir süre bakışlarını ondan çekti. Sonra gözlemi bunu tetiklemiş gibi, birkaç genç kadın onun etrafını sarmak istercesine bara yaklaştı. İçlerinden

biri, parmağını kolundaki haç dövmesinin üzerinde gezdirdi. Yirmili yaşlardaki kadın, Maddie'nin yaşına yakın görünüyordu.

Gruptan ayrıldıktan sonra, barda en çok aranan adam masaya geri döndü.

“Sen olmak ne kadar harika?”

Jackson, Bloody Mary'yi kendi birasının yanına koydu ve sonra hâlâ üzerine yapışmış olan yırtıcı gözlere bakmak için arkasını döndü.

“Görünüşe göre sen olmak kadar harika değil.”

Jackson yanına otururken Ryn kenara kaydı. Daha önce hiçbir adam, sadece ikisi olduğu bir masada yanına oturmamıştı. Gitgide büyüyen hayran kulübüne baktı. Hepsi genç, zayıf ve neredeyse yarı çıplaktı ki bu da Ryn'ın, uzun ve muhafazakâr eteğinin her santimini hissetmesine neden oldu.

“Kıskandıklarını sanmıyorum... Sanırım gözlerimi oymak istiyorlar ya da belki de bu kadar kör olduğun için seninkini oymak istiyorlardır.”

“Müstakbel karımın bu bardaki en seksi insan olduğunun kendisine hatırlatılmasına mı ihtiyacı var?”

Ryn'ın ağzından kaçınılmaz bir kahkaha kaçtı. “Şimdi sadece saçmalıyorsun. Kendini sönük biri olarak adlandıran biri değilim ancak *hadi ama...* Ben onlar gibi değilim.”

“Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.” Jackson elini saçlarının arasına kaydırarak ağzını kendine çekti.

Başka bir tam öpücük daha. Sıcak dilinin talepkar okşayışı, onları izleyen kadınlarla ilgili tüm düşünceleri geçici olarak yok etti. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadan dudaklarına yapışması, tüm o ahlaksız gözlere müsait olmadığını söylüyordu... En azından o akşam için.

Başını tutmayan el, bacağının üzerine yerleşti ve sonra sadece başparmağı eteğinin bluzuyla buluştuğu yerdeki çıplak tene de-

gene kadar yavaşça yukarı çıktı. Ryn'ın elleri iki yanında kasılıp kaldı. Ona dokunmak, onu yakalamak ve muhtemelen ona saldırmak için can atıyorlardı. Bu nedenle hiç kıpırdamadan durmanın ve onun öncülük etmesine izin vermenin en iyisi olduğu sonucuna vardı.

Jackson dudaklarından uzaklaşarak onu bir sonraki nefesi beklemesi için serbest bıraktı. Sonsuzluk gibi gelen bir an sonra nefesi geri döndü ve Ryn anında içkisine uzanıp onu son damlasına kadar içti. Bir kereviz sapı, bir pipet ve bir zeytinle minik salatalık turşusuna takılmış bir kürdan, kadehin dibindeki buza karıştı.

Jackson kendini beğenmiş bir sırıtışla ona baktı. “Demek buradaki Bloody Mary’yi seviyorsun, ha?”

Ryn kerevizden bir ısırık alarak başını salladı. “Hı-hı, en iyi domates suyu, taze limon ve bir tutam acı ile hazırlanan buraya özel bir karışım. Ve o öpücük hakkında konuşmadan önce hemen bir tanesine daha ihtiyacım olacak.”

Jackson birkaç masa ilerideki garsona başıyla işaret etti. Hiç pişmanlık duymadan onlara dik dik bakması, kadının dikkatini çekmeyi kolaylaştırdı. Bayan Cilveli Gülücük, Ryn'ın boş kadehini işaret ederken göz kırptı.

“Seni öpmeyi seviyorum. Sanırım bunun günümün en önemli olayı olduğunu söylemek doğru olur.”

Beni-çimdikle anları tekrar tekrar ortaya çıkıyordu. Ryn onların geldiğini görebiliyordu, ama her seferinde onu yerle bir ediyorlardı. “Bunun her ikimiz hakkında da ne söylediğinden emin değilim.” Barmenin içkiyi çabucak hazırlamasını dileyerek kerevizinden bir ısırık daha aldı. “Belki de başka bir şey hakkında konuşmalıyız.”

Jackson birasından büyük bir yudum alırken kolunu onun arkasına atarak vücudunu onunkine çevirdi. “Tamam, o zaman... Bana kızından bahset.”

Maddie zor bir konuydu, ancak kaçınılmazdı.

“Creighton’da hukuk okuyor. Sana onun ne kadar zeki olduğunu anlatamam, gerçekten çok zeki, ama son birkaç yıldır aramız gergin.”

“Nasıl yani?”

Garson, Ryn’in Bloody Mary’sini getirdi. Gözlerini Jackson’dan ve dövme kollarından ayıramamasına rağmen içkiyi dökmemesi bir mucizeydi. “Size getirebileceğim başka bir şey var mı?”

Jackson bakışlarını Ryn’den ayırmadı. “Hayır, teşekkürler.”

Ryn başını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Garsonumuz çok çekici.”

“Öyle mi?” Jackson yine de dönmedi.

“O garsona en az bir kez bakmayacak bir adamla hiç birlikte olmadım. Ben umursamam, sen...”

“Eh, umursamalısın. Gözlerini senden ayıran her adam lanet olası bir aptaldır. Dilimi mazur gör.”

İçkisi ona tekrar seslendi. Bu kez bardağın yarısına gelince kendini durdurmayı başardı. Bu bir ilerlemeydi.

“Tamam, konuşmaya hazırım,” dedi dudaklarını yalarken. “Bekârlık yemininle başlayalım. Eğer bir rahip değilsen, o zaman neden? Ve eğer hayatının aşkı öldüğü içinse, o zaman sadece bir kez başını salla ve hiçbir şey söyleme. Aklım başımda değil ve olsaydı bile sana ne diyeceğimden emin değilim.”

Jackson hafifçe kısılmış gözlerle onu inceledi. “Birincisi, bu gerçekten bir ‘bekârlık yemini’ değildi. Jillian söylediğim şeyler konusunda fazla inisiyatif alır. Taşınmak, yeni bir başlangıç, farklı biri olma şansı gibiydi. Bu yüzden fırsatı değerlendirmeye karar verdim.”

“Yani cinsel ilişkiye girmemek senin için farklıysa, o zaman...” Hafif çakırkeyif olmasına rağmen, Ryn kelimeleri bir araya getirmeyi başardı. “New York’ta hiç boş durmuyordun.”

Jackson kaşlarını çatdı. “Bekârlık yemini etmiş birinin tam tersiydim. *Her gün* bunun tersi için pratik yapıyordum.”

“Yani bir kız arkadaşın vardı.”

“Hayır... Kız arkadaşlarım yoktu.”

“Ah...” Evet, iki artı iki dört ederdi. Kız arkadaşı olmaması ve her gün pratik yapması gerçekten kötü bir cevaptı. “Sen bir zamparasın.”

“Öyleydim ve aslında kendime böyle demezdim.”

Altı yudum sonra ikinci Bloody Mary de ortadan kayboldu. Bu sefer Ryn, garsona işaret etti ancak kadının gözlerini Jackson’dan uzaklaştırmak için biraz daha el sallaması gerekti. Ryn, masanın üzerine çıkıp zıplamaktan son anda vazgeçti.

“Öyleyse bir şey oldu. Birini hamile mi bıraktın?” Ryn *bunu* anlayabilirdi. “Yoksa cinsel yolla bulaşan bir hastalığa mı yakalandın?” Bu soruyu Bloody Mary sormuştu. Bunu sormaması ya da geri alması gerektiğini düşünmesine neden olan ufacık bir çekince bile yoktu. Belki de başka bir içkiye daha ihtiyacı yoktu.

Jackson’ın kaşları çatıldı. “Çocuk veya cinsel yolla bulaşan hastalık yok. Seksi severim ama ilişkileri değil. Karmaşık olmayan yaşam tarzım o zamanlar bana uygundu.”

“Ama şimdi?”

“Şimdi farklıyım.”

“Neden?”

“Çünkü öyle olmayı seçtim.”

Votka beynine sızdı. Burada en iyi Bloody Mary’yi yapıyorlardı ve alkol konusunda asla cimri değillerdi. “Bana tüm dövmelelerini göstermeyi *seçmelisin*.” Elini ağzına kapattı. “Aman Tanrım, bunu yüksek sesle söyledim.”

Jackson’ın gözleri kocaman açıldı ve muhtemelen kulakları da biraz dikleşti. “Söyledin. Devam et. Sanırım bu sansürsüz halinden hoşlanıyorum.”

Adamın dudaklarının şeytani kıvrımı, Ryn'in daha fazla içkiye uzanmasına neden oldu ama elleri boş bir kadehle karşılaştı. Bu, Jackson'ın gözlerinin daha da büyük bir zevkle parlamasına neden oldu. "Sana dövmelemlerimi göstermeyi çok isterim, ama burada değil." Başını kadının kulağına yaklaştırdı. "Tüm dövmelemlerimi görmem için tüm kıyafetlerimi çıkarmam gerekecek."

Ryn, "Seks yapamayız!" diye ağzından öyle hızlı kaçırdı ki kulağına uzun –yüksek sesle– söylenen bir kelime gibi geldi.

Jackson, yüzündeki sırıtışı gizleyebilecek ya da silebilecekmiş gibi elini ağzına götürürken, hayranlarından birkaçına baktı.

"Ah Bloody, Bloody Mary... Çeneni hemen kapat. Demek istediğim..."

Delicesine eğlendirdiği randevusu, işaret parmağını dudaklarındaki kalıcı gülümsemesinin üzerine koydu.

İpucunu alan Ryn, biraz önce ne kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmeden sesini alçalttı. "Demek istediğim, seks kısmında ilgilenmem gereken bazı şeyler var."

Jackson dudaklarını ısırarak başını salladı. "Daha fazla *hazırlık* mı?"

Ryn kendinden emin bir şekilde sırtını dikleştirdi ve başını salladı. "Kesinlikle."

"Himm... Anlıyorum, bana Maddie'den bahsetmeyi bitirmedin."

Omuzları tekrar çöktü. "Ah Maddie, Maddie, Maddie. Bana karşı her zaman çok öööf-ke-lııııı. Onu, *ondan* korumaya çalışıyorum ama resmin tamamını görmüyor."

"Ondan?"

"Eski kocamdan. O iyi bir adam değil." Kerevizi ağzına sokup çıkarırken dilini ortadaki oyuktan aşağı kaydırıldı.

Jackson boğazını temizledi. "Seks yapmayacaksak o kerevizi yiyemezsin. Ya bir ısırık al ya da bardağına geri koy... Hemen."

Ryn gözlerini kocaman açarak kerevizi ısırdı ve sonra bakışlarını onunkilere kilitleyerek yavaşça çiğnedi.

“Bu daha iyi. Şimdi... Eski kocan, neden iyi bir adam değil?”

“Çok fazla parası ve öfke kontrolü sorunları var.”

“Öfke kontrolü sorunları mı?”

Ryn tırnağını kadehinin kenarına vurdu ve nefes nefese bir kahkaha attı. “Biraz sarhoşum. Çakırkeyif halini biraz geçmiş durumdayım, ancak tamamen sarhoş değilim. Eski kocam hakkında konuşmak şu anda iyi bir fikir değil. Muhtemelen beni takip eden ve konuşmamızı dinleyen biri vardır.”

Jackson omzunun üzerinden bir bakış attı. “Neden seni takip ettirmek istesin ki?”

“Çünkü o bir psikopat,” diye fısıldadı kulağına, sonra kıkırdadı. “Belli bir mesafe kadar yakınım gelirse tutuklanacak. Bazen birinin beni takip ettiğini hissediyorum, ama kim olduğunu asla tespit edemiyorum. Bu sadece rahatsız edici bir his.”

“Yani fiziksel bir istismar mıydı?”

Ryn dudaklarını büktü. “Hımm... Evet, bir yıldan daha kısa bir süre içinde çeşitli hastanelere yapılan yedi ziyaretin fiziksel istismar olarak nitelendirileceğini söyleyebilirim.”

Jackson ne irkildi ne de gözlerini kırptırdı. Geçmişini itiraf ettiğinde, çoğu insan bir tür istemsiz tepki veriyordu.

“Yıllar önce Maddie bebekken başladı.” Ryn önce dirseğini masaya, sonra da çenesini eline dayadı. “Sanırım beni eve götürmelisin.” Esnedi. “Buraya geleli daha bir saat olmadı ve bu kısa sürede çok fazla alkol tükettim. Senin yanında dengesizleşiyorum.”

Jackson son yudumunu alırken bira şişesinin arkasından sırtıttı. “Neden?”

Cansız, titreşen bir nesneden başka bir şeyle veya biriyle seks eksikliği, neon ışıkları gibi yanıp sönen yaş farkı ve birinin sır

ona şaka yapmak için tüm bunları düzenlemiş olduğuna dair gergin bir his... Herhangi bir anda, arkadaşlarının ve ailesinin dışarı fırlayıp *sürpriz* ya da *nasıl da yuttun ama* diye bağırması mümkün görünüyordu – kırkıncı doğum günü şakası. Ha ha. Ryn aslında bu adamın onunla gerçekten ilgilendiğini düşünüyordu.

“Neden... İyi bir soru. Bir bakalım, birdenbire ortaya çıktın. *Magic Mike* striptizcilerinin vücuduna sahipsin...”

“*Magic Mike* da kim?”

Gülüşü öksürük gibi çıktı. “Önemli değil. Demek istediğim, beklenmedik birisin... Aşırı beklenmedik. Oynadığımız bu küçük oyunu anlamlandırmaya çalışıyorum. Gençliğimi kaybetmenin eşiğindeyim, doğrusunu söylemek gerekirse onu çoktan kaybettim ama inkârın sıcak rahatlığının tadını çıkarıyorum. Sonra kırk yaşına girmeden hemen önce sen geliyorsun ve beni gençmişiz gibi öpüyorsun, benimle evlenmek hakkında şaka yapıyorsun ve bana bakış şeklin... Şey, anlatmaya kelimeler yetmez.” Gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. Alkol, bakışlarının yoğunluğu altında hissettiği baş dönmesiyle boy ölçüşemezdi.

“Sana baktığımda çenendeki şu küçük kaslar seğiriyor. Onların söylemek için can attığın sözlerin... Seni yatağıma çırpıp çıplak düşüreceğinden emin olduğum sözlerin bekçileri olduklarını hayal etmeyi seviyorum.” Jackson dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve her zamanki ilgili bakışıyla onu inceledi. “Sonra her on saniyede bir sertçe yutkunuyorsun. *Bunun* kafamda hangi görüntüyü çağrıştırdığını söylememe gerek var mı? Ama sonra onları kontrol etmeye çalıştığını bilmeme rağmen ağır soluklarını hissediyorum ve yemin ederim ki kalbinin göğsünde attığını gerçekten duyabiliyorum. Seks yapamayacağımızı söylediğini biliyorum, ama artık çok geç. Yaptığın bu küçük şeyler beni asla hayal bile edemeyeceğim şekillerde beceriyor. Ne söylersem söy-

leyeyim, bakışlarını asla kaçırmıyorsun. Gözlerin, vücudunun inkâr etmeye çalıştığı şeyi gizleyemiyor.”

Günlük ped. Ryn’ın, cinsel organından akan şey her ne ise onu emmesi için bir günlük pede ihtiyacı vardı. Çaresiz bir yalvarışla, bunun sadece eriyen libidosu olduğunu ve öngörülemeyen “arkadaşının” zamansız gelişi olmadığını umuyordu. Jackson *bunu* da gözlerinde görüyor muydu? Korku. Utanç. Acı.

“Gidip arabayı öne çekmelisin.”

Jackson gözlerini kıstı, ama sadece bir saniyeliğine. “Tamam.”

Rüyalarının vücut bulmuş hali kapıdan çıkarak kayboldu. Arabası barın girişinden yirmi metre uzaktaydı. Yağmur yağmıyordu ve Ryn bu garip isteği için hiçbir açıklama yapmadı. Yine de Jackson bu isteği yerine getirdi – hiçbir soru sormadan. Aralarındaki tarif edilmez bağ artık kontrol edilemez durumdaydı. Bu bilinçli bir rüyaydı ve onu uyandırmaya çalışan herkes öldürülecekti, tabii önce kendisi utançtan ölmezse.

“Lütfen Bloody Mary bu akşamın teması olmasın,” diye fısıldadı kendi kendine, tuvalete hızla koşarken.

Kan yoktu.

Ryn, en öngörülemez araziye sahip alt bölgesindeki ıslak festivalle uğraşırken iç çekti. Seks, bir gün çakmaktaşı ve metalle ateş yakmaya çalışmak gibi hissettiriyordu, ertesi gün ise sadece düşüncesi bile bir salgı tsunamisine neden oluyordu. Jackson, bu tsunamiyi tetikleyen depremdi. Pamuklu külotu sıırılsıklam olmuştu ve ne yazık ki eteğinin arkasındaki ıslak nokta da bunu kanıtlıyordu.

“Çok hoş,” diye mırıldandı, omzunun üzerinden aynaya bakarken.

El kurutma makinesi ile eteğini hızlı bir şekilde kuruttuktan sonra, gitgide büyüyen bar kalabalığının arasından geçerek tahta panelli arabaya ilerledi.

“Ryn?”

Arabanın kapısını açmadan önce arkasını döndü.

“Sen olduğunu tahmin ettim.”

Ryn, iki büyük soru işaretinin noktaları gibi genişleyen gözlerle gülümsedi. “Merhaba... Ah...”

“Brad. Yaklaşık bir yıl önce kahve içmiştik.”

Ryn başıyla onayladı, ama beyni karşısındakini tanıyamadığı için başını iki yana salladı.

“Kızım Nora, Maddie ile bahar tatili gezisine çıkmıştı. Havaalanında uçaklarının gelmesini beklerken kahve içmiştik.”

“Evet, hatırlıyorum.” Sonunda hatırlamıştı. Brad ellili yaşlardaydı, ancak onu en son gördüğünden bu yana saçlarının dökülmesi fiziksel görünümüne bir on yıl daha ekliyordu, özellikle de hepsini tıraş etmeyi reddettiği için. İncecik taranmış teller hiç de çekici değildi.

“Harika görünüyorsun.”

“Ah, şey, teşekkür ederim.”

Adamın inceleyici bakışları tüylerini ürpertti. “Boşanmam sonuçlandı. Bir ara kahveden daha fazlası için dışarı çıkmalıyız.”

“Bu güzel bir teklif, ama ben...”

“Sen?” Brad biraz daha yaklaştı.

“O kapıldı.”

Ryn olduğu yerde sıçradı.

Jackson araçtan inerek kollarını arabanın tepesine dayadı.

“Ah, merhaba.” Brad gülümsedi. “Maddie’nin bir erkek kardeşi olduğunun farkında değildim.”

Ryn gözlerini kapattı. Aşağılanmadan kaçacak kadar derin bir cehennem yoktu.

“Komik adam. Eğer şanslıysan, ben sana biraz terbiye verme fırsatı bulamadan önce Ryn arabaya biner.”

Brad ellerini kaldırdı. “Üzgünüm dostum. Küçük bir hata.” Çenesini kaldırdı. “Görüşürüz Ryn.”

“Aman Tanrım.” Ryn koltuğa oturdu ve emniyet kemerini çektiştirerek takmak için uğraştı. “Bu şimdiye kadarki en kötü kendine gelme çağrısıydı.”

Jackson arabayı yola çıkardı. “Kapılmış olman mı?”

“Ne? Kapılmak mı? Ciddi misin? Kapıldım tabii. Bir aptal gibi kapıldım. Kimi kandırıyorum ki? Annen olacak kadar yaşlı değilim, ama o öyle düşündü. Bu benim hakkımda ne söylüyor?”

“O bir aptal.”

“Kaba olmaya çalışmıyordu. Bu bir gözlem.”

Jackson omuz silkti. “Sen yaşlı görünmüyorsun. Ben genç görünüyorum. Kullandığım şu yeni nemlendirici yüzünden. Sanırım kırışıklıklarımı yarıya indirdi.”

Dudaklarını gergince büzmüş olması bile gülümsemesini engelleyemedi. “Kapa çenen. Tamamen saçmalıyorsun.”

“Hiç de bile. İçinde hindistancevizi yağı var ve gece yatmadan önce gözlerimin çevresine hafifçe sürüyorum”

“Yeter. Sadece... Konuşma.” Ryn güldü. “Egomun yas tutmak için birkaç dakikalık sessizliğe ihtiyacı var.”

Jackson elini tuttuğunda tüm konuşmalar kesildi. Ryn önce birbirine kenetlenmiş parmaklara, sonra da ona baktı. Jackson onu *her yere* götürebilirdi.

On Birinci Bölüm

BATIYA BAKAN PENCEREDEN berrak, serin bir sabah mel-temi süzülüyordu. Jillian sağa sola dönerek örtüleri vücuduna dolarken ve başını yastıkların altına gömerken yatak sıkıntıyla gıcırdadı.

“Yüce İsa! Bu ses de ne?” Yastığı yüzünden çekip odanın diğer tarafına fırlatarak gözlerini açtı.

“Günaydın.” Ağzında küçük bir pipet duran Jackson gülümsedi ve neredeyse boşalmış meyve suyu kutusunun içindekileri höpürdetmeye devam etti. “Bunlar çok güzel. Daha sık almalısın.”

Jillian kocaman esneyerek gerindi ve başını sağa sola çevirdi. “Onlar bizimle kalan beş yaşındaki ikizler için. Ama sanırım sen de o kategoriye giriyorsun, yani...”

“Bok gibi görünüyorsun.” Boş meyve suyu kutusunu odanın karşısındaki çöp kutusuna attı ve tabii ki içine sokmayı başardı.

“Teşekkürler. Ben de seni seviyorum.”

“Sana eski karısını ve ailesini bizimle kalmaya davet etmenin muazzam bir aptallık olduğunu söylemiştim.”

Jillian oturarak bacak bacak üstüne attı ve dirseklerini dizlerine dayadı. “İyi deneme, ama sorun bu değil. AJ’in ailesi, tedavisi için Portland’a geri taşınmasını istiyor.”

“Hayır mı dedi?”

“Henüz karar vermedi.”

“Geri döneceğim.” Jackson gitmek için döndü ve Jillian onu yakalamak için yataktan fırlayarak onu ön kapıda durdurdu.

“Sakin ha. Ona ulaşmak için önce beni geçmen gerekecek.” Kardeşinin karşısına dikildi ve ellerini beline koydu.

Jackson tek kaşını kaldırdı. “Dövüşümüzün sadece pratik ve egzersiz yapmak için olduğunun, fiziksel olarak senden çok daha güçlü olduğum için kurlsız bir dövüşte seni alaşağı edeceğimin farkındasın, değil mi?”

“Belki, ama AJ’yi senden korumak zorunda kalırsam adil bir şekilde dövüşmem.”

“Bu da beni bir sonraki konuya getiriyor.” Jackson bacaklarını genişçe açarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bunu senin için yapıyorum.”

“Portland’dan dönerken AJ bana vurdu ve sen de ona vurdun. Bunu yapmasına ben izin vermiş olsam bile anlıyorum. Ama bu benimle ilgili değil ve beni en çok üzen de bu. Kendi kararlarını vermesine izin vermeliyim ve sonunda beni seçmeyebilir. Lanet olsun... Kendini bile seçmeyebilir. Ailesine duyduğu sevgi takdire şayan, bu *biziz*, Jackson.”

Boğazında büyüyen yumru, bırakın konuşmayı, nefes almayı bile zorlaştırıyordu. “Eğer ben ölüyor olsaydım, gitmeme izin verir miydin?.. Başkasının kollarında ölmeme izin verir miydin?”

Jackson irkildi. “Bu hiç adil değil.”

“Aynen. Hayat adil değil, ama sahip olduğumuz tek şey bu. Onun gitmesine izin vereceğim, sen de öyle.” Jackson’ın kollarını göğsünden çekti ve ona sarıldı.

“Onunla gitmek istiyorsun.”

Jillian başını salladı. “Ama gitmiyorum.” Göğsünden acı dolu bir kahkaha koptu. “Bana sormadı... Ve soracağını da sanmıyorum.”

Jackson başının tepesini öptü. “O bir aptal.”

Jillian, alnını kardeşinin göğsüne dayayarak başını salladı. “Bana bir hikâye anlat, Susam Sokağı hikâyesi gibi.”

“Off... Boş ver onu.” Jackson mutfağa gitti ve buzdolabından başka bir meyve suyu kutusu çaldı. “Ryn benimle evlenmeyi kabul etti.”

“Harika.” Jillian tezgâhın üzerine oturdu ve Jackson’ın uzattığı meyve suyu kutusunu aldı. “Büyük gün ne zaman?”

“Henüz bir tarih belirlemedik. Sanırım önce babasına sormalıyım.”

“İyi fikir. Sana henüz bekâretini vermedi mi?”

Jackson’ın dudaklarında minik bir sırıtış belirdi. “Bir kızı var, yirmi bir yaşında.”

“Onun da rızasını almalısın. Bunun görgü kurallarına uygun olduğunu tahmin ediyorum. Ancak sana rızasını vermeyecek.”

“Neden?”

“Çünkü ‘yaşlı’ annesinin becermek istediği bir adamla evlenmesine kızacak.”

Jackson kutuyu çöpe attı ve ağzından meyve suyunun tadını silmek için bir Red Bull aldı. “Bir kadının bir erkeği gerçekten ‘beceremeyeceğinden’ eminim –doğru ekipmana sahip değil. Bir araba kazanacak kadar Lascivio saçmalığı sattığına inanamıyorum. Belli ki herkesin düşündüğü gibi bir seks uzmanı değilsin.”

“Her neyse. Peki, nasıl oldu?”

“Teklif mi?”

“Evet. Bir dizinin üzerine çöktün mü?”

“Hayır. Ona evlilik ya da anlamsız seks şeklinde bir seçenek sundum. Bir süre düşündü ve evliliği seçti. Bence iyi bir seçimdi. Ama aynı zamanda seks yapmadan önce biraz daha zaman geçeceğini düşünüyorum. Nedense kendini ‘hazırlama’ ihtiyacı hissediyor. Sence bu ne anlama geliyor?”

Jillian kıkırdadı. “Emin değilim. Vajinasından bir bebek çıkardı, dolayısıyla senin küçük penisine uyum sağlaması zor olmamalı.”

Bu ona abartılı bir göz devirme kazandırdı.

“Belki...” Jillian işaret parmağını kaldırdı, “...senin kullanacağın deliğin bu olduğunu düşünmüyordur.”

“Gerçekten mi? Kendini benimle anal sekse hazırladığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır, pek sayılmaz.” Jillian da aynı göz devirmeye karşılık verdi. “Bence onu utandırırıyorsun. Muhtemelen biraz aşırı büyüme sorunu vardır.”

“Kıllarıyla ilgili mi?”

“Belki.”

“Hah... Belki de ona cinsel organında kıllar olan kadınlarla seks yaptığımı ve bunun önemli olmadığını söylemeliyim.”

İkisi de güldü.

“Evet, hatta bunu söyleyen elektronik kartpostal bile olabilir. *Kılı kırk yarmanın bir anlamı yok.*”

“Günaydın.”

Jillian tezgâhtan aşağı atladı.

“Selam Brooke.”

Jackson ona hafifçe gülümseyip odasına gitti.

“Gitmek zorunda değildi... Tabii benim hakkımda konuşmuyorsanız?”

“Hayır.” Jillian güldü. “Tabii kasık kılların yoksa.”

Brooke’un ağzında huzursuz bir gülümseme belirdi. “Ben... Biraz var.”

Jillian’ın gülümsemesi ikiye katlandı. Bu bir soru değildi ve Brooke’un bu kişisel bilgiyi onunla paylaşmasını ciddiye almak zordu. “Acil iniş pisti mi?”

“Ha?”

Jillian başını iki yana salladı. “Boş ver. Eee, nasıl uyudun?”

Brooke omuz silkip masaya oturdu. “Dürüst olmak gerekirse pek iyi değil. Cage’i düşünmeden edemiyorum. AJ hakkındaki haberleri çok iyi karşılamayacak. Babasını idol olarak görüyor. Bu yüzden burada. Cage, AJ’ye daha yakın olabilmek için liseden mezun olmak konusunda sabırsızlanıyordu.”

“O zaman AJ’in ebeveynlerinin onun Portland’a taşınmasını ve Cage’i geride bırakmasını istemesine daha da şaşırdım.”

Brooke, Jillian’a huzursuz bir bakış attı. “Cage, Portland’a dönmesini istemelerinin nedenlerinden biri. Futbol, okul ve AJ’in tedavisi arasında sıkışıp kalmanın yükünü hissetmesini istemiyorlar. Ve...”

“Ve?”

Brooke derin bir nefes verdi. “Jim, AJ’in bir şeyler yapmasından endişeleniyor.”

“Bir şey mi?”

Brooke başıyla onayladı. “İşler kötüye giderse veya gittiğinde, AJ’in intihar edebileceğini düşünüyor.”

Jillian’ın her bir hücresi Brooke’un söylediklerini çürütmek istedi ama yapamadı. AJ elbette sefalet içinde yaşamaktansa ya da etrafındaki herkese yük olmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Jillian da aynısını hissedirdi.

Yoğun sessizlik odayı ağırlaştırdı.

“Her neyse, biraz sonra Lilith’in evinde çay ve kahve içmek için bize katılacak mısın?”

“Maa gitmeden önce halletmem gereken bir şey var.”

Brooke başını salladı. “Tamam, o halde daha sonra görüşürüz.”

Jillian’ın yüzünde gergin bir glmsemi belirdi.

KARANLIK YAĞMUR BULUTLARI KİLOMETRELERCE uza-
nıyordu. Tabiat ana, gökyüzünü ruh haline uygun hale getirmiş-
ti. Belki de Monaghan ailesine zlme izni vermek içindi.

“Jillian.” Jim kapıyı açtı. “Hanımlarla kahve içeceğini sa-
nıyordum.”

“Bu sabah değil. AJ burada mı?”

“Hâlâ uyuyor. Onu uyandırmak istemedim. Char gecenin o-
ėunda uyanık olduğunu söyledi. Migren.”

Jillian kaşlarını çattı. Onun yanında olmadığı için hissettiği
suçluluk vicdanına yerleşti.

“Uyandığında uğradığını söylerim.”

Gerek yoktu. Jim, Jillian’ı tanı mıyordu ve gitmesi gerektiğini
söylediğine göre, oğluyla olan ilişkisini kesinlikle anlamıyordu.

“Aslında ona bir göz atacağım.” Jim’in onayını beklemeden
yanından geçti.

“Bunun çok iyi bir fikir olduğundan emin değilim...”

“Sorun yok. Dodge’un kmesten ayrılmak için bir bahaneye
ihtiyacı olup olmadığını görmeye gitmelisin.”

“Pekâlâ, tamam... Sanırım.”

“Gle gle Jim.” Jillian bir daha arkasına bakmadan el salladı.

Oda karanlıktı, Jillian yatak odasının kapısını nazikçe arkasın-
dan kapatana kadar sessizliğe gömülmüştü. Titrek bir nefes alarak
izmeleriyle kıyafetlerini çıkardı ve sonra örtülerin altına kaydı.

AJ hareket etmedi. Dudaklarını omzuna bastırarak kalbini hissetmek için bekledi... Aldığı bir sonraki nefesi hissetmek için bekledi. AJ'in göğsü uzun, rahat bir nefesle yükselip alçaldı ve Jillian iç çekti.

“Elimden gelse onu senden alırdım. Benim aksime uğruna yaşayacak çok fazla şeyin var,” diye fısıldadı, AJ uyumaya devam ederken elini başının yanına koyarak. “Seni affediyorum.” Davetsiz yaşlar gözlerini yaktı. “Beni bırakıp gideceğini biliyorum.” Üst dudağını ısırды, sertçe. “Gitmende sorun yok. Onların sana daha çok ihtiyacı var.”

Belki bir gün birine diğer herkesten daha fazla ihtiyacı olması sorun olmayacaktı. Ya da belki *gerçekten* bir savaşçıydı ve kimseye ihtiyacı yoktu. Kim böyle yaşayabilirdi ki?

“Ya benim *sana* daha çok ihtiyacım varsa?” diye fısıldadı AJ, Jillian'ı şaşırtarak.

Jillian, yanağını onun sırtına yaslayarak kollarını beline doladı. AJ onun ellerini tutup sıktı ve Jillian'ın gözlerindeki yaşları –ruhundan gelen yaşamı– söküp aldı.

“O zaman ben yaşayan en şanslı kadınıam. Ve öyle olduğumu biliyorum... Ama kalacağın için değil. Tamamen fedakârlık edip tüm doğru nedenlerle evine dönecek bir adamı sevme ayrıcalığına sahip olduğum için.”

“Cage'in maçlarına sezonluk biletim var. Onlara gitmeni istiyorum... Hepsine.”

Jillian da ellerini sıkarak karşılık verdi. “Tamam.”

“Ve başını beladan uzak tuttuğundan emin olmanı istiyorum. Bunun senin için zor bir görev olduğunu biliyorum.”

Jillian gülümsedi. “Ne zaman?”

“Ne zaman mı?” diye sordu AJ.

“Ne zaman gidiyorsun?”

AJ'in göğsü yavaşça genişledi. Derin bir nefes aldı, insana cesaret veren türden. "Yarın onlarla birlikte geri dönüyorum."

Jillian nefesini tuttu. Kendini bir arada tutabilmek için tamamen hareketsiz kaldı.

"Jillian?"

"Hımm?"

AJ sırtüstü yuvarlanıp onu kollarına çekti. Kucaklaşmalarındaki çaresizlik Jilian'ın içindeki bir şeyi parçaladı. Asla tamir edilemeyecek bir şeyi.

"Bu konuda iyi olmana ihtiyacım var. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve gerçekten güçlü insanlarla tanıştım. Eğer sen bunu yapamazsan, ben de yapamam."

Sözünü ettiği bu güç, Jillian'ın en büyük zayıflığı haline gelmişti. Bir yük, bir lanet.

"Bana iyi olacağını söyle."

Küçük bir kızın sesi –Claire öldüğünde duyduğu, ebeveynleri için ağlayan ve baklava desenli çoraplara sahip kalbine veda eden ses– çığlık attı.

İyi değilim. Güçlü değilim. Ben, senin sandığın şey değilim!

"İyi olacağım," diye fısıldadı.

CAGE JAMES MONAGHAN, 3 Ağustos akşamı saat altı elli beşte dünyaya geldi. Bu, Brooke'un AJ'in ağladığını gördüğü tek zamandı. Oğlunu kollarına almış ve ona her şeyi vereceğine söz vermişti.

AJ, babalığı da hayattaki başarısızlıklar listesine ekliyordu ancak Cage, bunu asla yapmıyordu. Annesini çok sevmesine rağmen, kahraman babasıyla birlikte olmak istiyordu. Cage'in ona bahsettiği rock yıldızı statüsüne uymaya çalışmak zordu. Lanet olası savaş gazisinin yetenekli oğlu, iyi bir adam, çalışkan bir

öğrenci ve harika bir oyun kurucu olmuştu. Hem de AJ'in kötü etkisine rağmen.

Güneş her şeyin yoluna gireceğini söylercesine kısacık bir an için görünürken, dolu stadyum kükreyerek canlandı. Cage iyi olacaktı.

AJ skoru takip etmedi. Oğlunun sahayı coşturmasını, eski karısının oğullarına tezahürat yapmasını, Cage her pas verdiğinde ebeveynlerinin gururla gülümsemesini ve hayal bile edebileceğinden çok daha fazlasını alan kederli kadını izledi.

Jillian kalabalık alkışladığında alkışladı ve tüm zaman boyunca sahaya baktı. O sabah onun her kelimesini duymuştu. Kederinin derinliğini hissetmiş, gözlerindeki boş bakışı görmüştü. Her geçen gün kalbinin derinliklerini daha fazla görüyordu... Geçmişini. Bu kadar kısa bir süre içinde, onunla ilgili en çok nefret ettiği şeyler, onsuz yaşamayı hayal bile edemeyeceği şeylere dönüşmüştü.

Sadece çizme ve külot giyerek mektuplarını almaya çıkmayı bırakırsa bu, Peaceful Woods'taki en büyük suç olurdu. Harley sahibi seks oyuncağı danışmanı – işte bu, Jillian'dı. Sevdiği kadındı. Hayatı buna bağılıymış gibi becerdiği kadındı. Her nasılsa, sahip olacağı son görüntünün ona ait olacağını biliyordu.

"Güzel maç, ha?" Takım ilk zaferlerini kutlayarak sahadan çıkarken, babası elini AJ'in omzuna koydu.

AJ başını salladı. Sonsuza dek veda etmeden önce Cage'in tüm mutluluğunu çalmasının ve dünyasını paramparça etmesinin zamanı gelmişti.

Herkes akşam yemeğinde buluştu. Bar, gürültülü zafer partiyle dolup taşıyordu. AJ hiçbir şeyi aceleye getirmede. Ailesine, yemeği paylaşmak, gülmek ve kutlamak için zaman verdi. Son lokmalar yendikten, son biralar içildikten ve hesap ödendikten sonra, annesiyle babası, Brooke'un kocası, kızları ve Jillian ile

eve gitti. AJ ve Brooke, Cage'in evine geri döndüler ve dünyasını başına yıktılar. Doksan kiloluk yetişkin oğulları, babasının kollarında küçük bir çocuk gibi hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Bir yara bandı, öpücük ve şeker bunu düzeltemezdi. AJ'in kapısını çalan hayatın en çirkin kısmını hiçbir şey düzeltemezdi.

Cage, müsait olduğu ilk hafta sonu ziyarete geleceğine söz verdi. Ayrıca AJ'ye ölmeyeceğine dair söz verdi. Oğlu, Char ve Brooke ile aynı iyimserliği taşıyordu. İşte *bunu* düzeltebilirdi. Bunu onların hiçbirinden almayacaktı. Sonuçta, tüm umutlar tükendiğinde geriye ne kalırdı ki?

JILLIAN. TÜM UMUTLAR KARANLIĞA gömüldüğünde kalan tek kişi oydu. Brooke ile eve döndükten sonra uzun bir duş aldı. Gözlerini kapattı ve gözyaşlarının, saçlarını yıkadığı su ve sabunla karışmasına izin verdi. Onu koşulsuz seven oğlan için, asla tanışamayacağı torunlarının babası için, AJ'in yapabileceğinden çok daha büyük, çok daha iyi şeyler yapacak adam için ağladı.

"Ben çok... Çok... Özür dilerim."

Geleceğini biliyordu. Jillian onun gerçeğiydi. Geçmişinin koruyucusuydu. Onurunun savunucusuydu. Bir sonrakine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu nefesti.

"Neden?" Arkasını dönüp onun ayaklarının dibine çöktüğünde sesi çatladı.

AJ beline sarılırken, Jillian ellerini onun saçlarının arasından geçirdi. "Ölümü düşünmek için çok fazla fırsatım oldu. Sanırım herkes için farklı, ama benim için... Vakti geldiğinde hiçbir soru sormayacağım. Sadece *teşekkür ederim* diyeceğim." Kadının sözleri onu sardı, yumuşakça ve sevgiyle.

AJ ona baktı ve uzun bir süre sonra başını salladı. Sonra her ikisini de kuruttu ve onu yatak odasına götürdü.

“Jill...”

AJ önündeki yatağa otururken, Jillian parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Göster bana.”

AJ tekrar başını salladı ve sonra ona gösterdi. Onun içini doldurduğunda, acele etmedi. Aceleye gerek yoktu. Sahip oldukları tek şey şu andı. Elleri son bir kalıcı hatıra için okşadı. Dudakları tekrar tekrar veda etti. Gözyaşlarıyla, öfkeyle... Tüm bunlardaki adaletsizliğe karşı serbest kaldı. Sonra son bir hamleyle, öfkeli bir homurtuyla kadının içine boşaldı. Siktir git dünya, dercesine. Siktir git kanser. Siktir git TSSB.

Jillian’ın kollarında uyuyakaldı ve bir notun yanında uyandı.

Teşekkürler. ~J

“Hoşça kal Jillian Knight,” diye fısıldadı, notu katlayarak.

On İkinci Bölüm

NEREDEYSE KIRK SEKİZ saat boyunca aralıksız yağmur yağdı, sonbahar kapıdayken kahverengi çimlerin ve çatlak tarlaların eski formlarına geri dönmeleri için artık çok geçti. Peaceful Woods sakinleri bile çimleri sulamayı bırakmış ve kaçınılmaz olana yenik düşmeyi kabul etmişti.

Ryn, AJ'den artık onun hizmetlerine ihtiyacı olmadığına dair bir mesaj aldı. Onun için çalıştığı tüm yıllar için ona teşekkür etmiş ve gelecekteki müşteriler için ona parlak bir tavsiye mektubu yazacağına söz vermişti. Ryn onu geri aramadı. Mesaj kısa, melankolik ve biraz da rahatsız ediciydi. AJ'in evinin bahçesindeki *Satılık* tabelası hizmetlerinin neden sona erdiğini açıklıyordu ancak Jillian ile olan ilişkisi göz önüne alındığında, bu durum Ryn'ı şaşırttı.

Yağmur altında Knightlar'ın kapısına çılgınca koştukten sonra, birkaç derin nefes almak için durdu. Cuma akşamı eve döndüğünden beri Jackson'ı ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Onu içeri davet etmişti ancak Jackson, gerekli "hazırlıklar" tamamlanana kadar bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda ısrar

etmişti. Ryn'in yüzü kırmızının var olan her tonuna bürünmüştü ve işte o zaman Jackson onu öpmüştü. Öpücüğü, iffetli olarak nitelendirilenin tam tersiydi. O kadar çok şey vaat ediyordu ki adamın niyeti... Onunla ilgili planları konusunda hiçbir kafa karışıklığına yer bırakmıyordu.

Yüzündeki gülümsemeyi silmek tam yirmi dört saat sürdü. Bir delilik anında, hayatında ilk kez özel bölgesindeki tüyleri tamamen tıraş etti. Bu onun on yaş daha genç görünmesini sağladı, en azından kasık bölgesinde. Ne yazık ki, yan etkileri göz önünde bulundurmayı unuttu. En kötüsü, kırmızı şişlikler ve kaşıntıydı. Pireli köpekler bile onun aşağı kısmını kaşındığı kadar kaşınmıyordu. Losyon ve vücut yağı herhangi bir rahatlama sağlamamıştı. Oraya dokunmadığı veya herhangi bir şeye sürtünmediği sürece iyiydi.

"Ryn." Jackson, tıpkı bir orman kedisi gibi mırılayarak adını iki hece şeklinde uzattı.

"Bay Knight." Bedenlerinin birbirine değmediğinden emin olarak yanından geçip içeri girdi.

"Bay Knight, ha?"

"Evet. Çalışıyorum... Sizin için. Ben buradayken işleri profesyonel seviyede tutmak iyi bir fikir olabilir."

"Bu korkunç bir fikir." Jackson hemen arkasına geçti ve ensesini öpmek için eğildi.

Dokunuşunun neden olduğu titremeye rağmen tenine bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Eee... AJ evini neden satıyor?"

"Çünkü ölüyor."

Ryn hırıltılı sese doğru döndü. Berbat haldeki Jillian yatak odasından çıktı.

"Aramıza tekrar hoş geldin kardeşim."

Külot ve minicik kırmızı bir üst giyen Jillian, saçları kızarmış yüzüne yapışmış bir halde onun yanından geçti. Kardeş olmalarına rağmen, Ryn için bu biraz garipti.

“Ölüyor da ne demek?” diye sordu alçak bir sesle.

Jillian buzdolabının kapısını açtı. Jackson, dikkatini tekrar Ryn’a çevirmeden önce kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı.

“Beyninde kanserli bir tümör var, bu yüzden ailesiyle birlikte Portland’a geri dönüyor. Tedavi umut verici görünmüyor.”

Ryn’ın gözleri batmaya başlamıştı. AJ’yi nadiren görüyordu ancak onun evinde, kişisel eşyalarının etrafında olmak, bir aşinalık duygusu veriyor, onu gerçekte olduğundan daha iyi tanıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Jillian... Çok üzgünüm.” Ryn, belki kendi kalbini rahatlatmak için, belki de Jillian’ın acısını hissettiği için, elini göğsüne koydu.

Jillian buzdolabından iki şey alıp tezgâhın üzerine koydu ve onlara baktı: Bir şişe Heineken ve bir kutu meyve suyu. Jackson birayı açtı ve içindekileri lavaboya döktü. Jillian hiçbir tepki vermedi. Jackson, kıvrımlı pipeti meyve suyu kutusuna taktı ve kutuyu Jillian’ın ellerine verdi.

Kardeşinin başının tepesini öperken, “Bunu da atlatacaksın,” dedi şefkatli bir fısıltıyla.

Ryn çok fena aşka düşmüştü, tıpkı birinin dik bir tepeden kayarak aşağı yuvarlanması ve tüm yol boyunca hız kazanması gibi. Bunu durdurmaya çalışmıştı, ama kuvvet –Jackson’ın yerçekimi kuvveti– çok güçlüydü. Her geçen saniye kalbi o adama –kız kardeşini bu kadar çok seven adama– daha da âşık oluyordu.

Jillian, Ryn’a baktı. Dudaklarına hüznü bir gülümseme yerleşti. “Yakında toparlayacağım, sonra düğünü planlamaya başlayacağız.” Bir zombi gibi yürüyerek yanından geçti ve doğrudan yatak odasına giderek kapıyı kapattı.

Ryn kocaman açılmış gözlerle Jackson’a baktı.

“Ne?” Jackson, kendini beğenmiş sırıtışını bastırmaya çalışırken omuz silkti.

“Ona evleneceğimizi mi söyledin?”

“Bundan bahsetmiş olabilirim.”

“Bu bir oyun, sa-saçma bir şaka... Sapkın bir doğaçlama.”
Elleri havada uçuşuyordu.

Ryn’in dramatik vurgusu Jackson’ı hiç etkilemedi. Gözlerini kısarak çenesini sıvazladı. “Sende bir tür endişe seziyorum.”

“Endişe mi? Birbirimizi iki saniyedir tanıyoruz!”

“Doğru.” Jackson başıyla onayladı. “Ama hayatımın en iyi iki saniyesiydi. Daha fazlasını... Seninle daha fazla saniye geçirmek istiyorum.”

Ryn tepetaklak oldu. Resmen yere yuvarlandı.

“İşe koyulmam gerekiyor Bay Knight.”

Jackson seksi sırtışıyla onu her seferinde öldürüyordu. Onu duvara yaslayarak yüzünü elleri arasına aldı ve neredeyse bilincini kaybettirinceye kadar öptü. Her seferinde kendinden geçiyordu.

Ryn gözlerini açtığı anda ilk önce siyah gözlüğün köprüsündeki beyaz bant dikkatini çekti. “Ne zamandır sormak istiyordum... Gözlüğünü neden bantladın?”

Jackson yüzünü serbest bırakarak doğruldu. “Çünkü Jillian onları kırdı.”

“Neden yenisini almıyorsun?”

“Çünkü Jillian beni her gördüğünde gözlerini devirmeyi bırakır.”

“Ve bu kötü bir şey mi?”

“Evet.” Jackson’ın bakışları vücudunda gezindi. Ardından işaret parmağını dudaklarında gezdirerek yavaşça çenesinin üzerinden geçti ve boynundan aşağı inerek göğsüne doğru düz bir çizgi çizdi. Meme ucunun etrafında daire çizerek utanç verici derecede sertleşmesine neden olduktan sonra sırtıttı.

Kendini beğenmiş piç.

“İşe koyulun Bayan Middleton.”

Aşırı bir özgüvenle uzaklaştı. Birkaç saniye sonra, Ryn garajın arka kapısının kapandığını duydu. Sonunda tekrar nefes alabiliyordu. Adamın uygunsuz dokunuşu görünüşüne uyuyordu. Jackson ile ilgili her şey uygunsuz, edepsiz ve günahkâr diye bağırıyordu. Ryn’in aklına iki soru geldi: Neden ona bu şekilde dokunmasına izin vermişti ve Jackson neden durmuştu?

“Lilith’in yanına gidiyorum.”

Ryn, Jillian’ın sesini duyunca sıçradı. “Üzgünüm, beni ürküttün.” Bunun, kırmızı yüzünü ve alnındaki hafif ter damlalarını açıklayacağını umuyordu.

“Jackson nerede?” diye sordu Jillian, kırmızı yağmur çizmelelerini giyerken ıslak sarı saçlarını atkuyruğu yaparak.

Ryn derin bir iç çekerek kendini topladı. “Ah... Garajda, sanırım.”

Jillian başını salladı. Ön kapıyı açtıktan sonra durdu ve Ryn’a baktı. “Senden hoşlanıyor.”

Ryn gözlerini devirdi. “Eminim birçok kadından hoşlanmıştır.”

Jillian başını iki yana salladı. “Gerçeği duymak ister misin?”

Ryn gözlerini hafifçe kıstı. Gerçeği istiyor muydu? Birkaç saniye sonra başıyla onayladı.

“Erkek kardeşim birçok kadınla yattı, ama hiçbirinden hoşlandığını sanmıyorum. Seksten hoşlanırdı. O kadar.”

Kapı arkasından kapandı ve Ryn’a düşünecek çok şey bıraktı.

TAHMİN EDİLDİĞİ ÜZERE, LILITH sabırlı bir gülümseme ve hevesli kulaklarla Jillian’ı bekliyordu. Kapıdan içeri girdiğinde, Dodge tek kelime etmedi. Ayrılmadan önce ona sadece sarıldı ve hüzünle gülümsedi.

“Duygularla arası pek iyi değildir.”

Jillian, Lilith'e başını salladı. "Gerçekten söylenecek bir şey yok."

"Söylenecek çok şey var canım. Onun gitmesine izin verdin."

Jillian kanepeye çöktü. "Evet," diye yanıtladı derin bir iç çekerek. "Zaten asla yürümezdi. Adam beni kumaş peçeteleri olan gerçek bir randevuya götürmeyi bile reddetti."

Lilith gülümsedi. "Sen harika bir kadınsın."

"Şu anda kendimi o kadar da harika hissetmiyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Jillian gözlerini kapattı. "Evet, sadece dinleyebilirsin."

DAY

"KAHRETSİN JONES!"

Jessica, karmakarışık olmuş örtülerle kaplı bir şilteyi ve çökmüş bir yastık duvarını ardında bırakarak yataktan fırladı ama Luke yoktu. Sonra fark etti, öfkeli ses diğer odadan geliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu, Jones ona doğru koşarken. Köpeği kucağına alıp başını öptü.

Üzerindeki tişört ve pijama altı ile yerleri silen Luke'un yüzünde kana susamış bir ifade vardı. "Senin köpeğini dışarı çıkardım ama işini halletmeyi reddetti ve buraya geri dönene kadar tutmaya karar verdi."

Jessica, Jones'u yere bırakarak kıkırdadı. Jones, hapishaneye gönderilmiş gibi kulübesine koştu. Luke, kirli kâğıt havluları plastik bir torbaya koydu ve ellerini yıkadı.

"Bu duruma gülüyor musun?" Omzunun üzerinden attığı bakiş, daha narin bir kadını öldürebilirdi.

"Kaç kez 'Kahretsin Jones' diye bağırdığımı sayamıyorum bile, ama hiçbirini köpeğe değildi."

Luke ellerini kuruttu. “Ben glmyorum.”

“Elbette glmyorsun.” Jessica dudaklarını ısırdı.

Luke onu kolundan tutup göğsüne çekerek nefesini kesti. Sonra dönerek onu tezgahın üzerine oturttu. Jessica ellerini Şimdiye kadar gördüğü en seksi dağınık saçların arasından geçirdi.

“Sağ salim uyandın,” diye hatırlattı ona ışıldayan bir gülümsemeye.

Luke yüzünü genç kadının boynunun kıvrımına gömerek, “Gerçekten de uyandım,” diye mırıldandı. Akıcı, hızlı bir hamle ile ince askılı atleti çıkardı ve ağızını boynunun hassas tenine geri döndürdü. Elleri sıkı bir baskıyla göğüslerini kavradı. “Hatta...” elleri biraz daha aşağı kaydđ ve parmaklarını klotun kumaŐına geçirerek onu bacaklarından aşağı indirdi, “...kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiŐtim.”

“Luke,” diye fısıldadı Jessica sabırsız bir ihtiyaçla, tişörtünün ucunu tutarak.

Luke, tişörtünü çıkarıp pijama altını aşağı kaydırarak ona yardım etti. İç çamaŐırđ yoktu. Jessica gülümsedi. Luke sırtıttđ ve bu çok seksiydi.

Jessica onu okşarken, odayđ bir tıslama sesi doldurdu. Luke ellerini onun bacaklarına koydu ve çenesini göğsüne dayayarak gözlerini kapattđ.

“Pekâlâ, yanına taŐınıyor muyum?” Avcunun içinde çelik gibiydi; kafadan kontak Jessica’nın onun üzerinde böylesine ilkel bir etkiye sahip olduğunı düşünmek bile hayret vericiydi.

Luke onu kıçından kavrayarak tezgâhın kenarına çekti ve bacaklarını ikiye ayırdı. Gerçek kelimeler dudaklarından dökülmeden önce, gözlerinin içine bakarak ona sonsuza kadar söz verdi. “Gitmene asla izin vermem.”

Luke dudaklarıyla onun dudaklarını, elleriyle saçlarını ve kalbinin her atışıyla ruhunu sahiplenerek içine kayarken Jessica titredi.

“BEN KULLANIYORUM.” JESSICA, AİLESİYLE birlikte yiyecekleri akşam yemeğine gitmek için Luke onu almaya geldiğinde, bu talebine mümkün olduğunca fazla özgüven ekledi. Birlikte yaşamaya başlamadan önce, Luke onun ailesiyle tanışana kadar beklemeye karar vermişlerdi.

“Arabaya bin bebeğim.” Jessica onun kapısını açmaya giderken Luke başını iki yana salladı ama genç kadın açamadan kapıları kilitledi.

Jessica’nın kaş çatışı, o gecenin ilerleyen saatlerinde büyük bir kavga vaat ediyordu. İnatçılığını dizginleyerek yolcu tarafına geçti, ama sadece ailesiyle akşam yemeğine gidecekleri için.

“Seni bu kadar çok sevmeseydim, bu kadar sahiplenici ve bencil olduğun için senden nefret ederdim. Dört kardeşin var. Nasıl oluyor da paylaşmayı bilmiyorsun?”

Luke kaldırımından uzaklaşırken gülümsedi.

En son gelenler onlardı, çünkü ebeveynleri ve Jude erken gelmişlerdi. Ailesiyle tanıştırmaya layık gördüğü adam hakkında ne bildiğini öğrenmek için erkek kardeşini sorgulamak istemeleri şaşırtıcı değildi. Jude her ne kadar muhteşem terapistin onunla tüm etik sınırları aşmasından memnun olmasa da Jessica’nın sırrı güvendeydi.

“Merhaba!” Ailesi onları selamlamak için ayağa kalkarken, Luke’un elini bırakarak onlara sarıldı.

“Bu bir hata,” diye uyardı Jude kulağına, Jessica ona sarıldığında.

“Kes şunu.” Jessica masummuş gibi yaparak gözlerini kırptırdı. “Anne, baba...” Jude’a pek de belli olmayacak şekilde kaşları-

nı çattı, “...ve *Jude*, bu Luke Jones, benim... erkek arkadaşım.” Luke’a hafif bir endişeyle bakarken bunu bir soru gibi söylemişti. Erkek arkadaş, seçkin bir psikiyatrist için çok çocukça görünüyordu.

Luke gözlerini ve samimi gülümsemesini ailesine odakladığı için Jessica bu sıfatta bir sorun olmadığını varsaydı.

“Luke, bunlar annemle babam, Sunny ve Grant ve erkek kardeşim Jude.”

“Sizinle tanışmak bir zevk.” Luke hepsinin elini sıktıktan sonra garson içki siparişlerini almak için aceleyle yanlarına gelmeden iki saniye önce hepsi masaya oturdu.

Jessica şarap sipariş etti. Luke, yerel bir bira sipariş etti. Grant onaylayarak başını salladı. Jessica elini Luke’un bacağına koyarak ona sessiz bir teşekkür gönderdi.

“Jessica bize doktor olduğunu söyledi.” Sunny gülümsedi.

Evet, onlara bunu söylemişti ama zaten biliyorlardı. Luke hakkında ondan daha fazla şey biliyorlardı. Claire’in ölümünden beri babası, Jessica’nın her hareketini en büyük önceliği haline getirmişti. Babası ve Jude ona tüm detayları açıklamayı teklif etmişlerdi ama Jessica bilmek istemiyordu, en azından bu şekilde. Luke kendi geçmişini kendi istediği zaman paylaşacaktı.

“Evet. Ben bir psikiyatristim.”

Başlarını salladılar.

“Kızımızın psikiyatristi mi?” diye sordu Grant.

Bu... Bilmedikleri tek bilgi buydu. Jude’a bunu bir sır olarak saklaması, babalarının bunu asla öğrenmediğinden emin olması için yalvarmıştı.

“Öyleydim.”

Jessica, Luke’a döndü. Afallamıştı. Başka bir kelime yoktu. Profesyonel kariyeri tehlikeyken, bunu onlara söylediğini en çılgın rüyalarında bile görmemişti. Masalarını bir sessizlik balonu sardı.

Grant, Jude'a baktı. Bu bilgi parçasının ona nasıl ulaşamadığını elbette merak ediyordu. Jude, iyi doktorun ağzından çıkan iki basit kelimeyle açığa çıkan sır yüzünden Jessica'ya bariz bir öfkeyle baktı.

Grant boğazını temizledi. Tom Selleck gibi bıyığı olan, koyu renk saçlı, iri yarı bir adamdı. Çoğu insan onu korkutucu bulurdu. Ancak Jessica babasının kızıydı ve onun yumuşak tarafını biliyordu. O taraf bu akşam yemeğinde henüz sergilenmemiştir. "Ve şimdi romantik bir ilişki içinde misiniz?"

"Kızınıza âşığım."

"Kariyerini sonlandırma riskini göze alacak kadar mı?" diye devam etti babası, Jude ve Sunny bir Wimbledon maçındaki seyirciler gibi onları izlerken.

Jessica cevaptan korkuyordu. Bu soru kendi zihninde de dönüp duruyordu. Doğrusu, cevabının ne olmasını istediğini bilmiyordu. Kendisini bu kadar uzun bir süre boyunca bir canavar olarak görmek, Luke'un sevgisine layık olmadığını ve hatta onun için tüm hayatını değiştirecek bir risk almasına hiç layık olmadığını hissetmeyi kolaylaştırıyordu.

"Evet."

Sunny, Jessica'ya baktı, ikisinin de gözleri yaşlıydı.

Grant başını salladı. "Peki, ya geçmişi ile baş etmek?"

"Benim bir numaralı önceliğim."

Grant bir kez daha başını salladı. "Eğer onu incitirsen..."

"Bunu anlatacak kadar yaşamayacağımdan eminim, efendim." Luke gülümsedi ve sonunda babası da gülümsedi.

Görünüşe göre Luke, babasının sınavını geçmişti ve Jude hariç herkes rahatlamıştı. Onunla ilgili en çok sevdiği şey, aynı zamanda en nefret ettiği şeydi. Hiçbir erkeğin "küçük" kız kardeşine layık olmayacağına inanıyordu. San Andreas'ın Vegas'ı bir

sahil kasabasına dönüştürme ihtimali, Jude'un Luke'un layık olduğunu kabul etmesinden çok daha yüksekti.

“Pekâlâ... Size bir haberimiz var.” Jessica cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak kaygıyla gülümsedi.

“Evleniyor musunuz?” diye umutlu bir tahminde bulundu Sunny. Jessica, annesinin ışıltılı gülümsemesini miras almıştı ancak adının ima ettiği yetmişlerin hippisi gibi uzun ve vahşi kıvrık, kumral saçları yoktu.

“Ah... Hayır.” Jessica, Luke’a özür dilercesine baktı. Evliliği hiç konuşmamışlardı. Luke o yola neredeyse bir defa gidecekti ve belki de bunu tekrar yapmak istemiyordu. Jessica için önemli değildi. Onu mümkün olan her şekilde kabul ederdi. Diğer her şey önemsiz ayrıntılardı.

“Hamile misin?” Jude, yüzündeki şeytani sırıtışla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kendini beğenmiş ortalık karıştırıcı gerçeği biliyordu. Sadece bir tepki almak için uğraşıyordu. Aralarındaki bazı şeyler hiç değişmemişti.

Sunny’nin yüzündeki ifade umutlu olmaktan çıkıp dehşete düşmüşse döndü ve Grant öldürmeye hazır görünüyordu.

“Hayır! Yüce İsa, Jude. Eşeklik etmeyi kes.”

Ona dil çıkartma dürtüsüne neredeyse yenik düşecekti. Bu da kırılması imkânsızmış gibi gelen başka bir alışkanlıktı. Ancak o çocukça davranan ikiz olmaktan daha çok istediği tek şey Luke’u gururlandırmaktı, bu yüzden sakinliğini koruyarak olgun davrandı.

“Luke bana bir köpek aldı, Jones. O muhteşem.”

Luke’un kaş çatışı bu açıklamaya itirazını gösteriyordu, ama o hiçbir şey söylemediği için Jessica devam etti.

“Bizden yanına taşınmamızı istedi ve ben de evet dedim.”

“Şehrin güvenli bir yerinde mi yaşıyorsun?” diye sordu Grant.

Jessica gözlerini devirdi. Bu gülünç bir soruydu. Yaptıkları tüm geçmiş soruşturmalarında, Luke'un adresinin listenin en tepesinde olması gerekiyordu. Babası sırf kızını takip etmek için uzaya bir uydu bile yerleştirmiş olabilirdi.

“Evet. Yeraltı otoparkı ve güvenlik kamera sistemi olan yeni bir bina.”

Jessica konuşmak için ağzını açtı, sonra kelimeler çıkmadan önce ağzını tekrar kapattı. Babasına kendi başının çaresine bakabilecek becerilere sahip olduğunu hatırlatmak istiyordu ancak Claire öldükten sonra babası hiç kimseye, hatta kendi kızına bile güvenmiyordu.

“Eh, umarım ikiniz de mutlusunuzdur ve belki bir gün sadece evcilik oynamanın ötesinde gerçek bir taahhütte bulunursunuz.” Grant, gözlerini Luke'dan ayırmadan uzun bira bardağını kafasına dikti.

“Pekâlâ... Siparişlerimizi alması için garsonu tekrar çağıralım mı?” Sunny, Tanrı onu korusun, evlilikten ilk bahseden o olsa bile, günü nasıl kurtaracağını biliyordu.

AKŞAM YEMEĞİNDEN ZAR ZOR da olsa sağ çıktılar. Jessica'nın evine dönüş yolculuğunda söylenecek fazla bir şey yoktu. Luke motoru kapattı ve ikisi de sessizce oturmaya devam etti.

“Seninle evleneceğim.” Luke, gözlerini önlerinde park halinde duran arabaya dikti.

“Bunu söylemek zorunda değilsin. Ne düşündükleri önemli değil. Tek dizinin üzerine çökmeni beklemiyorum.”

Luke arabadan indi ve genç kadının kapısını açarak elini uzattı. Jessica elini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdi. Daha anahtarlarını çıkaramadan, Luke onu öptü.

Adamın dokunuşu onu her şeyden çok iyileştiriyordu. Luke ona güç vermişti, ona umut vermişti, ona hayatını vermişti.

“Tek dizimin üzerine çökmeyeceğim,” diye fısıldadı Luke, dudaklarına doğru. “İki dizimin üzerine çökeceğim çünkü sana evlilik teklif etmeyeceğim, benimle evlenmen için yalvaracağım.” Dudaklarını boynundan aşağı kaydırarak fısıldamaya devam etti. “Ama şimdilik, kaybettiğin hayatı sana geri vermeliyim. Seni bir bütün olarak istiyorum... Tamamını. Seninle evlendiğimde, seni geçmişinle paylaşmak istemiyorum. Sadece biz olalım, sadece geleceğimiz olsun istiyorum.”

Jessica kollarını onun boynuna doladı ve hayatı buna bağlıymış gibi ona sıkıca sarıldı ve belki de öyleydi. “Seni seviyorum... Seni seviyorum... Aman Tanrım, seni çok seviyorum.” Boynuna tutunarak bacaklarını beline sardı.

Luke kıkırdadı ve aynı anda onu dudaklarından öptü. “Bu gece için bir çanta hazırla, gerisini yarın alırız. Evimize gidip köpeğini kulübesinden çıkarmalıyız.”

Evleri.

Evlerine gidiyorlardı. Ama Jessica zaten oradaydı. Luke onun eviydi. *Sonsuza dek* onun evi olacaktı.

On Üçüncü Bölüm

KNIGHT

KIRK.

Gençliğini geride bırakmıştı.

Karşı taraftan manzara güzeldi. Kırklı yaşlarındaki kadının, yirmili yaşlarındaki kızı ve otuz yaşlarındaki erkek arkadaşı ile doğum günü randevusu vardı. Erkek arkadaş? Bu terim arkadaşlıktan daha fazlasını ima etse de “erkek” kelimesi çıtır sevgili avcısı diye bağıırıyordu.

Jackson Knight, eğlenceli bir rol yapma fantezisinden daha fazlası haline gelmişti. Ryn ona tek bir nedenden dolayı âşık olmuştu: Adam, kız kardeşini seviyordu. Kim sırf kız kardeşini sevdiği için bir erkeğe âşık olurdu? Tüm yetişkin hayatını, bir erkeğin onu koruyucu kollarıyla sarmasını, başından öpmesini ve en karanlık anlarında ona, “Bunu da atlatacağsın,” demesini dileyerek yaşayan biri.

Bu adam, Ryn’ı yeni bir elbise içinde görmeyi hak ediyordu, “Beni işte bu kadar seksi hissettiriyorsun,” diyen bir elbise içinde. Beklenmedik bir hediye olarak, Maddie gününü onunla geçirmek için çalışma programını yeniden düzenlemişti. Bir spa günü

yapmak yerine, alışveriŖe gitmeye karar vermişlerdi ancak sadece Ryn, Maddie'ye de yeni bir elbise almayı kabul ettikten sonra.

Yeni yetişkin zamanları zor bir dönemdi. Hepsini çok iyi hatırlıyordu. Yirmili yaşların başları, o yaşlarla birlikte gelecek olgunluğun bulunmadığı yasal özgürlük gibiydi. Ergenliğin sebep olduğu bencilliği sürdürmeyi haklı çıkarmak için çok yaşlı, bencilliği bırakmak içinse çok gençti. En azından Ryn dışarıdan böyle görüyordu. Çocukluktan çıkıp anneliğe geçmişti ve yirmili yaşlarının vahşi özgürlüğünü atlamıştı.

"Pekâlâ, bana Jackson denen şu adamdan bahset," dedi Maddie, Ryn çok fazla bacak ve her şeyi güzelce yerinde tutacak kadar göğüs dekoltesi sergileyen siyah askısız elbisesini giyerken. Maddie, "bir anne için" fazla seksi görüldüğüne dair ona güvence vermişti.

Beklendiği gibi, o elbiseyi satın alması için ısrar eden Maddie'ye boyun eğdiği için pişman oldu. Bu ona kendini genç hissettirmemişti, gençliğine sıkıca tutunmaya çalışan ve başarısız olan kırk yaşında bir kadın gibi hissettirmişti. Ancak güvensizliklerini bir kenara bırakıp aynadaki kadına baktıktan sonra, o elbise içindeki yansımanın seksi bir çekiciliğe sahip olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

- Ryn arkasını döndü ve Maddie'nin onun için fermuarı çekmesine izin verdi. "New Yorklu ve piyano dersi veriyor."

"Piyano dersi mi? Gerçekten mi?" Maddie burnunu kırıştırdı. "Ne o... Seksen yaşında mı?"

Kalbinin göğsünde çarpmasıyla başlayan gerginlik vücudunu ele geçirdi. Jackson'ın evini en son temizlediğinden beri birkaç kez akşam yemeği yemişlerdi ve her gece, daha çok dudakları sevişiyormuş gibi hissettiren bir öpüşmeyle sona ermiş ve Jackson'ın elleri de vücudunu keşfederken daha cesur hamleler yapmıştı ama hepsi de kıyafetlerinin üzerindendi. Son derece

gergin ve kendiliğinden tutuşmaya hazır, bu noktada onun için doğru bir değerlendirmeydi.

“Aslında benden biraz daha genç.”

Maddie, son derece korkunç görünen koyu mor rujdan kalın bir kat sürdü ama Ryn hiçbir şey söylemeye cesaret edemedi.

“Garip biri mi?”

Ryn güldü. “Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sizin kuşağınızın ‘tuhaf’ kelimesini nasıl tanımladığından emin değilim.”

“Peki, ne tür bir araba kullanıyor?”

“Bir PT Cruiser.” Ryn’ın sesi keyifle canlanmıştı.

Maddie, makyajının tam ortasında duraklayarak kocaman gözlerle Ryn’ın aynadaki yansımasına baktı. “Dalga geçiyorsun.”

Ryn başını iki yana salladı.

“Aman Tanrım, o şeyleri sadece yaşlı insanlar kullanır. Boyu mu kısa? Erkek tipi kellikten mi mustarip? Koltuk altlarına kadar çekilmiş ekose pantolon giyiyor ve papyon ile fötr şapka takıyor, değil mi? Ah, anne, bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“Hoş görünümlü biri. Sadece açık fikirli ol, tamam mı?” Siyah topuklu ayakkabılarını giydi.

“Büyükannem ve büyükbabam onunla tanıştı mı?”

“Hayır. Bu onların da ilk karşılaşmaları olacak.”

“Eminim onu seveceklerdir çünkü babama hiç benzemiyor ki bu çok talihsiz bir durum, çünkü tüm arkadaşlarım onun çok seksi olduğunu düşünüyor. Bunu duymak çok garip çünkü o benim babam, ama aynı zamanda biraz da havalı.”

Ryn dilini ısırdı, her zamanki gibi; ama bunu sonsuza dek yapmayacaktı. Maddie’nin, babasının bir kahraman olduğuna inandığı günler sayılıydı.

“Peki, bizi akşam yemeğine nereye götürüyor?”

“Bilmiyorum. Çok şık giyinmemiz konusunda ısrar ettiği için sanırım süslü bir yer.”

“O mu ödüyor?”

Ryn, Gunner’la birlikte merdivenlerden aşağı inerken başını salladı.

“Zengin mi?”

“Banka hesabı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Tanrı aşkına, adam piyano dersleri veriyor, o kadar da zengin olamaz.”

“Hayatta her şey para değildir, sevgili yavrum.”

“Senin için öyle olmadığı belli, aksi takdirde babamı terk etmezdin.”

Göz ardı edilmesi zorlaşan başka bir kinaye daha.

“Aman Tanrım, anne!” diye bağırdı Maddie pencereden dışarı bakarak. “Bu sadece bir PT Cruiser değil... Ahşap panelli mor bir PT Cruiser. Dinozor Barney, *Sevimli Aile Tatilde* filmiyle buluşmuş gibi.”

“Kibar ol, *lütfe*.” Ryn çantasını aldı ve Gunner’ı başından öptü.

“Ah. Siktir...”

“Madison!” diye azarladı Ryn.

“Üzgünüm ama... O... Arabadan yeni indi. Olamaz... İmkânı yok.” Maddie yüzünü ve ellerini pencereye yapıştırdı.

Ryn kapıyı açıp verandaya çıktı.

Jackson onu bir düzine kırmızı gülle karşılarken sıırıttı. “Doğum günün kutlu olsun güzellik.” Eğildi ve onu öptü, öpücüğü... Belki biraz usturuplu tuttu.

“Teşekkür ederim.” Ryn da gülümseyerek karşılık verdi ve dudak parlatıcısının kalıntısını silmek için başparmağının ucuyula adamın dudaklarına uzandı. “Bunları suya koyup hemen ge-

liyorum. Maddie!” Kızının hâlâ şaşkınlıkla pencereden dışarı baktığını görünce başıyla kapıyı işaret etti.

Maddie kapının arkasında belirdi.

“Maddie, bu Jackson Knight. Ben şunları suya koyarken git ve merhaba de ve *nazik ol*.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Maddie.” Jackson elini uzattı.

Maddie kendisine uzatılan eli tuttu ve adamın takım elbisesinin ceketinin kolu dövmesini gözler önüne serecek kadar yukarı sıyrıldığında hafifçe inledi. “Me-merhaba,” diye kekeledi.

Jackson onun elini bıraktı, ama Maddie’nin eli birkaç saniye boyunca daha havada donmuş halde kaldı.

“Sen de çok güzel görünüyorsun ve annenin gözlerini almışsın.”

Maddie başını salladı. Yapabileceği tek şey buymuş gibi görünüyordu. Maddie, babasının gamzeleri dışında Ryn’in daha gençliğine benziyordu. Maddie’nin dümdüz sarı saçları poposuna kadar iniyordu. Bir model gibi görünüyordu, ama yine de Jackson’ın gözleri Ryn’in üzerinden ayrılmıyordu. Birine kapılmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

“Hazır mısınız?” diye sordu Ryn, kapıyı kapatarak.

Jackson bir kolunu Ryn’a, diğerini Maddie’ye uzattı ve ikisine de arabaya kadar eşlik etti.

“Maddie, kel olmadığın ya da papyon ve fötr şapka takmadığın için hayal kırıklığına uğradı.”

“Anne!” diye çığlık attı Maddie, Jackson onun için arka kapıyı açarken.

Jackson kıkırdadı. “Bir keresinde saçımı kazıtmıştım. Başımın arkasına dövme yaptırmayı düşündüm ama bunu hiç gerçekleştiremedim.”

Ryn, kızının tamamen sessizliğe gömüldüğünü hiç görmemişti. Ama bir kez olsun bunun için mutluydu. Jackson, Maddie’nin kapısını kapattı ve Ryn’ı diğer tarafa götürdü.

“Elbisen bekârlık yeminime son verdirecek,” diye fısıldadı kulağına, kapısını açmadan önce.

Ryn yutkundu. Takmaya karar verdiği günlük pet için minnettardı, çünkü sadece en ateşli kadınlar bunu yapardı.

“Bu yüzden *hazırlıklı* ol.” Yanağını öptü.

“Pe-peki.”

Kekeleyerek verilen bu tek kelimelik yanıt, onun için kapıyı açan Jackson’ın yüzüne baştan çıkarıcı bir sırtış yerleştirdi. Bu vaadi –seks vaadini– kendi yaşını, vücudunu, adamın geçmişini, beklentilerini, kendi deneyimsizliğini, onun uzmanlığını düşünmeden edemedi. Tüm bunların hepsi onu altüst etti.

“Eee, Maddie, avukat olmak istemeni sağlayan neydi?” diye sordu Jackson.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Ryn, omzunun üzerinden arka koltuktaki Maddie’ye baktı. “Maddie, sana bir soru sordu.”

Maddie açık kalan ağzını kapatarak yutkundu, gözleri hâlâ dalgındı. “Ah... Para. Ve tartışmayı severim.”

Annesi sırtıttı. “Lisedeki münazara takımında bir sürü ödül kazandı.”

“Ben de bir ara hukuk fakültesine gitmeyi düşündüm,” dedi Jackson.

“Ve onun yerine piyanoyu mu seçtin?” diye sordu Maddie küçümseyici bir tavırla.

“Üniversitede buna müzik denir, ama müzik diploması almadım. Bu sadece bir hobi. Hayattaki arayışın konusunda tutkulu değilsen, gitmek istediğin yere asla gidemezsin.”

“Hıhh... Eğer gerçek tutkumun peşinden gitseydim, Harvard’da tıp fakültesinde olurum.”

“Neden değilsin?” Jackson dikiz aynasından ona baktı.

“Babam üniversitem için para ödemeyecek çünkü *birisi* onu kızdırdı. Ama ben *ona* kızgın değilim... Babam çok iyidir ve bana hâlâ başka şeyler için güzel bir harçlık gönderiyor.”

Ryn’a başka bir kinaye daha. Jackson elini onun bacağına koydu ve Ryn zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sırf buna tahammül etmeyi, hatta bunu beklemeyi öğrenmiş olması canını daha az acıtmıyordu.

Restoran otoparkının tamamen dolu olduğunu gören Jackson, hanımefendileri kapının önünde indirdi ve caddede bir park yeri aradı.

Ryn’ın ebeveynleri çoktan oturmuştu.

“Doğum günün kutlu olsun bebeğim!” Annesi ona sarıldı, babası da öyle.

“Teşekkür ederim.”

“Gizemli adam nerede?” diye sordu babası.

“Aman Tanrım.” Maddie sandalyesine oturarak gözlerini devirdi. “Onunla tanışana kadar bekleyin. Annemin hiç dengi değil. Alınma anne. Ama cidden, onun gibi erkekler menopozdaki kadınlarla çıkmazlar. Onda bir sorun olmalı... Belki de hapisten yeni çıkmıştır ve anne sorunları vardır ya da...”

“Madison!” diye uyardı Ryn ve Maddie sıçradı. “Bu. Kadar. Yeter.”

Hormonları mesajı almamış olsa bile henüz menopozda değildi.

Maddie telefonuyla uğraşırken sandalyesine çöktü. “Tanrım, anne, beni bir çocuk gibi azarlamana gerek yok.”

“O zaman çocuk gibi davranmayı kes.”

“Tamam, bunun bir kutlama olması gerekiyordu. Hepimiz biraz sakinleşelim.” Jackson masaya yaklaşırken Ryn’ın annesi gülümsedi.

Öfkesini neredeyse gözyaşlarına boğulacak kadar geri savuşturan doğum günü kızı, kendini gülümsemeye zorladı. Ancak

Jackson'ın yüzündeki bilmiş bakış, bunu iyi saklayamadığını doğruluyordu.

“Jackson, bunlar annemle babam, Lynn ve Ryan.”

“Bahse girerim annemin adını nasıl aldığını tahmin edebilirsin,” diye mırıldandı Maddie, telefonuna bakmaya devam ederek.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Ryn'in ebeveynleri gözlerini dikmiş ona bakarken Jackson elini uzattı.

“Anne, baba!”

Başlarını iki yana salladılar. “Üzgünüm, ah... Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Bizi akşam yemeğine davet ettiğin için teşekkür ederiz,” dedi Lynn yerine otururken.

“Benim için bir zevk. Kızınızdan çok hoşlanıyorum.”

Başlarıyla onayladılar. Tabii ki nedenini soracak kadar cesur ve düşüncesiz davranmazlardı, ama Ryn bu soruyu yüzlerinde hâlâ görebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, kendisi de hâlâ düşünüyordu.

“Sadece mutlu olmasını istiyoruz.”

“Tamam.” Ryn gülümseyerek menüsüne baktı. “Maddie, arkadaşların bekleyebilir. Lütfen telefonunu bir kenara koy.”

Maddie tekrar gözlerini devirdi. Garson içki siparişlerini aldı ve Maddie'yi sona bıraktı.

“En pahalı viskinizden alacağım.”

“Madison...”

“Ne? Yirmi bir yaşındayım ve Jackson ödüyor...”

Jackson sırtı. “Kesinlikle. Yeter ki son damlasına kadar iç.”

Maddie kirpiklerini kırıştırarak gülümsedi. “Elbette.”

Garson içkilerini getirdi ve yemek siparişlerini aldı. Maddie, viskisinden küçük bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. Bir kadeh benzin sipariş etmiş olsa fark etmezdi.

“Senin gibi genç bir kızın viskiden hoşlanmasından etkilendim. Genellikle zamanla beğenilen bir tattır.”

Maddie suyundan birkaç büyük yudum aldı ve boğazını temizledi. “Eh, annemin seni inandırdığından çok daha olgunum.”

“Belli.” Jackson birasından büyük bir yudum aldı ve ardından Ryn’in ebeveynlerine gülümsedi. “İkiniz de emekli misiniz?”

“Ryan öyle, Kiewit’ten inşaat mühendisi olarak emekli oldu. Atlanta’da çalıştıktan sonra Omaha’ya tayin oldu, şey, Ryn’in...” Lynn’in gözleri kızınıninkilere kaydı, “...bize ihtiyacı olduğunda. Ben bir pediatri hemşiresi olarak hâlâ haftada yirmi saat çalışıyorum.”

Ryn, istismarcı kocasını terk etmeye karar verdiğinde ailesine ihtiyaç duymuştu. Onu öldürmekle tehdit eden adamı terk etme cesaretini bulmak için bir ordu destek gerekmişti.

“Bakın, bu babam!” Maddie sandalyesinden kalkıp ayağa fırladı.

Ryn omzunun üzerinden baktı ve donup kaldı. Jackson, Maddie’nin, kırılmış bakır rengi saçları olan, özel dikim bir takım elbise giyen ve altın rengi bir Rolex takan uzun boylu bir adamın kollarına koşmasını izledi.

“Buraya gelmiş olamaz,” diye fısıldadı Lynn, Ryan’a.

“Sevgili karımın, kırkıncı yaş gününü kutladığını görüyorum.”

Ryn’in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onun sesini her duyduğunda titremesi bir gün geçecek miydi?

“Harika görünüyorsun Ryn... Her zaman da öyle görünürdün,” diye fısıldadı adam, Ryn’in kulağına.

“Bize katılabilir mi?” Maddie’nin yüzünde güller açıyordu ama Ryn, onun gelişinin bir tesadüf olmadığını biliyordu.

“Hayır. Katılamaz ve bunu kanıtlayacak bir uzaklaştırma emrim var.”

“Tanrım, anne, bu sadece bir akşam yemeği. Yeniden bir araya geldiğiniz falan yok.”

“Evet, Ryn... Uzaklaştırma emrini benim yanımdayken kendini kontrol edemediğin için aldığını ikimiz de biliyoruz. Ne de olsa Maddie bu sayede dünyaya geldi.”

“Bu kadar detay çok fazla baba.” Maddie gözlerini devirdi.

Jackson ayağa kalkıp elini uzattı. “Jackson Knight.”

“Preston Iverson.” Kendisine uzatılan eli kabul etmeden önce Jackson’ı tepeden tırnağa inceledi.

“Bize kesinlikle katılmalısın.” Jackson, garsona işaret etti ve masaya başka bir sandalye daha getirildi. “Buraya, yanıma oturabilirsin.”

“Mükemmel, Bay Knight. Zaten karımın yanında oturmandan pek hoşlanmadım.”

“Ben senin karın değilim.” Ryn, önce Preston’a ve sonra da onu kalmaya teşvik ettiği için Jackson’a öfkeyle baktı.

Jackson ona sadece keyifle göz kırptı ki bu, Ryn’ı daha çok çileden çıkardı.

“Şu viskiyi dene, babacığım.” Maddie, Jackson’a meydan okurcasına bakarak kadehini babasına uzattı.

Preston elini Ryn’in bacağına koydu. Kadının damarlarında korku akarken kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. “Bak sen şu işe, kızımızın viski içmesine ne zaman izin vermeye başladın?”

Gözyaşları gözlerini yaktığı için konuşamadı.

Jackson elini Preston’ın ensesine götürüp başparmağını bir tarafa, diğer parmaklarını da diğer tarafa koyarken, Preston kadehi ağzına götürdü.

“Viski nasıl, Bay Iverson?” diye sordu Jackson.

Preston önce yutkundu, sonra gözleri geriye yuvarlanmadan önce bir kez öksürdü. Gevşeyen eli kadının bacağından kayarken viski kadehi kucağına düştü ve vücudu Jackson’ın üzerine devrildi.

“Hop!” Jackson onun yere düşmesini engelledi.

“Babacığım?” Maddie ayağa fırladı.

Jackson onu nazikçe yere yatırırken omuz silkti.

“Anne! 911’i ara.”

Ryn bırakın yardım çağırmayı hareket bile edemiyordu, ancak birkaç saniye sonra restoran çalışanlarından biri geldi ve bir ambulansın yolda olduğunu bildirdi.

“Nefes alıyor mu?” diye sordu Ryn, ama aslında pek de umurunda değildi. Preston Iverson, ölmesini dileycek kadar nefret etmesini sağlamak için çok çalışmıştı.

Jackson başıyla onayladı. “Sanırım sadece bayıldı. Belki de şeker hastasıdır.”

Maddie, sağlık görevlileri için yer açılincaya kadar onu uyan-dırmaya çalışarak yanında bekledi.

Preston, onu sedyeye yatırırken kendine geldi. Maddie, babasının arabasıyla ambulansı takip etmek için ısrar etti. Kimse itiraz etmedi.

“Eve gitmek istiyorum.” Ryn titremesini durduramıyordu.

“Tatlım.” Annesi ona sarıldı. “Gününü mahvetmesine izin verme. Kal ve ye.”

“Yapamam.” Başını iki yana salladı.

“Belki de partiyi başka bir zamana ertelemek en iyisidir,” dedi Jackson.

Annesiyle babası, yüzlerinde endişe ve öfkeyle başlarını salladılar. “Tamam, yarın seni ararız canım.” Babası ona sarıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum Jackson.”

Jackson, Ryn’in elini tutup onu restorandan çıkarmadan önce masaya bir tomar para atarak gülümsedi. “Ben arabayı getirene kadar burada bekle.”

“Hayır!” Ryn onu kolundan tuttu ve titreyen dudaklarını ısırdı.
“Beni bırakma.”

Jackson'ın kaşları çatıldı. “Tamam, ben yanıdayım.” Kolunu beline dolayıp onu arabaya götürdü.

Restorandan birkaç blok uzaklaştıktan sonra, Ryn sessizliği bozdu. “Beni istismar eden adamı neden bizimle yemek yemeye davet eder ki? Yumruğunu hissetmeden sesini duyamıyorum. Bunu neden yapar?”

Jackson iç çekti. “Kızının sana böyle davranmasına izin vermenden nefret ediyorum. Orada olmasının sebebinin o olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Sadece anlamıyor.”

“Belki de bunu ona açıklamamanın zamanı gelmiştir.”

“Kızıma ne söyleyeceğim ve ne zaman söyleyeceğim seni ilgilendirmez. Ve Preston... Ona bir şey yaptın. Elini ensesine koyduğunu gördüm. Ona bir şey mi enjekte ettin? Tanrım... Çok aptalsın. O adamın ne kadar parası olduğu hakkında bir fikrin var mı? Seni yok edebilir.”

Jackson sırtıttı. “Ona hiçbir şey enjekte etmedim. Sadece karotis arterlerine biraz baskı uygulayarak biraz kestirmesini sağladım. Maddie'nin de onunla birlikte gitmeyi seçmesi sadece bir bonustu.”

“Bahsettiğin benim kızım! Onu yargılamaya hakkın yok. Ben böyle biriyle birlikte olamam... Böyle...” İçindeki alevler yükselirken doğru kelimeyi aradı. Tıpkı Preston ile olduğu gibi, öfke sesini çalmıştı. Preston ona fiziksel ve duygusal şiddet uygulayarak onu aynı şekilde böyle kırık ve sessiz bırakıyordu.

“Dışarı çıkma,” diye uyardı, araba tamamen durmadan önce kapıyı açarak.

“Ryn...”

“Ben ciddiym.” Verandaya giderken önce bir ayağının, sonra da diğerinin üstünde zıplayarak topuklu ayakkabılarını çıkardı.

Jackson da arkasından dışarı fırladı. Birkaç adım sonra Gunner, daha fazla ilerlemesine izin vermeye niyeti olmadan onu selamladı.

“Bunu konuşabilir miyiz?”

Ryn ona döndü. “Konuş.”

“Gunner’ı geri çağırabilir misin?”

“Hayır. Konuş.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kaldırımında yürüyen yaşlı bir çift durdu. “Her şey yolunda mı, hanımefendi?”

Jackson, Ryn’a yalvaran bir bakış attı.

“Evet, sorun yok ama teşekkür ederim.” Durmaları onu memnun etmişti. Kaçmaya çalıştıktan sonra Preston onu saçlarından tutup evlerine sürüklerken onlar gibi çiftler neredeydi?

“Pekâlâ?”

Jackson, ona tekrar bakmadan önce sadece bir anlığına çenesini aşağı eğdi. “Ben bir şeyleri allayıp pullamam. Tarzım değil ve bu şekilde yetiştirilmedim. Durum şu: Seninle birlikte olmayı seviyorum ve birbirimizi sadece iki saniyedir tanıdığımız için bu sana çılgınca gelebilir. Ama gözlerimi kapatmadan önce düşündüğüm son kişi ve onları açtığımda düşündüğüm ilk kişi sensin. Seni görmediğim her gün, boşa harcanmış bir zaman gibi geliyor. Ama Maddie seni eleştirdiğinde ve Preston restorana geldiğinde gözlerinde gördüğüm bakış... Sanki içindeki ışık... *Yaşama* sevincin yok olmuş gibiydi. Fiziksel ve sözlü şiddetin arka arkaya atılan iki yumruğu gibiydiler.”

Jackson, kendi sözlerindeki acıyı hissetmiş gibi kaşlarını çattı.

“Gerçek, Maddie’yi korumuyor, sadece seni incitiyor. Yani bu sana kalmış Ryn. Yetişkin çocuğunu şımartmaya ve seni param-

parça edene kadar diğ er yanağını çevirmeye devam et... Çünkü bunu yapacak. Ama ben öylece durup bunu izleyemem.”

Jackson arabasına geri dönmek için arkasına dönene kadar, Ryn yüzünden akan gözyaşı selini fark etmedi. Jackson’ın sözleri canını yakmıştı, hatta kalbinin bazı kısımlarını biraz derinden yaralamıştı. Ancak şu ana kadar Preston’ın yaptığı veya Maddie’nin söylediği her şeyden çok daha gerçek ve tamamen farklı hissettirmişlerdi. Belki de ilk kez, gerçek buydu.

“Doğum günün kutlu olsun, Ryn.” Jackson arabasına binip giderken yüzündeki g l msemi Ryn’ın kalbini sıkıştırdı.

Kırk yaşı berbattı.

On Dördüncü Bölüm

BİR HAFTA İÇİNDE, düşen sıcaklıklar ve nemden kurtulmanın verdiği tatlı bir rahatlama ile Omaha'ya sonbahar geldi. Geceler, aralanan pencereler ve klimaların daimi uğultusuna verilen hoş bir mola ile geçirildi.

Jackson, Ryn temizliğe geldiğinde evde olmamaya dikkat etti. Onu görme ihtiyacı zehirli bir çaresizlik gibi hissettirmeye başlamıştı. Ancak kendi değerini anlamasına izin verme ihtiyacı daha büyüktü.

Jillian, AJ hakkında konuşmayı ya da onu aramayı reddediyordu. Numarasının onda olduğu ve eğer ihtiyacı olursa arayacağı konusunda ısrar ediyordu. Eğer aramazsa, onu ve onun durumunu kabulleneceğini iddia ediyordu. Jackson, onun AJ'yi kafasında, hatta belki de kalbinde, Luke'a yakın bir rafa koyacağını ve sonsuza dek orada tutacağını –hayatındaki diğer her şeyden uzak ve ayrı tutacağını– biliyordu. Hayatına devam edebilmesinin tek yolu buydu.

“Ryn aradı mı?”

“Hayır. AJ aradı mı?”

“Hayır.” Jillian kendine bir fincan kahve koydu. “O ölmüyor, bu yüzden kendini savunmak için yeterince zamanın var.”

“Bunu zaten yaptım.”

“Kızını aşağıladın ve sonra da koşulsuz sevgisinin onu sürekli kendini ezdiren biri haline getirdiğini ima ederek ona hakaret ettin.”

Jackson bir Red Bull’un kapağını açtı. “Açıklamamdan bunu mu çıkardın?”

“Evet ve ben bir kadını.”

“Yani?”

“Yani o da öyle ve eğer kadınların drama geninden yoksun olan kız kardeşin bile senin biraz sert davrandığını düşünüyorsa, o zaman biraz sert davranmışsındır. Kızı onun bir uzantısı, yani temelde onun yüzüne tokat attın ve sonra da midesine yumruk indirdin. Her kelime doğru olsa bile ve söylediklerine bakılırsa öyle olduğunu düşünüyorum, bu onları daha duyarlı kılmaz.”

“Bu... Eskiden her seferinde başkasıyla yatıp hayatıma devam etmemin nedeni buydu. Ben ‘kadın’ dilinden anlamam. Açıkçası bir ilişkinin yürümesini sağlayamayacak kadar adam gibi adamım.”

Jillian güldü. “Yani ilişkileri olan erkekler, gerçek adam değiller mi?”

“Muhtemelen bir noktada öyleydiler, ama ilişkinin yürümesi için testislerinden birini koparmak zorunda kaldıklarına inanıyorum.”

“Luke’un iki tane vardı.”

“Saçmalık. Onu tamamen hadım ettin ve tam da yeni bir çift çıkmaya başladığında, bunu tekrar yaptın.”

“Yanıyorsun... Çok ama çok yanıyorsun. Tam tersiydi. Bir adamın benimle birlikte olabilmesi için iki büyük taşıya sahip olması gerekir ve bunu sen de biliyorsun.”

Jackson sırtıttı. “Önemli değil. Ryn zaten taşaklarımı hiç görmedi.”

“Görmese de olur. Erkek bedeninin en erkeksi olmayan kısmı. Demek istediğim... Acayip hassaslar ve çirkinler, hem de nasıl çirkinler. İkiz hindi ibiği gibiler. Penis sizi kurtaran tek şey ama sertleşme bozukluğu olan erkekler tüm takımlarını bir vajina ile takas etseler daha iyi olur, çünkü o noktada hortum gibi sarkan ölü etten başka bir şey değildir.”

Jackson ellerini yüzüne sürterek kıkırdadı. “Bak işte, az önce haklılığımı kanıtladın. Erkekleri her zaman sözlü olarak hadım etmeye çalışıyorsun.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Neyse ki ben şanslıyım, seni göğüslerin çıkmadan ve böylesine ukalalık etmeye başlamadan önce tanıyordum. O günleri hatırlıyor musun? Seni, ‘Baby One More Time’ şarkısı eşliğinde bir yastığı öperken ve diğerine de sürtünürken yakaladığımı biliyorsun.”

Jillian’dan çıkan kahkahalar kendi gözlerine yaşlar ve Jackson’ın yüzüne de kocaman bir gülümseme getirdi. “Aman Tanrım! O kadar utanmıştım ki... Hâlâ da utanıyorum.”

“Eh, kendini benim yerime koy. O şarkı radyoda her çaldığında senin ve o zavallı yastıkların garip görüntüsü gözümün önüne geliyor.”

“Üzgünüm, senin gibi kapımda kilit yoktu. Ama annemin çamaşırları toplarken neden sepette her zaman tek sayıda kirli çorap olduğunu kaç kez sorduğunu fark etmediğimi sanma.”

“Bu çok uzun sürmedi. Sonunda sayıyı eşitlemek için kirli sepetine ekstra temiz bir çorap daha attım.” Jackson, elindeki teneke kutuyu lavabonun yanındaki geri dönüşüm kutusuna attı.

Jillian iç çekti. “Bu çılgınca, ama o zamanlar normaldik... Masumduk. O çocukları özlüyorum.”

“Hâlâ harikayız.”

“Evet...” Jillian parmak uçlarında yükseldi ve abartılı bir şapırtıyla yanağını öpmek için onu aşağı çekti, “...en azından birbirimize göre. Şimdi...” yatak odasına doğru yöneldi, “...bir testisinden vazgeç ve kızı ara.”

JACKSON’IN ÇOK KARMAŞIK KADIN beyninde yanlış yaptığı her şey için özür dilemesi büyük bir jest gerektiriyordu. Bir testisinden vazgeçmesine gerek yoktu, hem de her ikisi de soğuk bir düşün ardından vücuduna geri çekilmiş olsalar bile. Sanki Ryn’in evine yaklaştıkça ne olacağını tahmin ediyorlardı.

Evin önüne park ettiğinde, dar kesim kot pantolonlu seksi kış onu selamladı. Elleri ve dizleri üzerinde verandanın yanındaki yabani otları temizleyen Ryn, omzunun üzerinden baktı ve alnını sildi. Jackson bu pozisyondaki haline bayılmıştı, hem de çok.

“Odaklan,” diye fısıldadı kendi kendine, Woody’den inmeden hemen önce.

Gunner üzerine hücum ederek Jackson’ın hareketlerini durdurdu, ta ki Ryn onu verandaya geri çağırarak merhameti göstere kadar. Bu bir ilerlemeydi.

“Merhaba.” Ryn ayağa kalktı ve bacaklarındaki toprağı silkeledikten sonra eldivenlerini çıkardı.

“Merhaba. Özür dilemeye geldim.”

“Ne için?”

Beklediği cevap bu değildi. Bu bir sınavdı. Bu bir sınav olmaydı. Kadınlar akıl oyunları oynamayı severdi. Ama sınavı geçme olasılığı yüksek değildi.

“Geçen hafta için.”

“Daha açık olman gerekecek.”

“Doğum gününde söylediklerim için.” Jackson’ın konfor alanı on kilometre uzağı çekildi.

“Hangi kısmı?”

“Maddy ile ilgili kısmı için.”

“Söylediklerinde ciddi değil miydin?” Ryn tırnaklarına bakarak içlerindeki kiri çıkardı.

Elbette ciddiydi. Ciddi olmasaydı hiçbirini söylemezdi. Zavallı testisleri.

“Söylememeliydim.” Güvenli bir cevap gibi görünüyordu.

“Yani ciddiydin ama sadece yüzüme söylediğin için pişmansın, öyle mi?”

Ryn’ın gözlerini kısarak bakışı, dürüstlük için bonus puan kazanmayacağını söylüyordu. Artık konfor alanıyla aynı âlemde bile değildi. Sıradan randevular ve rasgele seks, hiçbir zaman çok fazla düşünce ya da dikkatlice yazılmış bir senaryo gerektirmezdi. Bu konuda bu kadar iyi olmasına şaşmamalıydı.

“Sanırım cevabım... Eveet... Hayır?”

“Eveet... Hayır mı?”

Jackson yavaşça başını salladı. En iyisi konuşmayı kesmekti.

Ryn başını yana eğerek dudaklarını büzdü, gözleri hâlâ kısıktı. Posta koyma konusunda iyiydi, Jillian kadar iyiydi.

“Nasıl gidiyorum?” diye sordu Ryn.

Jackson’ın gözleri onunla köpek arasında giderken, Gunner başını eğerek sahibini taklit etti.

“Ah...” Oraya gelirken, onun buna degeceğine kendini ikna etmişti. Testis kurban edecek kadar degeceğine. Ama o anda herhangi birinin buna degeceğinden emin değildi.

“Testislerin yerinde mi?” diyerek sıırttı Ryn.

Jackson kafasını hızla kaldırıp gözlerini kocaman açtı ve ardından kaşlarını çattı.

Ryn burnunu kırıştırdı. “Benden nefret etme. Canımı ne kadar yakmış olsa da söylediğin her şeyin doğru olduğuna karar

verdim. Maddie ile konuşacağım. Sadece zaman ayıramayacak kadar meşguldü. Yaklaşık yirmi dakika önce seni aramaya çalıştım. Jillian cevap verdi. Ceptelefonunu evde bırakmış olmalısın.”

Jackson elleriyle ceplerini yokladı, Ryn haklıydı.

“Çok geç olmadığını umarak özür dilemek için aradım. Evinizi temizlemeye geldiğimde orada olmaman beni biraz kırdı. Bana gerçekten kızgın olduğunu ve beni görmek istemediğini düşündüm. Ama sonra Jillian durumu açıkladı ve...” bir an için dudaklarını ısırды, “...benden nefret etme, ama seni biraz terletmem gerektiğini söyledi.”

Jillian’ın kendi kanının tadına bakmak istediği açıktı. Jackson, eve gider gitmez bunu seve seve yerine getirecekti.

“Bana neden anlamsız, sadece seksten ibaret ilişkiler yaşadığımı hatırlattığın için teşekkürler.” Jackson arkasını dönerek arabasına doğru yürüdü.

BİR ŞEYLER ÇOK YANLIŞ gitmişti. Ryn, Jackson’ın arabaya dönmelerini şok içinde izledi. Bir erkeğin daha önce bahsi geçen testislerden daha hassas olan tek kısmı, egosuydu – Gürcistan şeftalisi gibi.

“Hey... Bekle! Aman Tanrım! Gerçekten kızgınsın. Sadece şakaydı. Üzgünüm.” Onun peşinden koştu.

Kolunu tuttuğunda, Jackson yüzünde şimdiye kadarki en büyük sırıtışla ona döndü. Joker’e benziyordu.

“Sen! Hiç. Komik. Değildi.” Parmağını ona doğrultarak soğuk bir bakış attı. İki olasılık vardı: Onu öldürmek ya da ona saldırmak. Bir buçuk hafta önce, doğum gününde Jackson onu eve bıraktıktan sonra, işlerin bundan daha kötüye gidemeyeceğine yemin edebilirdi. Ama gitmişti. Regl olmuştu.

Merhaba yumurtlama dönemi.

Ryn sürekli seksle ilgili düşünüyordu. Bunlar anlık, geçici düşünceler değildi. Kırk yaşında, hormonları altüst olmuş bir

kadının düşünceleriydi. Çok-uzun-zamandır-seks-yapmayan-kadının düşünceleriydi. Tekerlekli beyaz kutusunda Humpty Dumpty –yan taraftaki saçlarını yukarı tarayarak kelinesi örten postacı– ile seks yaptığı görüntüler beyninin bilinçli kısmına girdiğinde, terapi zamanı gelmişti.

“Son derece komik biriyimdir. Sen neden bahsediyorsun?”

“Ben...” Ryn yumuşak bir kıkırtıyla başını iki yana salladı, “...bu konuda nasıl yol alacağımı bilmiyorum. Maddie, ben genç, hareketli ve vahşi yıllarımı deneyimleme şansını bulamadan önce geldi. Evlilik fiyaskosu dışında yaşadığım en uzun ilişki iki ay sürdü ve bu beş yıl önceydi.”

“Yani?”

“Yani...” Ryn omuz silkti, “...nedir bu? Rasgele seks değilse, senin için ne anlama geliyor?”

Jackson derin bir nefes alarak dudaklarını ıslattı. “Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.”

“Cevabını bilmediğin için mi?”

Jackson başını iki yana sallayarak dudağının kenarını ısırdı. “Hayır. Biliyorum. Sadece gerçeği mi, yoksa duymak istediğini söylememi mi istediğinden emin değilim... Ki bu, gerçek olmayabilir.”

Dürüst olmak gerekirse, o da bilmiyordu. Belki de ilişkilerini tanımlama veya uzak geleceği düşünme konusunda endişelenmek için çok erkendi. Zaman bu sohbeti kolaylaştırmayacaktı, bu yüzden gerçeği duymayı seçti.

“Gerçeği istiyorum.”

Jackson kesin bir kararlılıkla cevap vermeden önce bir saniye bile tereddüt etmedi.

“Bir eş istiyorum. Çocuk istiyorum. Evin bir adresten çok daha büyük bir şey ifade etmesini istiyorum. Hayatımın geri kalanında aynı kişiyle seks, bolca seks yapmak istiyorum.”

Bir kez daha, aralarındaki o on yıl, bir sonsuzluk kadar uzanıyordu.

Ryn ona boş boş bakarken Jackson omuz silkti. “Gerçeği istedin.”

“Evet, istedim.” Ryn yavaşça başını salladı.

“Peki... Sıra sende. Sen ne istiyorsun?” Ellerini ceplerine sokarak sırtını arabasına yasladı.

“Vay canına,” diye soludu Ryn. “Pek düşünmedim. Aklım hep geçmişte, bütün o kabusu yeniden yaşıyor. Sanırım sadece hayatta olduğum ve bu durumdan kurtulduğum için o kadar minnettarım ki kendime çok ileriye düşünme iznini asla vermedim.”

“Düğünümüz hariç. Benimle evlenmeyi *kabul* ettin.”

“O hariç.” Ryn ona kocaman gülümseyerek göz kırptı. Hayali düğünlerinden bahsetmek, en sevdiği eğlenceli aktiviteler listesinin başında geliyordu.

“Bugün. Şu anda istediğin *her şeyi* yapabilseydin, bu ne olurdu?”

Ryn gözlerini onunkilere kilitleyerek sadece baktı ve sonra biraz daha baktı. Yüzündeki gülümseme her geçen saniye daha da büyüüyordu.

“Gerçeği mi istiyorsun?” diye sordu.

“Her zaman.”

“Dövmelerini görmek istiyorum... *Hepsini.*”

DOĞRULUK MU CESARET Mİ oyunu kötü bir fikre dönüşmüştü. Seks. Jackson’a sadece seks yapmak istediğini söylemek gerçekten bu kadar zor muydu? Bunun yerine, şimdiye kadarki en garip göster ve anlat oyununa başlamışlardı.

“Şaka yapıyordum.” Yapmıyordu.

Ryn, yatağına oturarak dudağını ham bir deri gibi çiğnedi; bir bakire ya da kurbanlık kuzu gibi gergindi. Dileği dudaklarından dökülür dökülmez, Jackson elini tutmuş ve onu önce evin içine, sonra da doğrudan yatak odasına sürüklemişti.

Omuzlarını silkerek üzerindeki gömleği çıkardı. Ryn yutkundu.

“Ah... Perdeler açık.”

Kot pantolonunun düğmelerini açtı. Ryn tekrar yutkundu.

“Belki... Şey, belki de bu kadar yeterlidir. Tanrım, bir tuval gibisin. Bu, ah... Bir kerede inceleyemeyeceğim kadar çok var. Belki de bunu aşamalar halinde yapmalıyız.”

Jackson sırtıttı. Her santiminden özgüven akıyordu. Nereden başlamalıydı? Adam resmen bedenine dövme yapılması için doğmuştu. Yoğun renklerin arasına serpiştirilmiş birkaç cesur siyah kelime vardı: Güller, kalpler, dallar, bir ejderha, tarihlere göre sıralanmış sayılar, müzik notaları.

“Aç mısın?” diye ciyakladı Ryn. “Geç oluyor. Akşam sekizden sonra yemek yemekle ilgili ne söylerler bilirsin. Hepsi... Hepsi kışına gider.”

Jackson ona arkasını döndü ve pantolonuyla külotunu aynı anda yavaşça aşağı kaydırды. Ryn artık yutkunamıyordu. Ağzı tamamen açık kalmıştı. Belli ki ardından salyaları akmaya başlayacaktı.

“Ah... Tamam, bunun senin için bir sorun olmadığını görüyorum.”

Jackson kot pantolonunun içinden çıkarak onun önünde tamamen çıplak kaldı. “Beklentilerini karşıladım mı?”

Oda gitgide daha da küçülmüş, daha da aydınlanmış ve daha da havasız kalmış gibiydi.

“Aştın,” diye fısıldadı Ryn nefes nefese.

Jackson arkasını döndü. Bir madalyayı ya da en azından bir beşlik çakmayı ya da yumruk tokuşturmayı hak ediyordu. Ancak ona dokunmak iyi bir fikir *değildi*.

“Acele etme. Gözlerim seninkileri bekleyecek.”

Ryn başını bir kez salladı. Evet, hiç de kullanışsız görünmeyen aletine baktı. Her şey azametliydi ve mükemmel bir şekle sahipti. Kocamandı. Kesinlikle bir paketten çok daha fazlasıydı. Çok etkileyici bir paket. UPS onun yanında halt etmişti.

Bir hafta gibi gelen bir süreden sonra, Ryn gözlerini kırptırdı ve onun sabırla bekleyen gözleriyle karşılaştı. “Anne ve babana övgülerimi sunuyorum. Gerçekten sadece...” dudaklarını şaklattı, “...evet.”

“Senin bana göstereceğin dövmelerin var mı?”

“Hayır... Yok, hiç, sıfır.” Sıfırdan çok sonra bile başını iki yana sallamaya devam etti. Tabii ki gözleri yine biraz güneye kaydı. “Çatlak izleri. Birkaç ‘hamilelik dövmem’ var. Ve çok güzel bir sezaryen yara izim var.”

Ryn birdenbire kıkırdamaya başladı ve yüzünü kapatarak güldü. “Ne yapıyoruz biz? Kıyafetlerini tekrar giy... Bu çok garip.”

Bir dakika kadar sonra, Jackson’ın ellerinin bileklerini sardığını ve yüzünü ortaya çıkardığını hissetti. Önce tek gözüyle küçük bir bakış atarak gözlerini açtı. Adamın vücudunun detayları zihninden asla silinemezdi. Bakışlarını odanın içinde gezdirerek ondan başka her yere baktı. Maddie’nin çerçeveli fotoğraflarıyla süslenmiş yosun yeşili duvarlar hoş bir dikkat dağıtıcıydı, açık pencereden gelen esintide dans eden beyaz perdeler de öyle. Gözlerini zemine kaydırarak, yeniden cilalanması gereken mat ve çizik ahşaba kaşlarını çattı. Sonunda önünde, dizlerinin üstünde beklerken onunla aynı hizaya gelen Jackson’ın gözlerine bakmak için başını kaldırdı.

“Merhaba.” Tamamen giyinmiş olan Jackson gülümsedi.

“Merhaba.” Gülümsemesine karşılık vermemek imkânsızdı.

“Bana mı gülüyordun?”

“Hayır.” Yine güldü, ama ona değil. “Sadece... Birbirimize özel yerlerimizi göstermek için yatak odasına gizlice giren iki küçük çocukmuşuz gibi hissettim. Yedi yaşındayken, annemin beni ve kuzenimi yakaladığını hatırlıyorum. Cinsellikle falan ilgili değildi. Sırf meraktan doğan bana-seninkini-gösterirsen-ben-de-sana-benimkini-gösteririm anıydı.”

“Annen ne yaptı?”

Ryn omuz silkti. “Biliyorsun, o bir hemşire, bu yüzden bize her şeyi kontrol etmek için yeterli zamanımız olup olmadığını sordu. Sonra bize herhangi bir sorumuz olup olmadığını sordu. Doğrusu, yaptığımızın yanlış olup olmadığını bilmiyorduk. Unutma, yedi yaşındaydık. İkimiz de başımızı iki yana salladık. Sonra annem, yedi yaşına geldiğinde, küçük kızların çıplak erkekleri görmesine izin verilmediğini ve küçük erkeklerin de çıplak kızları görmesine izin verilmediğini fısıldadı. Ardından bir daha asla yapmayacağımıza söz verdiğimiz sürece, ikimiz de daha yeni yedi yaşına girdiğimiz için, bunu görmezden geleceğini söyledi.”

Jackson kıkırdadı. “Annen epey havalıymış.”

“Evet, hâlâ öyle.”

“Hikâyende küçük bir kusur var.”

Ryn gözlerini kıstı. “Neymiş?”

“Bugün... Ben sana benimkini gösterdim, ama sen bana seninkini göstermedin.” Güçlü eller bacaklarını kavrarken uzun parmaklar daha yukarı kayarak çok kısa şortunun yıpranmış kenarının hemen altında durdu.

Ryn gergince kıkırdadı. “Evet, o konuda...”

Jackson yenilgiyle başını öne eğdi.

“Geçmişine falan bakılırsa korkarım bazı beklentilerin var, bu yüzden...”

Kusursuz bir şekilde kavislenen iki kaş ona baktı. “Beklentiler mi?”

“Evet, şey gibi...” gözlerini tavana çevirdi, “...diyelim ki okyanus kenarında yaşıyordun ve sonra biri sana göletini gösterdi. Bundan hiç etkilenmezdin.”

Jackson tek bir omzunu silkti. “Etkilenebilirim.”

Ryn meydan okurcasına başını iki yana salladı. “Hayır. Etkilenmene imkân yok.”

“Okyanus büyük, ama aynı zamanda çok tehlikeli – köpekbalıkları, denizaneleri, tsunamiler, korsanlar var. Belki de devasa dalgaları ve gelgit tarafından suyun dibine çekilip denizde kaybolma korkusunu hissetmek istemiyorumdur. Belki de bir göletin huzurunu ve etrafındaki her şeyin güzelliğini yansıtmak istiyorumdur.”

“Belki de delisin.” Ryn, avuçlarını Jackson’ın yanaklarına bastırarak sırttı.

Jackson’ın gözleri dudaklarında gezinerek kalbini çılgına çevirdi ve karnındaki tüm kelebekleri uyandırdı. Ryn kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

“Ryn,” diye fısıldadı Jackson, dudakları onunkilere değmeden hemen önce. “Göletinde yüzmeme izin ver.”

Ryn güldü. Adamın başparmaklarının ıslak külotundan yarım santim ötede olması önemli değildi. Dudaklarının onunkilere mühürlenmiş olması önemli değildi. Dilinin onunkiyle alay etmesi bile önemli değildi. Güldü.

Jackson topuklarının üzerine oturarak başını öne eğdi.

Ryn eliyle ağzını kapatarak gülüşünü gizledi ve kıkırtılarını bastırdı. “Çok özür dilerim.” Kahkahalarının sesi azalsa da tüm

vücudu hâlâ sarsılıyordu. “Ama demin ‘göletimde yüzmek’ istediğini söylemedin. Değil mi?”

Jackson elleriyle yüzünü ovuşturarak anlaşılmaz bir şey homurdandı. Ardından hızla ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi.

“Gitme! Özür dilerim. Kendime engel olamadım. Bana bir şans daha ver.” Ryn bir kez daha onun peşinden koştu.

Jackson uzun bacaklarıyla arabasına doğru hızla yol aldı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Ryn, tel örgülü kapıyı açarak.

“Seninle birlikte olmanın ve testislerimi korumanın bir yolunu bulmaya.”

On Beşinci Bölüm

JACKSON, EVLERİNİN ARKA kapısını açtığında yanından soğuk bir hava dalgası geçti. Burnunu örtmek için gömleğini yukarı çekerken, yanmış patlamış mısır kokusu havada sis gibi asılı kaldı. Evin içindeki her pencere sonuna kadar açıktı. Evlerinde kutup fırtınası çıkmış gibiydi.

Jillian, termostatta on iki derece yazan sıcaklıktan onu koruyan kalın kırmızı bir kapüşonlu ile bağdaş kurmuş bir halde tezgâhın üzerinde oturuyordu. Yenilebilir olduğunu düşündüğü her kahverengi parça için lavaboya beş siyah parça atarak patlamış mısır kasesini didikliyordu.

Jackson'ın birkaç 'erkek' arkadaşına ihtiyacı vardı. Derhal. Hayatındaki kadınlar, sabrını sınamaya kararlıydı.

"Biraz ister misin?" Jillian kâsedan başını kaldırdı.

"Sence?"

Jillian omuz silkti. "Lanet olası torba elimden kaçtı. Beş dakikaya ayarladım ama patlamalar arasındaki zamana göre..."

"Umurumda değil." Buzdolabından bir bira aldı.

Jillian, mısır tanesini çıkarmak için tırnağını dişlerinin arasına sokarak erkek kardeşinin birayı tek bir seferde içip bitirmesini izledi.

Jackson, boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra bir tane daha aldı.

“Birisi huysuz. Ben de öyleyim ama önce sen başla.”

Jackson bira maratonundan sonra derin bir nefes alarak ona baktı. “Yeni kural. Telefonumu evde unutursam sakın cevap verme. Ve eğer bir daha *testislerim* hakkında biriyle konuşursan, hayatını cehenneme çeviririm. Anladın mı?”

Jillian burnunu kırıştırarak omuz silkti. “Üzgünüm. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. O halde pek de iyi gitmediğini mi anlamalıyım?”

Jackson ikinci birasını bitirdikten sonra şişeyi fırlattı ve ellerini beline koydu. “Bir bakalım... Düzenlediğin küçük, sinsi dolap üzerine onun blöfüne karşılık verdikten sonra, işler iyi gitti... Gerçekten çok iyi. Sonra o kadar da iyi gitmedi, sonra tekrar gerçekten iyi gitti... Sonra kötü... Gerçekten, ama gerçekten çok kötü.”

Jillian kâsede kalan kömürleşmiş patlamış mısır parçalarını çöpe atarak ellerini silkeledi. “Şifreli konuşmalarınla uğraşacak sabrım olduğu için çok şanslısın. İyi giden ilk şey neydi?”

“Dövmelerimi görmek istedi. *Hepsini*.”

“Seks?” Jillian birden canlandı.

“Yanına bile yaklaşamadık.”

“Onun için tamamen soyundun ve bu gösteri seksle sonuçlanmadı mı?” Jillian’ın ağzı açık kaldı. “Bu daha önce başına gelmiş miydi?”

“*Asla*.”

“Sertleşme bozukluğu mu?”

“Siktir git.”

Jillian kıkırdadı. “O kadar da iyi gitmeyen kısım neydi?”

“Güldü. Görünüşe göre onun için bazı çocukluk anılarını geri getirdi.”

“Bu garip. Peki, gerçekten iyi giden neydi?”

Jackson sırtıttı. “Birlikte olduğum diğer kadınları okyanusa ve kendisini bir gölete benzetti. Ona göleti tercih ettiğimi söyledim. İşte o zaman bir yere varacakmış gibi hissettiren bir öpüşme yaşandı, sonra...”

“Sonra?”

“Sonra tekrar güldü, resmen kahkaha attı.”

“Neden?”

“Söylediğim bir şey yüzünden. Tanrım!” Avuçlarını gözlerine bastırdı ve başını iki yana salladı. “Çene çalmamam gerektiğini biliyorum ama o farklı, bu yüzden bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. Romantik bir şey. Anlamalı bir şey.”

“Veee?”

Jackson yüzünü buruşturarak Jillian’a baktı. “Ondan... Göletinde yüzmeme izin vermesini istedim.”

Sevgili kız kardeşi kahkahasını bastırarak sadece başını salladı, ama gözleri yaşardı. “Şey... Bunun ne kadar romantik ya da anlamalı olduğundan emin değilim.” Daha fazla bastıramadığı kahkahasını serbest bıraktı. “Ama daha kötü şeyler de söyleyebilirdin. Gemini onun kanalına demirlemek isteyebilirdin. Yani... Akşamın deniz temasıyla devam etmesini istersen.”

Başka bir kahkaha daha attı.

“Alt kat. Burası buz gibi soğuk ve ısınmam gerek. Kıçını tekmelemek içimi bir güzel ısıtır.”

“Bekle.” Jillian’ın kahkahaları buharlaşıp yok oldu ve söyleyecekleri gülümsemesini sildi. “Sana bir şey göstermem gerek.” Telefonunu kapüşonlusunun cebinden çıkararak havaya kaldırdı.

Koloseliler’e Mektup 3:5-6

Jackson okuduktan sonra telefonu inceledi. “Bu senin yeni telefonun mu?”

Jillian başıyla onayladı.

Ayetleri çok iyi bilmediği için yazarları Google’da aradı, ama bunun günahla bir ilgisi olduğunu biliyordu.

“Öyleyse iç varlığınızın dünyasal yönlerini –cinsel ahlaksızlığı, pisliği, tutkuları, kötü arzuları ve putperestlik anlamına gelen açgözlülüğü– öldürün.”

“Bunlardan dolayı Tanrı’nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor.”

Jillian telefonunu onun elinden kaptı. “Sen ve senin Kral James versiyonun.” Kendi Google aramasını yaptı. “Bu nedenle sizin için dünyevi olanı öldürün: Cinsel ahlaksızlık, pislik, tutku, şeytani arzu ve putperestlik olan açgözlülük. Bunlar yüzünden Tanrı’nın gazabı geliyor.”

“Evet, benim de söylediğim buydu.” Jackson telefonu geri aldı.

“Belki... Belki de gitmeliyiz.”

Jackson’ın ilgisi telefondan kız kardeşine kaydı. “Gitmek mi?”

“Bu çözülene kadar MHKM’ye geri dönelim. Ya da belki de yeni bir yer, yeni kimlikler talep etmeliyiz. Omaha pek de küçük bir şehir değil. Belli ki kimliklerimiz açığa çıkmış. Şimdi sadece bize sataşıyorlar.”

“Birincisi, *bize* sataşmıyorlar. Sana sataşıyorlar. İkincisi, neden ilk iki mesajdan sonra yer değiştirmeyi önermedin? Kalmak için bir *nedenin* olmasıyla bir ilgisi olabilir mi? Ama artık AJ gitti ve sen de bu yüzden kalkıp gitmek istiyorsun, öyle mi?”

“Sadece diyorum ki... Bu yeni bir telefon ve hâlâ bu şifreli mesajları alıyorum.”

“Yeni numaranı kime verdin?”

Jillian omuz silkti. “Bilmiyorum... AJ, Dodge ve Lilith, Cage, Lascivio’dan birkaç kişi, çimleri biçen Bill.”

“AJ...”

“Ah, Tanrı aşkına! Kes şunu. AJ. Beni. Seviyor. Beni sinsice takip etmiyor. Aksi halde neden Portland’a geri dönsün ki? Ülkenin öbür ucundan birini takip etmek biraz zor değil mi?”

“O zaman Lilith. Sana sağır olduğu konusunda yalan söyledi. Eminim geçmişini gizli tutmak konusunda da sana yalan söylüyordur. Onu ortadan kaldırmalıydım. Onun hakkındaki kadınsı sezgilerini dinlemek büyük bir hataydı. Bugünden sonra tüm kadınların lanet olası bir çatlak olduğu çok açık.”

Jillian alışlagelmiş bir şekilde gözlerini devirdi. “Kuruntu yapıyorsun. Bence testislerinle ilgili sorun beynini etkiledi.”

Jackson, telefonunu ona fırlattı. “Ben hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi de *benim* kalmak için bir nedenim var.”

“Seninle seks yapacak kadar uzun süre sana gülmeden duramayan bir kadın için mi kalıyorsun?”

Birisinin canı dayak istiyordu. “Onunla seks yapmak isteseydim... Seks yapardık.” Az önce söyledikleri kafasına bir saniye geç dank etmiş olsa da kaşlarını çatı. Elbette Jillian, üzerine atlamak için tek bir saniyeyi bile boşa harcamamıştı.

“Yani... Bugün onun karşısında çıplak bir şekilde dururken, onunla *gerçekten* seks yapmak istemedin mi?”

“Demek istediğim bu değildi. Onunla sadece seks yapmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlası da bana engel oluyor. Seksi hassas bir duruma dönüştürdü.”

“Seni bir kılıbığa dönüştürdü.”

“Si...”

“Biliyorum... Siktir. Ama cidden. Kadın kırk yaşında. Kalçaları hâlâ sorunsuz çalışırken seks bir adamla defalarca anlamsız seks yapmak istediğine bahse girerim. Ona kur yapmaya çalışıyorsun. Terbiyeli, sosyetik adamın bir centilmen olmaya ve hanımefendiye kur yapmaya çalıştığı o eski filmlerde neler olduğunu biliyor musun?”

Jackson gözlerini devirerek başını iki yana salladı.

“Şişkin kasları, yırtık pantolonu ve eski deri çizmeleri olan terli ahır çalışanı araya girer ve nehir kenarındaki uzun otların arasında vahşi bir hayvan gibi onu becerir. Ve kadın hikâyenin sonunda *onunla* birlikte olur, çünkü kadınlar şövalyelik hakkında ne derlerse desinler... Bir ağacın altına battaniye serip onlara üzüm ve peynir küpleri yedirecek bir adam istemezler. Bacaklarını ikiye ayırıp yüzünü onların arasına gömecek ve ‘göletinde yüzmek’ için izin istemeden önce kendini besleyecek bir adam isterler.”

“Lanet olsun...” Jackson şiddetli bir soluk verdi, “...seksi cazibemi kaybettim.”

Cırcır böceklerinin ötüşü.

Çeşmenin şırıltısı.

Ana yoldan geçen bir motosikletin homurtusu.

Pencereler kapalıydı ancak Jackson, dijital gece saatindeki kırmızı sayılar gece yarısını gösterirken her küçük sesi duyuyordu.

İki bira ve Jillian'la yaptığı dövüşten sonra beyni derin bir komaya girmeliydi. Ama bu olmadı. Tek düşünebildiği Ryn'dı. Anoreksik bir vücudu yoktu ya da botoks yüzünden bir palyaço gibi sırtıtmıyordu. Göğüsleri gerçekti ve göze çok batmıyorlardı. Yakından bakınca, gözlerinin kenarlarında birkaç ince çizgi görülebiliyordu. Çatlak izlerini ya da doğumdan kaynaklanan yara izlerini görmemişti, ama o bunları kendisi itiraf etmişti. Bir bar-da tanışmamışlardı ve banyoda ya da sokakta sevişmemişlerdi... Fetihlerinin çoğu, bırakın evini, arabasına bile ulaşamamıştı..

Gerçek? Geçmişte kadınlarla yaptıkları pek de flört sayılmazdı. Daha çok lanet olası bir seksti. Zevk için bedenlerini kullanan iki insan. Hiçbir zaman duygular dâhil olmamıştı, en azından onun için. Hızlı bir seksi daha fazlasıyla karıştıracak kadar zavallı bir kızın, özellikle de isimler bile değiş tokuş edilmemişken, Jackson'dan çok daha büyük sorunları vardı.

Bir adamı bu kadar sert, duygulara karşı bu kadar bağışık, anlık tatmine bu kadar takıntılı yapan neydi? Bir sır. Tek bir kişinin sonsuza dek kendine saklaması gereken türden bir sır. Hayatları paramparça eden, aileleri yok eden ve kan akmasıyla sonuçlanan bir sır.

Jude Day'in bir sırrı vardı. Doğru olduğuna inandığı her şeyi yok eden ve ebeveynleri hakkındaki algısını sonsuza dek değiştiren bir sır. Jackson Knight'ın bu sırrın San Francisco'da gömülü kalacağına inanması gerekiyordu. Tüm varlığı, yeni başlangıçlara olan umuduna bağlıydı.

Gece uzayarak huzursuz bir uykuya dalıp dalıp uyanmasına neden oldu. Güneşin doğuşunu beklemedi. Çünkü güneş onu asla beklemezdi. Bir önceki günü silebilecekmiş gibi yüzünü ovuşturarak yatağından kalktı ve koşu kıyafetlerini giydi. Beş kilometre sonra bir duş, Red Bull ve protein içeceği için geri döndü. Gün, ekstra bir destek gerektiriyordu... Her şey için.

Piyano çalma konusunda ciddi olmayan kadınlarla bir dizi acı verici piyano dersinden sonra, Ryn'a mesaj attı ve ona gösterecek bir şeyi olduğunu söyledi. Gerçek buydu, bir nevi.

"Jackson?" Arabanın kapısını kapatmadan önce Greta ona seslendi.

Yine de kapıyı kapattı ve penceresini açtı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Greta nefes nefese, caddenin karşısına koşarken.

Jackson yaşlanmamak için zihinsel bir not aldı. "Hayır. Sadece Woody'ye eşlik ediyorum."

Greta'nın kaşları çatıldı.

"Evet." Jackson kıkırdadı. "Gitmek üzereyim."

"Ah." Greta, şaşkın bakışını koruyarak başını salladı. "Sen komik bir adamsın."

"Deniyorum. Ne oldu?"

"Gelecek hafta evimde bir parti veriyorum ve Jillian şimdi bir bayan arkadaşın olduğunu söyledi. Sanırım Marvin'in ölmesini sonsuza dek bekleyemezdin." Göz kırptı, ama daha çok kontrol dışı bir göz spazmına veya gözüne kirpik kaçmışa benziyordu. "İşte ona vermen için bir davetiye. Hepimiz onunla tanışmayı çok isteriz."

"Ah." Jackson parlak siyah zarfı aldı ve her iki tarafını da inceledi. Tanıdık geliyordu. "Bu nasıl bir parti?"

"Eh, elbette bir Lascivo partisi."

"N-ne? Sen ciddi misin?"

"Evet. ValuPak olayından sonra, Marvin'e tamamen kuru ve buruşuk olmadığımı göstermenin zamanı geldi. Vücudum biraz daha yavaş ve esnekliğini kaybetmiş olsa bile, kalben hâlâ capcanlı bir kadıyım. Jillian, cinselliğini beslemek için asla çok yaşlı olmadığını söyledi."

Jackson burnunu kırıstırarak çenesini kaşıdı. “Bunu söyledi, değil mi?”

“Kesinlikle söyledi. Marvin istediğı kadar ValuPak alabilir, çünkü partimden sonra artık onun *hizmetlerine* ihtiyaç duymayacağım, anlarsın ya.”

Jackson anlamadı ya da en azından anlamak istemediğinden emindi, ama iç çekerek bariz soruyu sordu. “ValuPak olayı neydi?”

“Jillian sana anlatmadı mı?”

Jackson başını iki yana salladı.

İşitme cihazı topluluğundaki herhangi biri onu gerçekten duyabilecekmiş gibi etrafı kolaçan ettikten sonra pencereye biraz daha yaklaştı. “Herkesin posta kutusuna bırakılan ValuPak kuponlarını biliyor musun?”

Jackson başıyla onayladı.

“Bazen sutyenler ve diğer kadınsı şeyler için kuponlar oluyor. Geçen hafta kapının yanında asılı duran sinek öldürücüyü almak için garaja gittim ve ne gördüm biliyor musun?”

Bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu.

“Marvin, ValuPak’tan gelen üç kuponu mıknatıslarla yapıştırmıştı ve çalışma tezgâhının yanındaki katlanır sandalyede kendisiyle *oynuyordu*. Biri Penny’s’deki sutyen indirimi içindi, biri bir spor salonundaki otuz günlük bir deneme ders içindi ve diğeri de Hardee’s içindi. Herkes o reklamlardaki seksi kadınların o şeyleri gerçekten yemediğini biliyor.”

Jackson uzun süre hiçbir şey yiyemeyecekti.

“Pekâlâ...” zarfı kaldırdı, “...bunu Ryn’a vereceğim.”

“Ryn! Onun adı. Jillian bana söyledi ama ben unuttum. Ötücü bir kuş olduğunu biliyordum ama aklıma gelen tek şey Robin’di. Pekâlâ, hoşça kal... Onunla tanışmak için heyecandan öldüğümü söyle.” Jackson garajdan çıkarken Greta el salladı.

JACKSON, KENDİ EVİYLE RYN'IN evi arasındaki sekiz kilometrelik mesafede iki kez sağa ve bir kez sola dönüş yaparken, Nike sloganı zihninde tekrar ediyordu. Günün erken saatlerinde ağaçlardan kehribar rengi yaprakları koparan sert rüzgâr dinmişti. Bar ve restoranlar cuma akşamı kalabalığıyla dolup taşarken, batan güneşin kör edici açısı yaya geçitlerindeki yayaları görmeyi zorlaştırıyordu. Ryn'ın sokağında bile iki taraflı arabalar park etmişti.

Sadece Yap.

Kendini psikolojik olarak hazırlama ile kendini korkutma arasındaki çizgi ortadan kaybolmuş ve onu karmakarışık bir yerde bırakmıştı. Beynini daha fazla yakmadan, arabadan dışarı fırladı ve eskiden tanıdığı San Franciscolu adamın özgüveniyle kadının kapısına doğru yürüdü.

Bir kilit açıldı ve sonra da bir başkası. Gunner evde olsa bile, Ryn kapılarını her zaman kilitli tutuyordu.

“Merhaba.” Ryn hafif bir tereddütle gülümsedi. Bakışları, “acınası asılma girişimlerine güldüğüm için bana hâlâ kızgın mısın?” diyordu.

Jackson sırttı. Ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi.

“İçeri gel. Son işime geç kaldım, bu yüzden duş almam gerekiyor. Akşam yemeği fırında.” Mutfığa doğru yürüdü.

Taytının içinde hafifçe sağa sola kıvrılan kıcının görüntüsü, Jackson'ın niyetini besledi.

Sadece Yap.

“Güzel kokuyor. Yemekte ne var?”

“Lazanya ama yaklaşık otuz dakikası var, bu yüzden belki de koşup hızlı bir duş almalıyım.” Folyoyu güveç kabının üstünden aldıktan sonra fırın eldivenlerini çıkardı.

“Hayır.”

Ryn donup kaldı. Sadece gözleri odanın bir ucundan diğer ucuna gidip gelirken onun gizemli tepkisini çözmeye çalıştı. “Hayır... Ne?”

Sadece. Yap.

“Bir soru.” Bulabileceği tüm ikna edici cephaneye ihtiyacı olan Jackson tişörtünü çıkardı.

Ryn’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bu bir evet ya da hayır sorusu.” Kadına yaklaşıp onu buzdolabıyla kendi arasına hapsetti. “Beni istiyor musun?”

“Benim... Bir duşa ihtiyacım var.”

Jackson başını iki yana sallayarak daha da yaklaştı. “Tekrar dene.”

“Bütün gün ev temizledim...”

Jackson onu susturmak için bir kez daha başını salladı. Ryn. Ona. Aitti. Bir kadın onun sözsüz komutlarına yanıt verdiğinde, bu bir poker oyununda pas demeye eşdeğerdi.

“Evet mi... Yoksa hayır mı?” diye fısıldadı kulağına.

Gidecek yeri olmadığı için sert bir yüzeye yaslanmıştı, nefessiz kalmıştı ve söyleyecek söz bulamıyordu... Jackson’ın bildiği buydu. İhtiyacı olan tek bir kelime vardı.

“Söyle.”

“Muhtemelen çok kötü kokuyorum...”

“Söyle.”

Jackson, ellerini kadının tişörtünün dış kısmından yukarı kaydırarak durdu ve tıslamasına neden olacak kadar sert bir baskıyla göğüslerini yoğurdu.

“Ben çok...”

“Söyle!” diye hırladı, meme uçlarını o kadar sert sıktı ki Ryn zıpladı.

“Evet!” diye bağırdı. “Evet, beni becermeni istiyorum!”

Jackson duraklayarak yüzünü onun boynundan kaldırdı ve bir an için ona baktı. Solukları o kadar hızlı geliyordu ki onları zar zor yakalayabiliyordu. Ryn şoke olmuş görünüyordu, o da bu sözlerin kendi ağzından çıktığına inanamıyormuş gibiydi. Jackson şunu söylemedi ama kesinlikle düşündü: *Kahretsin! Jillian haklıydı. Ryn, onu bir ahır çalışanı gibi becermemi istiyor.*

Eğer bir an önce kendine gelmezse, Ryn fikrini değiştirebilirdi. İkisi de her şeyi fazla düşünüyor olabilirdi.

Sadece Yap.

On Altıncı Bölüm

FIRIN İKİ YÜZ dereceye kadar ısındı. Ryn de öyle. Havayı domates, kekik ve fesleğen kokusu doldurdu. Bir torba Roman marulu, lavabonun yanında temizlenmeyi ve bir salataya doğranmayı bekliyordu. Aralık pencere, arka verandada esintiyle dans eden Japon rüzgâr çanının yatıştırıcı ama dramatik tonlarını içeri taşıyordu. Yine sıkıştırıcı sutyen sorunu vardı, ama Jackson'ın sihirli dokunuşu onları saklandıkları yerden çıkarmayı başardı. Uzun bir temizlik gününün kiri ve pisliği vücuduna yapışmıştı ve *tüm bunlar* yüzünden hissettiği korku onu titretiyordu. Eğer kuyruğu olsaydı muhtemelen bacaklarının arasına kısılırdı.

Sorun ne miydi? Jackson onu tahrik ediyordu. Düşünceleri, vücudunun bu kadar pervasız hissetmesini engelleyemiyordu. Direnmek, pes etmekten çok daha acı vericiydi – imkânsızdı.

“Göğüslerim krep gibi görünüyor ve bazı *yerlerim* pek de bakımlı değil.” Sözler ağzından çıkmıştı bile. Utanç verdiği kadar rahatlatıcıydı. Gerçek, anne karnındaki bir bebek gibiydi: Masum ve ortaya çıkmaya mahkûm.

Jackson sırttı ve Ryn, kendi sırtışını gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onun gülümsemesi ile kendisi arasındaki görünmez bağ ve birbirleriyle böyle oynamaları hoşuna gidiyordu.

“Bu eğlenceli olacak... Çok eğlenceli.”

“Seks mi?”

“Sana ne kadar seksi olduğunu göstermeyi kendime görev edinmem.” Ryn karşı çıkmaya fırsat bulamadan, Jackson onu öptü. Elleri taytın beline dolanırken, dilinin her hareketi hükmediyor ve talep ediyordu.

Ryn, onun kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtı. Jackson, dudaklarının daha fazlası için yalvarmasına neden olarak ondan uzaklaştı ve taytını çıkardı. Külotunun hiç de seksi olmadığını fark eden Ryn’in yanaklarındaki kırmızılık yoğunlaştı. Büyükannesinden kalma gibi görünüyorlardı. Yoğun bir hafta olmuştu ve çamaşır yıkama işi geride kalmıştı. Jackson’a iyi bir inceleme fırsatı vermeden, külotunu aşağı kaydırarak eline aldı.

Jackson, yumruğunun içine sakladığı pamuklu kumaşa bakarak sırttı. Gözleri buluştuğunda Ryn, “Burada görülecek hiçbir şey yok,” dercesine kayıtsız bir tavır sergiledi. Hızlı ve çaresiz bir çabayla iç çamaşırını çıkardığı gerçeğini saklamanın hiçbir yolu yoktu. Ne zarif ne de ihtiyatlıydı. Jackson, onun bir şey yapmasını bekleyerek öylece durdu.

Ryn, gözlerini onunkilere kilitleyerek öne eğildi ve arkasına uzanıp buzdolabının kapısını külotunu içeri atacak kadar açtı. Ardından bu hiç olmamış gibi arkasına yaslandı. Tüm iç çamaşırılarını yakmak ve onları balenli sutyenler ve tangalarla değiştirmek için zihinsel bir not aldı.

“Acele etmene ihtiyacım var” Bacaklarının titremesini önlemek için dizlerini birbirine yapıştırarak yüzünü buruşturdu. “Belden aşağım çıplak ve içten içe dağılmak üzereyim.”

Ağızları çarpıştı. Jackson ona konuşması ve hatta tutarlı bir düşünce oluşturmaması için fırsat bile vermedi. Bacaklarının arası ıslanmıştı ama bunu, uyluğundan aşağı bir lav gibi damladığını hissedene kadar fark etmedi. Bacakları utanç içinde birbirine yapıştı.

Jackson, iki parmağını ıslak kıvrımları arasına kaydırarak bu hareketini durdurdu. Vücudunu onunkine sıkıca bastırarak inlemesine neden oldu, kadının ağzından çıkan seslerin aralarında titreştiğini hissetmek istiyormuş gibiydi. Jackson'dan daha seksi olan tek şey -ki adam temelde seksi olabilecek *her şeydi*- ona olan fiziksel arzusuydu.

Jackson. Onu. İstiyordu.

Dikkati dağıldığı için, bunun beynine yerleşmesi biraz zaman aldı. Sonunda yerleştiğinde, tüm haysiyeti uçup gitti ve bacaklarını sonuna kadar açtı. Evet, bacaklarını sonuna kadar açtı. Bu, Jackson'a çok da önemli bir olaymış gibi gelmeyebilirdi, ama onun için cesur bir hareketi temsil ediyordu. "İçime sığdırabileceğim kadarına ihtiyacım var, ŞİMDİ!" diyordu.

Üç. Üç parmak güzel ve rahat bir şekilde sığıdı. Jackson'ın dişleri tenini sıyrırken, dili boynunda ağır ağır gezindi. Eli hareket etmeyi kestiğinde, Ryn ayak parmakları üzerinde yükselip tekrar alçaldı. Kısa bir an için, eline sürtünmek için hissettiği çaresizlikten utandı ama adamın avucu hassas klitorisini sıyırdığında artık hiçbirisi önemli değildi. Onu öpmeyi, dokunmayı, ona ihtiyaç duymayı bırakmadığı sürece...

"Ah... Tanrım..." Gözleri arkaya yuvarlandı. Orgazm olmak üzereydi. "Bekle!"

Jackson elini çekerken, Ryn'in gözleri hızla açıldı. Ona henüz gelmediğini söylemeye cesaret edebilir miydi? Vücudundaki kanın yarısı bacaklarının arasında toplanmıştı, tıpkı barajda toplanan su gibi. Acı verici bir tatmin olamama vakası.

Jackson, cebinden bir prezervatif çıkararak sırttı. Kelimeler Ryn'in dilinin ucuna kadar gelmişti. Jackson Knight, ilahi bir varlığın vücut bulmuş haliydi. Ancak Ryn, penetrasyon ile asla orgazma ulaşmamıştı. O kendinden emin sırtı ilk olacağını söylüyordu ama Ryn'in şüpheleri vardı.

Jackson kot pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı iterken, Ryn dişlerini alt dudağına geçirdi. Bir eliyle adamın çıplak göğsünden destek alırken, diğer eli kalbinin üzerinde duruyordu. Jackson prezervatifi takip gözlerini ona çevirene kadar, elinin orada olduğunu hissetmedi.

Jackson'ın imza niteliğindeki hükmedici tavrı bir an için duraksadı. Genç kadının elini göğsünden çekip kendi yüzüne yaklaştırdı. Zamanın ilerlemesini ve kadının kalbini durduran sonsuz bir saniye boyunca, gözlerini kapatarak dudaklarını onun avucuna bastırırken Ryn başını kaldırdı.

Jackson gözlerini açtığı anda, Ryn kara bir delik tarafından hiç bilmediği bir şeye çekildiğini ve tüylerinin ürperdiğini hissetti. Jackson, Ryn'in her iki elini de boynuna götürdükten sonra poposunun altına kaydırıp ve onu havaya kaldırdı. Bir nefeste kendini onun içine sapladı... Dibine kadar.

Ryn, genç adamın gür, koyu renkli saçlarını kavradı ve yüzünü boynuna gömerek çılgılık attı. Jackson duraksadı, ama sadece onun hızlıca nefes almasına izin verecek kadar. Sonra geri çekildi ve tekrar içine daldı.

Başka bir çılgılık daha.

Jackson, Ryn'in çılgınlıkları inlemelere dönüşene kadar yavaş ritmi tekrarlardı, defalarca. Sonra hızlandı – *gerçekten* hızlandı. Sırtı buzdolabının kapısına çarparken, dolabın içindeki cam ve üstündeki seramik kavanozlar sallandı.

Birkaç dakika sonra çok beklenmedik bir şey oldu. O yarıda kalan orgazm vardı ya? Her darbeye akıllara durgunluk veren bir yoğunluğa ulaşarak geri döndü.

“Daha sert!” Bu sözler, Ryn’ın vücudunu ele geçiren kadından geldi; çünkü seks sırasında bunu hiç söylememişti, istediği şey bu olsa bile.

Jackson’ın ağzı tekrar onunkini buldu ve vücudunun her santimi onunkine beklenmedik bir haz yaşattı. Tüm hisler tek bir noktada –Jackson’ın kasığının sürttüğü noktaya– toplanırken, Ryn’ın sırtındaki ağrı kayboldu.

“Evet... Evet, orası... Orası... Orası!” diye bağırdı, içinde bir erkek varken yaşadığı ilk orgazmla.

Gitgide tükenen enerjisi, Jackson bitiş noktasına ulaşınca kadar düşmemeyi zorlaştırdı. Birlikte yarıştılar ve o sadece durmak istiyordu. Ama bunun yerine tüm kaslarını kasarak ona sıkıca tutundu, ta ki son hamlesini yapan Jackson inleyene kadar. Genç adam birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra, vücudu tamamen gevşedi ve onu buzdolabına yapıştırdı.

Sıcak solukları, kadının boynundaki teni kapladı. Sonsuza dek onun içinde kalmak isteseydi, Ryn için sorun olmazdı. İlk üç darbede vajinasını tamamen parçaladıktan sonra, birbirlerine tam uymuşlardı.

Jackson başını kaldırarak kadının alnına dayadı ve hafifçe iki yana sallayarak sırttı. “Körelmişim.”

Bu açıklama manşet olurdu, çünkü eğer körelmiş hali buysa o zaman başı beladaydı. Destansı derecede beladaydı.

“Ayakta durabilir misin?” Jackson, alnını onunkine dayalı tutmaya devam etti.

Onu dudaklarından usulca öpüp yere bırakırken, Ryn başıyla onayladı. Buzdolabına karşı becerilmek tevazuya yer bırakmıyordu ama yine de Jackson prezervatifi çıkarıp pantolonunu yukarı çekerken, bacaklarını çaprazladı ve ellerini açıkta kalan bölgenin üzerine koydu.

Jackson sırtarak başıyla arkasını işaret etti. “Sen külotunun soğuyup soğumadığına bakarken ben de tuvalete gideyim. Tamam mı ateşli taze?”

Ryn dudaklarını dişlerinin arasına alıp gözlerini kapatarak başını salladı. Banyonun kapısı kapandığında, hızla arkasını dönüp külotunu buzdolabından aldı. Ve ardından onunla taytını yıldırım hızıyla üzerine giydi. Seks ve külotu geri alma harekâtı, salatayı hazırlamaya devam etmeden önce bir el yıkamayı gerektiriyordu. Gunner, arka kapının yanına oturup ona baktı.

“Ne?” Ryn, kendisini suçlu hissettirmesi için ona meydan okuyarak omuz silkti. Köpek ürkütücü derecede doğru bir algıya sahipti.

“Yardım etmek için herhangi bir şey yapabilir miyim?”

“Şu şarap şişesini açabilirsin.” Buzdolabına-karşı-becerilmemiş gibi sakini oynamak çaba gerektiriyordu, ama elinden gelen en iyisini yaptı.

Jackson, ikisine de birer kadeh doldurdu. “Sen tuhafısın... Senden hoşlanıyorum.”

Ryn, gözlerini kesme tahtasından ayırmadan güldü. “Gerçekten mi? Sanırım ‘göletimde yüzmeyi’ istemen ve az önce olanlardan sonra bana ‘tuhaf’ olduğumu söylemen asıl *seni* tuhaf yapıyor.”

“Haklı olabilirsin. Sanırım içine kapanık insanlar tuhaf olabiliyor.”

“*Sen* içine kapanık falan değilsin.” Ryn, fırın eldivenlerini taktı ve lazanyayı fırından çıkardı.

“Aslında öyleyim.”

“Hem sen hem de Jillian, buraya taşınmadan önce kadınlarla olan alışkanlıklarından bahsettiniz.”

Jackson şarap kadehlerini masaya taşıdı. “Sürekli bilgisayar ya da piyano başında zaman geçirirdim, ancak son zamanlarda ders vermeye başladım. Yıllar boyunca sosyal etkileşimlerimin çoğu internet veya hızlı buluşmalar vasıtasıyla gerçekleşti.”

“Hızlı buluşmalar, ha? Vay canına... Bu...”

“Dürüstlük. Allayıp pullama konusunda iyi olmadığımı söylemiştim.” Sırıttı. “Şey, aslında mahallemdeki kadınlarla aram epey iyi.”

Ryn, her ikisinin tabağına da lazanya ve salata koyduktan sonra onun karşısına oturdu. “Sözünü ettiğin tuhafılık sadece senin yanındayken gerilen sinirlerimden kaynaklanıyor. Hiç de içine kapanık biri değilim. En azından, doğam gereği. Zamanında çok sosyaldim.”

Jackson başını iki yana sallayarak ağzını bir peçeteyle sildi. “‘Zamanında’ deme. Seksen yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun.”

“Pekâlâ, Preston’dan önce çok sosyaldim. Yani gençtim. Tiyatro kulübünde idim ve *Oz Büyücüsü* oyununda Dorothy rolünü kaptım. Okuldan sonra ve hafta sonları yarı zamanlı olarak bir kreşte çalıştım ve Alkollü Araç Kullanmaya Karşı Öğrenciler’in elçisi idim.”

“SADD*, ha? Kişisel nedenlerden dolayı mı, yoksa sadece bir hayır işi miydi?”

Ryn, gözlerini ona çevirmeden önce bir dakika boyunca tabağına baktı. “Ağabeyim, direksiyon başına geçmeye karar veren on yedi yaşındaki bir kız tarafından öldürüldü.”

“Ryn, ben...”

Ryn başını salladı. “Bunun hakkında pek konuşmuyorum. Şoför en iyi arkadaşımın ablasıydı. Olay olduğunda on üç ya-

* Alkollü Araç Kullanmaya Karşı Öğrenciler olarak çevrilen kuruluşun orijinal adı *Students Against Drunk Driving* olduğu için kısaltmada orijinale sadık kalınmıştır. (ç.n.)

şındaydık, ağabeyim on beş yaşındaydı. Cuma akşamı bir beyz-bol maçından çıkıp bisikletiyle eve dönüyordu. Okuldan sadece üç kilometre uzakta yaşıyorduk. O akşam onların evindeydim. Ailesine hastaneden bir telefon geldi. Ablası yaralanmamıştı, daha çok bir panik atak geçirmişti. Tam onlar hastaneye gitmek için yola çıkmaya hazırlanırken, annemle babam beni almak için geldi çünkü şerif haberi çoktan vermişti. Birkaç saniye içinde herkes bağlantıyı kurdu.”

“Yüce İsa...”

“Evet. O gecedan beri Heather ile konuşmadım. Okulda bir-birimizi gördük ve bana birkaç mektup yazdı, ama hepsi çok fazlaydı.” Hüzünle gülümsedi. “Onun orada olacağı korkusuy-la mezunlar buluşmalarına hiç gitmedim. Bu çok saçma, değil mi? Biliyorum... Onun suçu olmadığını biliyordum, ağabeyimi öldüren onun ablasıydı ama yine de onun yanında olmak canımı acıtiyordu.”

Jackson bacağını onunkine dokunacak şekilde hareket ettirdi, samimi ve nazik bir jestti.

“Eminim onu suçlamadığını biliyordur.”

Ryn başını salladı. “Her neyse...” derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı, “...konudan uzaklaştığım için üzgünüm ki bu da doğuştan içine kapanık biri olmadığım, bu yüzden beni tuhaf olarak nitelendiremezsin. Özellikle de bantlanmış gözlük takan ben değilken. Ki bu arada onları her zaman takmadığını fark ettim. Yakını mı göremiyorsun?”

Jackson çatalını marula saplarken tabağına baktı. “Onun gibi bir şey.”

“Hiç sormadım farz et. Aradığında bana ne göstermek istemiştin?”

ARA SIRA GÖZ KAMAŞTIRICI gözlükler takan ve kendini içine kapanık ilan eden adam, perişan halini gizlemeye çalışan kadına baktı. Görünüşündeki farklar dikkatini çekti: Saçlarının aynı anda hem dağınık hem de seksi görünmesi ve ona her soru sorduğunda irileşen gözlerinin üzerindeki kaşların yukarı kalkması. Trajik hikâye havayı hâlâ ağırlaştırıyordu. Sorusu, odada kalan az miktarda oksijeni de buharlaştırdı. Buzdolabının önünde gerçekleşen olaya dikkat etmemiş miydi?

Kafasındaki o ses, testislerini koruyan ses, “Biraz erkek ol ya da ona göstermek için geldiğin şeyi biraz hatırlat,” diye bağırırdı. Bazen eskiden olduğu adamdan kurtulmak imkânsız geliyordu. Belki de bir kadının arkadaşlığını seksin ötesinde asla yaşamayan bir erkek, ne ıslah edilebilir ne de evcilleştirilebilirdi.

“Woody’yi yıkadım.” Ama yine de denedi.

“Ah...”

“Woody benim arabam.” Jillian kıcıyla gülerdi.

Ryn başını salladı. “Şey, o zaman *Woody*’ye bir göz atmalıyım.”

Jackson, dirseklerini masaya dayayarak başını elleri arasına aldı. “Yüce İsa... Neden bu kadar zor?” Başını kaldırdı. “Arabamı yıkamadım. Bu...” buzdolabını işaret etti, “...sana göstermek için geldiğim şey buydu.”

Bir kadının ne düşündüğünü umursamaya alışkın olmaması, onu gerçeğe karşı kör bırakıyordu. Ona âşık olmak bir anda gerçekleşmemişti. Yüzlerce küçük şeyin hiç fark ettirmeden bir araya toplanmasıyla olmuştu. O anda bunlardan biri, tüm yüzü saf bir mutlulukla ışıdayana kadar gülümsemesinin minik minik büyümesiydi.

“Buna bayıldım. Hem de çok.” Ryn’in yüzü kızardı ama gözleri adaminkilerden asla ayrılmadı. “Hatta bana *bunu* tekrar göstermek için istediğin zaman gelebilirsin.”

Aynı kadınla iki kere. Bu bir ilk olurdu, güzel bir ilk.

“Ah, senin için bir şey getirdim.” Jackson bir tarafa eğilerek arka cebinden siyah zarfı çıkardı ve ona uzattı.

“Siyah, ha? Bu benim geçmiş doğum günü kartım olmalı.” Zarfı açtı.

“Kahretsin. Doğum günün. Şey... Hayır, o değil. Çiçek almıştım, hatırladın mı? Sonra bir de akşam yemeği...”

Ryn başını hafifçe sallayarak davetiyede yazanları okudu. “Seks oyuncağı almamı mı istiyorsun?”

“Ne? Hayır.”

Ryn başını eğerek dudaklarını büzdü. “Sorun değil. Haklısın. Muhtemelen biraz pratik yapabilirim.”

“Tanrım... Hayır, bu... Bu... Komşum seni davet etti çünkü seninle tanışmak istiyor. Lascivio, Jillian’ın çalıştığı şirket.”

“Ah, tamam.”

“Yani gelecek misin?”

“Evet, elbette.”

“Hiçbir şey satın almak zorunda değilsin.”

“Oraya gelip de hiçbir şey almadan gitmeyeceğim. Bir şeyler alırım.”

“Ne gibi?”

Ryn sırtıttı. “Bilmiyorum. Herhangi bir önerin var mı?”

Jackson tek kaşını kaldırdı. “Belki bir mum?”

Ryn tabaklarını toplayarak lavaboya götürdü. “Bir Lascivo partisinde sadece bir mum almayacağım.”

Jackson bulaşıkların geri kalanını ona taşıdı. Seks oyuncağı satın almayı dikkatlice düşünmesi, daha önce formunda olmadığını doğruluyordu.

Bir tekrar. Lascivo'nun sattığı hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını kanıtlamak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

“Bana ne istediğini düşündüğünü söyle, ben da sana buna ihtiyacın olmadığını kanıtlayayım.”

Ryn bulaşık makinesini kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. “Peki, bunu tam olarak nasıl kanıtlayacaksın?”

Jackson iki elini de havaya kaldırarak parmaklarını genişçe açtı. “Keskin dişler, bir dil, iki dudak, on parmak ve kocaman bir penis. Seçimini yap.”

Ryn'in boynuna bir kızarıklık yayıldı, ağzı açıldı ve dudakları aralandı.

Jackson sıırttı. Evet... Hâlâ formundaydı.

On Yedinci Bölüm

DAY

SAMOVAR, ÇAYI EN iyi şekilde tanımladı. Jessica, babası garajında çalışırken ara sıra akşamları onunla takılmayı çok seviyordu ama aynı zamanda annesiyle birlikte cumartesi sabahı çayına da bayılıyordu.

“Benim kızım nasılmış bakalım?”

En sevdiği Golden Phoenix Oolong çayıyla fincanını dolduran Jessica’nın yüzünü bir gülümseme kapladı. “Âşık, anne. Ama bunu zaten biliyorsun.”

Sunny göz kırptı. “Evet. Biliyorum. *Başka* bir ilerleme kaydettiniz mi?”

Başka ilerleme her zaman geçmişini ima ediyordu.

“Sanırım. Hâlâ haftada üç kez birkaç saatini beni *dinlemeye* ayırıyor. Bazen sadece daha önce konuştuklarımızın üzerinden geçiyor ve diğer zamanlarda da bana daha zor sorular soruyor.”

“Ne gibi?” Sunny elindeki çöreği ısırdı.

“MHKM’yi içeren şeyler gibi.”

“Eğer ikiniz evlenirseniz...”

“Biliyorum.” Çayını üfleyerek temkinli bir yudum aldı. “Ve bir gün evleneceğiz çünkü o... *Her şeyim*. Her geçen gün yeni geçmişim haline geliyor ve sonunda ihtiyacım olan tek geçmiş o olacakmış gibi hissediyorum. Çok saçma, biliyorum ama birlikte yaşayacağımız hayatın bu anıları silip silemeyeceğini merak ediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Sanırım. Umarım öyle olur, çünkü Luke’la birlikte olduğun kişiyi seviyorum. Her hafta, karşımdaki kadın eskiden tanıdığım kıza gitgide daha çok benziyor: O masum gülümseme, çöldeki günbatımı gibi kehribar rengi gözlerindeki yenilenmiş ışıltı...”

“Erkeklerim sayesinde. Hepsi benim erkeklerim sayesinde.”

Sunny sırtıttı. “Luke, köpekle aynı konumda anılmak konusunda ne hissediyor?”

“Köpek mi? Jones’un bizim bebeğimiz olduğunu biliyorsun. Aslına bakarsan, *erkeklerim* bir süre sonra benimle burada buluşacaklar.”

“Jude, onu itaat okuluna götürmeyeceğini söyledi.”

“Luke’un çenesinin çok çalıştığını görüyorum.” Jessica gözlemini devirdi. “Onu *götürdüm*. Sadece uyum sağlayamadı.”

“Yapması gereken şeyi yapmadığında bile ona ödül verdiğin için böyle olduğunu duydum.”

“Anne, diğer köpekler ödüllendiriliyordu ve o da bunu görüyordu. Cezalandırılıyormuş gibi hissetmesini istemedim.”

“Eh, diğer köpekler gibi talimatlara uymuyorsa belki de gerçekten bir ödülü hak etmemiştir. Eğer onu ödül için çalıştırmazsan, ödül sistemi işe yaramaz.”

“Şimdi tam bir eğitmen gibi konuşuyorsun. Önemli değil. İlk günden sonra geri dönmedik çünkü diğer tüm köpekler Jones’a sorun yaşıyordu.”

Sunny, Jessica'yı incelerken çay fincanını yukarı kaldırarak buharın yüzüne çarpmasına izin verdi. “*Uyku* nasıl gidiyor?”

“Yani onu hastanelik edip etmediğimi mi soruyorsun?” Annesinin gözlerinin içine bakmak imkânsız geliyordu.

“Başıma gelenler için seni asla suçlamadım.”

“*Başına gelenler* mi? Ciddi misin? Başına gelen bendim, olan buydu. Merdivenlerden düşmüş gibi konuşma.”

“Bu bir kazaydı.”

Annesi elini onunkinin üzerine koyarken Jessica'nın kalbi acıyla doldu.

“Luke iyi. Bunu bir şekilde zdk.”

“Sevindim.”

Jessica başını salladı.

“Baban hafta boyunca DC’de olacak, bu yüzden ben de o yokken Cathy’yi ziyaret edeceğim.”

“Onunla hâlâ arkadaş olduğuna inanamıyorum.”

“*Hâlâ* arkadaşız çünkü birinci sınıftan beri arkadaşım. Onu yargılamak adil değil.”

Jessica nahoş bir kahkaha attı. “Daniel’i aldattı, hem de adamın erkek kardeşiyle.”

Sunny ayına baktı. “Evet, ama her şey o kadar siyah ve beyaz değil. Tüm detayları bilmiyorsun.”

“Haklısın. Muhtemelen değildir, ama ayrıntıları bilmek istemiyorum. Aldatmak bile aldatmaktır, nokta.”

“Aşk pervasızdır çünkü gerçek duygular mantığa karşı bağışıktır. En güzel aşı hikyeleri genellikle en trajik olanlardır.”

“Tanrım, umarım değildir. Luke’la olan aşı hikyemin güzel olmasını istiyorum, trajik değil.”

Sunny'nin dudakları, endişesini gizleyemeyen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Sorun nedir?” diye sordu Jessica.

Annesi başını iki yana salladı. “Hiçbir şey, canım.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.” Sunny pencereden dışarı baktı. “İşte geldiler.”

Jessica, Luke'a el salladı ve sonra ayağa kalktı. “İyi yolculuklar. Cathy'nin evine vardığında beni ara.” Eğildi ve annesini yanağından öptü.

“Ararım. Seni seviyorum Jess...” kızının elini tuttu, “...umarım biliyorsundur, sanırım her zaman bildiğini umuyordum. Hastaneden eve geldikten sonra olanlar... Olduğu anda seni affettim. Seni hep affettim. Tamam mı?”

Jessica, gözlerini yakan gözyaşlarını geri savuşturmak için tavana bakarak gözlerini kırıştırdı. “Teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum.”

“MERHABA ÇOCUKLAR!” JESSICA GÜLÜMSEYEREK yere çöelmeye başladı.

“Önce köpeği öpersen, beni öpmeyi unutabilirsin.”

Jessica dudaklarını ıslatarak ayağa kalktı ve kollarını Luke'un boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. Luke, onu istediği zaman, istediği gibi ve istediği yerde öpüyordu – ofisi dışında. Bu konuda birden fazla kez tartışmaya girmişlerdi.

“Kızımız nasıl?” Luke onu yere bırakmadan önce boynunu ısırdı.

“İyiyim. Geçmişime bir kürek toprak daha attığımı söyleyebiliriz.”

El ele tutuştular ve Yerba Buena Bahçeleri'ne doğru yürüdüler. “Nasıl yani?”

“Annem, hastaneye kaldırılmasına neden olan saldırı için beni affetti.”

Luke onun elini sıktı. “Daha önce hiç affetmemiş miydi?”

“Olaydan hemen sonra ve o zamandan beri birçok kez affetmişti.”

“Bugün sen kendini affettin.” Sözleri onu durdurdu. Luke eğilip yüzünü onunla aynı hizaya getirirken Jones tasmaını çekti.

“Nereden bildin?” diye fısıldadı.

Luke, başının arkasını kavrayarak dudaklarını kulağına bastırdı. “Psikiyatri diplomam var.”

“Bu mantıklı.” Jessica sırtıttı.

“Luke? Sen misin?”

Luke, kadının sesine dönerken, Jessica onu görmek için yana adım attı.

“Jones!” Jessica, Luke elindeki tasmayı bıraktıktan sonra kaçan itaatsiz köpeğini kovaladı. Öylece... Bırakmıştı. “Kahretsin, Jones, geri dön.” Neyse ki başka bir köpek dikkatini çekti ve tasmaının tutulmasına izin verdi. Diğer köpeğin sahibine özür dileyen bir bakış attıktan sonra, Jones’u Luke’un ve siyah, kısa etekli bir takım elbise giyen, uzun bacakları ve aptalca yüksek topuklu ayakkabıları olan ve o anda Luke’a sarılmakta olan uzun boylu sarışının yanına çekti.

“Affedersiniz bayım, sanırım köpeğinizi kaybettiniz.” Jessica dişlerini göstererek sırtırken, sarışın geri çekildi ve Jessica’ya mahcup bir tavırla gülümserken dağınık topuzunu düzelitti.

Luke yüzünü buruşturarak bir eline tasmayı aldı ve diğer eliyle de Jessica’nın elini tuttu. “Özür dilerim. Jessica, bu Dr. Eva Lorenzo. Eva, bu benim kız arkadaşım Jessica Day.”

Kız arkadaşı. Jessica ona hızlıca bakıp gülümseyerek köpek kovalama olayı için onu affetti.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Eva elini uzattı ve Jessica onunla tokalaşmak için Luke’un elini bıraktı.

“Ben de. Moscone Merkezi’ndeki tıbbi konferans için mi şehre geldiniz?”

“Nereden bildin?” diye sordu Luke.

“Samovar’da annemi beklerken, garson bu yüzden epey yorgun olduklarını söyledi.”

Eva, Luke’a bakmaya devam ederek “Evet, bunun için şehirdeyim,” dedi Jessica’ya.

Bunu garip bir sessizlik izledi.

“Tıp fakültesine birlikte mi gittiniz?”

“Evet.” Luke’un bu cevabıyla birlikte elini tutuşu biraz daha sıkılaştı.

Sohbet, eğer buna gerçekten böyle denilebilirse, gergin ve garip bir hal alıyordu.

“Eva, Fran’in üniversitedeki oda arkadaşıydı.”

Kendisinden çok daha uzun boylu olan iki insan birbirine bakarken garip bir sessizlik daha oldu.

“Eh, bu mantıklı. Fran’in kim olduğunu bilmiyorum ama...”

“O benim nişanlımdı.”

Eva gözlerini bir an için yere eğerek başını salladı. Belki de Jones’u bu kadar hızlı yakalaması o kadar da rahatlatıcı değildi. Şimdiye kadarki en rahatsız edici konuşmayı kaçırmak çok da kötü olmazdı.

“Arkamdan konuşmak veya Fran ile nişanlı olduğunuz günleri yâd etmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacınız varsa, Jones’u alıp eve gidebilirim.”

Eva’nın dudakları aralanırken gözleri irileşti. Luke kılını bile kıpırdatmadı. Jessica’nın yersiz şakalarını biliyordu ve bunu görmezden gelme konusunda ustalaşmıştı.

“Seni görmek güzeldi Eva.” Luke, Jones’un aralıksız çekiştir-
melerine boyun eğdi ve Jessica’yı da yanlarına çekti.

“Francesca’ya sevgilerini iletirim.”

Luke, Eva’nın son yorumuna karşılık vermeyerek yürümeye
devam etti.

“Özür dilerim.”

Jessica’nın bacakları, Luke’un uzun adımlarına uyum sağla-
mak için koşu temposuna geçmişti. “Neden özür diliyorsun?”

“Sana adı da dâhil olmak üzere Fran hakkında hiçbir şey an-
latmadığım için. Seni orada rahatsız edici bir duruma düşürdüm
ve bunu yapmamalıydım.”

“Luke, ben iyiyim. Nişanlı olduğumu bilmiyor değildim. Sadece
ikinizin paylaştığı garip bakışmalara bir anlam veremedim.”

“Sen Jones’u kovalarken bana bir şey söyledi ve ben de onu
sindirmekte zorlandım.”

“Sana ne söylediğini sorabilir miyim?”

Luke o kadar ani bir şekilde durdu ki Jones’un hızı kolunun
sarsılmasına neden oldu. “Bana her şeyi sorabilirsin. Bunu bili-
yorsun, değil mi?”

Bu iyi bir soruydu. Jessica, eski nişanlısı hakkında bilgi almak
için Luke’a neden hiç baskı yapmadığını kesin olarak söyleye-
mezdi. Luke’un kendi geçmişini konuşmaya ihtiyaç duyabilece-
ğini düşünmeyecek kadar mı kendini geçmişine kaptırmıştı?

“Sanırım.” Gözlerini hafifçe kıсарak başını salladı.

Luke’un dairesine doğru yürümeye devam ettiler.

“Fran kalp nakli listesinde,” dedi Luke, Dr. Jones’un duygu-
suz tavrıyla.

“Neden?”

“Doğuştan kalp hastalığı var. Sanırım çocukken iki, belki de üç ameliyat geçirdi. Yıllardır çok iyiydi.”

“Peki, ne oldu?”

Luke omuz silktili. “Eva, ilaçlar artık işe yaramadığı için Fran’in nakle ihtiyacı olduğunu söylemekten başka ayrıntıya girmedii. Bazen çocukluk ameliyatlarından kalan ve yaşamın ilerleyen dönemlerinde sorunlara yol açabilecek yara dokusu olabiliyor.”

“Şimdi nerede yaşıyor?”

“Ailesiyle birlikte Scottsdale’de.”

“Belki de gidip onu görmelisin. Onu görmeye gitmek ister misin?”

Asansöre bindiler. “Neden bana bunu soruyorsun?”

“Çünkü sana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin.”

Luke başını asansör duvarına yaslayarak derin bir iç çekişle gözlerini kapattı. “Bilmiyorum.”

Jones başını yana eğerek yukarı baktı.

“Jones’u benim için neden aldın?”

Luke’un kaşları çatıldı, sonra gözleri açıldı.

“Onu seveceğini düşündüm.”

Jones başını diğer tarafa yatırdı. Jessica dudaklarını büzdü ve ona bir öpücük gönderdi. “Endişelenme Jonesy, seni seviyorum.”

Asansör kapısı açıldı. Jessica ve Jones, Luke’u apartman daire-sine kadar takip ettiler.

“Yani düzen ve temizliğe önem veren sen, belirli bir sebep olmadan, ‘Hey, sanırım Jessica’ya bir köpek yavrusu alacağım’ diye düşündün, öyle mi?”

“Bunu neden bir ay sonra soruyorsun?” Luke buzdolabından bir Heineken aldı.

Luke'un öğleden önce içki içmesi Jessica'yı huzursuz etmişti. "Aklımdan birkaç kez geçti, özellikle de ona 'köpek' dediğin ve sana zor zamanlar yaşattığı için."

"Belki de bana Jones demeyi bırakmanı istedim."

Jessica tezgâhın üzerine oturdu. "Buna inanmıyorum."

Luke birasından uzun bir yudum alarak cevap vermek için zaman kazandı. "Köpekler tedavi edici olabilir."

"Jones terapimin bir parçası mı?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

"Kendini bir canavar olarak adlandırdın. Jones, anaç tarafını ortaya çıkarıyor. Canavarlar anaç olmaz."

"Yani bu gerçekten bir canavar olup olmadığını görmek için bir test miydi?"

Luke başını iki yana salladı. "Evet," diye yanıtladı, alaycı bir tavırla.

"Bana Francesca'dan bahset."

Luke gülerek birasını tezgâhın üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu. "Bugün bir sürü rasgele soru soruyorsun."

"Rasgele soru sormuyorum. Hepsi seninle ilgili. Sadece nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum. Seni 'inceleme' sırası bende. Ayrıca, 'Bana Francesca'dan bahset,' bir soru değil."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Tanrım, Dr. Jones... Berbat bir hasta olurdun."

Francesca hakkında konuşmak belli ki ikinci bir bira gerektiriyordu. Luke buzdolabından bir şişe daha alırken Jessica kaşlarını çatı.

"Fran'i yanan bir binadan kurtardım."

Gözleri kocaman açılan Jessica, parmak uçlarıyla dudaklarında ritim tuttu. Güldü ama ses öksürük gibi çıktı. "Şaka yapıyorsun."

“İkinci sınıftaydım ve hâlâ gönüllü bir itfaiyeci olarak çalışıyordum. Yıkık dökük bir binada üç kızla birlikte yaşıyordu. Altlarındaki dairede bir parti varmış. Birisi sigarasını söndürmeden uyuyakalmış ya da bayılmış. Biz geldiğimizde arkadaşlarının hepsi binadan çıkmıştı ama Fran, balığı için geri dönmüştü.” Luke başını iki yana salladı. “Bir fanustaki kahrolası Japon balığı için.”

“Onu kurtardın mı?”

“Onu ve üçüncü kat penceresindeki balıkları. Ertesi hafta it-faiye merkezine gelip ‘kahramanına’ bir kurabiye buketi bıraktı.”

“Sonunda çıkmaya başladınız.” Her küçük ayrıntıyı duymak gereksiz geliyordu ve beklediğinden biraz daha mide bulandırıcı hissettiriyordu.

“Evlenme teklifi etmeden önce bir yıl boyunca.”

Tabii ki nasıl teklif ettiğini bilmek istiyordu. Bir dizinin üzerine mi, yoksa iki dizinin üzerine mi çökmüştü?

“Ne yaptı?”

“Evet dedi.”

“Hayır. Mesleğini soruyorum.”

“Ah, o da o sırada okuyordu. Mahkeme tercümanı oldu.”

“Uzun saatler. Stresli bir iş.”

Luke birasının etiketine bakarak başını salladı.

“Nişanı kim bozdu?”

Luke’un çenesindeki kas seğirdi. “Emin değilim.”

Bu cevap, o noktada daha fazlasını bilme arzusunu yok etti.

“Koşumuzu yapamadık, bu yüzden bisiklete binebilirim. Gelmek ister misin?”

“Başka sorun yok mu?” Luke ikinci şişeyi de bitirdi.

Önündeki bira içen adam Luke’a benziyordu, ama davranışları çok daha farklı birine –kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olan birine– aitti. Ama neden?

“Hayır. Ama konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman dinlemeye hazırım.”

Üç numaralı bira. Jessica bunu resmi bir bu-ne-lan anı ilan etti.

“Erkekliğimi ve mesleğimi resmen sorguluyorsun.”

“Hemcinslerin doğası gereği zamanının yüzde doksanını seçici işitme uygulayarak geçirirken sadece erkeklerin dinleyebileceğini varsaymak ne kadar da cinsiyetçi bir tavır. Ve doktor kartını oynamak istiyorsan, eski nişanlının kalp nakline ihtiyacı olduğunu öğrenmenin üzerinden daha bir saat bile geçmeden neden öğleden önce üçüncü biranı içtiğini düşünmeni öneririm.”

Doğru noktalara değindiği doğaçlama konuşması, başka bir biranın kapağını açan Luke’u caydırmadı.

“Köpeğime iyi bak. Ben gezintiye çıkıyorum.”

On Sekizinci Bölüm

KNIGHT

BİR BUZDOLABININ ÖNÜNDE Jackson Knight tarafından becerilmenin üstüne geçebilecek şeylerin listesi kısıydı. Maddie'nin doğumu bir numaradaydı, bu yüzden buzdolabı seksi iki numaraya oturdu. Ryn'in Hayatının En İyi Anı Listesi'nde sadece iki olay olması son derece acıklı görünüyordu. Hayatının sıkıcı detayları üzerinde durmak zaman kaybıydı. Arabasında oturup makyajını son bir kez kontrol ederken, geçmişin bir önemi yoktu. Herkesin istediği erkeği elde eden o kız olmak sadece kırk yıl sürmüştü.

Maddie'nin, kampüse daha yakın olan yeni dairesine taşınmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ryn, Jackson'ı o yüz kızartıcı seks gecesinden beri görmemişti. Jackson tekrarı için kalmak istemişti ki bu gülünçtü, çünkü mükemmellik mükemmellikti. Nokta. Dahası, onun dudaklarını, dilini, dişlerini, on yetenekli parmağını ve yetenekli penisini düşünmek için duşa ve zamana *ihtiyacı* olmuştu.

Greta'nın partisine yirmi dakika kala Ryn, caddenin karşısına geçmeden önce Jackson'a merhaba demekten kendini alamadı.

Adamın seksi gülümsemesini ve onu parti havasına sokmak için akıllara durgunluk veren öpücüğünü bekleyerek kapıyı çaldı. Ama bunun yerine, Jackson onu vücudundan aşağı doğru akan su damlalarıyla ve beline bağladığı beyaz bir havluyla karşıladı.

“Jillian çoktan gitti.”

Seksi gülümseme. Tamam.

“Bu arada harika görünüyorsun.”

Yirmi dokuz harf ve onları kelimelere dönüştürmenin sonsuz yolu olmasına rağmen, bu kadar harika görünmesini sağlayan ne giydiğini hatırlamak bir yana, tek bir tane kelimeyi bile hatırlamıyordu. Kısa bir zarf etek ve kolsuz bir bluz doğru gibiydi, ama gerçekten hatırlamıyordu.

“Bana böyle bakmaya devam edersen, partiye geç kalacaksın.”

Ryn, irileşmiş gözlerle evet anlamında başını salladı. Ama neye evet? Zamanında gitmeye evet mi, yoksa geç kalmaya mı?.. Ya da sadece ona evet.

“Birkaç dakikalığına içeri girmek ister misin?” Jackson güldü ki bu da gözünü dikip bakması bir halüsinasyon gibi gelmeye başladı için Ryn’in dikkatini onun yüzüne tekrar geri döndürdü.

“Belki bir dakikalığına...” Ryn içeri girerken gözlerini kapatarak aniden durdu “...ya da iki.”

Jackson bir kez daha güldü. “İyi misin?”

“Sandal ağacı gibi kokuyorsun ve... paçuli.” Sarhoş edici kokudan başı hâlâ dönerken gözleri açıldı.

“Ben buna sabun ve şampuan diyorum, ama beğendiğine sevindim.”

Gözleri tartışmasız çok güzeldi, hatta büyüleyiciydi ama çıplak, dövmele göğsü ya da her an gevşeyecekmiş gibi görünen havlu kadar dikkatini çekmediler.

“Dikkatin dağılmış görünüyor.”

Başını salladı.

“Belki de gidip bir şeyler giymeliyim.”

Ryn’a göre bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi.

Jackson ellerini duvara dayayarak onu kaslı etten oluşan bir köprünün altına hapsetti ve dudakları kulağını sıyrıncaya kadar öne eğildi. “İstediğin bu mu?”

Soru saçmaydı. Bir cevabı bile hak etmiyordu. “Hayır.” Yutkundu.

Jackson, kulak memesini emerek dişledi. “Havluyu çıkar Ryn.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğiinde meme uçlarının sutyeninin danteline sürtünmesi ve yeni tngasının bacaklarının arasında kayması onu sadece şu kelimelerle orgazm olmaya hazır hale getirdi: *Havluyu çıkar Ryn.*

Ryn parmaklarını havlunun altından karın kaslarının üzerinde yavaşça gezdirirken, Jackson dudaklarını onun boynuna bastırarak inledi. Baş döndürücü kokusu, ciğerlerine çektiği her düzensiz nefesle yoğunlaştı. Onu tatmak istiyordu... Onu yalayıp yutmak istiyordu.

“Durun!”

Jillian ön kapıdan içeri girerken Ryn yerinden sıçrayarak avuçlarını arkadaki duvara bastırdı. Jackson, Ryn’ı kollarının altında hapis tutarken birkaç küfür homurdandı.

“Kızdan uzaklaş ve git üzerine bir şeyler giy.”

“Bunu tamamen çıplaklık yanlısı olan kız kardeşim mi söylüyor?”

“Kapıyı çalarsa onu *hemen* göndermeni söylemiştim.”

Ryn, bir erkekle yakalanan genç bir kız gibi hissetti. Onlardan on yaş büyüktü, ama yine de Knight ikizlerinin onun için tartışmasının garipliği altında küçüldü.

“Hadi gel Ryn. Erkeklerden önce kızlar gelir.”

Tabii ki Ryn’in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama yine de Jillian’ın onu kapıya çekmesine izin verdi.

“Parti başlamadan önce hâlâ birkaç dakikası var. Onu hemen gönderirim.”

Bu yorumdan sonra Jackson’a bakmak imkânsızdı. Ryn’in tüm vücudu utançtan kızardı.

Jillian parmağını kardeşine doğrulttu. “Kes şunu. Bu, Greta’nın gecesi. Annemin akşam yemeğinden sonra market alışverişine gittiğini ve karnı tok olduğundan hiçbir şey onu cezbetmediği için eve yirmi dolar değerinde yiyeceklerle döndüğünü hatırlıyor musun?”

Jackson gözlerini devirdi.

“Ryn’in da Greta’nın partisine aç gelmesi gerekiyor. Anladın mı?”

Kapı kapanmadan önce Jackson, “O zaman rica ederim. Sanırım şu anda açlıktan ölüyor,” diye bağırdı.

Jillian onu sokağın karşısına sürüklerken Ryn ağzı açık bir şekilde arkasına baktı. Jackson, ukala gülümsemesiyle pencerenin ardından göz kırptı. Sonra havlusunu çıkarıp döndü ve kapıdan uzaklaştı.

“Az önce sana kıcını gösterdi, değil mi?” diye sordu Jillian arkasına bile bakmadan.

“Eeee...”

Jillian güldü. “Knight ailesi adına özür dilerim. Kendimize hâkim olamıyoruz.”

“AMAN TANRIM! ÇOK TATLISIN,” DEDİ Greta, avuçlarını Ryn’in yanaklarına koymadan önce saçlarının uçlarına nazıkçe dokunarak. “Ah... Gözlerin ve şu çiller... Çok şirin, minicik, düğme gibi bir burnun var.”

Ryn, Greta'nın abartılı ama gurur verici değerlendirmesi altında kendini on yaşında hissetti. "Teşekkür ederim. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Eh..." Greta, Ryn'in onu salona kadar takip etmesini işaret etti, "...Marvin hâlâ nefes aldığı için şanslısın, yoksa Jackson'ı çoktan kapardım."

Ryn, Greta'yı sıcak çikolatalı keke benzetti: Tatlı, bağımlılık yapıcı ve kesinlikle mutluluk verici.

Greta, Ryn'a bir kadeh Sangria verdikten sonra iki parmağını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. "Oturun hanımlar, böylece Jillian başlayabilir."

Hepsi altmış yaşından büyük on beş kadından oluşan küçük grup, Jillian'ın sehpaye yerleştirdiği her yeni ürünle gözlerini kocaman açarken seslerini yumuşak bir fısıltıya indirdiler. Ryn gülümsemesini bastırdı. Bir Lascivio partisi için çok sıradışı bir gruptu. Korkusuz liderleri, herkesin yakından incelemesi için etrafta dolaşmadan önce tüm kişisel zevk cihazlarının nasıl kullanılacağını tek tek açıkladı.

Sıra meme ucu kıskaçlarına geldiğinde, Ryn hızlıca bir fotoğraf çekip Jackson'a gönderdi.

Ryn: Ne düşünüyorsun?

Jackson: Bence bunlar daha iyi.

Jackson, başparmağının ucunu ısırarak dişlerinin bir fotoğrafını gönderdi. Ryn kıkırdadı.

Ardından yenilebilir kayganlaştırıcının fotoğrafını gönderdi.

Ryn: ?

Jackson: Seni para harcamaktan kurtarayım.

Ekteki fotoğraf dudaklarını yaladığını gösteriyordu. Ryn bacaklarını birbirine bastırdı.

Ryn: Jillian, “hiçbir şeyin” bundan daha iyi olmadığını söyledi.

“En iyisi” olarak nitelendirilen vibratörün fotoğrafını gönderdi.

Jackson: Senin seçimin.

Ryn mesaja bakarken, Greta ona dokulu bir penis yüzüğü verdi.

“Yakaladım tatlım.” Greta, Ryn vibratörü bir sonraki kişiye vermek için kalktığında minderlerin arasına düşen telefonu aldı.

“Hayır, ben...”

Greta ekrana baktı. “Aman Tanrım... Ne ya da kim...” Diğer elini ağzına bastırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Lynette, Greta’nın omzunun üzerinden bakarak. “Aman Tanrım!”

“O sadece...” Ryn telefonunu geri aldı, Jackson’ın son mesajdan sonra bir fotoğraf gönderdiğini fark etmemişti. “Ah, kahretsin.”

“O Jackson mı?” Odadaki her göz Ryn’a kaydı.

Ryn telefonu ters çevirip ekranı bacağına bastırdı. “Ha-hayır, düşündüğünüz gibi değil. Bu... Sadece şaka yapan bir arkadaş.” Aslında tam olarak düşündükleri şeydi: Jackson’ın kocaman, dimdik duran penisi.

Jillian gözlerini kısarak Ryn’a yaklaştı. “Jackson mı?”

Ryn okulda yanlış yapan bir çocuk gibi başını iki yana salladı. “Bir şey yok.”

Jillian telefonu elinden kaptı. Ryn gözlerini sıkıca kapattı.

“İyyy... Hiç hoş değil kardeşim... Hiç hoş değil,” diye fısıldadı Jillian kendi kendine.

Ryn bir gözünü açıp baktı. Jillian’ın yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. “Biraz daha yiyip için bayanlar, sonra oyuncaklarla oynamaktan ve kataloga göz atmaktan çekinmeyin.”

Herkes dikkatini odadaki diğer utanç verici şeylere odakladıktan sonra, Jillian bele bağlanan penisi sehpadan aldı ve Ryn’in telefonu ile fotoğrafını çekti.

“Ne yapıyorsun?”

“Misilleme.” Jillian başparmaklarını ekranda hareket ettirirken sırıttı.

Ryn: Anal seks hakkında ne düşünüyorsun? Gay pornosu her zaman ilgimi çekmiştir. Seksi kıcın da vücudunun geri kalanı kadar sıkı mı?

Jillian, Ryn’in telefonunu geri verdi. “Ne olursa olsun, ona bir daha mesaj atma ya da mesajlarının hiçbirine cevap verme.”

Ryn mesaja baktı ve dehşete kapıldı. “Ya ciddiye alırsa?”

“Ah... Tabii ki ciddiye alacak.”

“Ya o...” Ryn yüzünü buruşturdu, “...bu fikre sıcak bakarsa?”

Jillian kıkırdadı. “O zaman sanırım bu akşamki siparişine sahte bir penis ve bir şişe kayganlaştırıcı eklesen iyi edersin.”

Ryn’in gözleri telefonuna yapışmış halde kaldı. “Cevap vermiyor.”

“Ah... Mükemmel. Tam şüphelendiğim gibi, senin ciddi olduğunu düşünüyor. Tanrım, harikayım.”

“Jillian?” diye seslendi Greta. “Hemoroidim varsa popo tıkaçları tedaviye engel midir?”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Ryn. Jillian, Greta’ya yardım etmek için izin istemeden önce göz kırptı.

Ryn, Jackson’ın cevap vermesini dileyerek telefonuna baktı ama cevap gelmedi.

Bir saat ve üç kadeh Sangria’dan sonra siparişini verdi ve Jillian ile Greta, diğer hanımlar ve onların siparişleri ile ilgilenirken caddenin karşısına geri döndü.

Alkol, Jillian’ın şakasını hafızasından neredeyse silmişti, neredeyse. Jackson, bir kot pantolon ve önünde Yerli Yemek Ye yazan bir tişört ile kaplı bedeniyle kapıyı açtı.

SESSİZ OLANLARIN CİNSEL TERCİHLERİ her zaman çok daha alışılmadık olurdu. Jackson, Ryn’in istisna olduğunu düşünüyordu. Cinsel girişimlerine verdiği çekingен tepkiler, bunun tam tersini işaret ediyordu. Ancak mesaj onu şaşırtmıştı ve Jackson kolayca şaşırmazdı. Kapısındaki çakır heyif, seksi, çekici kadın, cesur mesajın kısmi bir açıklamasıydı. Hâlâ biraz rahatsız edici olan kısım ise sarhoş insanların alkolden yeni fikirler almamasıydı. Alkol, zaten beyinde var olan düşünceleri ortaya çıkarıyordu.

Ryn’in gözleri vücudunu inceledi, sonra tişörtünün üzerine yerleşirken ağzından bir kıkırdama kaçtı. “Yerli Yemek Ye.” Dudağını ısırdı ve puslu gözlerini onunkilere çevirdi. “Ben yerliyim.”

Jackson, sesinin derin, cesur tonunu fazlasıyla seksi buldu.

“Bayan Middleton, sarhoş musunuz?”

Ryn dudaklarını büzerek başını iki kez salladı. Birkaç saniye sonra gözlerini kıstı ve düşünceleri vücuduna ayak uyduramıyormuş gibi başıyla onayladı. “Birazcık diyebilirim.”

“Anahtarlar.” Jackson elini uzattı.

“Benden daha genç olmana rağmen benden daha sorumlu olman hoşuma gidiyor.” Ona anahtarlarını verdi.

Ryn, ağabeyini sarhoş bir sürücü kazasında kaybetmişti. Ona anahtarları sorgusuz sualsiz vereceğini biliyordu. “Hadi bakalım. Seni eve götürelim.” Elini tutup onu arabasına götürdü.

“Elimi tutmanı seviyorum. İnsanlar bugünlerde bunu pek yapmıyor. Herkes, etrafındaki insanlara dikkat edemeyecek kadar mesaj atmakla ya da telefonlarını kulaklarına yapıştırmakla meşgul.”

Jackson, arabaya binmesine yardım ettikten sonra sürücü tarafına geçti. “Katılıyorum,” dedi.

“Katılıyor musun? Ayy... Nihayetinde benim için çok da genç değilsin. Aynı şeyi Maddie’ye söyleseydim, bana ‘el ele tutuşmak yaşlılar içindir’ gibi bir şey söylerdi. Bugünlerde çocuklar ya masanın karşısından birbirlerine mesaj atıyor ya da bir kulübün dans pistinde birbirlerini beceriyor gibi görünüyor.”

Jackson, arabayı trafiğe çıkarırken kıkırdadı. O dans pistlerine birçok kez gitmişti ve eve yalnız dönmeden önce genellikle bir banyoda, arka sokakta ya da arka koltukta birilerini becermişti. Ama Ryn farklıydı, o da farklıydı. Jude denen o adam ölmüştü ve ölüleri uyandırmak için hiçbir neden yoktu.

“Greta çok komik ve sana körkütük âşık. Tanrım, umarım onun yaşındayken onun cesaretinin yarısına sahip olurum. O katalogdaki her şeyden bir tane sipariş etmiş olmalı. Sanırım sen ve Woody ile sonsuza dek mutlu olabilmek için gizlice kocasını öldürmeye çalışıyor.” Ryn kıkırdadı. “Şimdiye dek tattığım en iyi Sangria’yı içtiğimi söylemiş miydim?”

Jackson gülümsedi. Ryn’in rasgele gevezeliği onu eğlenceli bir sarhoş yapıyordu ama gerçi söyledikleri sarhoş gevezeliği olarak kabul edilemeyecek kadar net olduğu için sadece biraz çakır keyif görünüyordu.

“Sen bir şey aldın mı?” diye sordu Jackson, evinin önüne park ederken.

Ryn, dudaklarındaki gizemli gülümseme ve gözlerindeki keyifli ışıltı ile ona döndü. “Aldım.” Kaşları çatıldı. “Hımm... Komik tarafı, ne aldığımı kesin olarak hatırlayamıyorum.” Omuz silkti, sonra arabadan indi.

Ryn akşamın erken saatlerindeki duştan sonra onu acı verecek kadar tahrik olmuş bir şekilde bıraktığı için, Jackson’ın onunla birlikte olma ihtiyacı kaçınılmazdı. Bununla birlikte, poposunun gerilmesine neden olan mesaj, ilişkilerinin nereye gittiğini sorgulamasına neden oldu.

“Bu akşam Greta’nın partisine gittiğin için gerçekten minnettarım.” Ryn içeri girerken Jackson ellerini ceplerine sokarak kapıda durdu.

Ryn dudaklarını ıslatırken gözleri adamın her yerinde gezindi. “İçeri girmiyor musun?”

Harika bir soru.

Kadının dudaklarına kurnaz, seksi bir gülümseme yerleşti. “Mesaj yüzünden mi hâlâ verandamda duruyorsun?”

Sarhoşken atılan bir mesaj olmadığının teyidi, endişesini hafifletmeye yardımcı olmamıştı.

“Ben... Sabahın erken saatlerinde bir dersim var ve bugün koşmadım, bu yüzden yarın ilk iş onu halletmem gerekiyor.”

Ryn tek kaşını kaldırdı. “Benim arabamla geldik. Eve nasıl döneceksin?”

Bir başka harika soru daha.

“Sabah çalışmak zorunda mısın?”

Ryn başıyla onayladı.

“O zaman yürürüm. Gerçekten o kadar da uzak değil.”

Ryn iç çekti. “Eğer... Yirmi dakika daha ayık olsaydım, bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım ama henüz orada değilim, bu yüzden sana söyleyeceğim. Yeni iç çamaşırı aldım: Siyah dantelli bir sütyen ve ona uygun bir tanga, buzdolabımda saklamak zorunda olmayacağım türden.”

Siyah iç çamaşırları içindeki kendine güvenen bir Ryn, bazı lanet olası gay fantezilerini canlandırmak için kayışlı bir penis takan sapkın ikinci kişiliğinin görüntüsünü zihninden çıkarma şansına sahipti. Jackson içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

On Dokuzuncu Bölüm

SANGRIA'NIN HAFİFÇE UYUŞTURAN perdesinin altında bile Ryn, Jackson'ın ona bakışında çok farklı bir şey hissetmişti. Gözleri arzu ve başka bir şeyle doluydu. O başka bir şey, ona dokunmadan önce bakışlarının üzerinde gezindiği birkaç saniye içinde olmuştu. Sanki Jackson kaybolmuş ve bir sonraki an geri döndüğünde, yüzü minnettarlığa benzeyen bir duyguyla aydınlanmıştı. Ama ne için?

Sinirleri tıkırdayan bir saat gibiydi, bu yüzden Gunner'a alt katta kalmasını emrederek Jackson'ın elini tuttu ve onu üst kata çıkardı. Elini bırakıp arkasını döndüğünde, Jackson kollarını kavuşturarak kapıya yaslanmıştı. Gözlerindeki sıcaklık, karnında ve biraz daha aşağıda bir yangın çıkmasına neden oluyordu.

“Dövmenin olmadığı her yeri görmeme izin ver.”

Sözleri bundan daha ayıltıcı olamazdı, damarlarında kalan alkolün tamamı buharlaştı.

“Be-benim hiç dövmem yok.”

“Göster bana.”



Jackson onu buzdolabına yaslayıp becerdiğinde tişörtü üzerinde kalmıştı. Belki de iç çamaşırı açıklaması yanıltıcıydı. Onları yatağında, örtülerin altında, ışıklar kapalıyken hayal ediyordu.

Jackson'ın yanındaki duvarı işaret ederek başını salladı. "Işığı kapat."

Jackson başını iki yana sallarken, içine yerleşen bulantı hissi midesini düğümledi.

"Ben... Şey... Senden on yaş büyüğüm ve vücudum bunu belli ediyor. Ve sen..." Bu kadar özgüvensiz olduğu için kendini küçük hissederek ellerini birbirine sürttü. Jackson Knight sadece on yaş daha genç değildi, her yaşta fiziksel mükemmelliğin zirvesini temsil ediyordu.

"İlk buluşmamızda seninle bir gün, bir erkeği seksi yapan şeyin ne olduğunu paylaşacağımı söylemiştim. Hatırladın mı?"

Ryn başıyla onayladı. O günkü iması *onaydı*. Mesele şu ki onu herhangi bir şey seksi yapmıyordu... O sadece *seksiydi*.

"Giysilerini çıkar ve sana, beni senin gözlerinde seksi yapan şeyin benimkinde gördüğün arzu olduğunu göstereyim."

Ryn derin bir nefes alarak güvensizlikleriyle savaştı ve titrek elleriyle bluzunun düğmelerini açtı. Jackson orada öylece durup onun soyunmasını, içten içe parçalanmasını izledi. Bir adam, onu en savunmasız anında izleyen yüzlerce göz varmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bluz. Etek. Akmak üzere olan gözyaşları.

Ama gözyaşları seksi değildi. Hiçbir erkek Ryn'dan onun için soyunmasını istememişti. Seksi, kendinden emin ve gözlerindeki o bakışa layık olmak istiyordu.

"Devam et."

Dudakları titremesine rağmen onları ısırarak bir kez başını salladı.

Tanga. Dizleri boşalmaya hazırdı.

Sutyen. Gözleri aşağı kayarak korku gözyaşlarını geri püskürttü.

Nefesini tutarken Jackson'ın ayakları görüş hizasında belirdi.

“Bana bak.”

Her seferinde acı veren minik hamlelerle çenesini kaldırdı. O bakış, o *bir şey*, bakışlarıyla buluştu.

“Gözlerimdeki o arzu... O sensin.”

Bu bir rüyaydı. Bir gün inanmayı umduğu bir rüya.

“Şimdi benim kıyafetlerimi çıkar.”

Ayakta durmak, sadece nefes almak bile zordu. Onu soyamak imkânsız geliyordu.

“Neden ben?” diye fısıldadı saf bir dürüstlikle.

Jackson, çenesini parmağıyla yukarı kaldırdıktan sonra başparmağını alt dudagina sürttü. “Çünkü sen önemlisin.”

Bu ne anlama geliyordu? Ondan önce hiç kimsenin önemi yok muydu? Mümkün değildi.

Jackson elini tekrar yanına indirdi ve bekledi.

Onu bekledi.

Onun tarafından soyulmak istiyordu. Onunla birlikte... Onun içinde olmak istiyordu. Sadece rüyalarında. Bu bir rüya olmalıydı. Gözlerini kapatmak ve asla uyanmamak istiyordu.

Jackson, tişörtünü çıkarması için ona yardım etti. Ryn kısacık bir an baktıktan sonra titrek elleri ile kot pantolonunun düğmelerini çözdü. Ereksiyonu pantolonunu delip geçecek gibi duruyordu.

Ryn, onun pantolonunu aşağı indirmeden önce sert bir şekilde yutkundu. Jackson ayakkabılarını çıkardı ve kot pantolonunun içinden çıktı. Ryn, genç adamın ayaklarının dibinde diz

çökerek cesaretlendirici bir nefes daha aldı ve iç çamaşırını çıkarmak için uzandı. Jackson parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Bacaklarının arasına yerleşen zonklama hissini gösteren basit ama şehvetli bir hareketti.

Ryn, avuçlarını sert kaslarına dayayarak dizlerinin üzerinde yükseldi. Jackson'ın, saçları üzerindeki tutuşu sıkılaştı. Kırılgan benliğinin her parçasıyla bir erkeğe güvenmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Aç." Jackson bir eliyle saçlarını bırakırken, diğer eliyle başını nazikçe geriye yatırdı.

Ryn açtı, ama sadece bunu ona söylemesinin şokuyla. Bu bir soru ya da istek bile değildi. Bu bir talepti. Jackson, penisinin kökünü kavrayıp ucunu ağzına yönlendirirken ona karanlık, kısık gözlerle baktı. Penisinin ucuyla diline dokunarak ona sataştı ta ki Ryn devralana kadar. Ardından nazik hamleler yaparken, onun yüzünü görmek için her iki elini de saçlarına götürdü.

"Kendine dokun."

Artık kesindi. Ryn başından büyük işlere kalkışmıştı ve adamın dudaklarından dökülen her kelimeyle daha derine batıyordu. Ağzında onun penisiyle önünde diz çökerken, geri dönmek için biraz geç kalmıştı. En şaşırtıcı kısım ise şuydu: Durmak istemiyordu.

"Ryn." Adı, Jackson'ın daha önce hiç görmediği bir yanından gelen bir uyarı şeklinde çıktı. Bu hoşuna gitti. Hem de çok.

İki parmağını klitorisinin üzerinde kaydırırken çıkardığı kontrolsüz inleme, adamdan acı dolu bir "siktir" tepkisi gelmesine neden oldu. Jackson şiddetli bir iniltiyle boğazının derinliklerine kayd. Saçlarındaki sıkı tutuş, kaybetmek üzere olduğu kontrolünü gözler önüne seriyordu. Jackson onu kollarından tutup yukarı çekti. Gözlerindeki vahşi bakış, bir kontrol kaybından çok daha fazlasını gösteriyordu.

Onu yatağa iterek kadının yüreğini ağzına getirdi. Bu adam kimdi ve bu Jekyll ve Hyde dönüşümü yüzünden neden bu kadar tahrik oluyordu?

“Bacaklarını aç.”

Lütfen kelimesi onun sözlüğünde yer almıyormuş gibi görünüyordu ve *hayır* kelimesi de onunkinde yoktu. Jackson pantolonundan bir prezervatif çıkarıp taktı. Gözleri ona, onun istediği dışında herhangi bir şey yapmaya cüret etmesi için meydan okuyucu bir bakış attı.

Dizlerini neredeyse kulaklarına değecek kadar geriye iterek yüzünü bacaklarının arasına gömdü ve birinin çığlık atmasına neden oldu. Çığlık atan o olamazdı. Ryn Middleton seks sırasında çığlık atmazdı... Hiç.

Jackson, vücudundan yukarı tırmanarak içine girdi ve onu yepyeni bir dünyaya götürdü. Adamın altında inleyen, yalvaran ve tırnaklarını onun sıkı poposunun etine geçiren kadın çok, ama çok şanslı bir kızdı. Yıldızları gördükten sonra, adam üzerine devrilirken alt dudağını ısırıldı.

Nefes almak gereğinden fazla abartılıyordu.

“Kırkı sikeyim.” Jackson, dişlerini kadının omzuna sürttü.

Ryn, kesik kesik aldığı nefesler arasında kıkırdadı. “Sanırım az önce bunu yaptın.”

JUDE DAY, KADINLARI YATAKTA becermeye alışkın değildi. Fermuarını çekip bencil zevk eyleminden uzaklaştıktan sonra, “iyi geceler” dışında herhangi bir kelimeye aşina değildi. Ryn’ı buzdolabının önünde becermek Jackson için tanıdıktı. Akşam yemeğine kalmasına ve onu tekrar görmesine rağmen –ki bu hiç Jude’luk bir iş değildi– çok doğal gelen bir şey vardı. Ancak önlerindeki bütün gece boyunca Ryn’in yanında yatmak, Jackson için keşfedilmemiş bir bölgeydi.

“Gitmeliyim.” Boynunu öperken, bir eliyle kıcını avuçladı ve diğer eliyle de göğsünü sıktı.

“Tamam,” diye yanıtladı Ryn nefes nefese.

Bir çıkış. Ona kolay bir çıkış vermişti.

Yalvarmak yoktu. Surat asmak yoktu. Sülük gibi yapışmak yoktu.

Kadın, bir rüya olduğunu kanıtlıyordu. Olgunluğun ve kırılmanın mükemmel bir karışımıydı. Ona suçluluk duygusu hissettirmeden gitme seçeneği vermişti ve vücudunda gezinen gözlerindeki şehvetli bakışları, geri dönüp tekrar tekrar yapması için açık bir davet gibiydi. Mükemmel. Öyleyse neden gitmek istemiyordu? Onun sorunu neydi?

“Ya da... Kalabilirim.” Kadının sırtı bir yay gibi gerilinceye kadar, meme ucunu ağzına alarak dişleriyle çekiştirdi.

“Aman Tanrım...”

Ryn’in yumuşak iniltisi onu tekrar sertleştirdi. Cinsellik orucu onu alışılmadık bir şekilde sekse muhtaç hale getirmişti ya da tek sorumlusu Ryn’di. Hiçbir kadın onu bu kadar doyumsuz hissettirmemişti. Her santiminin tadı harikaydı. İki parmağı kaygan kıvrımları arasına kayarken, emmekten ve dilini göğüslerinin üzerinde gezdirmekten kendini alamıyordu.

Geçmişinden gelen bir ses, sadece zevk vermek için Ryn’i parmağıyla başka bir orgazma sürüklerken tam bir kılıbık gibi davrandığı için onu azarladı. Ryn tırnaklarını sırtına geçirdi ve sonra saçlarını çekiştirdi ki bu da başka bir yabancı histi. Jude’in kafası tıraşlıydı. Bir kadının, saçlarını sıkı sıkıya tutmasının penisini bir nabız gibi zonklatabileceğini asla bilmiyordu. Jackson baş belası saçlarını tutmaya devam edecekti, çünkü penisi bu bağlantıyı çok sevmişti.

Ryn’in bedeni onunkinin altında kıvrandı. “Jackson!”

Parmaklarını çektikten sonra, Ryn gözlerini kırpıştırarak açtı ve Jackson meme ucunu serbest bıraktı. Ryn, adamın hatıra olarak bıraktığı diş izlerine baktı. “Bu bir ilk.”

“Öyle mi?” Jackson ısırık izlerini öperek sırttı. “Eh, son olmayacak.”

Ryn örtüyü göğsünün üzerine kadar çekti ve dudaklarını ısır-
dı. “Öyleyse... Salı günü görüşürüz.”

Geçmişinden gelen o ses, ona o zavallı kıcını kaldırmamasını ve her iki taştağını da kaybetmeden önce bir şeyler söylemesini bağırdı.

“Salı.” Jackson başıyla onayladıktan sonra yataktan kalktı ve göz teması kurmadan giyindi. Salı, gelecek hafta, gelecek ay... Önemli olmamalıydı. Ama önemliydi. Hem de çok önemliydi.

RYN, ERTESİ SABAH SAAT altıdaki barre egzersizine yetişti. Yaşayan en seksi adam, vücudunu –sıkılaştırması gereken yumuşak kısımlarını– yokladığı için bu, kaslarındaki yanmayı hissetmek için şimdiye kadarki en büyük teşvikti. Jackson’la birlikte olmak, beynini akıl almaz bir duygu karmaşasıyla dolduruyordu. Adam ona her dokunduğunda, bitmez tükenmez arzu –arzulanmanın yaşattığı harika his– ile vücudu, yaşı ve bir erkeği memnun etme yeteneği hakkında içine işlemiş olan güvensizlikler arasında bir savaş başlıyordu. Acaba Jackson, kilo vermesi, daha fazla egzersiz yapması ve yıllardır düşündüğü göğüs ameliyatını yaptırması gerektiğini düşünüyor muydu?

Dersten sonra, öğretmenini Val ile kahve içmeye gitti. Yakın zamanda boşanmış olan Val, Ryn’den bir yaş büyüktü. Aynı zamanda Ryn’in bir sırdaş olarak nitelendirebileceği bir kadın arkadaşıydı.

“Bugün derste ele geçirilmiş gibiydin.” Val, kahve fincanının üzerinden ona bir Cheshire kedisi gibi sırttı.

Ryn suçlu gülümsemesini gizleyemedi. “Bir adamla görüşüyorum.”

“Devam et.” Val kollarını masaya dayadı ve Ryn’a tüm dikkatini vermek için öne eğildi.

“Benden on yaş küçük.”

Val’in gözleri yuvalarından dışarı fırladı. “Ryn! Aman Tanrım. Sen neler diyorsun! Kim? Ne? Nerede? Ne zaman?”

“Onun için çalışıyorum. Eminim buna karşı bir kuralım olmalıydı, ha? Ama ben serbest meslek sahibiyim ve şimdiye kadar böyle bir sorun ya da ihtimal hiç olmamıştı. Nazik ve komik biri, piyano çalıyor... Yani *gerçekten* piyano çalıyor. Ama aynı zamanda o bir tanrı, Val. Ünlü-spor yıldızı-fitness modeli tanrısından bahsediyorum. Özgüvenim yerlerde falan değil, ama bu adamı görseydin anlardın. Benimle neden... *Bu şekilde* ilgilendiğine dair hiçbir fikrim yok. Kendi *Alçak Adam* filmimde başrol oynuyormuşum gibi hissediyorum. Bilirsin, sanki bana bakıyor ama görmek istediğini görüyor ve bu sadece bir yanılsama.”

“Ryn...”

“Yapma.” Başını iki yana salladı. “Kırkklı yaşlardaki arkadaşım olmana ihtiyacım var. Beni pohpohlamana ihtiyacım yok. Çirkin ya da cinsel çekicilikten yoksun olduğumu söylemiyorum. Sadece gerçekçi davranıyorum. Buz patenini seviyorum ve bu konuda epey iyiyim, ama asla olimpiyat takımında yer almayağım. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Val gözlerini hafifçe kıstı. “Bu adam erkeklerin altın madalyalı mı?”

“Kesinlikle.”

“Siz ikiniz...” Val kaşlarını oynattı.

Ryn kızardı. “Evet. Aman. Tanrım. Evet.”

“Ve?”

Ryn güldü. “Olimpiyat senaryosuna geri dönelim... Seks bir etkinlik olsaydı. Altın madalya kazanırdı.”

“Senden nefret ediyorum.” Val başını iki yana salladı.

“Etmelisin.” Ryn iç çekti. “Sanırım benden nefret eden bir sürü kadın var. Kahretsin, kendimi kıskanıyorum. Sadece birinin beni sarsıp uyandıracığını biliyorum ve uyandığımda hepsi bir rüya olduğu için çok sinirleneceğim.”

“Yani o bir tanrı. Seks de ödüllük. Yine de bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapılıyorum.”

Ryn alt dudağının kenarını dişleyerek başıyla onayladı. “Yaş meselesi, seks sırasında kalçamı kıracak halim yok. Her ne kadar dayanıklılığı...”

“Vesaire vesaire... O lanet olası bir aygır. Anladım.” Val gözlerini devirdi.

Ryn kıkırdadı. “Her neyse, Omaha’ya taşınmadan önce epey hareketli bir hayat yaşamış, ama şimdi farklı bir şey arıyor.”

“Olgun bir kadın mı?”

Ryn gülerek başını iki yana salladı. “Bir eş, çocuk doğuracak bir eş.”

Val’in ağzı O şeklini alırken gözleri irileşti.

“Evet. Kafam allak bullak. Birlikte olduğumuzda, bana mı, yoksa olgunluğuma ve çocuk doğuran kalçalarımın mı ilgi duyduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.”

“Maddie’yi sezaryen ile doğurduğunu sanıyordum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Val bir an için güldü, ama Ryn’in yüzündeki gerçek endişeyi görünce kahkahası yok oldu. “Bu gerçekten de sana gerçekten ilgi duyabileceğine inanmakla mı ilgili, yoksa sen onunla aynı şeyi istemiyor musun? İki çocuğum var ve tüm bunlara –emzirme, çocuk bezleri, uykusuzluk– yeniden başlamayı hayal bile edemiyorum.”

Ryn çenesini yumruğuna dayadı ve yavaşça başını salladı. “Hepsi. Hormonlarım altüst durumda. Hamile kalıp kalamayacağımı bile bilmiyorum. Eğer kalırsam, damarlarımda dolaşan daha fazla hormonla nasıl bir canavara dönüşebileceğimi hayal edebiliyor musun? Ve haklısın, bir de yeni-anne meselesi var. Bir zamanlar beni seven bir adamla daha fazla çocuk yapmayı hayal ederdim, ama sanırım son birkaç yılda bu hayal kayboldu ve şimdi hâlâ var olup olmadığını bilmiyorum.” Güldü. “Ama gerçekten... Tüm bunlar çılgınca, çünkü onu sadece iki aydır tanıyorum. Gizemli ve sağı solu belli olmayan biri; konfor alanımın o kadar dışındayım ki onunla birlikteyken doğru dürüst düşünemiyorum.”

Val omuz silkti. “Cinsellik açısından en güzel dönemindesin. Kafanı çok yormadan devam et.”

“On yıldan az bir süre içinde beni terk edecek, çünkü kadınsı yanlarım tamamen kuruyup buruşacak. Ve işin çılgın tarafı, bunun için onu suçlamayacağım çünkü adam tam da...”

Val tek kaşını kaldırdı. “Tam da... Seks için mi yaratılmış?”

Ryn gülümsedi. “Bence öyle. Tek eşliliğe yatkın olduğundan bile emin değilim. Bu, Secretariat’ın* bir sirk midillisi olarak kullanılması gibi olurdu – boşa harcanan kocaman bir potansiyel.”

İkisi de güldü.

“Korkuyorum Val.”

Val, Ryn’in elini tuttu. “O, Preston değil ve sen de artık o kadınsı değilsin.”

“Biliyorum, ama hâlâ hayatta ve Maddie yüzünden hâlâ hayatımda. Bunca yıldan sonra bile yemin ederim ki hâlâ aklımı karıştırıyor. Ne istediğim de dâhil olmak üzere her konuda tereddüt ediyorum. Kırk yaşındayım, Tanrı aşkına. Şimdiye kadar ne istediğimi bilmem gerekirdi, ama bilmiyorum çünkü zaman

* ABD doğumlu, safkan bir yarış atı ve aygır. (ç.n.)

içinde bir yerlerde kendimden bir parça kaybettim. Ve Maddie yüzünden, Preston'dan pişman olmam Maddie'den de pişman olduğum anlamına geliyormuş gibi inanılmaz bir suçluluk hissediyorum.”

“Ryn?”

Bu sözlerin ağzından çıkmış olmasından utanarak derin bir nefes aldı. “Ne?”

“Aklında tekrar birinin karısı olmak ya da başka bir bebeğe sahip olmak gibi bir düşünce varsa, o zaman adamı kaçırma. Sana vermek istediği her şeyi al ve sonra...” Val göz kırptı “...onu bana gönder.”

Yirminci Bölüm

DAY

JONES, LUKE'A BAKTI. Luke, Jones'a baktı. İkisi de hangisinin başının dertte olduğuna karar veremiyordu. Luke'un bakışları, elinden sarkan dördüncü boş Heineken şişesine kaydıığında, köpeğin o gece onun yerinde uyuyacağından emindi.

Francesca'nın kalp nakline ihtiyacı vardı, yoksa ölecekti. Ona kendi kalbini vereceği günleri hatırladı. O günler geride kalmıştı ve kalbi birkaç saat önce bisiklete binmek için evden ayrılmıştı. Luke, cumartesi günü saat bire kadar dört bira içmiş olsa bile, Jessica Day'in onunla birlikte olmak için yaratıldığını her zerresiyle biliyordu.

Bir noktada, istemedi de olsa, genç kadını ona ihtiyacı olduğu konusunda ikna etmişti. Eğer Jessica, asıl Luke'un ona ihtiyacı olduğunu fark ederse onlara ne olacağını her gün merak ediyordu. Tüm acıların, pişmanlıkların, kanın, ölümlerin altında... Jessica Day bir hayatta kalandı. Bu onun yaptığı bir şey değildi, olduğu kişiydi ve hiç kimse bunu değiştiremezdi. Ne Dört ne Matthew Green ne de Dr. Jones.

Gözlerini kapattı ve sadece iki saniye gibi gelen bir saatin ardından, kapı açıldı. Kalbini bir meşale gibi taşıyan kadının terden ıslanmış vücudu mutfağa girdi ve buzdolabının kapısından büyük bir bardağa buzlu su doldurdu. Adamı görmezden geldi. Luke onu suçlayamazdı. Zihninin garip ve tamamen mantıksız bir kısmı, Jessica'nın ona kızmasını istiyordu. Jessica asla sıradan olamazdı ve Luke bunu kabullenmişti –hatta hastalıklı bir yanı bu yönünü bile seviyordu– ama sadece bir an için kıskanç bir tarafı olduğunu gösteren Jessica'yı istiyordu.

“Bir kurban olmanı istemiyorum.”

Jessica elinin tersiyle ağzını silerek kısılmış gözlerle ona döndü. “Bir şekilde acı çektiğimi falan mı sanıyorsun?”

Luke boş şişesini bir sarkaç gibi hareket ettirerek dişlerini sık-tı ama kelimeler ağzından çıkmaya devam etti. “Eski nişanlım ölüyor ve sen bana gidip onu görmemi söylüyorsun.”

Jessica boş bardağını tezgâhın üzerine koydu. “Ölmesi kaçınılmaz değil.”

“Önemli değil. Mesele o değil.”

“Pe-ki... Öyleyse mesele nedir?”

Luke şişeyi sehpaye çarptı ve ardından saçlarını çekiştirdi. “Mesele şu ki, Fran'i görmeye gitmemin geçmişteki duyguları uyandırabileceğinden endişe etmelisin. Onu... Onu böylesine çaresiz bir durumda görmek, onun yanında olmak için seni bırakmama neden olabilir; çünkü onun bana senden daha fazla ihtiyacı olduğunu düşünebilirim.”

“Vay canına... Kaç tane bira içtin?”

Luke cevap vermedi, bunun yerine öfkeyle yere bakmayı seçti. Neye öfkeliydi? Emin değildi.

“Tanrım, Luke. Sürtük Lickey'yi kıskandım ve sonra kız kardeşinle birlikte olduğunu öğrenmeden önce Tahoe'daki öğle

yemeği randevunu da kısılandı. Ama tüm bunlar, benim hakkımda ne hissettiğini bilmediğim zamandı. Bir gün seninle evlenmem için bana yalvaracağına söz vermeden önceydi. Jones ile birlikte senin yanına taşınmamızı istemeden önceydi. Bir şeyler değiştirse, şimdi itiraf etmek için iyi bir zaman. Aksi takdirde ölmekte olan ya da olmayan eski nişanlını kıskanmayacağım, tabii onu gördükten sonra beni terk etmene neden olacak duyguların uyanabileceğine dair saçma sapan konuşmaya devam etmediğin sürece.”

“Seni terk etmiyorum.” Gerçek buydu, ama yine de ona bakamıyordu. Jessica’nın keskin algısı, her şey altüst olana kadar savunmasız duvarlarının arasından sızabilirdi.

“Git ve onu gör, Luke.”

LUKE AYILDIKTAN SONRA, SABAHKİ olaylara verdiği tepki için Jessica’dan özür diledi. Affedilmesi sürpriz olmadı. Birini bıçakla öldürmeyi de içeren geçmişine rağmen, Luke onun daha iyi bir insan olduğunu biliyordu. Jessica onun yerinde olsaydı, çoktan çantalarını toplamış ve Scottsdale’e giden bir uçağa binmiş olurdu.

Ancak seks yapmayan ve geçerken birbirlerine kibarca gülümseyen türden bir oda arkadaşı olarak geçirdikleri bir haftadan sonra, eşyalarını topladılar ve Jones’u da alıp hafta sonunu Luke’un ailesiyle geçirmek için Tahoe’ya gittiler. Bu korkakça bir hareket olabilirdi ancak Luke, Jessica’yı içine kapanık halinden çıkarmak için bir manzara değişikliğine ihtiyaçları olduğuna karar vermişti. Elbette arabayı onun kullanmasına izin vermedi, ama Jessica da böyle bir istekte bulunmadı. Ancak çok iyi tanıdığı o öldürücü bakış, tüm yol boyunca Jessica’nın yüzüne yapıştı. Bir noktada, Jones’un tuvaletini yapması için durduklarında, neredeyse anahtarları ona verecekti. *Neredeyse.*

“Bana neden kızgın olduğunu söyle.”

Jessica gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. “Annenle babanın evinden yirmi dakika uzaktayız ve kızgın olduğum varsayımına dayanarak bir konuşma mı yapmak istiyorsun?”

“Kızgın değil misin?”

“Hayır. Kızgın değilim.”

Tıp fakültesi ve psikiyatride uzmanlaşmanın ilginç yanı, kadın zihninin karmaşık işleyişi hakkında bilgi eksikliğiydi. Ne yazık ki bu onun en büyük engeliydi. İlişkilerindeki değişim, Fran’ın keşfinden kaynaklanıyordu. Jessica’nın, Fran’i ziyarete gitmesini istemesi çok anlamsızdı ama her geçen gün kendini geri çekmesi ve Jones’u ondan daha fazla öpmesi, tam olarak yapmasını beklediği şeyin bu olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

“O zaman neden biz hiç...” Seks. Neden seks yapmadıklarını bilmek istiyordu. Hiçbir eğitim, duvardaki plaketler ya da profesyonel övgüler, bir adamı doktor kimliğinin arkasına tamamen gizleyemezdi.

“Neden biz?..”

“Egzersiz yapmadık.”

Luke ilişkileriyle ilgili bir konuşma yapmaya her çalıştığında Dr. Jones ortadan kayboluyordu.

“Egzersiz mi? Eh, neden egzersiz *yapmadığımızı* bilmiyorum ama sen çoğu zaman akşam yemeğinden sonraya kadar ofisinde ‘çalışmak’ için tıklıp kalırken *ben* her gün yapıyordum. Jude neredeyse her akşam idman yapmaya müsait olduğum için çok mutluydu.”

Luke, yapması gereken işler için *ofisindeydi* ama evde hallede-meyeceği hiçbir şey yoktu. Dr. Jones, Luke’un sadece Jessica’dan değil, Fran’den ve geçmişinden de kaçtığına dair mükemmel bir değerlendirme yapardı. Yanındaki kadın, Fran ile ilgili haberlere verdiği tepkiyi görmezden gelemeyecek kadar zekiydi.

Jessica ve Jones onun yanına taşındığından beri, Jessica da onun çıplak uyuma tarzını benimsemişti. Canlı pornonun içinde yaşıyordu. Dünyada, her gece banyodan çıktığında kendisini karşılayan manzaraya imrenmeyecek bir adam yoktu: Yatağında yatan seksi, çıplak bir kadın, dizleri bükülmüş, bacakları genişçe aralanmış, bir elinin iki parmağı meme ucuyla oynarken, diğer eli parlayan klitorisinin etrafında daireler çiziyordu. Jessica'nın iyi bir uykuya dalmadan önce sekse ihtiyacı vardı. Luke bunu her zaman yerine getirmişti. Adet döngüsünün beş günü boyunca bile Jessica duşta ona katılırdı, ama *asla* sevişmeden durmazlardı.

Ta ki...

“Seks. Tamam. Söyledim işte. Tüm bu Fran olayından beri seks yapmadık. Her gece yatağa yatarken savaş zırhı giyiyorsun.”

“Savaş zırhı mı?” Arka pencereden dışarı bakarken –evet, Jones ile birlikte arka koltukta oturuyordu– profilinden başka bir şey görmediği onca saatten sonra, Jessica dikiz aynasından Luke’a baktı. “Savaş zırhı tanımın, askılı bir tişört ve külot mu?”

Yıllarca üzerine çalışılan sabır ve öz kontrol, Dr. Jones’a sağlam bir odağa sahip olma ünü vermişti, ta ki Jessica Day’e kadar. Kadın sadece kelimelerle bile Herkül’ü dize getirebilirdi.

“Her şey göreceli Jessica. Yani evet, yatağında çıtırçıplak mastürbasyon yapmayı bırakıp askılı bir tişört ve külotla gözlerini kapatarak cenin pozisyonunda kıvrılıp yatman bir savaş zırhı ile eşdeğerdir.”

Dudakları kıvrılan Jessica, hafif bir baş sallama hareketiyle pencereye döndü. “İlginç.”

Direksiyon, bembeyaz kesilmiş yumruklarının altında titreşti. Eğer beş dakika içinde işleri yoluna koymazsa, annesinin keskin gözlem becerileri, eve girdikten birkaç dakika sonra sorguya çekilmesine neden olacaktı. Yani hiç baskı yoktu.

Evlerinden iki kilometre uzaktayken arabayı yolun kenarına çekti. Kehribar rengi gözler aynada tekrar onunkilerle buluştu.

“Yolun geri kalanında senin sürmene izin vereceğim.” Jessica’nın çıplak vücudu onun dikkatini ne kadar dağıtıyorsa, onun GTO’sunun da Jessica’nın tuttuğu kini sileceğini biliyordu.

Jessica kapıyı açarken Luke sırtıttı, ama onun Jones’un tasma-sını taktığını görünce gülüşü hızla soldu. “Ne yapıyorsun?”

“Gel, bebeğim,” dedi, Jones’u yolun kenarından yürüterek.

“Jess... GTO’mu sürmene izin veriyorum.”

“Hıh...” Jessica yürümeye devam etti, “...onu ikinci vitesten ileri gidemeyeceğim bir yolda sürmeme izin vermek lanet olası bir hakarettir ve bunu biliyorsun.”

PİSLİK. İYİ DOKTOR, KENDİSİNE Jones olarak hitap edilmesini istemiyordu. Jessica da onun İncil’de geçen Luke ismine layık olmadığına karar vermişti. Felicity ve Tom’un evine giden yolu yürürken, pislik çok daha uygun görünüyordu. Ona gerçekten kızmamıştı. Luke, Fran’i bir zamanlar sevmişti ve Jessica, onun birini tüm bu duyguların kaybolmasına izin vermeyecek kadar çok sevdiğini biliyordu. Dört şişe Heineken bunu kanıtlıyordu. Matthew Green ciğerlerine hava solumaya devam ederken Jessica asla tam bir kapanış elde edemeyecekti, ancak Luke, Fran ile bunu bulabilirdi.

Ancak arkalarından gelen GTO’nun uğultusu... İşte *bu* onu kızdırıyordu. “Savaş zırhı” bir saygı gösterisiydi, Luke’un Fran ile ilgili haberler sonucunda hissettikleri üzerinde çalışmak için zamana ihtiyacı olduğunu anladığının göstergesiydi. Seks, Jessica’nın acı verici duyguları bastırmak için seçtiği ilaçtı ama her zaman geçici olmuştu. Luke onun ilacı olsa bile, o Luke’un ilacı olmak istemiyordu. Eğer Dr. İnsani-Duygularım-Olduğunu-Kabul-Etmek-Zorunda-Değilim Jones cinsel hayatlarını psika-

nalize etmek istiyorsa, o zaman Jessica'nın söyleyeceği iki kelime vardı: Hodri meydan.

“Jessica!” diye seslendi Felicity ön verandadan.

Jessica, batan güneşi engellemek için elini kaldırdı. Jones birden hareketlenerek tasmaşını çekiştirmeye başlamıştı. Tiz seslere sahip yeni insanlar, onu çılgına çeviriyordu. Jessica kolunun yerinde olmasından gayet memnundu, bu yüzden verandadan yaklaşık yirmi metre ötedeyken tasmayı bıraktı ve Felicity'nin ara sıra saldırılmayı ve araba yıkamaya eşdeğer bir yalamayı umursamayan bir köpek insanı olması için dua etti.

“Jess?” Luke, verandaya ulaşmadan önce kolunu tuttu.

Jessica döndü ve kolunu onun elinden kurtardı. “Pislik.”

Luke iç çekti. Yakışıklı yüzüne mağlubiyete uğramış bir ifade yerleşti. “Lütfen yapma.”

“Ne yapmayayım?”

“Bunu ailemin önünde yapma.”

“Anne ve babanın yanında neden sadece kendimiz olamıyoruz, ha? Neden her zaman bir plana veya senaryoya ihtiyacımız var?”

“Yok. Sadece diyorum ki...”

“İyi.” Jessica döndü ve verandaya yürüdü. “Merhaba Felicity.” Kucaklaştılar.

“Merhaba tatlım. Oğlum sana nasıl davranıyor?”

“Yeterince seks yapamadığı için sızlanıyor ve arabası için hissettiğim duygularla oynuyor... Ama bunun dışında şikâyet edemem.”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Luke, verandaya son adımını atarak.

Felicity, Jessica'yı serbest bıraktı ve Luke'a annelere özgü sert bir bakış attı. “Aynı babası gibi. Tom o arabaya sahipken, onu sürmeme asla izin vermedi. Bir kez bile. Ve tüm o seks yoksunluğu konuşmasına hiç girmeyeyim.”

“Aşırı eğitimli oğlum, hafta sonunu annesiyle geçirmek için huysuz bir kadın getirmemesi gerektiğini bilmeliydi.” Tom sinekliği iterek açtı.

Felicity ona döndü ve parmak uçlarında yükselerek Tom’a hızlı bir öpücük verdi. “Uzlaştırıcı biri olduğumu biliyorsun.”

Tom ona sarıldı. “Ortalığı karıştırdığın zamanlar hariç.” Sonra da karısının kıcına bir şaplak attı.

Luke gözlerini devirdi ve yetişkin çocukların bile ebeveynlerinin ulu orta sevgi gösterilerinden utandıklarını kanıtladı.

“Bu hafta sonu kalan iki çiftimiz daha var, bu yüzden sizi mor odaya yerleştirdim. Yani... Eğer aynı yatakta uyumanızda bir sorun yoksa?”

“Sorun yok anne.” Luke her iki çantayı da omzuna attı ve Jessica’nın elini tutarak onu merdivenlere sürükledi.

“Akşam yemeği bir saat sonra, muhabbet kuşları. Bu yüzden bir an önce öpüşüp barışın. Tom, Jones’u yürüyüşe çıkarır.”

Jessica, Luke’un elini o kadar sert sıktı ki mor odaya ulaştıklarında Luke homurdandı. Hem onu hem de çantaları bırakarak kapıyı kapattı. Birkaç dakika önce ona bir ateşkes ya da bağışlanma için attığı yalvarır bakışlar, yerini öfkeli bir bakışa bırakmıştı. Diğer kadınlar böylesine korkutucu bir bakış karşısında sinebilirdi ama Jessica o kadınlardan değildi. Bu onu tahrik etti, çünkü Luke’la sevişmeye ihtiyacı vardı. Onu yemekten ve bazı günler havadan daha fazla arzuluyordu.

“Kıyafetlerini çıkar, şimdi.”

Jessica’nın dudaklarında bir sırıtış belirdi. Luke’un tam bir alfaya dönüşmesine bayılıyordu. Ona boyun eğmeyi bu kadar çok sevmesine kendisi bile şaşırmıştı. Bazı günler bu bir ihtiyaç gibiydi, varlığının her parçasıyla güvenebileceği tek kişinin o olduğunun bir teyidi gibiydi. Luke, teslim olmanın ona en büyük

kontrol duygusunu vereceğine söz vermişti. Ve haklıydı, ama o gün değil.

Giysileri bir yığın halinde yere düştükten sonra, Jessica ona doğru yürüyüp yatağa itti. Adamın gözleri kısılarak koyu mavi birer mürekkebe dönmeden önce bir saniyeliğine irileşti. Jessica kucağına çıkarken, Luke yatakta doğruldu.

Jessica başını iki yana sallayarak onu tekrar geri itti. “Sert, zayıf, kaslı bedeninin her santimini sevdiğimi biliyorsun. Ve zekân... Tanrım, zekânı seviyorum. Ama senin en çok neyini sevdiğimi biliyor musun, Dr. Jones?”

Jessica dizlerini onun başının her iki tarafına yerleştirirken, Luke sertçe yutkundu.

“Ağzını.”

Luke parmaklarını kalçasına geçirerek onu kendisine çekti.

“Siktir,” diye bağırdı Jessica, adam dilinin yavaş bir fiskeşiyle onu aralarken. Kimi kandırıyordu ki? Çok uzun zaman olmuştu ve Luke’un açgözlü dili ona mızrak gibi saplandıktan sonra klitorisinin üzerinde gezinirken çok uzun süre dayanamayacaktı. Amaç, ihtiyacı olanı alıp onu bırakmaktı. Çaresiz. Tahrik olmuş. Öfkeli.

Adamın tepesindeyken tüm kontrol ondaydı, ancak tüm hâkimiyeti yavaş yavaş kaybetmeye başladı.

“Meme uçlarını çimdikle,” dedi Luke, her kelimesi patlamasına saniyeler varmış gibi gelen aşırı duyarlı cinsel organına karşı titreyişirken.

“Hayır.” Jessica başını iki yana salladı. Kontrol onda değildi, Jessica’daydı. Onun şartları. Onun kontrolü. Bu adamın dersiydi, onun değil.

Luke başını yana çevirdi ve bacağıının içini ısırırdı.

“Ahh!”

“Kahrolası. Meme uçlarını. Çimdikle.”

Bir tavşanı kovalayan bir köpek gibi, Jessica'nın düşünebildiği tek şey orgazmı. Çok yakındı ama ulaşamayacak kadar uzaktı. Luke kazanmayacaktı, ama umutsuzca ihtiyaç duyduğu rahatlama karşılığında göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını çimdikledi. İyi hissettirmesine rağmen onu zirveye çıkarmak için yeterli değildi.

“Luke...” Adamın ellerinin kalçasını ne zaman terk ettiğini hatırlamıyordu ama önemli değildi. Kalçasını tekrar onun yüzüne indirdi; Luke sadece bacaklarının iç kısmını öpmeye ve dişlemeye devam etti. “Luke...” Yalvarmak planın bir parçası değildi. Onu yalvartmanın bedelini ödeyecekti, ağzını ihtiyaç duyduğu yere geri koyar koymaz. Minik bir dil darbesi daha ve sonra oraya ulaşacaktı.

“Ah... Siktir... Siktir... Siktir...” Luke’un gözleri geriye yuvarlandı.

“Ne...” Jessica hareketsiz kalarak ona baktı. Luke o bakışa sahipti, o sesi çıkarmıştı. Jessica omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Sen yapmadın...”

“Ah, seksi kıcın üzerine bahse girerim ki yaptım. Şimdi, kalk bakalım.” Onu üzerinden kaldırıp oturdu ve sperm kaplı tişörtünü çıkardıktan sonra kot pantolonunu geri giydi. “Temiz bir tişört alacağım ve sana... İşini bitirmen için birkaç dakika vereceğim.” Kot pantolonunun fermuarını çekerken sırtıttı.

Jessica'nın, Luke'un kanını akıtma dürtüsü o ana kadar gerileme dönemindeydi. Kırık bir burun ve ezilmiş bir testis en uygun ceza gibi görünüyordu.

“Ah...” Luke, temiz bir tişört giydikten sonra kapıda durdu, “...rahatlamaya ulaşana kadar yüzümde oturmana izin vermediğim için bana kızdığını anneme söyleyebilirsin.”

“Pislik.”

“Ben de sana tapıyorum.” Luke kapıyı kapattı.

Yirmi Birinci Bölüm

KNIGHT

LILITH, JILLIAN'IN AJ hakkında konuşmama isteğine saygı gösteriyordu, ancak AJ ölürse –öldüğünde– bunu öğreneceğini biliyordu. Lilith ve Dodge hiçbir şey söylemese bile Jillian, Cage'in annesinin veya AJ'in ebeveynlerinin onunla iletişime geçeceğini biliyordu. Hâlâ hayatta olan iki adamı kaybetmek, bir zamanlar kalbini barındıran boş kovuğu oymaya devam eden bir bıçak gibiydi.

Luke. Onun çoktan başka biriyle, belki de âşık olduğu biriyle birlikte olduğunu hayal ediyordu. Bunu hak ediyordu. Onun için bunu isteyen yanı, eşit derecede sevgi dolu ve mazoşistti.

AJ. Acı çekmediği sürece hiçbir haber iyi değildi. Jillian oraya gidemezdi.

Işın tedavisi.

Nöbetler.

Migren.

Hafıza kaybı.

Hepsi çok fazlaydı, ta ki duygularını kendi hayatta kalma isteğini sorgulayacak kadar altüst eden bir mesaj alana kadar.

Çavuş: Portland'a uç ve araba kirala. Sonra talimatlarımı bekle. Ama annemle babamın evine GELME.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi Jackson, terli havlusunu omzuna atarak son basamağı çıkarken.

Gözlerini telefonuna sabitlemiş olan Jillian başını salladı.

"Kahretsin. Başka bir mesaj daha mı?"

Jillian başını yavaşça iki yana salladı.

"O zaman ne?" Jackson, telefonunu elinden aldı. "Hayır." Telefonu ona geri verdi ve sonra yanından geçip mutfığa gitti.

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadı Jillian, sersemlemiş ve belki de biraz şoke olmuş hissederek.

"Asla olmaz. Batı Yakası'na son seyahat ettiğinde neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Bana ihtiyacı var."

"Benim de öyle." Jackson bir bardak su içti.

"O zaman benimle gel."

Jackson başını iki yana salladı.

"Ryn yüzünden mi?"

"Çünkü artık burada öğrencilerim, bir evim ve bir hayatım var. Çünkü MHKM'ye haber vermeden bu eyaletten ayrılmamız gerekiyor, çünkü..."

"Çünkü âşıksın."

"Hayır." Jackson, başını kararlı bir şekilde sallamaya devam ederek ona baktı.

“Ondan dolayı kaldığın için seni suçlamıyorum, ama ondan dolayı gittiğim için sen de beni suçlama.”

“Aynı şey değil ve biliyorsun...”

“Haklısın, değil! Sen burada Ryn’la birliktesin ve ben haftalardır berbat bir karmaşa içindeyim, ama sen bunu bilemezsin çünkü en iyi yaptığım şeyi yaptım, şimdiye dek birine dağıtılan en kötü lanet olası eli görmezden geldim.” Titrek bir nefes aldı. “Ama onu özlemekten ve neden onun orada olduğunu ve benim de burada olduğumu merak etmekten bıktım.”

Jackson iç çekti. “Pekâlâ, o zaman McGraw’ı ara, eğer o senin bu küçük yolculuğunu onaylarsa benim onayımı da alırsın.”

“Ben gidiyorum ve sen de McGraw’a hiçbir şey söylemeyeceksin,” dedi Jillian her kelimeye vurgu yaparak.

“Bunu bana tekrar yapamazsın.”

Jillian kaşlarını çattı. “Tekrar mı?”

“Claire.”

“Sakın,” diye uyardı Jillian.

“Bana, Claire ile birlikte San Diego’ya gideceğini ve kimseye bir şey söylememem gerektiğini söyledin.”

“Bu hiç...”

“Ne?” Jackson ellerini beline dayadı ve öne doğru eğildi. “Adil değil mi? Söyleyeceğin şey bu muydu? Çünkü haklısın, bu hiç adil değil. Herkesin lanet olası hayatından sorumlu hissetmemi sağlaman hiç adil değil. Sırlarını saklamak ve seni hayatta tutmak zorunda olmam hiç adil değil.”

Jackson haklıydı ve Jillian’ın beynindeki her hücre bunu biliyordu. Ama Jillian Knight olmanın bir dezavantajı da tüm mantığı görmezden gelme eğilimiydi. Ya her şeyi yüzde yüz yapardı ya da hiçbir şey yapmazdı. AJ bitmemiş bir işti.

“Seni kardeşlik görevlerinden azat ediyorum çünkü ben gidiyorum. Mecburum.”

Jackson tavana baktı. “Çok aptalsın.”

Tutkulu. Jillian hayatını derin bir tutkudan doğan bir yoğunlukla yaşıyordu. Jackson da öyle, sadece aynadaki ortak yansımalarını görmeyi reddediyordu.

MCGRAW, JILLIAN’IN PORTLAND’A İLK seyahatini engellemedi. Jillian’ın, ikinci bir yolculuk yapmasına engel olacağına inanmak için hiçbir sebebi yoktu. Jackson adamdan hiç hoşlanmasa da McGraw’dan Jillian’ın diğer ağabeyi olarak bahsediyordu. Jackson bu karşılaştırmayı her yaptığında, Jillian biraz öğürüyordu.

Portland’a indikten sonra bir Jeep kiraladı ve AJ’ye mesaj attı.

Her şey tamam.

Onu görme korkusu ve beklentisinin sürtüşmesinden dolayı sinirleri yıpranmıştı. AJ’in onu neden çağırdığını ve bunun neden bir sırmış gibi görüldüğünü bilmiyordu. Önemli değildi. Annesiyle babasının evinden sadece sekiz kilometre uzaktaki bir Subway otoparkında beklerken önemli olan tek kişi *oydu*.

Çavuş: Bir saat. 2 blok kuzeyde.

“Sakin ol Jillian.” Elini göğsüne bastırdı. “Onu kaçıracak falan değilsin.”

Onu görmeyeli haftalar olmuştu. Neredeyse bir ömür geçmişti ya da onu bir daha asla göremeyeceği gerçeğine boyun eğdikten sonra böyle hissediyordu. Akşamın karanlığında gölge gibi bir figür Jeep’e yaklaşırken nefesini tuttu.

AJ kapıyı açtı ve gri deri koltuğa oturdu. Jillian nefesini tutmaya devam etti. AJ ona bakmadı bile.

“Sür.” Yanındaki adamın profili, Omaha’da birlikte olduğu adama neredeyse hiç benzemiyordu. Kilo vermişti, çoğunlukla kasları erimişti ve elmacık kemikleri hafifçe çukurlaşmış gözlerinin altında daha belirgindi. Saçları yoktu. Kaşları yoktu. Kirpikleri yoktu.

Jillian’ın bakışları, sol şakağının yanındaki kabarık yanık izine kaydı. Ona uzanmamak için elini sıktı. Sonunda tuttuğu nefesi bırakarak farları yaktı ve sürmeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Buradan başka herhangi bir yere.”

“Eve mi?”

AJ başını iki yana salladı.

On dakika bile geçmeden AJ uyuyakaldı. Jillian elini onun-kinin üzerine koydu. AJ hareket etmedi, bu yüzden sadece sürmeye devam etti. Sabahın üçünde, Jillian’ın da uykusu gelmeye başlamıştı. Idaho’nun ıssız bir bölgesindeki bir otelin otoparkına çekti ve bir oda için ödeme yaptı. AJ hâlâ kıpırdamamıştı. Jillian kendini, nabzını hissetmek için parmaklarını bileğinin üzerinde gezdirirken buldu. Zayıf bir vuruştı, ama yine de bir vuruş vardı.

“AJ?” diye fısıldadı birkaç kez, adamın bilinci yerine gelene kadar. “Hadi, içeri girelim.”

AJ sersemlemiş gözlerle bölgeyi inceledi ve başını bir kez salladı. Jillian onun kolunu omzuna attı ve odaya gidene kadar den-gesini korumak için elinden geleni yaptı. AJ yatağa devrildi ve anında tekrar uykuya daldı. Jillian, eskiden tanıdığı adamın boş kabuğuna bakarken boğazındaki yumruyu yuttu.

AJ’in ayakkabılarını çıkardıktan sonra, başının altına bir yastık sıkıştırdı ve yataktan sarkmak yerine doğru düzgün yatabilmeleri için bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Sonra onun yanındaki yatağa yattı ve gözlerini tekrar açtığı anda onun daha

farklı –daha güçlü, daha canlı– görüneceğini umarak gözlerini kapattı.

YARALI BİR HAYVANIN İNİLTİSİ birkaç saat sonra Jillian'ı uyandırdı. Paniklemiş ve kafası karışmış olan Jillian yataktan dışarı fırladı, ta ki AJ'yi görene kadar. AJ birkaç kez öksürdü ve sonra gözlerini kısarak açtı.

“Su,” dedi hırıltılı bir sesle.

Jillian banyodaki bir bardağı doldurdu ve yatakta oturur pozisyona geçmeye çalışan AJ'ye verdi. Suyu üç büyük yudumda bitirdi.

“Biraz daha.”

Jillian başıyla onayladı ve bardağını yeniden doldurdu. AJ, ikinci bardağı içtikten sonra gözlerinin ilk kez kadının üzerine yerleşmesine izin verdi.

“Büyüleyici görünüyorsun,” diye fısıldadı, boğazındaki kuruluk hâlâ belirgindi.

Luke ona her şeyin göreceli olduğunu söylemişti, bu yüzden kendini hiç de büyüleyici hissetmemesine rağmen, yanındaki kişi göz önüne alındığında bu iltifatı kabul etti.

“Teşekkür ederim. Sen de bok gibi görünüyorsun.”

AJ küçük bir gülümseme için çok uğraştı. Belli belirsizdi, ama Jillian gördü.

“Tanrım, seni özledim.” AJ başını yatak başlığına dayadı.

“Eh, yanık izlerinden beynini kızarttıklarını tahmin etmiştim ama bu çılgın açıklama bunu sadece doğruladı.”

Belli belirsiz bir gülümseme daha. “Buraya gel.” Kollarını açtı.

Jillian ona baktı.

“Beni kırmaktan korkuyormuş gibi davranma. Bunu zaten yaptın... Birçok kez.”

Ona ukalaca bir karşılık vermek istedi, buna *ihtiyacı vardı* ama onu bu şekilde görmek içinde bir şeyleri kırmıştı. Bu yüzden adamın kucağına kıvrıldı ve AJ’in kolları onu sararken kulağını göğsüne yasladı.

“Jackson senin temizlikçini beceriyor.” Asi bir gözyaşını sildi.

AJ’in göğsü yumuşak bir kıkırtıyla titredi. “Elbette beceriyordur.”

“Çok güzel ve çok hoş biri. Onu kapmadığına inanamıyorum.”

AJ başının tepesini öptü ve başka bir gözyaşı daha serbest kaldı, ama Jillian onu AJ’in göğsüne düşmeden önce yakaladı. “Güzel ve hoş kızlarla ilgilenmiyorum. Genelde gözleri morarmış ya da dudağı patlamış olan şeytani baştan çıkarıcılara karşı zaafım var. Kusursuz güzellik abartılıyor.”

Jillian gülümseyerek dudaklarını göğsüne bastırdı. “Az önce büyüleyici olduğumu söyledin.”

“Şok edici demek istemiştin. Saçların karmakarışık ve bir duşa ihtiyacın var.”

“Siktir git.”

Başının tepesine bir öpücük daha. “İşte benim kızım.”

“En azından benim saçım var.”

“Bel altı vurdun.”

Jillian elini onun kasiğına kaydırıldı. “Bel altı oynamaya hazır olduğunu sanmıyorum. Belki karnını doyurduktan sonra olabilir.”

“Demek erkekliğimi sorguluyorsun.”

“Bunu daha önce de duymuştum.”

Jillian’ın parmakları, iyice belirginleşmiş olan kaburgalarının üzerinden aşağı kaydı. “Aric James?”

“Hımm?”

“Kaçıyor musun?”

Odadaki zaten boğucu olan hava sessizlikte iyice ağırlaştı.

“Ara veriyorum.”

“Neye ara veriyorsun?”

AJ yanağını genç kadının başının üstüne dayadı, onu öyle sıkı kucakladı ki Jillian zar zor nefes aldı. “Ölüme.”

Jillian kahrolası gözyaşlarına lanet etti. Aşk çok acıtıyordu.

“Ailem için telefonumun yanına bir not bıraktım. Söylenecek her şeyi söyledim, sonra bir veda ile bitirdim.”

AJ başparmağıyla yanağını okşayarak birkaç damla gözyaşı yakaladı. Ona ait olan gözyaşlarını. Acının gözyaşlarını... Onun acısının. Jillian, onun acısında boğulmaktan kendini alamıyordu.

“Seni yolun kenarına park etmiş halde gördüğümde, altı hafta sonra ilk gerçek nefesimi aldım.”

Her kelime, midesindeki düğümü biraz daha sıkılaştırıyordu.

“Greta bir Lascivio partisi verdi.”

Jillian, nazik gülüşünün yanağını gıdıklamasına bayıldı. Eğer o ölüme ara verebilseyse, Jillian da verebilirdi.

“Senin ve kardeşinin Peaceful Woods’taki tüm masumiyeti çalacağını biliyordum.”

“Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.”

“Seni Lilith’ten uzaklaştırdım.”

“Kızları bir süre onlarla kalmaya geliyor. Belki de ben eve dönene kadar.”

“Peki, ne kadarlığına benimsin?”

Düğüm daha da sıkılaştı.

“Bana ihtiyacın olduğu sürece.”

AJ'IN ONA İHTİYACI VARDI. Cevabı çok vahim olan asıl soru ise ona ne kadar süre ihtiyacı olduğuydu. Ebediyen. Ne yazık ki, AJ'in ebediyeti diğer birçok insana kıyasla sınırlı sayıda güne sahipti. Annesiyle babasını ve hatta Brooke ile kurduğu yeni arkadaşlığı bile seviyordu. Jillian'ı durmadan düşünmesini geçici olarak erteleyen tek şey, Cage'in hafta sonu ziyaretleriydi. O çocuğu seviyordu. Onu çok seviyordu.

Annesiyle babası onu doktor randevularına götürmüş, beslemiş, çamaşırlarını yıkamış ve ışın tedavisinin etkileri ortaya çıkmaya başladıkça daha sık görülen karanlık zamanlarında onu cesaretlendirmişti. Yine de hayatındaki varlıklarına içerlemeye başlamıştı, çünkü hepsinin bir bedeli vardı ve bu bedel de Jillian'dı.

"Yeterince yemiyorsun." Jillian, oda servisinin getirdiği yemek tabağındaki ızgara somonu, brokoliyi ve çifte kızartılmış patatesi didikleyen AJ'ye en kötü bakışını attı. "Kahvaltıda da sadece kuru bir parça ekmek ve haşlanmış yumurta yedin."

"Menüdeki her şeyi sipariş etmişsin."

Jillian omuz silkerek uzun bir spagetti parçasını hüpletti. "Uyuyordun ve ne istediğini öğrenmek için seni uyandırmak istemedim."

"Haftalardır iştahım yok."

"Belli." Jillian onu baştan aşağı süzdü.

"Üzgünüm." AJ, doğru düzgün dokunmadığı yemek tabağına kaşlarını çattı. "Henüz harika bir akşam yemeği randevusu değilim."

"Endişelenme." Jillian, kâğıt peçetelerden birini havaya kaldırdı. "Bu zaten gerçek bir randevu değil."

AJ başını iki yana salladı. "Çekilmez birisin. Standartlarını karşılamayan aptal peçeteler yüzünden, yediğimiz hiçbir yemeğin bir randevu olarak nitelendirilmediğine inanamıyorum."

“Eh, bir kızın standartları olmalı.”

“Peçete standartlarının, postayı alırken giydiğin kıyafet standartlarını aşmasının ne kadar saçma olduğunu görmüyor musun?”

Jillian son makarna parçasını da hüpletti ve sonra dudaklarını yaladı. “Son zamanlarda postayı almaya çıkarken daha fazla kıyafet giydiğimi bilmeni isterim.”

“Çünkü havalar daha soğuk. Değil mi?”

Jillian’ın yüzündeki sırıtış, değişmiş bir kadın olarak görünme girişimini mahvetti. “Belki.”

AJ ayağa kalkmaya yeltendi ve sonra başını tutup gözlerini sıkıca kapattı.

“Acı çekiyorsun.”

“Hayır.” Öfkeli yanıtı “hayır” cevabı ile çelişiyordu.

Jillian, adamın yanında getirdiği tek şey olan sırt çantasını karıştırdı. “Bunlar mı?” Bir ilaç şişesini havaya kaldırdı.

AJ, kıstığı gözlerinin arasından ona baktı. “Evet.”

Jillian, iki hapla birlikte suyunu ona verdi. “Sadecé dört tane kalmış. Belki de doktorunun ofisini aramalı ve reçeteni yenileyip yenileyemeyeceklerini öğrenmelisin.”

AJ başını iki yana salladı ve suyunu son damlasına kadar içti. “Bir şey bana, bir kanser hastası ortadan kaybolduğunda doktorların ilaç vermeye devam etmeyeceğini söylüyor.”

“Tedaviyi bitirmedin mi?”

“İki hafta kaldı. Yeterince yakın.”

“Tanrım! Tüm bu sefaleti bitiş noktasına ulaşmadan iki hafta önce her şeyi bir kenara atmak için mi çektin?”

“Bitiş mi?” AJ acıyla güldü. “Senin de söylediğin gibi, ‘beyni mi kızarttıkları’ için bir bitiş noktası olduğundan emin değilim.”

“Peki, şimdi ne olacak?” Jillian tabaklarını kapının yanındaki tepsiye taşıdı.

“Bilmiyorum. Sence?”

Jillian’ın alaycı gülüşü şaşkınlıkla yankılandı. “Bence mi? Bence gitmene izin verip seni ailene teslim etmeliyim, böylece geri kalan zamanında seninle birlikte olabilirler. Bence tüm lanet olası hayatım kötü bir zamanlamadan ibaret.” Kendini yatağa atarak iç çekti. “Yalan söylemeyeceğim. Seni kullanmak istedim. İçimde bir şeyi tetikledin ve başka hiçbir şey düşünemedim. Senin kanını akıtmak ve sana acı çektirmek istedim. Seni fethetme ihtiyacı beni tüketti. Hâkimiyet savaşında çok rahatlatıcı bir şey vardı.”

“Ama?”

Jillian başını iki yana salladı. “Ama hayatımda affedilemez bazı şeyler yapmış olsam da artık bir canavar değilim. Hâlâ *hisseden* insani bir yanım var ve çoğu zaman beni bu kadar savunmasız kılan o duygulardan nefret ediyorum.”

Luke bu sözlerle gurur duyardı ve bu farkındalık, konuşmaya devam etmesini sağladı.

“Tanıştığımızda, sende birini gördüm... Nefret ettiğim birini. Öldürdüğünü. Ama sonra başka birini gördüm ve her şey değişti.”

AJ elini uzattı ve Jillian onun elini tutarak kucağına oturdu. “Kimi gördün?”

Jillian, başparmağının ucuyla kaşının artık olmadığı yere ve başındaki yara izlerine dokunarak hüznle gülümsedi. “Beni. Sert dış görünüşünün ve kendini koruma ihtiyacının altında, asla göstermeyecek olduğun acı verici bir kırılganlık gördüm. Bazı günler sana baktığımda kendi yansımamı görüyormuşum gibi hissediyorum.”

Yirmi İkinci Bölüm

JACKSON YANLIŞ MESLEK SEÇMİŞ olabilirdi. Müzik çalmak özel bir yetenek gerektiriyordu, bestelemek ise bambaşka bir yetenek seviyesi gerektiriyordu. Elbette Jackson her ikisini de zahmetsizce yapıyormuş gibi görünmesini sağlayabilirdi. Çalmak, neşeli bir ruh hali içinde olduğunu gösteriyordu; bestelemek ise sadece hayatı tamamen unutmaya gerektiğinde gerçekleşiyordu. Ryn da işte o hayatı-unutma gününde birdenbire ortaya çıktı.

Kapı bir kez çaldı. Bir kez daha. Sonra kapı zilinin sesi geldi.

Jackson birkaç ölçü çaldı, birkaç notayı sildi, diyez bir nota ekledi ve tekrar çaldı.

Kapı güçlü vuruşlarla birkaç kez daha tıklatıldı.

“Merhaba?” Ryn tereddütle kapıyı araladı.

Jackson dişlerini sıktı. Bir şeyler yanlıştı, belki de sadece bir nota ama o tek bir yanlış nota tüm parçayı mahvediyordu.

“Selam.”

Jackson gözlerini hafifçe kısarak yukarı baktı.

Ryn daha fazla yaklaşmadan durdu. “Kapıyı tıkladım... Ve zili çaldım.”

Jackson, bantlanmış gözlüğünü burnundan yukarı iterek başını salladı.

“Dün seni göremedim.”

Salı. Jackson, Ryn evlerini temizlerken orada olmamayı seçmişti. Hayatındaki kadınlar onunla oynuyor, onu kullanıyorlardı. Bu Karma’ydı, bunu inkâr edemezdi ama bu, kazıklanmaya devam edeceği anlamına gelmiyordu. Jackson, Jude değildi ama damarlarında aynı kan akıyordu ve hiç kimse –özellikle de bir kadın– onunla bir oyuncak gibi oynayıp sonra onu bir hevesle kenara atamazdı.

“Dikkatini dağıtmak istemedim.” Tüm parçayı bozan akordu değiştirmek için beste defterine baktı.

“Dağıtmazdın. Ya da belki de dağıtırdın, ama sadece bunu yapmanı istediğim için.”

Jackson gözlerini bestesine dikerek alaycı bir tavırla güldü. “Eh, muhakkak... Ne de olsa önemli olan tek şey senin kahrolası isteklerin.”

Ryn derin bir nefes aldı ve onu birkaç saniye boyunca tuttu. “Eeee... Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Yanlış mı? Hayır, bu mümkün değil ki. Sen bir kadınsın ve kadınlar asla yanlış yapmazlar. Bu doğru değil mi?”

“Belki de gitsem iyi olur,” dedi küçük bir sesle, yavaş adımlarla gerileyerek.

“Bütün gün duyduğum en iyi fikir.”

“Neden birdenbire böylesine bir pislik gibi davranıyorsun?”

“Pislik mi?” Jackson ayağa kalkarak piyanosunun taburesinin yere devrilmesine neden oldu. “Benim bir pislik gibi davrandığımı düşünüyorsun.” Onun üzerine doğru yürüdü.

Ryn bir adım daha geriledi.

“Ben bir pislik gibi davranmıyorum!”

Adamın sesindeki gürleyen öfke Ryn’in irkilmesine neden oldu. Geriye attığı bir sonraki adımda sandalyenin bacağına takıldı ve yere düştü.

“Ba-bana vurma... Lü-lütfen yapma.” Başını kollarıyla koruyarak bir top gibi kıvrıldı.

Jackson’ın tüm dünyası yerle bir oldu. Ryn yerde, çaresiz bir şekilde titreyerek yatıyordu –*ondan* korkuyordu. Hiçbir şey bu kadar korkunç hissettirmemişti.

“Siktir... Ryn.” Jackson yere çöktü.

“Hayır!” Ryn gerildi, ağzından bir hıçkırık kaçarken tüm vücudu biraz daha küçüldü.

“Sorun yok.” Jackson koluyla onun belini sardı. Onu kucağına alıp kollarını kendi kollarıyla hapsederek kanepeye otururken Ryn çığlık atıp mücadele etti.

“Bırak beni!”

“Şşşşt... Sana zarar vermeyeceğim.”

Ryn sonunda teslim olarak yüzünü onun göğsüne gömdü.

“Haklısın. Ben bir pisliğim... Lanet olası bir pislik,” diye fısıldadı Jackson onun kulağına. “Ama Tanrı’ya yemin ederim ki, seni asla incitmem.”

Kız kardeşi hassas tetikleyicileri olan kafesteki bir hayvan gibiydi. Jackson, istismar edildiği bir evlilikten kurtulan bir kadının da kendi tetikleyicilerine ve kırılma noktalarına sahip olacağını bilmeliydi.

Pislik... Tam bir pislikti.

Ona sımsıkı sarıldı, elini sakinleştirici bir tavırla saçlarının üzerinde gezdirirken, tekrar tekrar ne kadar üzgün *olduğunu* fi-

sıldadı. Ryn'ın titremesi durduktan sonra, kadının gözyaşları ile kaplı kızarmış yüzünü avuçları arasına alıp yukarı kaldırdı.

“Çok özür dilerim.”

Ryn burnunu çekerek dudaklarını birbirine bastırdı. “Çok utanıyorum.” Onun elleri arasındaki başını iki yana sallamaya çalıştı. “Böyle bir tepki verdiğime inanamıyorum. Sanırım... Bilmiyorum... Preston'dan kaçmaya çalışırken o kadar çok tökezledim ki ben yerdeyken o...” Titreyen dudağını ısırırken yanaklarından iri damlalar süzüldü.

“Sana vurdu mu?”

Başıyla onayladı.

“Seni tekmeledi mi?”

Tekrar başıyla onayladı.

Jackson'ın alnı gerildi. “Bir daha hiç kimse seni bu kadar savunmasız hissettirmeyecek. Söz veriyorum.” Dudaklarını onunkilere sürterek karşılık vermesini bekledi. Birkaç saniye sonra Ryn da onu öptü; önce yavaşça ve sonra ona yeterince yaklaşmıyormuş gibi hissederek tişörtüne yapışırken de çaresizce...

Jackson geri çekilerek ikisini de soluk soluğa bıraktı. “Hadi, gel. Eğitimin şimdi başlıyor.”

“JILLIAN'LA AYNI BEDEN OLDUĞUMUZU sanmıyorum,” dedi Ryn merdivenlerin tepesinden.

“Yeterince yakınsınız. Buraya gel.”

Ryn, kışını zar zor kapatan ya da neredeyse hiç kapatmayan ödünç şortu çekti. Spor sutyeni onunkilerden biraz daha iyi görünüyordu, ama karın kasları acınasıydı... Çok acınası.

“Belki de bunu yarın yapmalıyız. Tayt ve tişört giyerim.”

“Kaldır o kışını ve buraya gel.”

Ryn derin bir iç çekerek merdivenlerden indi. Kıyafet yeterince utanç verici değilmiş gibi, Jackson'ın öfkesi karşısında verdiği aşırı tepkiyi düşünmekten kendini alamıyordu. Jackson'ın ona zarar vermeyeceğini biliyordu ama düştüğü zaman bu, içgüdüsel bir şeyi tetiklemişti. Preston'ın sesi kulaklarında yankılanmış, yumruğu elmacık kemiğine inmiş ve ayakkabısının ucu kaburgalarına delici bir acı göndermişti. Bu kadar gerçek ve korkutucu bir geçmişe dönüş yaşamayalı yıllar olmuştu.

“Düşündüğünden çok daha seksisin.”

“Özür dilerim.” Ryn ellerini arkasında birleştirdi.

“Seksi olduğun için asla özür dileme.”

Sıcak bir kızarıklık boynundan yukarı tırmanırken dudakları kıvrıldı. “Biraz önce verdiğim tepki için. Çok utanıyorum. Çıldırılmış bir ucube gibi davrandım.”

“Benim yüzümden.” Jackson onu elinden tutup göğsüne çekti. “Ve güven bana... *Sen* çıldırılmış bir ucube değilsin. Jillian'ın bu unvana sahip olduğunu garanti edebilirim.”

“Jillian mı? Gerçekten mi?”

Jackson başıyla onayladı. Yüzündeki ciddiyet dile getirilmemiş bir acı yayıyordu. “Geçerli nedenleri var. Her zaman böyle değildi. Hayatta sadece ölümle silinebilecek bazı şeyler vardır. Onun ölmesini istemiyorum, bu yüzden deliliği kabul ettim.”

“Onu böyle sevmeni seviyorum.”

Jackson düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak başını salladı. Ryn, Jackson tarafından sevilmenin olağanüstü bir hediye olacağını düşünüyordu.

“Hadi şunu yapalım, ateşli taze.”

Ryn gözlerini devirdi. Buzdolabındaki külot olayını unutmamasına bir gün izin verecek miydi?

Hafif başladılar. Jackson, yüz yüze gelmeyi önleme konusunda zaten öğrendiği bazı şeyleri pekiştirdi. Sonra, ona vücudun en etkili kısımlarına –gözler, burun, kulaklar, boyun, kasık, diz ve bacaklar– vurması için bazı temel hareketleri gösterdi.

“Zayıf girişimlerle çok fazla enerji harcıyorsun,” dedi.

Şimdiden nefes nefeseydi ve henüz tek bir isabetli vuruş bile yapamamıştı.

“Vur ya da dayak ye. Sadece bir şansın olabilir, bu yüzden fırsatı iyi değerlendir. Anladın mı?”

Ryn başını salladı. “Ama seni gerçekten incitmek istemiyorum.”

“Eğer kanımı akıtamazsan, beni yere deviremezsen ya da acı içinde kıvranmamı sağlayamazsan, o zaman her zaman kolay bir hedef olacaksın.”

Market torbalarını içeri taşımak için arka kapıyı iterek açtığı baskıyla dizine tekme attı.

“Hayır.”

Ryn’in kalbi hızla çarpıyordu. Enerjiyi koruma olayı o kadar da iyi gitmiyordu.

Diğer dizine hamle yaptı. Jackson, hamlesini kolayca savuşturdu.

“Bana gözlerinle tam olarak ne yapacağını söylüyorsun.”

Ryn onun gözlerine baktı ve sonra gözlerini kıstı. Adam kibriyle onu sinirlendiriyordu.

Küt!

“Ah, kahretsin! Çok üzgünüm.”

Jackson sırtarak burnundan yavaş yavaş damlayan kanı sildi.

“Daha iyi. Çok daha iyi.”

“Ama burnun kanıyor.” Ryn yüzünü buruşturdu.

“Tercihim sonucu.” Jackson bir havlu alıp burnuna bastırdı.

“Bunu bilerek yapmama izin mi verdin?”

Jackson kıkırdadı. “Bugün senin ilk günün. Yalan söyleyip sana sahte bir güven vermeyeceğim, bu yüzden evet, kanımı akıtmana izin verdim. Yumruğuna biraz güç katabileceğini bizim de bilmesi gerekiyordu.”

“Beni oyuna getirdin.”

Jackson havluyu bir kenara atarken göğsünden bir kahkaha koptu. “Karışık sinyaller alıyorum. Kanımı akıttığın için mi, yoksa kanımı akıtmana izin verdiğim için mi kızgınsın?”

Ryn’in ağzı açıldı ve sonra kapandı, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Neden kızgındı? Matın üzerine çökerek bağdaş kurdu ve soluklarını düzenlemeye odaklandı.

“Geldiğimde bana kızgındın. Neden?”

Jackson tavana bakarak şişedeki suyu kafasına dikti ve bakışları onunkilere kilitlenirken dudağında kalan bir damlayı yaladı. “Jillian, AJ için Portland’a gitti. Biraz karmaşık, ama onun için... En *güvenli* karar değildi. Ona gitmemesini söyledim ama yine de gitti. Sevdiğin biri ülkenin diğer ucunda kendini riske attığında onu korumak imkânsız.”

“Portland’a gitmenin nesi bu kadar tehlikeli?”

Jackson düşünceli bir bakışla ona odaklanarak dudağının içini ısırdı. “Depremler... Volkanlar...”

“Evet, elbette. Buna inanmıyorum ama yine de bu, bana neden kızdığını açıklamıyor.”

Jackson kollarını kaldırdı ve avuçlarını başının iki yanına bastırarak kafasını iki yana salladı. Öfkesine hafif bir homurdanma eşlik etti. En son birlikte olduklarında seks iyiydi. İyi mi? Hayır. Olağanüstü bir seks yapmışlardı. Ryn prezervatifi incelememişti ama adam boşalmış gibi görünmüştü. Aksi takdirde oyunculuk becerileri epey iyiydi. Ryn bu senaryoyu düşünmek istemedi. Bir adamın bu konuda numara yapması? Nedense bu çok yanlış görünüyordu. Cinsiyetçi miydi? Belki.

“Bunu tam bir şey gibi görünmeden nasıl açıklayabilirim...”

“Bir ne?”

Jackson mırıldanarak elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Bir kız gibi.”

Bu, Ryn’ın yüzüne meraklı bir gülümseme yerleştirdi. “Bir kız mı?”

“Evet.” Jackson onun bakışlarına karşılık verirken ellerini tekrar yanlarına indirdi. “Rasgele seks. ‘Erkek’ olayıdır. Bu konuda iyiydim... Bu konuda gerçekten çok iyiydim.”

Bunlar ilham verici sözler değildi.

“Kadınlara hiçbir zaman beni sahiplenme şansı vermedim, hatta yanımda uykuya dalma fırsatı bile vermedim.”

Jackson Knight seks düşkününü bir adamdı. Ryn bunu bir nevi biliyordu, ama bunun kendisine sürekli hatırlatılmasını takdir ettiğinden emin değildi.

“Biyolojik saatlerden, ikinci buluşmalardan, aile yemeklerinden, el ele tutuşmaktan kaçındım ve çoğu zaman isimlerimizi bile söylemedik.” Başını salladı. “Biliyorum... Tam bir pisliktim. Ama şimdi değilim ya da en azından olmak istemiyorum. Bu yüzden geçen gece beni kovduğunda bu beni kızdırdı. *Ben* istenmeyen bir oyuncak ayı gibi sokağa atılmam, bu yüzden sen bunu yaptığında sürekli ilgi bekleyen bir kadına dönüştüğümü fark ettim. Kendimi, sadece sabahları yüzünü görmek için yanında kalmak isteyen biri olarak buldum. Ama sen... Şey, sen bendin ya da eski bendin; becer ve terk et diyen bendin. Her neyse, beni dinlemeyip gittiği ve korumamı reddettiği için Jillian’a kızgındım ve lanet olası bir kılıbık gibi kendime acıma partisi yapmaya karar verdim. Gördüğün öfke aslında kendimeydi. Sadece sana yönlendiriyordum ve bunu yapmamalıydım. Üzgünüm.”

Jackson’ın değinmek istediği her noktayla birlikte Ryn’ın gözleri irileşti, sanki kafasına hava pompalanıyor ve onu patlamaya hazır bir hale getiriyordu.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Birincisi, seni ne sokağa attım ne de önce becerip sonra terk ettim. Hatırladığım kadarıyla giden sendin.

“Parmaklarımı amına sokarak ve meme ucunu dişlerimin arasına alarak seni boşalttıktan iki saniye sonra, ‘Öyleyse... salı günü görüşürüz,’ dedin. Yani, evet. Ben aptal değilim. Beni kovdun.”

Her şey o kadar mantıksızdı ki Ryn’ın başı dönüyordu. Am mı? Çiftler bu terimi gerçekten kullanıyorlar mıydı? Bunu zihninde test etti... İki parmağımı amına sokarak ya da... İki parmağımı vajinana sokarak. Her ikisi de olabilirdi.

“Sen hiç aynaya bakıyor musun? Boşa çaba sarf ediyormuş gibi görüldüğüne eminim, ama sen. Bir. Tanrısın! On yıl sonra da bir tanrı gibi görüneceksin, çünkü senin gibi adamlar yaşlandıkça daha iyi hale gelirler. Bununla birlikte, ben, elli yaşında görüneceğim: Kırışıklıklar, gözaltı torbaları, elastikiyet kaybı. Otuz yaşında olmak ve senin de kırk yaşında olmanı isterdim, ama bu imkânsız. Benim için otuz yaş, pijama partilerini denetlemekten ve alıştırmaya sütyenleri için alışveriş yapmaktan ibaretti... Ah bir de benim dışımda her kadını beceren ve sonra bana olan ilgisini canlandırmak için yeterince çaba harcamadığımdan dolayı beni döven kocamı üzmemeye çalışmaktan ibaretti.”

Ryn, ömür boyu suçluluk duygusundan kurtulduktan sonra gelen türden derin bir iç çekişle kaşlarını çattı. “Sağlıklı beslenmeye çalışıyorum, düzenli egzersiz yapıyorum ve banyo dolabım bana gençlik sihri vaat eden ancak henüz bir işe yaramayan krem ve losyon şişeleriyle dolu. Bu yaptığımız şey *her ne ise*... Bunu seviyorum. Gerçeklikten uzaklaştığım inanılmaz bir tatil oldu. Seninle birlikteyken bu sadece... Tarif edilemez. Flörtleşmemiz, Vera Wang marka bir gelinlik giyeceğim ve Ed Sheeran’ın geleceği sahte düğünümüz, beni mümkün olduğunu bile hayal edemeyeceğim bir şekilde seksi ve çekici hissettiren sözlerin, bu...” Başını iki yana salladı.

“Aynı fikirdeyim.” Jackson ayağa kalktı ve Ryn ilk geldiğinde göstermediği bir temkinle ona yaklaştı. “Tek bir şey dışında.”

“Aynı fikirde misin?” Jackson parmaklarını saçlarının arasından geçirip yüzünü avuçları arasına alırken Ryn başını kaldırdı.

“Evet. Sağlıklı besleniyorsun ve egzersiz yapıyorsun. Ve banyo dolabını gördüm... Tüm o aptal kremler sadece para israfı çünkü seninki gibi bir güzelliği daha fazla geliştiremezsin. Flörtleşme, düğünümüz, sana söylediğim sözler, sana bakış şeklim, sana her dokunduğumda sertleşmem... Bunların hiçbiri numara değil. Bu bir oyun değil. Bu gerçek. Tamam mı, ateşli taze?”

Ryn, içine düştüğü özgüvensizlik çukurundan çıkarak kıkırdadı. “Bir daha senin yanında asla iç çamaşırı giymeyeceğim.”

Jackson tek kaşını kaldırdı. “Hımm... Ne kadar da *lezzetli* bir fikir.”

Hissettiği utancın ateşi Satürn’ü bile eritebilirdi. Elbette, kırk yaşındaydı ama bu onun bir namus kumkuması olmasını mı gerektiriyordu? Kızarmış yüzün arkasındaki kadın, penisleri olan erkeklerin ve vajinaları olan kızların okulunda okumuş ve cinsel açıdan korunaklı bir yaşam sürmüştü.

“Bunu söylediğine inanamıyorum.” Adamın elleri yüzünü onun- kine bu kadar yakın tutarken bile bakışlarını kaçırmayı başardı.

“Sadece dürüst davranıyorum. Kendimi sürekli senin amını arzularken buluyorum.”

“Aman Tanrım! Şunu söylemeyi kes.” Adamın elleri arasından sıyrılarak tişörtünü kavradı ve yüzünü göğsüne gömdü.

Jackson kıkırdarken kadının başının tepesini öptü. “Ne söylememi istiyorsun? Yalamayı seviyorum...”

“Dur!”

Başka bir sinsi kıkırdama. “Ya da yemeyi...”

“Hayır! Hayır! Hayır!”

“Am yerine kukuyu mu tercih edersin...”

“Vajina! Bu bir vajina, tamam mı?” Bunun bir yemek ya da atıştırma olmadiğini vurgulamaktan kaçındı. Yine de onun dilinin *vajinasını* keşfetmesinden ne kadar zevk aldığını inkâr etmek yalan olurdu.

Jackson’ın kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüştü. “Benden amına vajina dememi mi istiyorsun? Bunun seksi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Yüzünü onun tişörtüne gömmeye devam eden Ryn gülümse-di. “Ona hiçbir şey demeni istemiyorum. Lütfen... Sadece ölme-me izin ver.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

DAY

JESSICA’NIN ÇOĞU ERKEĞİNKİNDEN tartışmasız çok daha büyük taşakları vardı. Bununla birlikte, neredeyse-orgazm-olana-kadar-Luke’un-yüzünde-gidip-gelme olayını ailesiyle paylaşmasına yetecek boyutta da değillerdi. Luke onunla oynamış, onu kendi zevki için kullanmış ve sonra da bir şeyi –dikkate değer bir rakip olduğunu– kanıtlamak için onu bir kenara atmıştı.

“Umarım fajita seviyorsundur Jessica. Bu akşam Margarita ve guacamole havasındayım,” dedi Felicity, kenarlarını tuz ve şekerle süslediği kadehleri doldururken.

“Meksika mutfağına bayılırım.”

Luke ona bir kadeh uzattı. Kendini beğenmiş piçin yüzündeki ukala sırıtışın silinmesi gerekiyordu. “Tüm işlerini *bitirdin* mi?”

İçkisini kabul ederken başını yana eğen Jessica’nın damarlarında kötülük akıyordu. “Luke size Fran’den bahsetti mi?”

Felicity ve Tom başlarını hızla Luke’a çevirdiler. Keyifli ortam bir anda bozularak yerini öyle ürkütücü bir sessizliğe ve o kadar sıkı bir gerginliğe bıraktı ki sanki yer yarılıp da hepsini içine çekebilirdi.

Jessica, Luke'un yüz ifadelerinin her birini gördüğünü sanıyordu. Yanılmıştı. Yüzünde en ufak bir hayranlık belirtisi kalmamıştı. Ona attığı buz gibi bakış, Jessica'nın kalbinin boğazında çarpmasına neden oldu.

"Yani... Siz ikiniz Fran hakkında konuştunuz mu?" diye sordu Felicity. Tehlikeli gerilimi hissedebiliyormuş gibi her kelimesi temkinliydi.

Luke yutkunarak Jessica'ya öfkeyle baktı. Jessica her kelimeyi geri almak istedi.

"Fran ve benim nasıl tanıştığımızı konuştuk."

"Ah..." Felicity'nin gergin gülümsemesi bir şeyleri saklıyordu. Jessica ne olduğunu bilmiyordu.

"Ben... *Biz*, geçen hafta Fran'ın kalp nakline ihtiyacı olduğunu öğrendik."

Tom ve Felicity yavaşça başlarını salladılar.

"Jessica, Scottsdale'e gidip onu ziyaret etmem gerektiğini düşünüyor."

Neler oluyordu? Üçü bir şey biliyordu... Jessica'nın bilmediği bir şey.

Canavara dönüşen kurban, hayatında çok rahatsız edici durumlar yaşamıştı ama o anki gibisi yoktu. Kimse konuşmadı, ama herkes tek bir kişiye baktı: Jessica.

Sonunda, Tom boğazını temizledi. "Artık yiyelim mi?" 'Rahat' komutu verse de olurdu.

Son iki dakika hiç yaşanmamış gibi, Felicity bir torba mısır cipsini kâseye boşalttı ve onunla birlikte guacamole tabağını Tom'a verdi. Ancak hepsi yaşanmıştı ve Luke'un öfke, hayal kırıklığı ve acıyla dolu bakışları ona destansı bir şekilde çuvalladığını hatırlatıyordu.

"Otursana," dedi Luke, tüm duygulardan arınmış bir sesle.

Jessica oturdu. Jones da tam bir ana kuzusu olduğu için iri bedenini sandalyesinin hemen arkasındaki yere yerleştirdi.

“Luke’un yanına taşındıktan sonra evini sattın mı?” diye sordu Felicity.

“Kirada oturuyordum. San Francisco’da sadece zengin ya da çok yaşlı insanlar mülk sahibidir.”

“Soğuk havalar gelmeden önce yelkenlim üzerinde çalışmaya başlamayı planlıyorum, sanırım bahara kadar beklemek zorunda kalacağım. Projede hâlâ benimle misin?” diye sordu Tom.

“Tabii ki.” İlkbaharda hâlâ birlikte olacaklarını doğrulaması için Luke’a baktı. Ama Luke ona herhangi bir tepki vermedi.

“Lake’in yeni bir erkek arkadaşı var ve çocuğun ailesi San Francisco’da yaşıyor, bu yüzden kız kardeşini daha çok göreceğini düşünüyorum.”

Luke, tek bir ısırık almadan aynı cipsi guacamole’ye tekrar tekrar batırırken başını salladı.

“Tatil için planlarınız neler?”

Luke, masada başka kimse yokmuş gibi zombi bölgesinde kaldı.

Jessica, Tom’a gülümsedi. “Annemle babam bizi Şükran Günü için evlerine davet etti, ancak henüz net bir şeye karar vermedik.”

Tom başını salladı, tıpkı oğlu gibi. Jessica, onun *kendi* sorusuna verdiği cevabı duyup duymadığını merak etti.

“Elbette diğerk erkek arkadaşım, beni İtalya kıyılarındaki özel adasında seks dolu bir hafta sonu geçirmeye davet etti.”

Üçü. De. Başını. Salladı.

“Kahretsin, Jones!” Jessica ayağa kalkıp avuçlarını masaya dayadı.

Üç kafa hızla yukarı kalktı ve köpek, başının belada olduğundan emin bir halde oturma odasına kaçtı. Eski alışkanlık. Luke

ona bir köpek alıp adını Jones koymuş olabilirdi, ama Jessica kızdığında Luke'un adı hâlâ Jones'tu. Aslında, adı Kahretsin ve soyadı Jones'tu.

“Bunu annenle babanın önünde yapmayı hiç istemiyordum ama benden daha fazlasını biliyorlarmış gibi görünüyor, o yüzden belki de bunun bir grup sohbeti olması gerek. Çok iyi biliyorsun ki herkesten çok *ben* geçmişin ölümlerle birlikte gömülü kalması gerektiğine inanıyorum, ama seninki öyle değil, o yüzden dökül bakalım. Francesca... Her. Küçük. Detayı. İstiyorum.”

Gözleri acıyla dolu olan Tom ve Felicity, Luke'a kaşlarını çattı.

“Jessica, tatlım, bunun hakkında konuşmaya hazır olmayabilir,” dedi Felicity.

“Bu doğru mu, Luke? Çünkü sana *her şeyi* sorabileceğimi söylemiştin ve ben de şimdi her şeyi istiyorum.”

“Belki de ikinize biraz mahremiyet sağlamalıyız.”

“Oturun. Aşağı.”

Tom ve Felicity hareket etmedi. Jessica kelimenin tam anlamıyla acımasız olabilirdi.

“Üniversitedeki oda arkadaşım Levi ile Heineken içiyordum,” dedi Luke kasvetli bir sesle. “İkimiz de en az dört ya da beş tane fazladan içmiştik. Bana, ev arkadaşının nişanlısını beceren bir arkadaşından bahsetti. Tavsiyemi istedi... Oda arkadaşı onun arkasından iş çevirdiklerini öğrenirse arkadaşının ne yapması gerektiğini sordu. O gece doğru düzgün düşünemiyordum bile... Tamamen sarhoştum. Bu yüzden güldüm ve ikisinin de kafasına bir kurşun sıkması gerektiğini söyledim.”

Annesiyle babası onu izliyordu. Ağrı. Acı aşikârdı ve Jessica nedenini hâlâ bilmiyordu.

“Bir hafta sonra Levi'yi duşta kanlar içinde buldum. Beyninin parçaları duvara saçılmıştı ve gevşek elinin yanında bir silah

duruyordu. Lavabonun yanındaki notta, onun yüzünden hapse girmeye de meyece i için beni ömür boyu hapis cezasından kurtardığı ve temizliğe olan takıntım yüzünden karmaşayı en aza indirmek için duşu seçtiğı yazıyordu. Sonra da Fran'i affetmemi ve çocuğunu kendi çocuğum gibi yetiştirmemi istediğini yazmıştı.”

Tom, sessiz hıçkırıklarla vücudu sarsılan Felicity'ye sarıldı. Ama Luke... Konuştuğı tüm bu süre boyunca gözlerini Jessica'nın gözlerine kilitleyerek her kelimeyi bir gram duygu olmadan söyledi.

“Fran bebeğı do urdu mu?” diye fısıldadı Jessica.

Luke başını iki yana salladı. “Hayır. Levi yeni satın aldığı kırk beşliğı şakağına dayarken, Fran kürtaj yaptıırıyordu ve sonrasında hâlâ benimle evlenmek istediğı için onunla ilişkisini bitirmeyi planlıyordu. Her zaman kimin kalbinin önce durduğunu merak etmişimdir... Onun mu, yoksa bebeğinin mi?” Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Sanırım Fran ve benim neden ayrıldığımızı tahmin edebilirsin. İkimizin de eli kana bulanmıştı.”

“Luke,” dedi Jessica ama ağızından başka bir kelime çıkmadı.

“Her neyse, üniversitede işletme okumaya başladım. İlk yılımdan sonra, bir itfaiyeci olarak çalıştığım dönemde yaptığım işlerden ilham alarak tıp hazırlık sınıfına geçtim. Psikiyatri, zil zurna sarhoş olduğum bir anda bile ölümün neden aldatmak için adil bir ceza olduğunu düşündüğümü... Ve dahası, bir insanın sırf bir tür kardeşlik kuralını  iğnediğı için her şeyden vazgeçmesine neyin neden olabileceğini anlamaya yönelik kendi kişisel arayışım oldu.”

Luke ayağı kalktı ve masadan uzaklaşmadan önce Jessica'yı yanağından öptü. “Her şey bu kadar, aşkım,” diye fısıldadı tenine, arkasını dönüp yemek odasından çıkmadan önce.

 n kapının çarpması, son bölümün ardından kapatılan bir kitap gibiydi.

“Luke, Levi’nin cenazesinden sonra Francesca ile barıştı. Hoş bir an değildi ama nihaiydi. Olanlar için onu suçlamasa da Francesca onun için yıllardır ölüydü. Eğer gerçekten ölürse belki Luke da, Levi sevdiği kadınla ve çocuğunun annesiyle yeniden bir araya geldiği için bir tür huzur hissedecektir. Ama onu görmesine gerek yok.”

Jessica, Felicity’nin söylediği her kelimeyi duydu ancak bunların bilgece sözler mi, yoksa çocuğunu daha fazla acıdan korumaya çalışan bir annenin sözleri mi olduğuna karar veremedi.

GÜNEŞ TURUNCUMSU MOR GÖKYÜZÜNDE süzülen bulutların ardında batarken, Luke serin esintiye karşı gözlerini kısarak iskelenin ucunda durdu. Levi’yi her lanet olası gün özlüyordu.

Yeni kardeşlik kuralı: Kardeşi kurtar, kaltağı öldür.

Levi buna gülerdi. Mükemmel bir mizah anlayışına sahipti. Adam resmen kız gibi kikirderdi. Luke onunla dalga geçerdi, ama gizliden gizliye Levi’nin gülmesini izlemeye bayılırdı. Aynı zamanda, tam bir aptaldı; *Simpsonlar* dizisini izlemek ve ağırlık kaldırmak için derslerinin yarısını kaçıırırdı. Levi, demir adam gibiydi. Bayanları elde etmek için kaslarının ve aksanının yeterli olduğunu iddia ederdi. Fran kesinlikle bunu kanıtlamaya yardımcı olmuştu.

“Ellerine bulaşan o kan...”

Jessica’nın sesi yaklaşırken Luke hızlı bir nefes aldı.

“...asla kaybolmaz. En iyi ihtimalle benim gibi yapıp seni öyle çok seven birini bulursun ki o kanın ardındaki çıplak, tertemiz teni görürler.” Jessica kollarını beline dolayarak yanağını sırtına yasladı.

Luke onun ellerini sıktı. “Diğer herkes gibi senin de beni Levi’nin ölümünden sorumlu olmadığımı ikna etmeye çalışacağını düşündüm.”

“Sanırım öyle yapmalıyım, ama ikimiz de herkes gibi olmadığımızı biliyoruz.”

“Şükürler olsun.” Luke derin bir soluk vererek arkasını döndü ve ona bir can simidi gibi sarıldı.

“Neden bütün bunları bana uzun zaman önce anlatmadın?”

“İlişkimiz doktor/hasta ilişkisi olarak başlamasaydı anlattırdım. Tüm odağım sendin ve sana yardım etmeme izin verecek kadar bana güvenmene ve saygı duymana ihtiyacım vardı. Hayatımın en zayıf... En karanlık anını paylaşmak, bir psikiyatrist olarak güvenilirliğimi azaltacakmış gibi hissettim.”

“Ama sana her şeyi sorabileceğimi söyledin.”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü sana kelimelerle tarif edilemez bir şekilde tapan adam olarak bana güvenmen, Dr. Jones hakkındaki düşüncelerinden daha önemli hale geldi.”

“Sanırım Dr. Jones hakkındaki düşüncelerimi fazla abarttın.”

“Sanırım kahvaltıda erkeklerin egolarını yiyorsun.”

Jessica kaşlarını çatmadan önce birkaç saniye boyunca ona gülümseyerek baktı. “Annenle babana çok kaba davrandım. Sanırım onlardan özür dilemeliyim.”

“Biz de sana çok kaba davrandık.”

Jessica onu elinden tutup eve doğru çekti. “Fark etmemiştim.”

“Elbette etmemişsindir... Sevgilinle birlikte onun özel adasında geçireceğin tatil kaçamağını planlamakla meşguldün.”

Jessica hızla ona döndü. “Demek *dikkat ediyordun*.”

“Her zaman dikkat ediyorum... Ama bana söylediğin şeylerin sadece yarısı bir yanıtı hak ediyor.” Luke elini onunkinden çekti ve vücudunu kullanarak onu hafifçe itti. Jessica yan tarafa birkaç adım tökezledi.

“Eve varan ilk kişi bu gece gölde cırılçıplak yüzecek,” dedi Luke, eve doğru koşarak.

“Kahretsin Jones! Az önce beni itmiş olamazsın!”

Luke, ateşli ve küçük bir kadına âşık olmuştu ama arkasına bakmadan, onun yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hemen peşinden geldiğini biliyordu. Onunla birlikte ölmese bile, onu severek ölecekti.

JESSICA, FELICITY VE TOM’DAN özür diledi. Her ikisi de özür dilemesi gerekenlerin kendileri olduğu konusunda ısrar ederek özrünü reddettiler. Ateşkesten sonra, ılımış yemeklerini yediler ve erimiş Margarita’lar ile kahverengiye dönmüş guacamole’yi bitirdiler.

“Luke bu akşam cırılçıplak göle atlıyor. Bence bunu hepimiz yapmalıyız.”

Anne ve babası kocaman açılmış gözlerle gülümserken, Luke içkisinin son yudumunda neredeyse boğuluyordu.

“Ben... Bu bir şakaydı.” Boğazını temizledi.

“Ben varım.” Felicity, Tom’a baktı.

Tom ona göz kırptı, beyaz dişleri çocuksu gülümsemesinin ardından görünüyordu. Jessica, onlarca yıl ve bir sürü çocuktan sonra Luke’un da ona hâlâ bu şekilde bakacağını umuyordu.

“Harika! Battaniyelere, arkadaki ateş çukurunda kükreyen bir ateşe ve daha fazla alkole ihtiyacımız olacak.” Jessica ayağa kalkarken hafifçe sallandı.

“Ben battaniyeleri ve alkolü getiririm.” Tom onu belinden sabit tutarken Felicity sandalyesinden yavaşça kalktı.

“Luke ve ben ateşi yakarız.”

“Hayır! Hayır. Hayır. Hayır.” Luke başını iki yana salladı. “Beni duymadınız mı? Bu bir şakaydı. Dondurucu göle cırılçıp-

lak atlamak falan yok. Ben... Kız arkadaşım ve ailemle birlikte çıplak kalmayı *reddediyorum*. Tanrım... Sadece hayır.”

“Hadi oğlum, biraz yaşamanın tadını çıkar.”

Luke, Tom’a baktı. “Bir doktor olarak seni tehlikeler konusunda uyarmalıyım. Kalbin aniden durabilir veya...”

Tom güldü. “Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, ama bu benim göle ilk çıplak dalışım değil... Bu haftaki ilk dalışım bile değil.” Felicity’nin kıcına bir şaplak attı. Karısı omzunun üzerinden bakarak ona bir öpücük gönderdi.

Luke, yüzü ellerine gömülmüş bir halde sandalyesinde oturmaya devam etti.

“Aman Tanrım!” Jessica, Luke’un kulağının dibinde kıkırdadı. “Annenle babanı çok seviyorum.”

Luke, buruşturduğu yüzündeki yalvaran bakışla başını kaldırdı. “Kardeşlerimden herhangi biriyle çırılçıplak göle atladınız mı?”

Felicity, battaniye yığınının arasına altılı bir bira paketi sıkıştırdı. “Hayır. Ama sadece bunu hiç önermedikleri için.”

Luke, Jessica’ya öfkeyle baktı.

“Bunu yapıyoruz... Bu senin fikrindi. Tutamayacağın sözler verme. Şimdi, kalk bakalım.” Jessica, ayağa kalkıncaya kadar kolunu çekti.

Gecenin cıvılcıvılcı ve enerjik yaratıklarıyla çevrilmiş bir halde, Tom’un daha fazla çıra ile hayata döndürdüğü ateş çukuruna doğru tepeden aşağı indiler.

“İlk kim giriyor?” Felicity, sinsi bir sırıtışla oğluna takıldı.

“Luke’un girmesi lazım, ama örümcek kafalılar her zaman partiye en son katılanlardır, bu yüzden...” Jessica kot pantolonunu çıkardı.

“Jess, yapma... Lütfen.”

“Üzgünüm.” Jessica kıkırdadı. “Üç içki önce tüm çekingenliğimi kaybettim Jonesy.”

Tişört. Sutyen. Külot.

“Anı yaşa!”

On iki derecenin altındaki hava serindi. Su, buz gibiydi. Jessica nefes nefese yüzeye çıktı ve el ele tutuşan Tom ile Felicity’nin havadaki görüntüsüyle karşılaştı. Göğüsler, taşaklar ve çıplak popolar.

“Ahh!” Derinlerden bir yaratık ona saldırdı. “Aman Tanrım, Luke.” Kollarını boynuna doladı. “Se-seni at-tt-larken gö-görmedim.”

Luke’un mavimsi dudakları onunkileri emdi, ta ki dişleri birbirine çarpıp tıkırdayana kadar. “Ço-çok soğuk.” Luke sırtıttı, tüm vücudu titriyordu.

“On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir... Dışarı!” diye bağırdı Felicity, Tom’la birlikte iskeledeki merdivene koşarken.

Tom, merdivenden yukarı fırlayıp Felicity’nin dışarı çıkmasına yardım ederken hiçbir yaşlanma belirtisi göstermiyordu. Jessica ve Luke da onları çabucak takip ettiler ve dördü birlikte titreyerek ateşin yanına koştular.

“A-alın.” Felicity, Luke ve Jessica’ya kocaman bir battaniye fırlattı. “Yü-yün.” O ve Tom diğer battaniyeye sarılarak ateşin yanındaki bir koltuğa çöktüler.

Vücutları biraz olsun his kazanıp hipotermi geçirmekten sadece birkaç saniyeyle kurtulduktan sonra Jessica kıkırdamaya başladı. “Tamamen çıplağız, bizim gibi çırılçıplak bir şekilde battaniyeye sarılmış olan annenle babandan bir metre ötede, bir battaniyeye sarılmış haldeyiz.”

Luke gözlerini devirirken, Tom ve Felicity onun bu neşesini kocaman gülümsemelerle paylaştılar.

“Benim annemle babam da epey havalı, ama az önce yaptığımızı *asla* yapmazlardı.”

“Duydun mu, Luke? Jessica bizim havalı olduğumuzu düşünüyor.” Tom sırttı.

“Evet, baba. Kız arkadaşımın yüzünden neredeyse iki adım uzakta dal taşak göle atlamak... Bu gerçekten çok havalı.”

Ateş çukurunun etrafındaki kıkırdamalar her yeni yorumla birlikte biraz daha arttı. Altmış saniyelik bu delilik hakkında herkesin kendi değerlendirmesi vardı. Soğuk su, serin sonbahar havası, alevlerin titreşmesi ya da muhteşem eşlikçiler yüzünden olabilirdi, ama Jessica çok canlı hissediyordu. O küçük an için tuhaf bir duyguyla sarıldı: Normallik.

“Oğlunuzu seviyorum,” dedi Jessica yumuşak bir sesle.

Ortamdaki tek ses geceye fısıldayan alevlerden gelirken, üç çift göz ona döndü. Luke onu çıplak vücuduna biraz daha bastırdı. Cinsellikle bir ilgisi yoktu, doğaldı, güvenilirirdi, mükemmeldi.

“Beni karanlık bir yerden kurtardı. Aşka, fiziksel dokunuşa, şefkatli sözlere ve çılgınca sevmeye layık olduğumu kanıtladı.” Jessica parmaklarını karnının üstünde onunkilerle birleştirdi. “En iyi arkadaşım ve ben, lise son sınıftan önce kaçırıldık.”

“Jess...” diye fısıldadı Luke.

Jessica başını iki yana salladı. Dudaklarına titrek bir gülümseme yerleşti. “Sorun yok.” Elleri onunkileri sıktı. “Ben... Şimdi daha iyiyim. Senin sayende daha iyiyim.”

Luke öne eğilip boynunu öptü.

“Claire, arkadaşım... O öldü. Masumiyetim de o gün öldü. Güven sorunlarım olduğunu söylemek, muazzam derecede yetersiz kalır. Gerçekten affedilmez, hatta... Hayal bile edilemeyecek olan bazı şeyler yaptım. Ama oğlunuz asla tereddüt etmedi, gözünü bile kırpmadı. Luke beni asla sorunlu biri olarak görme-

di, her ne kadar öyle olsam da. Sadece her parçamı sevdi, hatta kanının akmasına neden olanları bile.”

Luke’un annesiyle babasının, bu sözleri kelimenin tam anlamıyla kullandığını anlamaları için hiçbir neden yoktu ve bu iyiydi. Tüm ayrıntılara ihtiyaçları yoktu. Eskiden nerede olduğu ve şimdi nerelere geldiği ile ilgili itirafı, şimdiye kadarki en içten teşekkür yerine geçiyordu.

“Kendi butik oteliyle Jones ailesinin on kilometre yakınında yaşamadığını biliyorum. Ama hayatta kendi yolunu bulmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim... Bana çıkan yolu bulmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Baraj yıkıldı. Felicity gözyaşlarını silmeye çalışmadı bile, öylece yüzüne akmalarına izin verdi.

Kader. Gizemli bir kavram, bilinmeyen bir varış noktası ve çoğu zaman yürek burkan bir yolculuktu. Claire öldüğünden beri ilk kez, Jessica, soğuk ve sonsuz karanlığın ardında bir ışık görmüştü. Bunun yeni bir gün –*sonsuzluğun şafağı*– olmasını umuyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

KNIGHT

JILLIAN VE AJ, soğuk havalardan kaçarak güneye yönelirken Batı Yakası ile aralarına bir ya da iki eyalet mesafe koydular. AJ'in vücudu, ışın tedavisinden bu yana biraz toparlanarak az da olsa güç kazanmıştı. Ancak bu ekstra güç artışıyla birlikte acı da gelmişti; elden ayaktan düşüren, ölüm-tatlı-bir-rahatlama-olurdu dedirtecek türden bir acı. Son ağrı kesici hapların alınmasından kırk sekiz saat sonra, Jillian onun acılarına fiziksel olarak son vermek zorunda kalacağını düşündü. Ama bunu yapamazdı... Bunu AJye asla yapamazdı.

“Hemen döneceğim,” diye fısıldadı. AJ, onu mahveden acı dolu inilti ve homurtular çıkararak yatakta çırpınırken Jillian'ı kırdı; yani kırılması neredeyse imkansız olan birini...

Telefonunu kaparak otel odalarından koridora çıktı.

“Biri kafana silah dayadıysa, kışını yerleştirdiğim yerden çok uzakta olduğun için bunu hak ettin.”

“Eminim birinin kafama silah dayamasını isterdin, McGraw, ama bu yüzden aramıyorum. Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Üzgünüm, tatlım, iyilik kotam doldu.”

“Sana bir şişe ağrı kesicinin etiketinin fotoğrafını gönderiyorum. Yenisine... En yakın eczanede sınırsız hapa ihtiyacım var.”

“Ben doktor değilim.”

“Lanet olası güneşin parlamasını durduracak güce sahipsin. Bir sürü. Hap. Hemen.”

“Benimle konuşma şeklinden hoşlanmadım.”

“Ben de beni becerme şeklinden hoşlanmamıştım.”

Hat sessizleşti ama Jillian onun hâlâ orada olduğunu biliyordu.

“Zamanını boşa harcıyorsun. Sadece kahraman çavuşunun acısına son ver.”

“Bugünlerde sahip olduğum tek şey zaman ve bunu biliyorsun pislik. Köşede bir Walgreens var. On beş dakika.” Jillian çağırıyor sonlandırdı.

Otel odasının kapısını açarken bir cam şangırtısı duydu.

“Ne yapıyorsun?”

AJ, mini bar buzdolabından aldığı bir şişenin kapağını açtı ve içindekileri bir dikişte bitirdikten sonra bir başka şişeye uzandı.

“Dur!” Şişeyi onun elinden kaptı ve diğer şişelerle birlikte buzdolabına geri koyduktan sonra kapıyı çarparak kapattı. “Yirmi dakika. Bana yirmi dakika ver, senin için biraz daha ağrı kesici alacağım. Tamam mı?”

AJ yatağın kenarına oturdu ve avuçlarını gözlerine bastırdı. “Kahretsin!”

Onun böylesine büyük bir acı çekmesine tanık olan Jillian’ın kalbi küçük küçük parçalara ayrılacakmış gibi hissetti. “Yirmi dakika. Mini bardan uzak dur.” Çantasıyla telefonunu aldı ve sonra kapıdan dışarı fırladı.

Geri döndüğünde, AJ yataktan ona baktı. Titriyor ve terliyordu.

“İşte.” Oturmasına yardım etti ve ona iki hap ve bir bardak su verdi.

“Bunları nasıl aldın?”

“Bilmek istemezsin.”

AJ başıyla onayladı ve hapları yuttu.

“Belki de seni geri götürmeliyim.”

Kan çanağı olmuş gözlerdeki yorgun bakış ona gerçek bir fiziksel acı verdi. Jillian, birkaç tane de kendisi için almaya ihtiyaç duymadan daha ne kadar gidebileceğini düşünerek hap şişesine baktı.

“Beni geri götürmek istiyorsan...” dedi AJ yüzünü buruşturarak, “...seni anlarım. Çok şey istediğimi biliyorum. Ama *benim* geri dönmek isteyip istemediğimi soruyorsan, cevabım hayır.”

Jillian onu yatağa nazıkçe geri itti ve yanına kıvrılarak başını koluna ve elini de kalbinin üzerine koydu. “Öyleyse devam ediyoruz.” Ama nereye gittiklerini bilmiyordu.

“Eve dönmen gerekiyorsa...”

“Hayır. Tamamen seninim.”

Jillian, ağrı kesici ilaçlar etkisini gösterip onu derin bir uykuya çekene kadar acıyla irkilip sarsılan ve kıvrılarak sağa sola dönen AJ’in yanında kaldı. Ardından onun yanından kalkıp telefonunu aldı ve diğer yatağa yerleşti.

Jillian: Uyanık mısın?

Jackson: Şimdi öyleyim.

Jillian: Üzgünüm. Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim.

Jackson: Neredesin?

Jillian: Utah.

Jackson: NE?

Jillian: AJ ayrılmak istedi ama Omaha’ya geri dönmek istemiyor.

Jackson: Kaçıyor.

Jillian gülümsedi.

Jillian: Yaşıyor.

Jackson: Ölüyor.

Jillian: Hepimiz ölmüyor muyuz? O uyurken bir kaçışa ihtiyacım var. Beni güldür.

Jackson: Anlatacak hiçbir şey yok.

Jillian: Saçmalık. Her zaman bir şeyiniz vardır, Bay Snuffleupagus.

Jackson: Ryn bir kız gibi vuruyor.

Jillian: Eve döndüğümde bunun icabına bakarım. Ama komik değil, tekrar dene.

Jackson: Am ya da kukudan hoşlanmıyor.

Jillian: Güldüm, ama nedenini bilmiyorum. Bana onun lezbiyen olmadığını mı söylüyorsun?

Jackson: Terimlerden hoşlanmıyor. Vajina, sadece vajina.

Jillian: Sertleşmiş alet katili ya da “ereksiyon-katili” mi demeliyim?

Jackson: Öyle sanırsın, ama penisim vajinasını hâlâ seviyor.

Jillian: Keyfim kaçıyor. Sen ve Ryn’ın cinsel organı hakkında bu kadar konuşmak yeter.

Jackson: Seni seviyorum. Gittiğin için çok kızgınım ama seni hâlâ seviyorum.

Jillian: Sana beni güldürmeni söyledim, ağlatmanı değil. Ben de seni seviyorum! Sonra görüşürüz.

“Kuku,” diye fısıldadı Jillian kendi kendine kocaman bir gülümsemeyle.

“GÖZLERİNİ DİKMİŞ BAKIYORSUN,” DEDİ AJ gözleri hâlâ kapalıyken.

“Hâlâ hayatta olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Bu biraz dehşet verici, değil mi?” Jillian onun yanında bağdaş kurup otururken kotunun yıpranmış kumaşını çekiştirdi.

AJ bir gözünü açıp baktı. “Senden daha azını beklemezdim.”

“Senin için bir insan avı başlattıklarını düşünüyor musun?”

“Beni bir suçlu gibi gösteriyorsun.”

“Kaçtın ama.”

AJ yüzünü buruşturarak ve hafifçe inleyerek oturur pozisyonuna geçti. “Kaçtım, ön kapıdan.”

“Doğru. Eee, aç mısın?”

“Aslında değilim, ama sanırım bana zorla yedireceksin.”

Jillian öne eğilerek dudağının kenarını öptü. “Evet. Lobinin yanında ücretsiz kahvaltı var. Belki kumaş peçeteleri de vardır ve bu bizim ilk resmi randevumuz olur.”

“Sen ve kumaş peçetelerin. Anlamıyorum. Kumaş peçetelerimiz olmadığı için ‘resmi’ bir randevuya çıkmadığımızı mı düşünüyorsun gerçekten?”

“Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bir kızın standartları olmalı.”

AJ yüzünü çok da fazla buruşturmadan yataktan kalktı. Bu da bir ilerlemeydi. Bir düşün ardından eşyalarını topladıktan sonra, kumaş peçeteler olmadan kahvaltı yaptılar ve Utah’ın güneydoğusu ile Colorado’nun güneybatısı arasındaki yan yolları kullanarak güneydoğuya devam ettiler.

“Burada duralım.”

“Bir birahane mi?”

“Yemek ve bira var. Ama sana bira yok. İlaç içiyorsun.”

“Aslında bugün kendimi biraz daha iyi hissediyorum.”

Jillian, geç bir öğlen yemeği için ıssız otoparkta yürürken kolunu onun beline sardı. “Fark ettim. Bütün gün göğüslerime baktın.”

“nk sutyen takmıyorsun.”

“Tişrtn kendine ait sutyeni var.”

“Meme uçlarını görüyorum.”

Jillian güldü. “Bugün hava biraz soğuk. Ne alacaksın? Pastırmalı cheeseburger? Biftek ve patates kızartması?”

“Muhtemelen sadece bir salata.”

“Salatayı siktir et. Biraz ete ve patatese ihtiyacın var.”

AJ onun için kapıyı açtı. “Belki de iyi bir tofu sosislisi vardır.”

“Ooo... Bu harika olmaz mıydı?”

Garson onları görkemli Rocky Dağları’na kadar uzanan yemyeşil vadinin etkileyici manzarasına sahip geniş bir pencerenin yanına oturttu. Jillian, her ikisi için de bir vejetaryen burger, bir ev usul hamburger, iki patates kızartması, bir bira ve AJ için de buzlu çay sipariş etti, ancak AJ’in öfkeli bakışlarına maruz kalınca bira siparişini *ikiye* ıkardı.

“Kumaş peeteniz var mı?” diye sordu AJ, garson yemeklerini getirdiğinde.

“zgnm, efendim.” Kız başını iki yana salladı.

Jillian sırttı. “İyi deneme, avuş.”

“İyi bir bahşiş almayacak.”

“Kesinlikle hayır. O kaltağa daha yardımsever olmadığı için iyi bir ders ver.” Jillian burger ekmeğinin üzerine ketçap ve hardal sıktı. “Gözlerini devirme bana. Ona kumaş peçeteleri soran ben değildim.”

“Doğru, ama sen olmasaydın böyle bir sorun olmazdı.”

“Tanrım... Uğruna ölünecek kadar lezzetli,” diye mırıldandı Jillian, sözlerinin ne kadar uygunsuz olduğunu fark etmeden. “Kahretsin. Demek istediğim bu değildi. Sadece çok iyi olduğunu kastettim ya da...”

“Dur.” AJ, genç kadının ayaklarını kendi ayaklarının arasına sıkıştırdı ve öne doğru eğildi. “Eğer bir burger uğruna ölmeyi seçersen, buna saygı duyarım.” Arkasına yaslanıp omuz silkti. “Ölmek için kötü bir yol değil. Ben de bunu beynimdeki lanet olası kansere tercih ederim.”

Jillian, ağzını kumaş olmayan peçeteyle silerek sıırttı. “Seni seviyorum Aric James.”

AJ, Jillian’ın onun gözlerini her yerde, özellikle de bacaklarının arasında hissetmesini sağlayan yoğun bir bakışla başını salladı. Hamburgerini iki eliyle kavrayarak tabaktan kaldırdı. Bir ısırık almadan önce, kenardan taşmış olan sosu yavaşça yaladı.

Pişmiş bir et parçasını kıskanacak kadar mı çaresizdi? Seks yapmayalı, hatta orgazm olmayalı epey olmuştu. AJ büyük bir ısırık aldı ve sonra dudaklarını yavaşça yaladı. Neyse ki Marvin Housby günü kurtardı. Jillian kıkırdadı.

“Komik olan ne?”

Jillian kızardığını hissetmişti ki bu onun için çok nadir bir olaydı. “Ben...” etrafına baktı, “...bana bakışından ve sonra da dilini çıkarıp sandviçini yalamandan tahrik oldum.” Kontrolünü kaybederken kahkahası gerçek bir hırıltıya döndü. “Ama sonra aklıma Marvin Housby geldi.”

“Marvin mi?”

Jillian başını salladı. “Greta, onun ValuPak kuponları üzerindeki Hardee’s reklamlarında bulunan kız resimlerine bakıp masturbasyon yaptığını söyledi.”

AJ kendi kahkahasını gizlemek için peçetesini ağzına götürerek boğazını temizledi.

“Sen de Hardee’s reklamındaki o kızlar gibi görünüyordun ve ben de sana Marvin Housby gibi bakıyordum.”

“Bir kıza benzediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Sadece hamburgerini o şekilde yalıyordun.”

“Hamburgerimi *yalamıyordum*.”

Karşısında oturan hırıltılı canavar, anlamsız bir yaşama hayat katıyordu. Aşklarının benzersizliği başka hiçbir şeyle asla karşılaştırılamazdı. Luke onun en iyi haline sahipti ve Jillian o halini geri istemiyordu, asla. Ama AJ, ciğerlerini ölümden sonraki yaşamla dolduruyordu, ona öyle çok umut veriyordu ki karanlığın ötesinde ışık görüyordu.

“Hatırladığın ilk şey ne?”

“Ne hakkında?” Patates kızartmasını ketçaba bandırdı.

“Hayatın.”

AJ pencereden dışarı bakıp dağların çok daha ötesine giderken, Jillian’ın tek yapmak istediği onun kafasının içine girmektir. Küçük bir bakış, ihtiyacı olan tek şey buydu, onun masumiyetinin küçük bir parçası.

“Emin değilim. Sanırım annemin beni ilk defa kampa götürüydü. Babam neredeyse bir yıldır görevdeydi ve bu yüzden teyzem, eniştem ve Kuzey Kaliforniya’daki iki kuzenimle birlikte kamp yapmaya gitmiştik.”

Pencereye bakarak gülümsedi. Zaman içinde küçücük bir an için ne kanserle ne de TSSB ile savaşıyordu. O anda sadece bir çocuktu ve kırk yıldan fazla bir süredir sakladığı özel bir hatırasını paylaşıyordu.

“Şimdiki gibi sonbahardı ve soğuktu, çok soğuktu. Üç ya da dört yaşında olmalıyım. Küçücük bir ateşin etrafında toplandık.

Herhangi birimiz şiddetli bir nefes alacak olursa neredeyse sönüyordu. Annem ateşte marşmelov kızarttı ama Graham bisküvilerini unutmuştu, bu yüzden iki parça sütlü çikolata arasında yanmış marşmelov yedik. Yapış yapış olmuş ellerle yatağa gittim ama annem umursamadı. Beni sıcak tutmak için uyku tulumunun içine aldı. Eve vardığımızda babam ön verandada bekliyordu.”

Jillian –Jessica– babasının eve gelip gelmeyeceğini ya da ne zaman geleceğini bilmemenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kapıdan her içeri girdiğinde, Noel gelmiş gibi oluyordu.

Yemeklerini bitirdiler ve çocukluk anılarının, her ikisinin de patlatmak istemediği narin bir baloncuk gibi etraflarında süzülmesine izin verdiler. Ama sonunda garson gelip AJ’e onların yerine patlattı.

“Tatlı yemek ister misiniz?”

İkisi de başlarını iki yana salladığı için AJ’ye hesabı uzattı. “Kızınız gülümsemesini sizden almış.”

Garson başka bir masaya devam ederken, AJ onun arkasından öldürücü bir bakış attı.

“Öğle yemeği benden babacık.” Jillian hesabı onun elinden aldı.

“Bahşiş yok. Tek bir kuruş bile yok.”

ANLAYIŞSIZ MCGRAW’U KIZDIRAN ÖZEL bir aramadan ve otuz dakikadan sonra bir spor malzemeleri mağazasının otoparkına girdiler.

“Yoga matını mı unuttun?”

“Çok komiksin babacık, ama yoga yapmadığımı biliyorsun.”

“Bana bir kez daha böyle seslenirsen...”

“Lütfen iyi bir ceza olsun... Gerçekten çok iyi. Belki cinsel açıdan biraz sakıncalı bile olabilir.”

Jillian motoru kapatırken AJ ona dik dik baktı. Babacığının gözleri tekrar göğüslerine kaymıştı.

“Burada bekle.”

“Neden?”

“Bu bir sürpriz.” Ona hızlı bir öpücük gönderdikten sonra kapıyı kapattı ve girişe koşmaya başladı. On dakikadan kısa bir süre sonra, o ve iki çalışan, malzemelerle dolup taşan arabaları dışarı ittiler.

Jillian bagajı açıp mağaza çalışanlarının yardımıyla her şeyi arabaya yüklerken “Bütün bunlar nedir?” diye sordu AJ araçtan inerek.

“Seni kampa götürüyorum.”

“Ciddi misin?”

Jillian sürücü koltuğuna otururken ona Jeep’e geri dönmesini işaret ederek başını salladı.

“Bütün bunları bu kadar kısa sürede nasıl aldın?”

“Listemdekileri beş dakikadan kısa bir sürede toplayan herkesi becermeyi teklif ettim. Muhtemelen fark ettiğin gibi neredeyse on dakika oldu, bu yüzden paçayı kurtardım.”

AJ kaşlarını çatı.

“Şaka yapıyorum.” Onun bacağına sıktı. “Birini tanıyorum.”

“Biri mi?”

“Evet.”

“Ağrı kesici ilaçlardan sorumlu olanla aynı kişi olabilir mi?”

“Evet.”

“Bir doktor mu?”

“Şeytan.”

“Benim için ruhunu şeytana mı sattın?”

Jillian yola bakarak başını yana eğdi ve bunu bir süre düşündü. “Hayır. Şeytanın ruhunu bana sattığını söyleyebilirim.”

Jillian, AJ’in bakışlarını üzerinde hissetti, ama o kendi gözlerini dümdüz ileriye –geleceğe, geçmişinden bir milyon kilometre uzağa– dikti.

“Markete mi gidiyoruz?”

“Tabii ki. Ama bu sefer sen de gelebilirsin. Birkaç günlük yiyeceğe ihtiyacımız var.”

Soğutucu için buz ve dört torba yiyecek aldıktan sonra, tekrar yola koyuldular. Kamp alanının otoparkına girerken AJ uyumak üzereydi.

“Görünüşe göre burada sadece biz varız.” Jillian dışarı çıkarken AJ’ye gülümsedi. “Ben her şeyi ayarlayacağım. Sen sadece dinlen.”

“Sen çalışırken ben kıcımın üstüne oturmayacağım.” Yavaş, gergin hareketlerle arabadan indi.

“Yine de birkaç ağrı kesici almalısın, biz çadırı kurana kadar etkisini göstermeye başlarlar.”

“Ben iyiyim.”

Jillian, yalan olduğundan şüphelendiği bu huysuz cevap karşısında ona abartılı bir şekilde göz devirdi.

“İyi.”

AJ’in tam ortadaki en yüksek kısımda tamamen ayakta durmasına izin veren sekiz kişilik kocaman bir çadır kurdular.

“Kızarmış marshmelov?” diye seslendi Jillian çadırın dışından.

Çadırdan çıkan AJ, küçük kamp ateşlerinin kısık alevi üzerinde dört marshmelovu kahverengi bir mükemmelliğe dönüşene kadar kızartmış olan Jillian’ı görünce sıırttı. Tabaklarında Graham bisküvileri ve çikolatalar bekliyordu. Her şeyi birleştirdikten sonra tabağını ona uzatan Jillian’ın yüzü gururla doluydu.

“Bir de yemek yapamadığımı düşünüyordun.”

AJ tatlının yarısını ağzına sokarak dudaklarına bir miktar çikolata ve kırıntı bulaştırdı.

“Güzel mi?” Jillian kıkırdarak ondan çok daha küçük bir ısırık aldı.

“Çok güzel.” Ağız dolusu konuşurken, Graham bisküvi parçalarının kırıntıları dışarı saçıldı.

“Ağzın bu kadar doluyken tadını nasıl alabiliyorsun ki?”

Birkaç büyük ısırık ve birkaç kocaman yutkunma sonrasında, AJ onun üzerine tükürmeden konuşabildi. “En son bu kadar lezzetli ne yediğimi hatırlamıyorum.”

Her gülümseme sonuncusu gibiydi, bir havai fişek gösterisinin finalini izlemek gibi. Jillian her birini yakaladı ve hafızasına yavaş yavaş kazınmasına izin verdi.

“Yine gözünü dikmiş bakıyorsun. Yüzüm berbat halde, değil mi?” AJ parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Jillian onun kucağına oturdu. “Senden daha temiz yiyen iki yaşında çocuklar gördüm.” Başparmağını adamın alt dudağında gezdirdi ve sonra parmağının ucunu kendi ağzına alıp emdi.

AJ onun bileğini tuttu ve başparmağını kendi dudaklarına geri çekti.

“Haplarını almalısın,” diye fısıldadı Jillian, dokunuşunun mahremiyeti karşısında ani bir gerginlik hissederek.

AJ öne eğilerek alnını göğsüne yasladı ve ellerini beline yerleştirdi. “Henüz hissetmeyi bırakmaya hazır değilim.”

Milyonlarca duyguyla savaşıyor Jillian titrek bir nefes alarak avuçlarını yanaklarına bastırdı ve başının üstünü öptü.

AJ başını kaldırıp ona baktı. “Seni özlemek, bana yaptıkları her şeyden daha çok acıttı.”

Jillian dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. “Seni sevmek işkence gibi.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı AJ.

“Ben değilim.” Jillian her duyguyu memnuniyetle karşılayarak onu öptü: Acı, hayatın nefesi, belirsizlik, korku, sevgi. Çok. Fazla. Sevgi.

“Aric James... Bize ihtiyacım var.”

AJ onu çadıra taşıdı ve yere bırakarak ayaklarının dibinde diz çöktü. Tüm bu süre boyunca gözleri birbirine kenetlendi. Jillian, onun kaybolacağından korkarak gözlerini kırpma bile istemedi. Hayat hep o anda değişirdi. Tek. Bir. Göz kırpışında.

Her dokunuşun, her bakışın, her saniyenin önemli olmasına dikkat ederek huşu içinde birbirlerini yavaşça soydular. Luke ile her an ilk gibiydi, AJ ile her an ise son gibi hissettiriyordu. AJ içinde hareket ederken, bunun o an olmasına izin verdi, çünkü sahip olduğu tek an buydu.

“Jillian?” AJ acı verici bir sabırla üzerinde hareket ederken boynunu öptü.

“Evet,” diye fısıldadı Jillian, bedeninin havada süzülecekmiş gibi olduğunu hissederek.

“Şu andan itibaren...” genç kadın küçük bir çığlık atana kadar göğsünü sıktı, “...aldığım her nefes sana ait... Sadece sana.”

Jillian kollarını boynuna dolayarak onu mümkün olduğunca kendisine yaklaştırdı. “Senden nefret ediyorum... Beni terk ettiğin için senden nefret ediyorum.” Rahatlama arayışına devam ederken, yüzünü boynuna bastırıp hıçkırdı. Tüm vücudu, kolları arasındaki güzel adam hariç her şeyi bırakmak istiyordu. Onun gitmesine nasıl izin verecekti?

“Ben de kendimden nefret ediyorum.” AJ, iki eliyle saçlarını kavradı ve genç kadının içine boşalırken dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Yirmi Beşinci Bölüm

JACKSON, ŞİMDİYE KADARKİ en hızlı koşusundan sonra tüm vücudu yerçekimine meydan okuyormuş gibi sınav çekti, karın kası çalıştı ve barfiks çekti. Biri çileden çıkarıcı, diğeri sinir bozucu iki kadının merhameti altında yaşamak akıl sağlığına zarar veriyordu ve her şeyi kontrol altında tutmanın tek yolu, zihni artık faydalı bir düşünceyi çağrıştıramayacak hale gelene kadar vücudunu yormaktı.

Saat ondaki dersi Meredith Baker bir saat erken geldi. Öğrencilerinin çoğu birbirini tanıyordu ya da bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı, çünkü hepsi ona birbiri aracılığıyla gelmişti. Meredith, ona adını kimin verdiğini hatırlayamadığını ve asıl önemli olanın “birbirlerini nasıl buldukları” değil, “birlikte olmaları” olduğunu söylemişti.

“Jackson.” Sahte kirpiklerini kırptırdı.

“Bayan Baker, erkencisiniz... Bir saat kadar.” Kadın davet edilmeden içeri girerken, kızarmış ekmeğinin son lokmasını ağzına tıktı.

“Ah, öyle miyim?” İri göğüslü kadın sahte tırnaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi ve hafif çarpık beyaz dişlerine bulaşmış kırmızı rujunu gözler önüne sererek gülümsedi.

Kadının ölümcül parfümü girişe yayılırken, Jackson'ın ciğerleri hava için yalvardı. “Evet.” Öksürdü. “Saat daha dokuz.”

“Ah, ne kadar da aptalım. Saatler alındığından beri tüm saatlerimi hâlâ ayarlamadım.”

“Anlıyorum. Kahvaltımı bitirmedim ve duş almam gerekiyor, bu yüzden belki daha sonra geri dönebilirsin...”

“Ben beklerim, sorun değil. Ben yokmuşum gibi davran.” İri göğüsleriyle güreş maçındaymış gibi görünen dar bluzunu düzeltti.

Meredith daha önce defalarca görmemiş gibi odayı incelerken, Jackson onun arkasından gözlerini devirerek ekmeğinin son parçasını aldı.

“Duvarda veya şömine üzerinde resimlerinizin olmaması çok garip. Sence de öyle değil mi?”

Jackson cevap vermedi. Sonuçta orada yokmuş gibi davranmasını söylemişti.

“Beni duydun mu, Jackson?”

“Duydum ama sana verecek bir cevabım yok.”

“Jillian nerede?”

Jackson, Redbull'unu yudumlarken durakladı. “Az önce ne dedin?”

“Kız kardeşin. Nerede olduğunu sordum.”

“Kocanız ne iş yapıyor, Bayan Baker?”

Meredith parmaklarını piyanonun üzerinde gezdirirken ince dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. “O... Öldü.”

“Ah? Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne zaman öldü?”

Kadı küpesiyle oynayarak boğazını temizledi. “İki yıl önce. Kalp krizi.”

“Yeniden evlenmedin mi?”

Çalan kapı konuşmalarını sekteye uğrattınca yüzünde bir rahatlama belirdi. Jackson ön kapıyı açana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

“Ryn.”

Ryn gülümsedi, ama gülümsemesi çabucak soldu. “Hey, her şey yolunda mı? Biraz şey görünüyorsun...”

“Her şey yolunda.” Yalanını anlamamasını umarak sırtıttı. “İçeri gel.”

“Teşekkürler, çok uzun kalamam, kırk beş dakika sonra randevum var. Ah...” Durdu. “Üzgünüm, ilk dersinin onda olduğunu sanıyordum.”

“Çılgın saat değişikliği.” Bayan Baker elini uzattı. “Meredith.”

Ryn başını sallayarak elini sıktı. “Ryn.”

“Öğrenci mi? Arkadaş mı?” diye sordu Bayan Baker.

Jackson, Ryn’i kollarından tutup yatak odasına doğru itti. “O hiç kimse. Oturun, Bayan Baker. Hemen geleceğim.”

Ryn, yatak odasının kapısı arkalarından kapandığı an onun ellerinden kurtuldu. “Hiç kimse mi?”

“Şşşt...” Jackson ona uzandı ama Ryn geri adım attı.

“Onu beceriyor musun?” Dişlerini sıktı.

“Ne? Hayır, Tanrım hayır.” Jackson sesini alçak tutmaya çalıştı ama yine de derdini anlattı. “Sadece dinler misin?”

Ryn kollarını kavuşturdu.

“Bayan Baker’a güvenmiyorum.”

“Bayan Baker?”

Jackson gözlerini devirdi. “Meredith.”

“Anlamıyorum.”

“Sadece... Bu çok karmaşık. Ama eğer onun bir...” deli dercesine elini salladı, “...olma ihtimali varsa o zaman onun senin

yakınlarında olmasını ya da senin hakkında bir şeyler bilmesini istemiyorum.”

“Seni takip ettiğini mi düşünüyorsun?”

Daha çok casusluk yaptığını, diye düşündü. Ryn’in sesindeki ve yüzündeki kuşku son derece sağlam temellere dayanıyordu. Çünkü kulağa gerçekten çılgınca geliyordu. Ama Jackson’ın hayatı çılgınlıktı.

“En azından bana yalan söylüyor ve nedenini anlayana kadar ona güvenemem.”

“Sana ne hakkında yalan söylüyor?”

Jackson iç çekti. Onunla bu konuşmayı yapamazdı; ancak Ryn’in ondan güvenli bir mesafede durması, bu konuşmayı *yapması* gerektiğini düşünmesine neden oldu.

“Birkaç hafta önce bana kocasının onu götürdüğü harika bir restorandan bahsetmişti.”

“Yani...”

“Yani bugün bana kocasının iki yıl önce öldüğünü söyledi.”

Ryn omuz silkti. “Muhtemelen onu hâlâ hayattayken oraya götürmüştür.”

Jackson ellerini beline koyup öne eğildi. “Geçen hafta yemek yediğimiz Meksika restoranıydı.”

“Yani... Ah kahretsin.”

Jackson başını salladı.

“O restoran yaklaşık... İki ay önce açıldı.”

“Kesinlikle.” Jackson ona gördün-mü-bak-paranoyak-değilim diyen bir bakış attı.

Ryn dudaklarını büzerek kaşlarını çattı.

“Hızlıca bir duş almam gerek.” Jackson onu alnından öptü. “Sen stres yapma. Ben hallederim.”

Jackson, zihni Bayan Baker gizemiyle fırıl fırıl dönerken aceleyle duş aldı. Ryn'la asıl paylaşmadığı, Bayan Baker'ın Jillian ile ilgili bildikleriydi... Özellikle de adı. Bu bir sır değildi, ama içgüdüsel olarak ona karşı çok korumacı olduğu için öğrencileri onunla ilgili sorular sorduğunda ondan sadece kız kardeşi olarak bahsediyordu - asla Jillian olarak değil.

“Dışarıda kendi başına dolaşıp özel eşyalarınızı karıştırmasından endişe etmiyor musun?”

Jackson havluyu belinden çekti. Ryn'ın bakışları doğrudan aletine kaydı, sonra yavaş yavaş yüzüne geri döndü. Jackson'ın onu izlediğini fark ettiğinde biraz kızardı. Adam buna bayılıyordu.

“Bitti mi, ateşli taze?”

“Kapa çeneni.” Ryn pencerenin yanına gitti ve arka taraftaki kirli gölete aniden bir hayranlık duydu. “Onun sizin eşyalarınızı karıştırması hakkında söylediklerimi duydun mu?”

Jackson iç çamaşırını ve kot pantolonunu giydi. “Duydum. Hiçbir şey bulamayacak.” Telefonu ve bilgisayar yatak odasında idi. Knight ailesi, adreslerinin ve birkaç faturanın ötesinde mevcut değildi. Bayan Baker'ın bulabileceği hiçbir şey yoktu ki bu da onun, hayatındaki varlığını çok daha rahatsız edici hale getiriyordu.

“Seni gördüğüme her zamanki gibi çok sevindim ama aletime bakmak için uğramadıysan, o zaman bu beklenmedik zevki neye borçluyum?”

Jackson tişörtünü giyerken Ryn arkasını döndü. “Dün akşam Maddie'yle konuştum. Ona Preston'dan ve istismardan bahsettim.”

“Aferin. Nasıl karşıladı?”

Ryn kaşlarını çatı. “Bana inanmadı. Preston benden önce davrandı. Görünüşe göre iki yıl önce ona, o küçükken ‘zihinsel açıdan’ dengesiz bir dönem geçirdiğimi söylemiş. Hatta ona aşı-

rı dozda antidepresan içerek intihar etmeye çalıştığımı ve bana yardım etmeye çalıştığında onu 'beni istismar etmekle' suçladığımı söylemiş. Ben konuyu açmadığım sürece bundan hiç bahsetmemenin en iyisi olduğunu anlatmış.”

Jackson onu kollarına aldı.

“Daha da kötüleşiyor. Artık ‘tepkim hakkında endişelenmesine’ gerek kalmadığı için, bana babasının yüzünden olduğunu bildiğim saçma bir ültimatom verdi.”

“Neymiş o?”

“Preston’a karşı çıkardığım uzaklaştırma kararını iptal edene kadar beni görmeyi ya da benimle konuşmayı reddediyor.”

Jackson onu bir kol mesafesinde tuttu. “Ama bunu yapmayacaksn, değil mi?”

Ryn omuz silkti. “O benim kızım, tek çocuğum. Onunla tüm bağlarımı koparamam.”

“Babası hakkında yalan söylediğini düşünüyor. Onun beynini öyle bir yıkamış ki sen ne yaparsan yap sana asla inanmayacak. Ama buna boyun eğmek seni tehlikeye atacaktır ve ilk etapta tüm bunlar hakkında yalan söylediğini veya aşırı tepki verdiğini kabul etmişsin gibi olacak.”

“Saat on.” Bayan Baker yatak odasının kapısını çaldı.

Ryn telefonunu cebinden çıkardı ve saati kontrol etti. “Geç kalıyorum.”

Jackson yüzünü avuçları arasına aldı. “Güçlü bir kadın örneği olmak, kızını sevmenin en iyi yoludur.”

Ryn başıyla onayladı, çok hafifçe.

Jackson, kadının vücudu gevşeyene kadar onu öptü. “Daha sonra görüşürüz, ateşli taze. Egzersiz, akşam yemeği, sonra da sikişme.” Kıçına şaplak attı.

Ryn canı yanmış gibi poposunu ovuşturdu ve Jackson öyle olmasını umuyordu. Günün geri kalanında onu düşünmesini istiyordu.

“Sikişme mi?”

“Üzgünüm. Cinsel ilişki? Çiftleşme? Cinsel organlarımızın birliği ve uyumu?”

“Be-ben buradan gitmeliyim.”

Jackson onun damarına basmayı, onu Siyah İnci’yi çalar gibi kolaylıkla çalmayı seviyordu. Ryn tüm vücuduyla tepki veriyordu ve Jackson buna doyamıyordu.

KENDİ EVİ TOZ TOPLARKEN dizlerinin üzerinde sürünüp başkalarının evini temizleyerek geçirdiği uzun bir günün ardından, Gunner onu birkaç özensiz öpücükle selamladı. Ryn, gece lazım olacağını düşündüğü bir çanta hazırladı ve sonra köpeğiyle mamasını RAV4’ünün arkasına yükledi.

“Seni etrafta pek görmedim.”

Ryn arkasını döndü ve yüzünü anında bir gülümseme süsledi.
“Drew. Nasılsın?”

Drew, pislik eski kocasının ve saf kızının neden olduğu stresi hafifleten o çarpık gülümsemeyeyle gülümsedi.

“İyiyim, teşekkür ederim.” Drew’un yüzü durgunlaştı. “Resmi bir mahalle nöbetçimiz olmadığını biliyorum, ancak birinin birden fazla kez evini gözetlediğini fark ettim. Hep sen evde yokken oldu ve Gunner sayesinde eve hiç yaklaşamadı. Geçen gün senin postalarını incelerken ona bir şey söyledim.”

Ryn paniğini gizlemek için savaştı. “Ve?”

“Ağabeyin olduğunu söyledi. Ona ağabeyinin öldüğünü söylediğimde, bana kendi lanet işime bakmamı söyleyip siyah Escalade’ine bindi ve o zamandan beri onu ortalıkta görmedim.”

“Teşekkür ederim.” Ryn anahtarlarını sıkıca kavradı.

“Kim olabileceğini biliyor musun?”

“Preston,” diye fısıldadı.

“Uzaklaştırma kararı çıkardığın eski kocan mı?”

“Kırılmış bakır rengi saçlar, pahalı bir takım elbise ve altın bir Rolex?”

Drew başıyla onayladı. “Ne istiyor?”

“Benim her zaman diken üstünde olmamı, omzumun üzerinden bakmamı, kendi kızım tarafından dışlanmamı ve tamamen mutsuz olmamı.”

“Bu konuda ne yapacaksın?”

Ryn derin bir nefes aldı. “Biraz nefsi müdafaa pratiği yapacağım, akşam yemeği yiyeceğim ve sonra da...” Omuz silkerek dudaklarını ısırdı. Drew’un “sikişme” hakkında bilgi sahibi olmasına gerek yoktu.

“Dikkatli ol. Gözümü dört açacağım ve onu bir daha görürsem polisi arayacağım.”

Ryn başını salladı. “Teşekkürler Drew.”

Tek bir dönüş yaptığını ya da trafik ışığında durduğunu hatırlamasa bile arabası bir şekilde Jackson’ın evine ulaştı. Asıl soru, Drew’un paylaştığı bilgiler hakkında Jackson’a bir şey söyleyip söylememektir. İlk buluşmaları, Preston’ın ambulansla hastaneye kaldırılmasıyla sona ermişti. Jackson’ın, eski kocasının onun evinin etrafında gizlice dolaştığını öğrenirse ne yapacağını ancak hayal edebiliyordu. Onun da tuhaf ve şüpheli piyano öğrencisiyle kendi sorunları vardı.

“Bu büyük bir çanta,” diyerek sırttı Jackson, Ryn ön kapıdan içeri girerken. “Buraya mı taşıyorsun?”

“Ah... Şey, hayır, sadece birkaç yedek kıyafet...” sözlerini kekeledi, “...akşam yemeğinde giymek için.”

Jackson çantayı onun elinden alıp yatak odasına attı ve sonra onu öyle sert bir şekilde öptü ki Ryn bademciklerinin nerede

olduğunu sorguladı. “Sadece takılıyorum. Müstakbel karım benimle istediği kadar kalabilir. Sonsuza dek son derece ideal olurdu.”

Kalbinin, adamın bunu yapmaya neden devam ettiğini bilmesi gerekiyordu. Aslında Ryn için, onun her kelimeyi gerçekten kastetmesini isteyene kadar eğlenceliydi. O anda bile bunu düşünerek kendini şok etti. Onun her kelimeyi kastetmesini mi *istiyordu*?

Jackson’ın gülümsemesi soldu, belki de ağzının bir karış açık kalması yüzündendi. “Kıçımı tekmelemeye hazır mısınız?”

Mandibulasının* kontrolünü geri kazanan Ryn başını salladı. Jackson’ın ona daha fazla hareket ve hayat kurtarıcı beceriler öğreteceğini sanıyordu. Ama Jackson, kardiyo ve güç artırıcı antrenman ile acınası dayanıklılığını göstermesini istedi. İnsanlar pahalı ekipmanlara ve spor salonu üyeliklerine yüzlerce dolar harcıyordu, ama Ryn sadece bir atlama ipi ve barfiks çubuğu ile Jackson’ın insafına kalmıştı. Diğerleri hiçbir şey gerektirmiyordu: Squat, şınav, dip, plank, burpee. Utancının doruk noktası, Jackson kalçasını kaldırmasına yardım etmeden tek bir barfiks bile çekemediği zaman yaşandı. Formda olduğunu düşünmesine izin verdiği için Val kıçına tekmeyi yiyecekti.

Ryn bir köşeye çöküp suyu oksijen gibi emerken, Jackson’ın tek kolla barfiks çekmesini izledi. Sırtında, kollarında ve bacaklarında dalgalanan sağlam kaslara hayranlıkla bakarken, akşam yemeği sonrası planları için hazır ve nazır hale geldi. Gözlerinin önünde ölmesini izledikten sonra Jackson’ın aynı şekilde hissetmesi pek olası görünmüyordu. Yedi şınavdan sonra yere çakılan terli ve yaşlı kadın, cinsel dürtüsü için hayal kırıklığına uğrattıcı olmalıydı.

“Duş almaya hazır mısınız, ateşli taze?” Jackson yüzünü ve göğsünü beyaz bir havluyla sildi.

* Mandibula, anatomide alt çene kemiği olarak bilinmektedir. (ç.n.)

“Sadece bana karşı dürüst ol. Ben senin eşlikçin miyim?”

Jackson güldü. “Eşlikçim mi?”

“Evet, eşcinselsin ama insanların bilmesini istemiyorsun, bu yüzden yanında bir kadın...”

“Eşlikçinin ne anlama geldiğini biliyorum. Eşcinsel olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Bence öyle ateşli kadınlarla seks yapabilirsin ki teklif etseler ben bile bir geceliğine lezbiyen olmayı düşünürüm. Ama sen burada benimlesin ve antrenmandan sonra o spor dergilerindeki modellere benzemediğime eminim. Islak saçlarım yüzünden sıçana döndüğümü hissedebiliyorum ve yüzüm sıcaktan yanıyor, bu yüzden yirmi dakika dinlendikten sonra bile hâlâ kıpkırmızı olacağımı biliyorum.”

Jackson havlusunu onun boynuna asıp onu kendine doğru çekti. “Saçmalaman bitti mi?”

Ryn bir an daha düşündü, sonra bir kez başını salladı.

“İyi. Öyleyse benim penisimi ve senin vajinanı yukarı çıkaralım ve duşta nasıl bir belaya bulaşabileceklerini görelim.”

Ryn gözlerini devirdi. “Böyle söyleyince kulağa çok gülünç geliyor.”

“Öyle mi?” Jackson onu omzuna atıp yukarı taşıdı. “Bu durumda, sikimi o kadar derine gömeceğim ki her yutkundüğunda beni tadacaksın. Daha iyi mi?”

“Evet, tek kelimeyle şiirsel.”

ZEVK ERTELEMİYİ BİR İŞKENCE aracı olarak kullanmak mı? Ryn bunun gerçek bir şey olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Duşta, o doruğa ulaşmadan önce her seferinde yeni bir pozisyon bulmak için durarak mümkün olan her pozisyonda maymunlar gibi seviştiler. İlk başta bir tesadüf gibi görünüyordu, ne de olsa Jackson onun orgazm olmak üzere olduğunu bilemezdi.

Yanlış.

Aynı olay dördüncü kez yaşandığında gerçekten bir şeylerden şüphelenmeye başladı, ama o bir şey söyleyemeden Jackson arkadan içine gömülerek kulağına fısıldadı. “Yaş farkımızdan asla bahsetmeyeceğine ve her zaman... Ama *her zaman* aslında olduğun lanet olası tanrıça gibi –beni, sana bakmaya bile zar zor layık kılan tanrıça gibi– davranacağına söz verirsen boşalmana izin veririm.”

“Jackson... Lütfen.” Jackson onun kulak memesini dişlerinin arasına alırken, Ryn arkasına uzanıp saçlarını çekiştirdi.

“Bana lanet olası bir tanrıça olduğunu söyle,” diye hırladı, sadece onu hazzın eşiğinde tutmak için birkaç kez daha içine girip çıkarak.

Ryn bir elini onun saçından çekerek klitorisine doğru kaydırды.

“Hayır.” Jackson onun her iki elini de tutup altındaki fayans duvara yapıştırdı. “Söyle.”

“Evet.” Ryn ona sürtündü.

“Evet ne?”

“Ben... Ben bir tanrıçayım,” diye fısıldadı.

Jackson, klitorisini iki parmağı arasına aldı ama hiç baskı uygulamadı. “Çok yakın... Son şansın.” Kalçası ona çarparak hafifçe gerileyen hazzı tekrar uçuşumun kenarına getirdi.

“Ben lanet olası bir tanrıçayım!” Jackson’ın elinin kaymasıyla gözlerinin ardında patlayan yıldızlar öyle parlaktı ki başka hiçbir şey göremedi, ama kesinlikle *her şeyi* hissetti.

“Aynen öyle.” İçinden çıkıp onu köşedeki banka oturması için yönlendirdi. Ryn mutlulukla oturdu, orgazmı bacaklarını jöleye dönüştürmüştü.

Jackson kendini birkaç kez sıvazladı ve sonra gözlerini kısarak göğüslerinin her yerine *menisini* boşalttı. Ryn irileşmiş gözlerle önce ona, sonra da üzerinden su ve *meni* damlayan göğüslerine

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

baktı. Kuşkusuz, *penisini* kavramasını izlemek onu hayal edebileceğinden çok daha fazla tahrik etmişti. Sondaki beklenmedik olay ise onu şaşkına çevirmişti. Jackson'ın olgun kadınlara olan hayranlığı onların deneyimleriyle alakalıysa, o zaman Ryn onun için büyük bir hayal kırıklığı olmalıydı. Hiç şüphesiz ilişkilerinde cinsel açıdan daha deneyimli olan oydu.

Jackson, zevk ve şehvet dolu bir ifadeyle göğüslerine bakmaya devam etti. Onun tepki vermesini bekliyor gibiydi. Ama Ryn, bu tepkinin ne olması gerektiğini bilmiyordu. Yıllar içinde daha fazla porno izlemeliydi.

Zihinsel not: Biri göğüslerine boşaldığında ne yapman gerektiğini Google'da ara.

"Lanet olası tanrıça" ne yapardı? Eliyle toplayıp yutar mıydı? Losyon veya pahalı bir nemlendirici gibi her yere sürer miydi? Çok tuhaf.

"Pisliğini temizle... Şimdi." Ona sert bir bakış atarak çenesini kaldırdı ve nefesini tuttu. Nefes almak elbette kendi kendine gülmeye dönüşecekti çünkü bir erkeğin, göğüslerine boşalması kırk yıl sürmüştü ve bu sonunda gerçekleştiğinde nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sözleri içgüdüsel bile olsa zahmetsizdi. Aynı şeyi yıllar boyunca yatak odası için Maddie'ye de söylemişti.

Jackson tek kaşını kaldırırken, ağzının bir tarafı seksi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Yüzündeki maskeyi düşürebilecekmiş gibi gözlerini onunkilere kilitleyerek bir şişe duş jeli aldı ve menisiyle yaptığı gibi göğüslerine fışkırttı. Ryn dişlerini sıkarak kendini tuttu. Jackson, meme uçlarına daha fazla özen göstererek duş jelini göğsüne yaydı. Bu çok, ama çok iyi, maskesini-düşürmeye-çalışmak kadar iyi hissettirmişti.

Lanet olası bir tanrıça olan Ryn, sağlam durdu ve başka bir şey için yalvarmadan duştan çıktı, ama bunu zar zor başarabildi.

Yirmi Altıncı Bölüm

DAY

JESSICA'YI UYURKEN İZLEMEK, her sabah Luke'un en sevdiği şey haline gelmişti. Dudaklarının seğirerek bir gülümsemeye dönüşmesini ve her nefesin bir memnuniyet iç çekişi gibi çıkmasını seviyordu. Rüyasında onu mu görüyordu?

Çıplak vücudu yatağın üzerinde bir kedi gibi gerinirken, Luke'un kalp atışları hızlandı. Sonunda gözleri titreşerek açıldığında, Luke bir palyaço gibi kocaman gülümsedi ama elinde değildi.

“Muhtemelen korkup kaçmalıyım...” diyerek esnedi Jessica, “...ne zaman uyansam kapıda durup beni izliyorsun.” Oturma pozisyonuna geçerek omuzlarına bir battaniye sardı. “Ama sonra fark ettim ki... Canavardan kaçmak zorunda kalırsan diye bir kapının önünde –bir çıkışta– duruyorsun ve bu çok moral bozucu.”

Luke kapıdan uzaklaşıp yatağa gitti. Jessica hiç tereddüt etmeden onu yatağa geri çekti ve kucağına oturdu.

“Sevdiğim kadına canavar demeyi kes.”

Jessica tekrar bir kedi gibi hareket ederek boynunu yaladı.

“Terliyim.”

“Mmm... Görüyorum ki yine bensiz koşuya çıkmışsın.”

Luke onun çıplak kışını avuçlayıp kalça kaslarını sıktı. “Beni yavaşlatıyorsun.”

Jessica dişlerini şahdamarına geçirdi ve hırladı. “Çok yalancısın. Kabul et... Egona iyi gelmiyorum.”

Luke güldü. “Kardeşin dışında, herhangi bir erkek egosunun senin yanında bir şansı olacağını hiç sanmıyorum. Sen gerçek bir erkek avcısısın.”

“Bebegimizi de yanında götürdün mü?”

“Lafı açılmışken... Jones bizimle eve gelmiyor olabilir.”

Jessica ayağa kalktı. “Ne dedin?”

“Annem, kendi yeriymiş gibi aralarına sıkışıp onlarla birlikte yattığını söyledi.”

“İzin versen bizimle de yatar.”

Bu doğrudu. İkisinin de bildiği ama asla tartışmadıkları bir başka doğru da Jones’un onlarla yatmamasının gerçek nedeniydi. Jones onu ıslak bir öpücükle uyandırmaya karar verirse, sabah saldırısından sonra kendine geldiğinde “bebeğinin” boynunun kırılarak öldüğünü keşfetmek Jessica’yı mahvederdi. Luke’un yanına taşınmadan önce bile Jones kendi kulübesinde uyuyordu. Jessica bunun, henüz tamamen eğitilmemiş olduğu için olduğunu iddia ediyordu – bu da yarı gerçektir.

“Köpek kılı içinde yuvarlanmayı ve gecenin bir yarısı yüzüme yapışan ıslak bir buruna dönmeyi sevmiyorum.” Başka bir yarı gerçek daha.

“Eh, benim Jonesy’ime sahip olamazlar. Ne kadar havalı oldukları umurumda değil.” Sırıttı. “Çünkü onlar... Şimdiye dek tanıdığım en havalı insanlar.”

“Lütfen yapma.” Luke yüzünü buruşturdu.

‘Ne’ Bunu nasıl söylersin? Dün gece, gelmiş geçmiş en iyi on ~~beş~~ belki de beş- anım arasına girdi. Kelly’ye söylemek için ~~isteyordum~~.”

‘Hayır. Dün gece olanlar... Yaşanmadı. Anlıyor musun? Herkes çok fazla içti ve hatırladığım kadarıyla sadece yemek yedi- ~~mi~~ aresin etrafında oturduk ve sonra da yattık.”

‘Üzgünüm bebeğim. İkimiz de dün geceden kalan tek anının, ~~bu~~ gibi sıvıun ciğerlerimizdeki havayı emmesi, adrenalin patla- ~~ması~~ ve babanın gölden çıkarken kışını bir ördek gibi sallaması ~~aldığını~~ biliyoruz.”

Luke, onun kusursuz göğüslerini örten dağınık siyah saçları ~~ve~~ hayret dolu kehribar rengi gözleri ile on iki yaşındaki bir çocuk ~~gibi~~ kıkırdamasını izlerken, onu çok sevmenin ezici gerçekliğini ~~hissetti~~. O anda tüm mantığının yok olduğunu ve kendini koru- ~~ma~~ içgüdüsünün ortadan kalktığını biliyordu. Ondan asla kurtu- ~~lmayacaktı~~, bir an bile.

Jessica, tutkulu bir âşık gibi değil de daha çok kışının tek- ~~me~~lenmesini isteyen bir oda arkadaşı gibi meme ucunu büktü. Ardından dudaklarını bastırmadan önce dilini etrafında dolaş- ~~tırdı~~. “Peki, bugün için plan nedir?” Yataktan fırlayarak seksi kal- ~~çalarını~~ banyoya sürükledi.

“Manzaralı bir sürüş düşünüyorum. Hava yeterince ısınırsa, ~~araya~~ bir yere bir piknik sıkıştırabiliriz. Ah, bu arada annem ya- ~~zıcı~~ kartuşu için Staples’a gidip gidemeyeceğimizi sordu.”

Jessica köşeden başını uzattı. “Staples mı?”

“Evet, yolumuzun üzerinde değil ama...”

“Hayır... Yani evet, Staples’a kesinlikle gitmeliyiz. Başka bir ~~şeye~~ ihtiyacı var mı? Her şeyi sattıklarını biliyorsun.” Jessica duş- ~~taki~~ suyu açtı.

“Eh, her şeyi sattıklarından emin değilim.” Luke kendi ken- ~~dine~~ güldü.

GTO OYUNU, LUKE İLE oynamanın eğlenceli bir yolu olduğunu kanıtlamıştı. Çılgın adam, kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu. Jessica kontrol konusunda uzmanlaştı, özellikle de diğer insanlara kontrolün onlarda olduğu yanılsamasını verme konusunda. Arabayı kullanmayı sürekli istedi. Luke da sürekli hayır dedi. Sürücü koltuğunda geçireceği zamanı garantileyeceğinden emin olduğu taktikler arasında, fiziksel manipölasyon, seksten mahrum bırakma ve Tom ve Felicity tarafından verilen bilgiyle şantaj yapma yer alıyordu.

Oyunlar eğlenceli olmalıydı. Jessica, Staples'tan çıktıktan hemen sonra Luke ile ne kadar eğleneceğini düşünerek sııttı.

“İçeri girip kartuşları alacağım.”

“Hayır. Yani... Belki ben de seninle gelmeliyim. Arabanı çalmayacağıma gerçekten güvenebilir misin?”

Luke, anahtarları yüzünün önünde salladı.

“Çok tatlı.” Jessica kirpiklerini kırıştırdı. “Hakkımda öğrendiğin onca şeyden sonra bile beni, bu bebeği otuz saniyeden daha kısa sürede düz kontak yapıp yola çıkarabilecek biri olarak değil de hâlâ masum bir genç kız olarak görmene bayılıyorum.”

Luke kaşlarını çattı. “Çık dışarı.”

Jessica, Staples'a resmen sekerek girdi. Bir anda ciğerleri özlediği o kokuyla dolmuştu; güzel bir ofis malzemeleri gezisine çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Çok kötü kokuyor, ha?”

Jessica omuzlarını silkti. “Ne sevdiğine göre değişir.”

“Eh, bu kadar güçlü bir kimyasal kokudan hoşlanan birini tanımıyorum.”

Elbette tanıyordu, sadece bilmiyordu.

“Kartuşlar bu tarafta. Ah, sepete ihtiyacımız olmayacak. Sadece iki küçük kutu alacağız.”

Jessica, koluna astığı plastik sepete baktı. İki kutu mu? Kesinlikle yanılıyor olmalıydı.

“Birkaç temel şeyi almam gerekebilir. Seninle kasada buluşuruz.”

Luke tek kaşını kaldırdı. “Birkaç temel şey mi?”

“Biraz önce söylediklerimi ağzımda mı geveledim?” Jessica başını dik tutarak dolaşmaya başladı. Hafif bir büro malzemeleri mağazası bağımlılığı olduğu için kimse ona kendini suçlu hissettirmezdi. Ne de olsa bir doz almalı aylar olmuştu.

Luke’un kendisini aradığını gördüğünde ondan saklanmış olabilir veya olmayabilirdi. Bay Huysuz, kartuşu almak için hiç vakit kaybetmemişti. Muhtemelen Staples’in uyumlu kartuşunu daha pahalı Canon kartuşuyla karşılaştırmaya bile vakit ayırmamıştı.

Jones: Neredesin?

Jessica: Tuvalette. Sana beni kasada beklemeni söylediğimi sanıyordum.

Staples, onu zaten deli olan benliğinin daha çılgın bir haline dönüştürmüş olabilir veya olmayabilirdi.

Jones: Başladı mı?

Tipik erkek.

Jessica: Regl olmadığım zamanlarda da tuvaleti kullanıyorum!

Jones: OK

En göz kamaştırıcı sarmal defter çeşitlerinin bulunduğu raf-
ların arasından göz atarak Luke'un mağazanın ön tarafına gitme-
sini bekledi.

Derin bir nefes daha. Staples'a bir daha gelmesinin ne kadar
süreceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. *Her şeyden* alabildiği kadar
almalıydı. On ya da... muhtemelen yirmi dakika sonra –bu kadar
çok dikkat dağıtıcı şey varken zamanın nasıl geçtiğini anlamak
zordu– ona doğru yürüdüğünü fark eden Luke'a gülümsedi.

“Bir şey düşürdün.”

Jessica arkasına baktı ve sonra taşan sepetinden düşen kutuyu
almak için eğildi.

“Tozsuz Tek Kullanımlık Kauçuk Eldivenler mi?”

“Beni yargılama Jones.” Yanından geçip kasaya gitti.

Pembe Jilet. Gargara. Uzaktan Kumandalı Üçlü Sütun Mum.
Uçlu Kalem. Yapışkan Not Kâğıdı. Karpuz Aromalı Balonlu
Sakız. Yusufçuk Desenli Pamuklu Duş Bonesi...

“Annenin istediği kartuşu da ben alacağım.” *Canon* marka iki
mürekkep kartuşunu tezgâhın üzerine koymasını işaret etti.

Luke'un bakışları, mağaza çalışanının kasadan geçirip torbaya
koyduğu “temel şeyler” ile onun arasında gidip geldi. Luke hiçbir
şey söylemeyince, Jessica kutuları ondan aldı ve görevliye verdi.

“İki yüz yirmi beş dolar otuz dokuz sent .”

Jessica daha parasını çantasından çıkaramadan Luke kredi
kartını uzattı.

“Hayır, bekle, ben hallederim.”

Cüzdanını bulduğunda, Luke imzasını çoktan atmıştı. Luke,
temel şeylerle dolu iki torbayı aldı ve arabaya gitmesi için ona
başıyla işaret etti. İkisi de kemerlerini bağladıktan sonra ara-
bayı çalıştırdı ve ona baktı. Jessica gözlerini mağazanın gri taş
cephesine dikti.

“Acil bir seans için Dr. Jones olmama ihtiyacın varsa, bunu senin için yapabilirim.”

“Üç kelime... Baklava desenli çorap. O yüzden arabayı vites tak ve gidelim.”

Bir şarküteriye uğradılar ve piknik için sandviçle cips aldılar. Ağaçlarla kaplı tepelerden geçerken, Jessica elini çantasına attı ve mağaza görevlisi torbaya atamadan kaptığı karpuz aromalı sakızı çıkardı. Bir tanesinin ambalajını açtıktan sonra kokudan salyalarını aktı. Sakızı ağzına attı ve ilk çiğnemesiyle inledi.

Gözünün ucuyla gördüğü oyunbozan başını iki yana salladı.

“Aç.” Onun dudaklarına da bir tane tuttu.

Luke başını iki yana salladı.

“Açmak zorundasın.”

Luke bir kez daha başını salladı.

“Eğer *sen* çiğnemezsen birkaç dakika içinde nasıl sakız değiştireceğiz?”

“Öyle bir şey...”

Jessica sakızı onun ağzına tıktı.

“Yoldan çıkmama neden olacaksın.”

Jessica sıırıttı. “Öyleyse benim kullanmama izin vermelisin. Ben mükemmel bir şoförüm.”

“Peki, Yağmur Adam.” diye mırıldandı Luke, kocaman sakız parçasının arasından.

“Bu doğru. Profesyonel bir dublör ve eski bir yarış arabası sürücüsü tarafından, ah... Kovalamaca *sanatı* konusunda eğitilmiş olmam bile mümkün.”

Luke ona hızlıca bir bakış attı ve birkaç saniye sonra şok ve korku arasında bir yere düşen bir bakış daha attı. Jessica omuz silkti.

“Senin hakkında *her şeyi* öğrenmeden seninle evlenebileceğimden emin değilim.”

“Sadece benimle *evlenirsen* benim hakkımda her şeyi öğrenebilirsin. Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün.” Jessica güldü, ama bu acı dolu bir kahkahaydı. M.H.K.M ile ilgili hiçbir şey hediye gibi gelmiyordu. Bu, ölümün bile yok edemeyeceği bir lanetti.

SADECE ÖLÜM LUKE’U JESSICA’DAN uzak tutabilirdi. Bir gün onunla evlenecekti. Bir gün her şeyi öğrenecekti. O zamana kadar önemli değildi. İçinin derinliklerindeki bir his ona, onun sırlarının ikisinden de çok daha büyük olduğunu söylüyordu. Bunu, ona güvenmesi için yalvaran gözlerinde görüyordu.

Ancak şu anda uğraşmaları gereken çok daha büyük sorunları vardı. Hayatının aşkının Staples’a ciddi bir bağımlılığı vardı ki bu da, en kötü tada sahip olması muhtemel karpuzlu sakız çiğnemeye zorlanmasına neden olmuştu.

“İşte, burası.” İssız bir manzarayı işaret etti.

Luke, çakıl taşlı park alanına girdi.

“Yere sermek için battaniye getirdin mi?” Jessica, burnunun ucunda duran gözlüğünün çerçevesinin üzerinden ona baktı.

Luke onun ciddi bakışlarına karşılık vermek için gözlüğünü aşağı kaydırды. “Evet. Annem bana bir tane verdi.”

Jessica sırıttı. “Muhtemelen annenle babanın dün gece ıslak ve çıplak vücutlarına sardıklarıyla aynı battaniyedir.”

Luke burnunu kırıştırdı.

“Takas zamanı.” Jessica eğilip onu öptü ve dilini dudaklarının birleştiği noktada gezdirdi. “Bu konuda berbatsın,” diye mırıldandı. Sonra sakızını onun ağzına itti.

“Sen ne...”

“Bana sakızını ver.” Dilinin ucuyla üst dudağına dokunarak sakızı kendisine vermesini işaret etti.

Luke sakızı onun ağzına itti. Kötü karpuz tadı, en sevdiği lezzet olan Jessica Day'i neredeyse mahvetmişti.

"Bir kızla hiç sakız değiştirmedin, değil mi?"

"Affedersin." Jessica koltuğuna geri dönerken Luke omuz silkti.

Jessica içini çekti. "Bunu ilk defa dördüncü sınıftaki bir kızla yapmıştım."

Luke neredeyse sakızı yutup boğulacaktı. "Ne?"

"Tina Reeves. Beşinci sınıftaki bir çocukla 'çıkıyordu'. Okuldan sonra Tina'ya Fransız öpücüğü vermeyi planladığına dair bir söylenti dolaşıyordu. Fransız öpücüğü şöyle dursun, daha önce hiçbir erkekle öpüşmemiş olan Tina'nın ödü patladı. Bu yüzden ona öğretmeyi teklif ettim."

Luke her zamanki şüpheli kaşını kaldırdı. "Dördüncü sınıfa kadar birine Fransız öpücüğü mü vermiştin?"

"Hayır... Tina'ya kadar."

Jessica'nın tahmin edilemezliği onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

"Ama filmlerde görmüştüm. Temelde iki insanın ağızlarındaki sakızı değiş tokuş etmesi gibi görünüyordu. Yatak odamda Madonna CD'si ve iki parça üzüm aromalı Hubba Bubba ile on beş dakika geçirdikten sonra, Tina artık bir Fransız öpücüğü uzmanıydı."

"Ne kadar cömertsin."

"Bir arkadaşına yardım etmek için her şeyi yaparım."

Karşısındaki kadın, tek başına bir seri katilin canına kıymıştı. Onu ısırıldığı ilk randevularında bile, o bir katil değildi. Luke, o Jessica'yı hiç tanımıyordu. Jessica'nın onunla olmasını istediği tek kişi, çıplak yüzmekten, ıslak köpek öpücüklerinden ve görünüşe göre Staples'tan hoşlanan Hubba Bubba kızıydı. Luke, hayatının geri kalanını ona bu hayatı vererek –ona masumiyetini geri vererek– geçireceğini biliyordu.

“Açlıktan ölüyorum.”

Luke, ne kadar süredir ona baktığını fark etmeden başını salladı. “Hadi, yiyelim.”

Battaniyeyi, gölün güzel bir panoramik manzarasına sahip büyük bir kayanın üzerine serdiler.

“Sence battaniyenin hangi kısmı babanın taşaklarını kucakladı?”

“Muhtemelen çatalının geçtiği kısımdan iki santim uzaktadır.”

“Aman Tanrım!” Jessica’nın gözleri irileşti. “Bunu söylediğine inanamıyorum. Ne kadar da Jones’a aykırı bir hareket.” Güldü. “Korkarım seni lekeledim.”

Ellerinde sandviçlerle bacaklarını aşağı sarkıtarak kayanın üzerinde yan yana oturdular. Jessica onun omzunu dürttü.

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Benimle birlikte çırlıçıplak yüzdüğün, Staples’ta kasanın yanında beklediğin, sakız değiş tokuş ettiğin... Seninle hayatı deneyimlememe izin verdiğin için.”

“O deneyim bana ait.”

Jessica kaşlarını çatarak ona baktı. “Sen ne deneyimliyorsun?”

Luke eğilip burnunun ucunu öptü. “Seni. Sen hayatımın en büyük deneyimisin.”

Jessica ağzına bir lokma sandviç attı ve asla olamayacağı kibar bir hanımefendi gibi mırıldandı. “Bu... Senin için çok üzücü.”

Luke onun göle bakmasını izledi. Gözlerinde birikmeye çalışan parlak yaşları gözden kaçırmadı. Kendini hiç böylesine gerçek, kalpleri durduran ve yürekleri parçalayan bir aşka layık hissedecek miydi? Luke öyle olmasını umuyordu, çünkü ona vereceği tek şey buydu.

EN SEVDİĞİ DOKTOR HAKLIYDI: Teslim olmak, nihai kontrol sağladığı kadar güç de gerektiriyordu. Her gün onun geleceği karşılığında ona geçmişinden bir parça veriyordu. Her ne kadar onun aşkını istese de –aşkına ihtiyaç duysa da– onu kabul etmek pratik gerektiriyordu. Kafasındaki bir ses ona durmadan “sus ve seni sevmesine izin ver” diye bağıırıyordu.

“Trigger’ı öldürmek istemediğim bir gün gelecek, değil mi?”

Luke yavaş ve derin bir nefes aldı. “Umarım. Belki de Fran’in ölmesini umursadığım gün olur.”

Jessica başını yana eğip onun koluna dayadı. “Umursuyorsun. Sadece henüz hissetmek için kendine izin vermedin. Duygular, kim olduğumuzdur... Eylemler, ne olduğumuzdur. Ben bir katil oldum. Henüz bu konuda kötü hissetmedim. Ama bir gün hissedeceğimi umuyorum. Katiller pişmanlık duymaz. O gün gelirse... Sonunda senin gördüğün kadın olacağım. Gözlerinde onu bir anlığına gördüm ve onu kıskanmadan edemiyorum.”

Luke dönüp kayadan aşağı atladı ve sonra elini ona uzattı. “Kendi yansımalarımızı tanımamamız ne komik, ama onlarla ilgili bilmen gereken tek şey asla yalan söylemedikleridir.”

Jessica onun elini tutarak aşağı atladı. “Dr. Jones, felsefe okumalıydınız. Daha olumlu bir konuya geçecek olursak... Annenizle babanızın evine kadar araba sürmemle ilgili teoriniz nedir?”

“Bu bir teori değil, sadece bir gerçek.”

“Gerçekten mi? Lütfen beni aydınlat.”

“Arabamı kullanmayacaksın.”

Jessica kornaya benzer bir ses çıkardı. “Yanlış cevap.”

Luke battaniyeyi katlayıp boş torbaları aldı ve sonra bagajı açtı.

“*Benim* seni aydınlatmama izin ver. Çırılçıplak soyunacağım ve yoldan geçenlerin ne düşündüğünü umursamadan parlak kır-

mızı GTO'nun kaportası üzerinde aletin üzerine bineceğim, ta ki sen..."

"Evet, evet." Luke, büyük battaniye ve öğle yemeği torbalarıyla dolu kollarını işaret etti. "İlkyardım çantasını alır mısınız? Bileğimi oradaki kayaya sürttüm."

Jessica, üzerinde kırmızı haç işareti olan küçük kutuya baktı. Oflayarak bagajın üzerine eğildi ve arkadaki kutuya ulaşabilmek için kısa boyunun neredeyse dörtte üçü içeri girene kadar kıvrandı.

"Kahretsin!" Bagaja düştü... Hayır, *itildi* ve Luke kapağı onun üzerine kapattı. Onu. Bagaja. Kilitledi.

"Aletime binmene bayılmama ve ailemle bağ kurma gecesine rağmen, ben bir teşhirci değilim. Ayrıca geçen gün ona yeni bir kat cila sürdüm, bu yüzden kaportada kıcımin izini bırakmayacağım." Bagaj kapağına iki kez vurdu. "Umarım klostrofobik değildir, ama eğer öyleysen de o torbalardan birinde senin için aldığım birkaç sütun mum olduğuna eminim. Seni rahatlatırlar. Sıkı tutun, yavaş gideceğim."

"Öleceksin. SEN. ÖLECEKSİN!"

Yirmi Yedinci Bölüm

KNIGHT

1 Timoteos 2:12

GÜNEŞ UFUKTA YÜKSELİRKEN, Jillian telefonuna baktı. AJ, seks –sevişmek gibi hissettiren seks, ona çok fazla acı ve suçluluk hissettiren seks– bitene kadar ilaç almayı reddettiği için önceki gece uyumakta zorlanmıştı. Luke gitti, dedi kendi kendine ama aslında gitmemişti. Jessica ölmüştü. Luke yaşıyordu. Eğer ölseydi, hayatına devam etmek daha kolay olur muydu? Luke devam etmiş miydi? Başkasıyla *sevişmiş* miydi? Bir zamanlar olduğu kadının hayaleti bu düşünceye katlanamıyordu, ama Jillian Knight ona tuhaflıklarını kucaklayan bir eş ve belki bir gün düzenli hayatını mümkün olan en iyi şekilde altüst edecek küçük Jones’lar ile dolu bir hayat diliyordu. Dört ayaklı bebeğinin hayatının geri kalanını, onu Jessica gibi anlayan insanlarla dolu bir evde yaşamasını umuyordu.

AJ’yi uyandırmamak için çadırın dışındaki bir sandalyeye oturup battaniyeye sarıldı ve tek çubuklu kablosuz internetinin İncil’deki ayet aramasına bir cevap vermesini bekledi. Siber çevrelerde dolaştıktan sonra cevap ekranında belirdi.

Kadının öğretmesine, erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum; sessiz olmalı.

“Siktir et,” diye fısıldadı kendi kendine. Mesajı Jackson’a göndermeyi düşünürken parmağı ilet düğmesinin üzerinde gezindi.

“Jill...”

Ekranı kapattı ve  adının fermuarını açtı.

“Kahretsin! AJ?” AJ bilincini kaybetmiş ve vücudu kasılmalarla sarsılmaya başlamıştı. Jillian onun yanına diz çökerek dehşet içinde izledi. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Sonsuzluk gibi gelen bir iki dakika sürdü ve sonra vücudu tamamen gevşedi. Parmaklarını onun boynuna bastırırken alt dudağı dişlerinin arasında titriyordu. Sonunda nabzını hissettiğinde, gözlerini kapatarak sertçe yutkundu.

“Kendimi zar zor hayatta tutuyorum... Bunu yapamam,” diye fısıldadı, onun yanına çökerek.

Birkaç dakika sonra kendine gelen AJ şaşkınlıkla onun gözlerine odaklandı.

“Nöbet geçirdin.”

“ zg n m.”

Jillian küçük bir kahkaha attı. “Hiçbir şey almadan kalkıp gittin, değil mi? Ne bu? Senin  lmeni izlemek için mi buradayım?” Sözlerinden acı akıyordu.

“Onlarla  l yordum... Seninle yaşıyorum.”

“Eh, o zaman boktan bir yaşam tarzın var. Nöbet  nleyici ilaçlara falan ihtiyacın var. Her gün bunu izleyemem.”

“Beni geri götür.” AJ’in sesindeki yenilgi, vücudunun kontrolünü kaybetmesini izlemekten daha çok acıtmıştı.

“Seni geri götürmüyorum.” Çadırdan emekleyerek çıkarak telefonunu aldı ve biraz daha mahremiyet sağlamak ve daha iyi sinyal almak için ana yola doğru yürüdü.

“Hâlâ mesaj alıyorum.”

Hattın diğer ucunda onu McGraw’un alaycı gülüşü karşıladı. “O zaman seni içeri almama izin ver. Yeni kimlikler, yeni bir yer, hatta belki bir cinsiyet değişikliği. Her zaman senin bir erkek olman gerektiğini düşünmüşümdür.”

“O yüzden mi aletini kıcıma soktun?”

“Yine ne istiyorsun?” McGraw, dışarıdan bakınca sert adam rolünü mükemmel oynuyordu ama Jillian –Jessica– sabrının fitilini ateşliyordu.

“AJ’in nöbet önleyici ilacına ihtiyacı var.”

“Reçeteniz var mı?”

“Hayır. Yanında getirmemiş.”

“Rüya görüyorsun küçük kız. Tanrı olduğumu düşünmen gururumu okşadı ama değilim. Tıp sözlüğüne şöyle bir bakıp ona doğru ilacı bulamam.”

“Belli ki son zamanlarda doktora gitmemiş yaşlı bir pisliksin. Herkesin, tıbbi kayıtları da dahil olmak üzere, tüm yaşamının çevrimiçi olarak erişilebildiği dijital çağa hoş geldin.”

“Benden hastanenin veri tabanına girmemi mi istiyorsun?”

“İstemiyorum. Eczane bilgilerini bana mesaj at.”

JILLIAN VE AJ, TORBACILARI hızlı aramadayken güneye ilerlemeye devam ettiler. AJ her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor gibiydi. Kendisi bile buna şaşırmamış olsaydı, Jillian şüpheli davranırdı. AJ, doktorların ışın tedavisinin bir bekle ve gör durumu olduğunu söylediğini itiraf etmişti. Jillian, ilaçları elde etmek için ruhunu tekrar tekrar Şeytan’a satmış –ya da tam tersi– olduğundan ilaçlarını almaya devam etmesi konusunda ısrar ediyordu.

“Uzun süredir uzaktasın. Jackson, benimle bütün ülkeyi dolaşmana daha ne kadar izin verecek?”

Jillian, gözlerini önlerindeki Teksas otoyoluna dikerek sırttı. “Şartlı tahliye memurumla ara sıra görüşüyorum... Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin? Ayrıca Jackson’ın, eski temizlikçine kur yapmakla meşgul olduğunu söylemiştim.”

“Kur mu?”

“Evet. Evlenmenin ve dünyayı küçük Knightlar ile doldurmanın zamanının geldiğine karar verdi.”

“Sanırım kadın benim yaşıma daha yakındı ve bir de çocuğu falan vardı galiba. Doğurganlık çağındaki biriyle flört etmesi gerekmez mi?”

“Ryn’dan hoşlanıyorum ve onu yaşlı ve kısır biri gibi gösterdiğin için onun adına aletine yumruğumu indirmeliyim. Senin için kaç yıldır çalıştığını söylemeye gerek bile yok. Ve sen “galiba” bir çocuğu olduğunu düşünüyorsun ki bilgin olsun yirmi bir yaşında bir kızı var.”

“O benim temizlikçimdi, psikiyatristim değil.”

Bu onu can evinden vurdu.

“Dürüst olmak gerekirse, onu nadiren görüyordum. Çoğu insan, temizlikçi geldiğinde evde bile olmaz ve o ayda sadece iki kez geliyordu. Aslında benim için daha ufak tefek işler yaptı. Tuvaletleri ovma ve elektrik süpürgesini çalıştırmak sorun değil, ama çamaşır yıkamak, o aptal mini panjurlarla aydınlatma armatürlerinin tozunu almak ve akvaryumu temizlemek...” Jillian onun dik dik baktığını hissetti, “...benim için yaptıkları bunlardı ve kişisel bilgi alışverişi gerektirmiyordu.”

“Bence birinden iç çamaşırlarını yıkayıp katlamasını istediğinde, kişisel bilgi alışverişi gerçekten *yapılmalı*.”

AJ başını iki yana salladı. “Daha çok çarşaf ve havlu yıkıyordu, bazen üniformamı ya da bazı gömlekleri ütülüyordu.”

“Bildiğim iyi oldu... Çaresizce işe ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Her neyse, umarım yürür. Hala olmayı çok isterim. Şimdiye kadarki en havalı hala olurdum.”

“Bu yeterli mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Ona hızlı bir bakış attı.

“Anne olmak istemiyor musun?”

“Bu tartışmayı yapmışız gibi hissediyorum.”

“Ben de ne istediğini itiraf etmekten korktuğunu, hatta belki de onu istemekten bile korktuğunu hissediyorum.”

“Ölmeni istemiyorum. Bunu itiraf etmekten korkmuyorum. *Kumaş* peçetelerle romantik bir randevu istiyorum. Seks yaptığımızda hep üstte olmak istiyorum.”

Son kısım yalandı. Jillian, istek listesinin ihtiyaçlarına dönüşüğünü fark etmişti. En derin gerçeği şuydu: İhtiyaç duyduğu her şeyi istemiyordu ya da belki de *ihtiyaç duymak* istemiyordu. İhtiyaçlar zayıflıktı.

“Harika bir anne olurdun.”

Jillian kahkaha attı. “Bunu ifadesiz bir yüzle nasıl söyleyebiliyorsun?”

“Şefkâtin gücüne eşit ve sen tanıdığım en güçlü insansın.”

“Pekâlâ, bunu tartışmak anlamsız. Senin çocuğun olamaz ve ben seni seçtim.”

“Fakat...”

“Ben. Seni. Seçtim. Ve sakın lanet kanser hakkında konuşmaya cüret etme. Sen daha iyisin... Biz daha iyiyiz.”

AJ iç çekerek pencereden dışarı baktı. “Daha iyiyiz,” diye fısıldadı.

EĞER JILLIAN'I SEVİYORSA, gitmesine izin verirdi. AJ bu düşünceyi hasarlı zihninden bir türlü çıkaramıyordu. Jillian onu seviyordu ve basit bir *teşekkürle* gitmesine izin vermişti. AJ bencilliğini tümöre yükledi... O noktada her şeyi tümöre yüklüyordu. Genç kadının hayatının daha ne kadarını çalabilirdi? Ve bunu yaparken kendini daha ne kadar düşüncesiz bir piç değil de bir erkek gibi hissedebilirdi?

"Dondurma hakkında ne düşünüyorsun?" Jillian arabayı yavaşlatarak önünde birkaç piknik masası olan bir dondurmacının köhne otoparkına girdi.

"Biraz istediğini hissediyorum."

"Evet."

O gülümseme. İlk tanıştıklarında, bir gün Jillian Knight hakkında sevdiklerinin uzun bir listesi olacağını asla hayal etmemişti; hatta tam tersiydi. Hayat sürprizlerle doluydu. Kadın *gerçektir*. Hiçbir şeyi, tek bir kelimesi, tek bir gülümsemesi bile asla sahte değildi. Her zerresi "Beni olduğum gibi kabul et" diye haykırıyordu.

İşte bu yüzden bencillik yapıyordu. Hayat kısaysa ki AJ'inkinin bitmesine bir nefesten az kalmıştı, bu yüzden bunu gerçek bir şeyle bitirmek istiyordu.

"Dondurma alalım o zaman." Gülümseyerek ona döndü.

"Umarım çikolataya bulanmış külahları vardır." Jillian onu elinden tutup pencereye doğru çekti.

"Çikolataya batırılmış külahta sütlü dondurma alacağım." Tüm hayalleri gerçek olmuş gibi gözleri parladı.

Kaçmak için can atan küçük bir çocuğun masumiyetine sahip bu kadın kimdi?

"Küçük kapta vanilyalı dondurma."

“Ne?” Jillian kocaman açılmış gözlerle ona baktı. “Demek istediği Peka cevizli ve sıcak karamelli dondurma.”

“Öyle mi?” AJ ona baktı.

“Öyle.” AJ görevliye bir yirmilik uzatırken, Jillian onun koluna bir öpücük kondurdu.

Soğuk tatlılarıyla piknik masasına geçtiler.

“Kışın burada kalmalıyız. Omaha’nın kışın berbat olduğuna bahse girerim.”

“New York’tan daha kötü olamaz.”

Jillian, damlayan dondurmasını dudaklarına götürürken durakladı. Bir an sonra başını salladı. “Doğru.”

“Kasırğa mevsimi bitti. Körfeze gitmeli ve kiralık küçük bir kulübe bulmalıyız.”

“Kulübe mi?”

“Fazla bir şeye ihtiyacımız yok.”

İhtiyacı olan her şey karşısındaydı.

“Merak etme, ben çamaşırları yıkayıp panjurların tozunu alırım.”

“Sen temizlik yapıyor musun?” AJ şaşkın tepkisine engel olamadı.

“Gerektiği kadar. Gerektiği kelimesinin tanımını müzakere etmemiz gerekebilir. Seninkinin benimkinden biraz daha katı olabileceğine dair bir his var içimde.”

AJ dondurmasından küçük bir ısırık alarak başını salladı. “Annenle baban zengin miydi?”

“Neden soruyorsun?”

“Çalışmak senin için bir zorunluluk değil de bir seçenek gibi. Güzel bir evde yaşıyorsun, yepyeni bir Harley sürüyorsun, kamp malzemelerine birkaç bin dolar harcıyorsun ve geçirdiğimiz ilk hafta boyunca tüm benzin ve otel masraflarını ödediğinden eminim. Cüzdanımdan kredi kartımı çalmadıysan tabii.”

Jillian dondurmasını ve çikolata kaplı dudaklarını yaladı. “Hımm... Cüzdanını almayı hiç düşünmedim. Benim açımdan büyük bir hata.”

“Ben ciddiylim.” AJ, yarısı yenmiş dondurmasını masanın ortasına itti. İştahı hâlâ kapalıydı.

“Zengin değillerdi, ama birikimleri, parası önceden ödenmiş bir evleri ve epey iyi bir hayat sigortaları vardı.”

“Eh, daha çok gençsin ve o parayı bana değil de bir birikime yatırmalı ya da yatırım yapmalısın.”

“Sen de işini bıraktın. Değirmenin suyu nereden geliyor?”

“Birikimlerimden... Ve eğer satılırsa evimden.”

“Artık evini satmana gerek yok.”

“Jillian...”

“Ne?” Jillian, gözlerini bitirmeye karar verdiği onun dondurmasından ayırmadan omuz silkti.

“Bana bak.” AJ dondurma kabını ondan alıp iki elini de tuttu ve bakışlarını ona teslim edene kadar ellerini sıktı. “Yapamam... Seninle birlikteyken numara *yapmayacağım*. Geri kalan günlerimde sadece seninle olmak istiyorum. Çünkü şimdi –bu an– sana verebileceğim tek şey. Bu senin. Ben seninim. Lütfen bu kadarı yeterli olsun.”

Jillian gözünü bile kırpmadan ona baktı. Sonunda kafası hafifçe hareket etti. Bir onaylama gibi görünüyordu, çok küçük bir kabullenme. “Burnunda dondurma var.”

AJ burnunu sildi, sonra eline baktı. “Aldım mı?”

“Hayır.”

AJ başını kaldırdığında karamel ve dondurma dolu bir kaşık burnuna çarptı. Jillian dudaklarını ısırıp küçük bir kahkaha atarken omuzları sarsıldı.

“Komik mi?” AJ gözlerini kıstı.

Jillian bir elini ağzına kapatarak başını salladı.

“Dur.” AJ masanın üzerinden atlayıp genç kadının başını ellerinin arasına alarak burnunu yüzünün her tarafına sürterken, Jillian onun ellerinden kurtulmaya çalıştı. Dudakları onunkileri ele geçirince Jillian mücadeleyi bıraktı.

Kader, genç kadına her dokunduğunda kalbini bir kum torbası gibi kullanıyordu, bunun son dokunuş, son öpücük olabileceğini acı bir şekilde hatırlatıyordu.

“Aric James...” diye fısıldadı Jillian dudaklarına doğru.

“Şşşt... Şimdi. Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

RYN BALE BARINI tutarken, Lady Gaga hoparlörlerden Nebraskalı adamı hakkında bağıırıyordu. Val'in talim çavuşu emirleri altında bacak kasları alev alev yandı. Acıyı memnuniyetle karşıladı çünkü Nebraskalı adam... Standartların dışındaydı.

"Kahve?" Sınıfın geri kalanı binadan ayrıldıktan sonra Val kaşlarını oynatarak Ryn'a baktı.

"Bilmiyorum, ben..."

"Affedersin. Soru gibi geldi, değil mi? *Kahve içmeye gidiyoruz*, demek istedim çünkü son dedikoduları bana borçlusun. Şu anda randevulardan uzak duruyorum. Boşandıktan sonra bir hayat olduğunu bilmem gerekiyor."

"Üzgünüm, bugün yoğun bir programım var."

"Söyle gitsin. O çocukla ateşli seks yapacaksın çünkü senin terinin tadını seviyor."

Ryn ön kapıyı itti ve arkasını döndü. "Lütfen ona çocuk deme. Yeterince güvensizlik içinde boğuluyorum zaten."

Val güldü. "Gelecek hafta. Hayır cevap olarak kabul etmeyeceğim."

Ryn başıyla onayladı ve serin sonbahar esintisi saçlarını yüzüne çarparken çantasını karıştırarak anahtarlarını aradı.

“Karımın formunu korumak için çok çalışmasına bayılıyorum.”

Ryn, göğsünde çarpan korkudan başka bir şey hissetmeyerek donup kaldı. Bakışlarını kaldırdığında, Preston’ın kendini beğenmiş yüzüyle karşılaştı. Her zamanki özel dikim siyah takım elbisesini giymişti ve dünyanın sahibiymiş gibi, hâlâ ona sahipmiş gibi, ayak bileklerini çaprazlayarak arabanın kapısına yaslanmıştı. Ryn telefonunu kaldırdı.

“Burada olmamalısın, seni tutuklatmadan önce git.”

“Özür dilemek istiyorum.”

Ryn gözlerini kıstı. “Özür mü? Bu, Maddie hakkında olsa iyi olur. Ona yalan söylemeye ve benim deli ve intihara meyilli olduğumu düşünmesine nasıl cüret edersin?”

Preston sıırıttı. “Bunun için özür dilemiyorum. Bu seninle ve Maddie arasında. Doğum günün için özür dilemek için buradayım. Tüm o bayılma olayı falan.” Güldü. “Komik olan ne biliyor musun? Hatırladığım son şey, yanında getirdiğin o haydudun elini boynuma koyup sıkması. Sana bununla ilgili bir şey söyledi mi?”

Ryn başını iki yana salladı.

“Onu biraz araştırdım. Omaha’ya taşınmadan önce hiç var olmamış gibi. Nereli olduğunu söylemişti?”

“Seni ilgilendirmez.” Ryn kapı koluna uzandı.

Preston çekilmedi. Bunun yerine eğilip kulağına fısıldadı. “Benim olanı beceriyor, yani beni ilgilendirir.”

“Ben senin değilim.”

Preston kapıdan uzaklaştı ve güneş gözlüğünü taktı. “Semantik, tatlım. Sana onunla ilgili bir sorun olduğunu söylüyorum sadece, o yüzden kendine dikkat et.”

BAYAN BAKER HER AÇIDAN yanlıştı. Jackson, son dersinden sonra onu evine kadar takip etti. Köhne bir mahallede yabani otlarla çevrili küçük, iki katlı bir evde yaşıyordu. Evinde bir kreş işletiyormuş gibi, ön bahçe çocuk oyuncaklarıyla doluydu. Dürbünüyle onun arabadan inmesini, eve girmesini ve on beş dakika sonra bol, yırtık bir kot pantolon ve ekose desenli bir gömlek ile geri çıkmasını izledi. Derslerine gelirken giydiği pahalı kıyafetlerden çok uzak bir tarzdı. Ama Jackson'ın kanını donduran kadının kıyafetleri değil, kızıl saçlarıydı. Bunca zamandır peruk mu takıyordu? Jackson, onun en azından bir düzeyde engel teşkil edebileceğinden emin olarak onu *ortadan kaldırmayı* planlamaya karar verdi.

Ancak kader, hastanede bir arkadaşını ziyaret etmek için dersini kaçırın Meredith Baker'a idam cezası verdi. Onun, ölümünü ve hatta Jillian'ın ölümünü planlıyor olabileceğini bilmek, sonraki hafta boyunca Jackson'ın gerilmesine neden olmuştu. Ryn, bu sinirli enerjisine kurban gitti. Tüm nefsi müdafaa dersleri minderde seks şenliğine dönüştü. Rahatlamanın sabırsızlığını hafifleteceğini umarak onu sert ve sık sık becerdi, ama olmadı. Aşk tanımladığına emin olduğu kadını, sürekli bir kafa karışıklığı içinde ve fiziksel açıdan günlerce ondan uzak duracak kadar bitkin bıraktı.

Woody'nin arkasını plastikle kaplarken bunların hepsi değişmek üzereydi. Jillian bıçaklardan nefret ediyordu ama Jackson onları epey etkili buluyordu. Öldürmekten zevk almıyordu, en azından geceleri böyle uyuyordu. Hiçbir zaman adrenalin patlaması falan olmuyordu. Bu sadece bir işti. Tehdidi ortadan kaldırmaktı.

Ne yazık ki Bayan Baker bir tehditten fazlasıydı. Tek başına çalışmasına imkân yoktu ki bu da Jackson'ın bu bilgiyi ondan

zorla alması gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden bıçağa ihtiyacı vardı. Onun uzmanlık alanı hızlı bir boyun kırmaydı, ancak bunun dezavantajı nadiren bilgi alabilmektir. Kötü insanlar ölmekten korkmazlardı, ama acıyı sevmezlerdi.

Garajdan, bir arabanın geldiğini duydu. Eve geri döndü ve bıçağını mutfak masasından aldı. Bir saat sonra bir dersi daha vardı. Anlamsız gevezeliklerle kaybedecek zamanı yoktu.

“Ryn.” Bayan Baker’ın da gelip gelmediğini görmek için kendini zorlarken, onu gördüğüne heyecanlanmış gibi görünmeye çalıştı.

“Dersin olduğunu biliyorum ama seninle konuşmam gerek. İşin bitene kadar burada beklememin bir sakıncası var mı?”

“Ah... Ya da ben seninle senin evinde buluşabilirim?”

“Eh, ben zaten buradayım...” Ryn onun eline baktı. “Bir bıçak tutuyorsun... Korkutucu görünen bir bıçak.”

Jackson unutmuş gibi eline baktı. “Evet.”

“Kimseyi öldürmeyi planlamıyorsun, değil mi?” Ryn sırtıttı.

“Ha. Şimdi sen burada olduğuna göre, artık planlamıyorum.” Jackson bıçağı arka cebine koyarken ona seksi bir şekilde sırıtarak göz kırptı.

Ryn içeri girerken başını iki yana salladı. “Cidden. Bir bıçakla ne yapıyorsun?”

“Ben... Saatin pilin değiştiriyorum. Tornavida bulmak için Jillian’ın alet çantasına bakmaktan çok daha kolaydı.”

“Aletler Jillian’a mı ait?”

“Arabalar ve motosikletler üzerinde çalışmayı seviyor. Ben de usta işi gerektirmeyen bilgisayarlar üzerinde çalışmayı seviyorum.”

Ryn parmağını, fışkıran kanın gözlerine girmesini önlemek için taktığı gözlüğün bantlı köprüsüne bastırdı. “Sen tam bir ineksin.”

Jackson onun elini tutup parmağını ısırđı. “Dikkat et, ateşli taze.”

Kapı zili çalarak Bayan Baker’ın başka bir gün daha göreceğini ürkütücü bir şekilde hatırlattı.

“Ben aşağıda beklerim. Belki biraz barfiks çalışırım.” Köşeyi dönmeden önce yukarı uzanıp onu dudaklarından öptü.

“Bayan Baker.”

“Jackson.” Manolo Blahnik ayakkabılarına kadar baştan ayağa pahalı kıyafetler içinde olan kadın cilveli dişleri-rujla-kaplı sırtıyla içeri girdi.

Bu saçının gerçek mi, yoksa kızıl saçın mı peruk olduğunu anlamak için kafasını inceledi. “Saçınızda bir böcek var.”

Jackson birkaç tutam saçı çekerken, kadın bakışlarını yukarı kaydırđı. Gecikmeli “ah” sesi bunun bir peruk olduğunu kanıtladı.

“Üzgünüm.” Sırıttı. “Aldım.” Parmaklarının bir hareketiyle, var olmayan böceğı kesinlikle hiçbir yere gönderdi.

“Bu iyi.” Kadın elini peruğunun üzerine koydu. “Garaj yolundaki Jillian’ın arabası mı?”

“Neden sordunuz Bayan Baker?”

Meredith piyanonun başına oturdu. “Sadece merak ettim. Eğer onun değilse, o zaman bir misafiriniz olmalı.”

“Misafirim sizsiniz Bayan Baker.” Bıçağı masanın üzerindeki derginin altına soktu ve ona şimdiye-dek-ölmüş olman-gerekirdi bakışını atarak piyanoya doğru yürüdü.

Kadın gözlerini kaçırđı. Jackson, kızın bir domuz gibi ciyaklamasının ve onu aradan çıkarmadan önce bilmesi gereken her şeyi bülbül gibi ötmesinin ne kadar kolay olacağını düşünerek sırtıttı. Gerekli bir zayıat.

“Ben misafiriniz değilim. Öğrencinizim.”

Jackson, piyanonun yanındaki sandalyeye oturdu ve ayak bileğini dizine dayadı. “Öylesiniz. Bu yüzden lütfen...” dedi, “...ne kadar ilerlediğinizi duymama izin verin.”

Kadın her şarkıyı mükemmel bir şekilde çaldı. Fazla mükemmel. Bayan Baker, acemi olduğunu iddia etmesine ve ondan ders almadan önce nasıl piyano çalınacağını bildiğinden şüphelenmesine rağmen, pratik yapan tek öğrencisiydi. Otuz dakikanın sonunda, ona iyi bir hafta geçirmesini diledi; elbette ki son haftası olacaktı.

Bıçağı çekmecesindeki deri kılıfına yerleştirdikten sonra, aşağı inmeden önce gerginliğini atmak için derin bir nefes aldı. Ryn’in yanında cinsel dürtülerini kontrol edemezse, çocuklarının annesini daha onları içine yerleştirme şansı bulamadan korkutup kaçırabilirdi.

RYN, HER AN MERDİVENLERİ yıkacağını bildiği cinsel kasırga için kendini hazırladı. Jackson, iki kot pantolonunun fermuarını yırtmış, dört külotunu parçalara ayırmış ve en yeni sutyeninin kopçasını kırmıştı. Onun bencilliğinden şikâyet bile edemiyordu, çünkü adamın ilk durağı her zaman bacaklarının arasındaydı. Dudaklar, dil, dişler ve Ryn gitmişti. Her. Zaman.

“Regl oldum.” Kelimeler dudaklarından o kadar hızlı döküldü ki kulağa iki yerine tek bir uzun kelime gibi geldi.

Jackson merdivenlerin sonunda durakladı. “Jillian’ın banyosunda muhtemelen bir şey vardır.”

“Hayır... Yani ben ya da biz şey yapamayız... Bilirsin.”

Jackson sırtıarak başını salladı. Ardından ellerini ceplerine soktu ve ona takılmak için pantolonunu aşağı çekerek seksi külotunun geniş bandını gösterdi. “Bana söylemen gereken şey bu muydu?”

“Hayır.” Ryn kendi kendine güldü. Muhtemelen önemli haberi buymuş gibi gelmişti. “Bu sabah barre sınıfından çıktığımda Preston arabamın yanında beni bekliyordu.”

“Onu öldürmeme mi ihtiyacın var? Oldu bil.”

“Hayır. Pekâlâ, bu kötü bir fikir değil ama eminim ki bu, Maddie’yi ya da seni bir daha asla göremeyeceğimi garanti eder çünkü sen hapiste olursun.”

Jackson’ın dudaklarının kenarları, sanki çok iyi bir sır biliyor-muşçasına yukarı kıvrıldı. Ryn ona güveniyordu, yüzde doksan dokuz nokta dokuz. Yine de bu yüzde sıfır nokta birlik kısım, kalbini korkunun elinde tutsak ediyordu. Bu korkudan tamamen kurtulabilecek miydi?

“Eski kocam seni kendine iş edindiği için mutlu değilim, ama doğum günümde sen onu hastaneye gönderdikten sonra seni iş edinmeyi kendine görev bildi.”

Jackson omuz silkti. “O zaman ona beni aramasını söyle ve bir iş görüşmesi ayarlayalım; ama o zamana kadar senden uzak durması gerekiyor, yoksa ilk iletişime geçen ben olacağım ve bu bir telefon görüşmesi şeklinde olmayacak.”

İşte oradaydı; o yüzde sıfır nokta birlik kısım.

“Daha büyük bir sorun haline gelirse polisi arayabilirim.”

“Bileğine kelepçe vuracaklarından eminim. Hatta en sevdiği oyuncağını bir aylığına elinden bile alabilirler.”

“Her neyse, anlatmak istediğim bu değil. Preston geçmişini biraz araştırmış ve Omaha’ya taşınmadan önce hiç var olmamış-sın gibi göründüğünü söyledi. Sence de bu biraz tuhaf değil mi?”

“Evet. Eski kocanın benim geçmişimi araştırmasını son derece tuhaf buluyorum.”

Ryn başını yana eğerek kollarını kavuşturdu. “Demek istediğim bu değil.”

Jackson'ın gözleri kısıldı. İfadesindeki, kas seğirmesinden başka bir şey olmayabilecek o ufacık değişiklik, Ryn'ın bunu dile getirdiği için suçlu hissetmesine neden oldu.

“Yani geçmişte parmak izlerimi bırakmadım. Ne olmuş?”

Ryn alaycı bir kahkaha atarak ona aval aval baktı. “Parmak izleri mi? Nesin sen, bir katil mi?”

“Katil gibi mi görünüyorum?” Jackson sırtıttı.

“Katillerin belli bir görünüşü olduğunu düşünmüyorum, belki kişilikleri var ama görünüşleri yok.”

“Eh, eğer öldürücü bir kişiliğim olduğunu düşünüyorsan bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.”

Ryn yüzünü ifadesiz tutmayı başaramayarak başını iki yana salladı.

“Ne bilmek istiyorsun?” Jackson, tüyelerinin ürpermesine neden olan yavaş, yırtıcı adımlarla ona doğru ilerledi.

Ryn geri çekildi, ayaklarının altındaki kalın minderler bu bakışla birleşince dengede durmayı imkânsız hale getiriyordu. Sırtı duvara çarparak onu tökezlemekten kurtardı, ama dudaklarını ıslatan Jackson'ın hayattan daha büyük varlığına hapsetti.

“En sevdiğim rengi bilmek ister misin? İlk öptüğüm kıızı? Kaç çizgi romanım olduğunu? Okuduğum en uzun kitabı?”

Ryn yutkundu.

“Evet,” diye fısıldadı, utanç verecek kadar nefes nefese.

Jackson dudaklarını onun alına bastırdı. “Mavi, gözlerin gibi.”

Sağ kulağını öptü. “Stephanie Mills, üçüncü sınıf.”

Sol kulağını öptü. “Üç yüz yetmiş bir. Batman favorimdi.”

Köprücük kemiği arasındaki oyuğu öperek dilini çevresinde gezdirdi. “İncil.”

“Mümkün değil.”

Jackson kot pantolonunun düğmelerini çözerken başını salladı.

Ryn sertçe yutkundu, vücudu kaskatı kesilmişti. “Be-Benim reglim.”

Jackson kendi kendini okşarken, alt dudağını emerek tüyler ürpertici bir şiddetle ısırıldı. “Merak etme. Bunu koyacağım yer orası değil.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DAY

LUKE, DEĞERLİ YÜKÜNÜN bagajda güvenli bir yolculuk yapmasını sağlamak için elli kilometrenin üzerine çıkılmayan ve daha az kullanılan yolu seçtikten sonra ailesinin evinin önüne park etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Jessica tüm yolculuk boyunca sessiz kaldı. Luke arabadan indiğinde bile tek bir ses çıkarmadı. Onu kontrol etmek için bagajı açmayı düşündü ama içgüdüleri ona uzak durmasını söylüyordu. Bu, fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey değildi.

“Selam Luke. Siz ikiniz güzel bir gün geçirdiniz mi?” diye sordu Tom, Felicity’nin oturma odasında çarşafı katlamasına yardım ederken.

“Evet. Mükemmel bir gündü.”

“Evlenmek ve benim için bir sürü torun doğurmak için buraya döndüğünüzde satın alıp yerleşeceğiniz güzel bir yer buldunuz mu?”

Tom karısının sorusuna gözlerini devirdi.

“Hayır, bulmadık.”

Felicity kaşlarını çattı.

“Jessica ile evlenmeyi ve ondan idare edilebilir sayıda çocuğum olmasını istesem de, bunun zamanı geldiğinde olmasını istiyorum.”

“Herkes annen ve benim gibi olamaz. Her şey için mükemmel zamanlama.” Tom, Felicity’ye göz kırptı.

“Düğün fotoğraflarınızda *ben* de varım, ön sırada Beth teyzenin yanında oturuyorum. Harika zamanlama millet.”

Annesiyle babası her zamanki hiçbir-şeyi-değiştirmedik sırtışırlarını paylaştı. Dürüst olması gerekirse, evlenmeye hazır olana kadar bekleme kararlarına hayrandı. Annesi ona ilk buluşmalarında hamile kalmıştı.

“Kaderden bahsetmişken... Jessica nerede? Yukarı mı çıktı?”

Luke annesine gülümsedi. “Sanırım hâlâ arabada, gezimizde aldığı birkaç şeyi gözden geçiriyor.”

“Ah, bu bana şunu hatırlattı. Yazıcı kartuşumu aldınız mı?”

“Aldık.” Annesine arabanın anahtarlarını verdi. “Bagajdalar.”

Felicity, başını iki yana sallayarak anahtarları elinden kaparken kaşlarını çatı. “Onları içeri taşımak senin için çok mu zordu?”

“Onun gibi bir şey.”

Annesi yanından geçerken Tom, Luke’a şüpheli bir bakış attı.

Luke yüzünü buruşturdu. “Gün doğumunu göremeyecek olma ihtimalim çok yüksek.”

“Annenin kartuşunu mu unuttun?”

“Hayır. Kartuş bagajda, Jessica ile birlikte.”

SEVGİLİSİNİN YAKINDA ÖLECEK OLMASI Jessica’nın kalbini kırıyordu, ancak yalnızca ölümle cezalandırılabilir bazı saygısız hareketler vardı. Birini bagaja kilitlemek de bunlardan biriydi. Birlikte güzel zamanlar geçirmişlerdi ve bunun için sa-

dece minnettar değildi, aynı zamanda ölümünün hızlı olmasını sağlayacak kadar da anlayışlıydı.

Böylesine şeytani bir eylemi öngörebilseydi, sütun mumları için pil de alırdı. Ama maalesef ellerini başının arkasında bağlayıp dizlerini bir kenara bükerek karanlıkta bekledi. Yusufçuk desenli bir duş bonesi, mavi kauçuk eldiven ve hamur yapıştırıcıdan yapılmış bir bıyık takmıştı. Bagaj kapağının iç kısmında, karanlıkta özensizce karalanmış bir yapışkan not vardı:

SEN ÖLDÜĞÜNDE, Jones'un üç yüz dolarlık yastığına sürtünmesine ve çoraplarıyla çekiştirme oyunu oynamasına izin vereceğim!

“Ahhh! Aman Tanrım!” diye ciyakladı bir kadın sesi.

Jessica, parlak ışıktaki korneası kızaran bir vampir gibi hissetti, Felicity'nin tiz çılgılığı sayesinde sağır olan bir vampir. Görüşü yavaş yavaş normale döndü. Not hâlâ kapağın iç kısmındaydı, onu okuyormuş gibi görünen Felicity'nin yüzünde dehşete düşmüş ama aynı zamanda kafası karışmış bir ifade vardı ve sonra nihai hedef.

Jessica oturup bıyığını dudağından çekerken gülümsedi. “Merhaba Thelma.” Felicity'nin elinden sarkan anahtarları kapıp dışarı fırladı. “Arabaya bin.” Bagajın kapağını çarparak kapattı ve sürücü koltuğuna oturdu. Evet. Tam da hayal ettiği gibi: Seksten daha iyiydi.

“Thelma mı?” diye sordu Felicity tereddütle diğer koltuğa geçerken.

“Thelma ve Louise. Ama merak etme, arabayı bir uçurumdan falan aşağı atmayacağız... En azından bugün.” Jessica eldivenleri ve duş bonesini arka koltuğa fırlattı. “Kemerlerini bağla. Motoru çalıştırdığım an lastikleri bağırıp buradan gideceğiz. Ah... Ve

Luke'a veda etmek için arka pencereye göz at. On saniyeden kısa bir süre içinde verandanızda kalp krizi ya da muhtemelen felç geçirmiş olacak."

"Neler oluyor?"

Jessica, Felicity'nin tek bir ayrıntı bile bilmeden kemerini takmasına bayıldı. Elbette çırılçıplak yüzmeye giden anne de plana tamamen dâhil olacaktı. Jessica'nın ondan bir an bile şüphe duyması yanlıştı. Koltuğu kaldırdı, debriyaja bastı ve anahtarı çevirdi. Sonunda kontrolünü ele geçirdiği motorun baştan çıkarıcı gümbürtüsü odaklanmasını zorlaştırdı ama kronometre işleme-ye başladığı için oradan biran önce gitmesi gerekiyordu.

Garaj yolundan geri geri çıktıktan sonra vitesi bire taktı ve bir elini direksiyon simidinde, diğer elini vitesin yuvarlak topuzunda yumruk yaparak bekledi.

"İşte buradalar. Erkeklerine bir öpücük gönder Felicity."

Ve bunu yaptı, çünkü Felicity Jones havalı bir hatundu.

Jessica, araç yolundan çıkarken arka lastiklerle betona dövme yaptı. Luke'un dikiz aynasındaki yansımasını zihnine kaydetti: Omuzları çökmüştü, bir elini kalbine bastırmıştı ve ağzı açık kalmıştı.

Paha biçilemezdi.

"Sanırım Luke şaka yaparken kendisi şakalandı, ama yine de senin bagajda olduğunu bilerek kartuşu almam için beni gönderdi. Sen de bone, eldiven ve bıyık takıyordun yani... Kafam karıştı."

"Diyelim ki oğlun, sürücü koltuğuna oturmamdansa bagajda gitmemi tercih etti. Elbette sen alınma ama bazı kontrol sorunları olabilir. Genellikle bu şekilde yargılamam çünkü ben de kontrolü severim ama..."

"Yani bagaja gönüllü olarak girmedin mi? Yolculuk boyunca bagajda mıydın?"

“Doğru. Yalan söylemeyeceğim ve bunu suç ortağım Thelma’ya söylüyorum, Luke’un annesine değil.” Jessica sırttı. “Beni bagaja ilk attığında ona karşı koymaya çalışmadım. Beni hazırlıksız yakaladı ama dürüst olmak gerekirse, fantezi yapmaya çalıştığını düşündüm.”

Felicity genç bir kız gibi bir kıkırdadı. “Peki, seni içeri kilitlediğini anladığında ne yaptın?”

“Ölümünü planlamaya başladım.”

“Aman Tanrım, aynı babası.”

“Tom mu? Yok artık.” Jessica başını iki yana salladı.

Felicity onu başıyla onayladı. “Evet, öyle. İlk çıkmaya başladığımızda Tom tam bir kontrol manyağıydı. Hamile kalmamın da pek yardımını olmadı.”

“Bekle, çıkmaya *başladığınızda* hamile miydin?”

“Hemen hemen. Luke, ona ilk buluşmamızda hamile kaldığımı söylemedi mi?”

Jessica’nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, ama sonra kapanarak bir sırıtışa dönüştü. “Hayır.”

“Evet. Ve şimdi sana söyleyeceğim şeyi Louise’e söylüyorum, Luke’un kız arkadaşına değil.”

“Tanrım, seni seviyorum. Devam et.” Louise güldü.

“Luke bunu bilmiyor, ama rahmime düşmesinin bu arka koltukta gerçekleştiğini bilseydi bu arabaya en değerli varlığıymış gibi davranmayacağından eminim.”

“Aman Tanrım... Aman Tanrım... Aman. Tanrım. Bana ne verdiğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır.” Felicity başını iki yana salladı. “Sana hiçbir şey vermedim. Thelma suç ortağı Louise’e ilk kez seks yaptığı zamanı anlattı.”

“Ahh!” Jessica arabayı yoldan çıkararak kenara park etti. Artık araba kullanmaya odaklanamıyordu. “Sakin bir gizlilik yeminiyle falan beni susturmaya kalkma, özellikle de şimdiye dek öğrendiğim en lezzetli sırrın üstüne bir de krema eklemişken. Bu arabada sadece Luke’a hamile kalmadın. Sen. Bekâretini. Kaybettin... Tam da bu arabada. Luke’un bebeğinin içinde.”

Ölüyordu. Jessica resmen ölüyordu. Bu, saklaması en acı verici *sır* olacaktı ve Luke’un annesini ne kadar sevse de... Savaşı kazanmak için o cephaneye ihtiyaç duyacağı günün gelmeyeceğini garanti edemezdi.

“Cidden, arka koltuğu... Bronzla kaplayıp bir daha kimsenin orada oturmasına izin vermemeliyiz.”

Felicity omzunun üzerinden arkaya baktı ve anıları zihninde canlanıyormuş gibi gülümsedi. Jessica bunu tatlı ve romantik buldu. Luke, son yemeğini kusmak için kafasını kapıdan dışarı çıkarmış olurdu.

“Bir gün çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?”

Konuşma keskin bir viraj aldı.

Jillian tekrar yola koyuldu. GTO’yu kullanmak, kontrolün elinde olduğunu hissetmesini sağladı ve sinirlerini yatıştırdı.

“Bazen. Luke ile tanışmadan önce pek düşünmüyordum. Ve onunla tanıştığında, daha çok asla sahip olamayacağım bir şeyin yasını tutuyor gibiydim.”

“Onun hastası mıydın?”

Elbette bunu kesin olarak bilemezdi. Luke gizlilik yeminini asla bozmazdı... Ebeveynleri hariç. *Hain*.

“Hastasıydım. Şimdi değilim. Şey...” omuz silkti, “...resmi olarak. O harika biri, gerçekten, ama ben ekstra özelim, bombok durumdayım. Dilimi mazur gör lütfen. Kimsenin beni ‘tedavi edebileceğinden’ emin değilim. Daha iyi olduğuma inanmak is-

tiyorum, ama korkarım Luke'la *birlikteyken* daha iyiyim, onun *sayesinde* daha iyi değilim. Hatta bunu kendisi de söyledi. Yarın hayatımdan bir anda çıkıp giderse, onunla birlikteyken dönüştüğüm kadın varlığını devam ettirir mi, yoksa tekrar ondan önce olduğum kadına mı dönüşürüm diye merak ediyorum.”

“Ondan önce kim olduğunu sorabilir miyim?”

Jessica küçük bir kahkaha attı. “Thelma’ya bir canavar olduğumu söyledim ama sanırım bu, Luke’un annesini korkutabilir; o yüzden sadece kendinden korkan bir kadın olduğumu söyleyeceğim. Tam da bu ana hasret olan, ancak iş ve fiziksel yorgunluğun ötesinde bir geleceğe asla layık hissetmeyen bir kadın.”

Arabayı sürmeye devam ettiler. Jessica, Felicity’nin otelde kalan misafirler için geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama Felicity tek kelime etmedi. Jessica’nın arabayı sürmesine, yalnız olmadığını bilmenin rahatlığıyla sessizlik anını yaşamasına izin verdi. Jessica, Luke’la ilgili de aynı şeyi seviyordu. Sessizliği kelimelerle doldurmaya gerek duymadan birlikte olabilirler ve yakınlığı hissedebilirlerdi. Akşamları Jessica dizüstü bilgisayarında ders çalışırken ve Luke da bir kitap okurken ya da bulmaca çözerken yatakta ya da kanepede saatler geçirebilirlerdi. Bazen tutkulu bir gülümseme paylaşırlardı ama bu asla garip ya da sıkıcı olmazdı.

Gerçek aşkın fısıltıları ancak tam bir sessizlik içinde duyulabilirdi.

Luke’u dehşet içinde bıraktıktan bir saat sonra garaj yoluna girerlerken, Felicity elini Jessica’nın koluna koydu. “Oğlum akıllı bir çocuk.”

Jessica, Felicity’nin eline baktı. “Birlikte olmamızdan sorumlu olanın beyni olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu yüzden onun akıllı bir çocuk olduğunu söyledim. Kalbinin peşinden gidiyor.”

Jessica, Felicity'nin sevgi dolu gülümsemesine baktı.
"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

LUKE VE TOM ARKADA odun kesiyordu. Jessica, Luke'un sınırlı olup olmadığını ya da yüzündeki acılı ifadenin fiziksel çabadan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamak için pencereden dışarı baktı.

"Tom her zaman gülümsüyor."

Felicity akşam yemeği için patatesleri temizlemeye başladı.
"Çoğu zaman, evet."

"Odun kesmek kolay bir iş değil ama Tom resmen yüzünde bir gülümsemeyle terliyor."

"Çalışmayı seviyor. Eğer bir gün durursa, öldüğünü böyle anlarız."

"Akşam yemeğine yardım edebilir miyim?"

"Tom'a, bu akşam onun mu, yoksa benim mi ızgara yapacağımı sorabilirsin."

Jessica bunu yapabiliirdi. Herhangi bir hazırlık veya gerçek pişirme becerisi gerektirmiyordu. "Sorun değil. Elbette büyük otomobil hırsızlığı sonrasında baltayı yeme riskini göze alıyorum."

"Onları bana gönder. Her zaman arkadayım Louise."

Jillian evin yan tarafında dolaştı. "Merhaba bebeğim." Gelişini oduncu baba-oğul ikilisine haber vererek yanına koşan Jones'un kulaklarını okşadı.

"Selam, Mario." Tom gülümsedi veya gülümsemeye devam etti.

"Tom Jones." Jessica da ona sıırttı, henüz Luke'a bakmaya cesaret edememişti. "Felicity bu akşam ızgara sırasının kimde olduğunu bilmek istiyor."

Tom başıyla onayladı ve baltasını ona uzattı. “Al. Onunla konuşurum. Birbirinizi öldürmeyin.”

Tom’un eve doğru yürümesini izledi, sonra Luke’a döndü. Ürkütücü derecede tuhaf bir bakışma yaşandı. Jessica artık ona kızgın değildi, ama yaptığı şeyden de pişmanlık duymuyordu. Luke’un yüzü de ifadesiz görünüyordu.

“Onu sürmene izin verecektim.”

Jessica başıyla onayladı. “Biliyorum... Daha önce bagajdayken aldığım his buydu.”

“Ona yeni lastik taktırdığımı biliyorsun.”

Başka bir kasvetli onaylama daha. “Biliyorum... Bu yüzden yolu daha iyi kavramamasına biraz şaşırdım.”

“Annemin de sürmesine izin verdin mi?”

“Hayır, istemedi. Hem zaten onu bir daha ne zaman kullanacağımı bilmediğim için biraz bencil davrandım.” Serin bir rüzgâr titremesine neden olurken, garajdan aldığı ekose gömleği vücuduna daha sıkı sardı.

Luke yavaşça nefes alarak başını salladı. “Kokuyu alıyor musun?”

Jessica burnunu kırıstırarak gözlerini devirdi. “Duman mı?”

“Babam ön tarafta ızgara yapıyor.”

“Peki...”

Luke başıyla kulübeyi işaret etti. “Akşam yemeğinden önce hızlıca sevişmek için biraz zamanımız var.”

Baltalarını yere bırakırken ikisinin de gülümsemesi büyüdü. Tökezlemeden kulübeye girmeye çalışırken bedenler ve ağızlar birbirine çarpıştı.

İçeri girdiklerinde, ikisinin de üzerinde ekose gömlek olmasına aldırmadan birbirlerinin pantolonlarını çıkardılar. Acil ihtiyaç, Luke’un bir an önce içine girmesiydi.

“Aman Tanrım...” Luke onu kucağına alıp tek bir hamlede içine girdiğinde, Jessica’nın başı duvara çarptı. Adam sıcaktı, sertti ve onun içini lezzetli bir şekilde dolduruyordu. Luke ellerini kalçasına geçirip onu yukarı ve aşağı hareket ettirirken, Jessica destek almak için onun saçlarını ele geçirdi.

“Sana tapıyorum,” diye inledi Luke, Jessica gözlerini kapatırken.

Jessica yanağını onun başına dayadı. “Tanrım... Bana *hayat* veriyorsun.”

Otuzuncu Bölüm

KNIGHT

BAYAN BAKER YAKINDA ölmezse Ryn, Jackson'ı terk edecekti. Jackson bundan emindi. Muhtemelen onu tamamen korkutup kaçırmadan önce seksle serbest bırakabileceği enerjinin de bir sınırı vardı. Aletini onun amı –vajinası– yerine ağzına sokma niyetini ima ettiğinde kadın neredeyse ölecekti çünkü onun ağzını değil de kıcını kastettiğini sanmıştı.

Ona dizlerinin üstüne çökmesini söylediğinde, yüzünü bir rahatlamanın kapladığını fark etti. Penisini memnuniyetle kabul etmeden önce “Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadığını duydu. Onu bir şampiyon gibi emmesine ve hatta her damlasını yutmasına rağmen, yüzüne veya göğüslerine boşalmasını tercih ettiğini ifade etti. Jackson, kıcının –onun tabiriyle “sonsuz kadar”– yasak bölge olması yüzünden hayal kırıklığına uğradı. İyi bir oral seksi, anal seks yasağı kadar mahvedecek hiçbir şey yoktu.

Jackson: Neredesin?

Jillian: Teksas

Jackson: Birini ortadan kaldırmam gerekiyor.

Jillian: Eve dönüyorum. HİÇBİR ŞEY YAPMA!

Jackson: Eve gelme. Burası senin için güvenli olmayabilir.

Jillian: Kim? Neden? Niye?

Jackson: Öğrencilerimden biri.

Jillian: Tanrım, o lanet piyano konusunda çok hassassın.

Jackson: Adını biliyor. Ona senin adını hiç söylemedim.

Jillian: Belki diğer öğrencilerinden biri söylemiştir.

Jackson: Senden her zaman “kız kardeşim” olarak bahsediyorum. Nokta.

Jillian: Bu yeterli değil.

Jackson: Onu takip ettim. Peruk takıyor ve pahalı giysiler giyiyor, ama bir kulübede yaşıyor. Kocasının öldüğü ya da belki gerçekten bir kocası olduğu konusunda yalan söyledi.

Jillian: Hâlâ yeterli değil. Eve geliyorum.

Jackson: Çok geç olacak.

Jackson'ın telefonu bir aramayla titredi. Doğmamış çocuklarının annesini göğsünden kaydırarak yatağından kalktı. Son zamanlardaki evhamlı tavırlarından dolayı özür dilemek için onu yemeğe götürmüştü. Ryn bunun oral seks için bir ödül olduğunu düşünmüştü. Bu da işe yarardı.

Sonrasında geceyi onunla geçirmek için ısrar etmişti ki bu da ona ters bir bakış kazandırmıştı. Ryn, seks yapmayacaklarsa onun neden kalmak istediğini bir türlü anlayamıyordu. Geceleri onun bedenine sarılmadan ne kadar yalnız hissettiğini söylediğinde, kadının gözlerindeki yaşları fark etmişti.

Koridora çıktığında, Gunner onu Jillian'la sohbetini tam da orada yapmasını söyleyen sert bir bakışla ve sessiz bir homurtuyla karşıladı.

“Evet?”

“McGraw, AJ’in tüm ilaç ihtiyaçlarını karşılıyor. Sana hafif bir sakinleştirici ya da belki bir antipsikotik göndermesini ister misin?”

“Ben paranoyak değilim.” Öyleydi, ama tüm paranoyak insanlar deli değildi. “Meredith Baker söylediği kişi değil. O bir kukla, öyle olmalı. Bunu daha önce anlamadığıma inanamıyorum. Rolden sürekli çıkıyor. Onu evine kadar takip ettim, neredeyse kahrolası tamponuna çarpacaktım ama beni fark etmedi bile. Onu kim işe aldıysa daha akıllı olamaz ama sana mesaj atanla aynı kişiye, o zaman bir adım önde olmayı başarıyorlar ve bu da beni...”

“Geriyor mu? Paranoyaklaştırıyor mu?”

“Bu konuda yanılmıyorum.”

“Eğer yanılıyorsan, o zaman sebepsiz yere cinayet işlersin. Ya MHKM arkanı kollamazsa ne olacak, kendi pisliğini temizlemeye hazır mısın? Sırf adımı biliyor ve peruk takıyor diye ömür boyu hapis cezasına çarptırılmayı göze mi alacaksın? Tanrı aşkına, kaç kadın masada yemekleri ya da başlarının üstünde bir çatıları olmasından ziyade Gucci giyip zengin rolü yapmayı tercih eder biliyor musun?”

Gunner, Jillian ile aynı soruları soruyormuş gibi Jackson’a baktı.

“Hiçbir şey yapmadan duramam.”

“Şimdilik durabilirsin. Ayrıca onu öldürürsen kimin için çalıştığını asla öğrenemezsin.”

“Önce ağzından laf alırım.”

“Nasıl?”

Jackson dişlerini sıktı ve Ryn’in yatak odasının kapısından bir santim ileri gitmesine izin vermeyen Gunner’a gözlerini kısararak baktı.

“Yöntemlerim var.”

Jillian’ın bir şey söylemesine gerek yoktu. Onun öfkelerini hissedebiliyordu. Aralarındaki acı dolu sessizliği doldurmuştu.

“Eve geliyorum.”

“Bunu halledebilirim.”

“Lanet bir bıçakla mı?”

“Jill?” Jackson, AJ’in arka planda onun adını seslendiğini duydu.

“İşe yarıyor.” Bunu söylerken yüzünü buruşturdu. Claire’in bıçakla işkence gördükten sonra ölmüş olması, bunun hâlâ fazlasıyla ikna edici bir taktik olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Ryn nerede?”

“Yatak odasında.”

“Git onun mükemmel tenine bak ve kalpsiz, ruhsuz bir vahşinin boktan bir varsayıma dayanarak vücuduna kırk dört kesik attığını hayal et. İyi geceler, pislik.”

“Jill...” Jackson içini çekti. “Siktir,” diye fısıldadı. “Kadınlar çok inatçı.”

Gunner başını eğdi.

“Yastıklara sürtünmeye devam et dostum.”

“Jackson?”

Ryn yatak odasının kapısını açarken hızla ona döndü. Gözleri kısıktı, sarı saçları keçeleşmişti ve büyük, beyaz tişört seksi bacaklarını zar zor kapatıyordu.

“...Gunner’la mı konuşuyorsun?”

“Ben, şey, evet.”

“Gece yarısını çoktan geçti.”

“Evet. Asla konuşamadık. Erkek, erkeğin en iyi arkadaşıdır.”

Ryn, yumruk yaptığı elinin içindeki telefonu işaret etti.
“Gunner mesaj atmaz.”

Jackson tekrar odaya girdi ve onu yatağa geri girmeye zorladı. “Jillian’la konuşuyordum.”

Ryn yorganın altına girdi. Jackson da onu takip edip göğsünü sırtına bastırdı.

“AJ nasıl?”

“Hayatta.”

Ryn keyifsizce homurdandı. “Bu ayrıntılı cevap için teşekkürler.”

“Teksas’talar.”

“Teksas mı?” Ryn, onunla yüzleşirse farklı bir cevap alacaktı gibi ona döndü.

“Evet. AJ, ölmesine yardım etmesini istiyor.”

“Bunu o mu söyledi?”

Jackson sırtıttı, sonra sırtüstü yuvarlanarak Ryn’i kolunun altına çekti. “Hayır. Ama yaptığı şey bu. Jillian bunu göremeyecek kadar kör ve kibar. Bundan şüphelense bile, ondan vazgeçemeyecek kadar inatçı. Teslimiyet, onun için hiçbir zaman kolay olmadı.”

“Eve mi geliyorlar?”

Jackson dudaklarını büzdü ve başını salladı. “İçimden bir ses onu ya da *onları* er ya da geç göreceğimizi söylüyor.”

“Jackson?”

“Hımm?”

“Sana bir şey söyleyebilir miyim ve bana kızmayacağına ya da kendimi kötü, sorumsuz ya da pervasız hissettirmeyeceğine söz verir misin?”

“Hamile misin?”

“Ne?” Ryn dirseğine yaslanarak oturdu ve yüzünü buruşturarak ona baktı. “Regl oluyorum.”

Jackson omuz silkti. “Birkaç gün önce beni ‘vajinanı parçalamaya’ çalışmakla suçladığın için emin değildim.”

Ryn yumruğunu yan tarafına geçirdi. Jackson kıkırdadı.

“Komik değil. Birkaç kez beni ortadan ikiye bölecek misin diye merak ettim. Tuhaf davranıyordun... Hatta biraz da öfkeliydin. İşte bu... Kızgın seks gibiydi. Bazen seks bile değildi, daha çok düzüşme gibiydi.”

“Düzüşme?”

“Evet, *sikişme*,” diye fısıldadı Ryn.

Jackson, yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olan büyük bir kahkaha attı. “Neden...” kahkahadan sonra nefesini düzenlemeye çalıştı, “...fısıldıyorsun? Gunner’ın seni duymasından mı, yoksa Tanrı’dan mı endişeleniyorsun? Çünkü o köpeğin bana siktirip gitmemi birden fazla dilde söylediğinden epey eminim ve senin de bir süredir kiliseye gitmediğini biliyorum, ama bildiğim kadarıyla Tanrı hâlâ zihin okuyabiliyor.”

“Pekâlâ, Bay Kaba, ben müstehcen bir dil kullanarak büyümedim ve cinselliği doyasıya yaşama ya da küfürleri İngilizce’deki her kelimenin başına sıfat olarak getirme fırsatı bulamadan önce bir bebeğim oldu. İnsanlar bir süre sonra etkisini kaybetmeye başladığını anlamıyor mu? Her cümlenin sonuna bir ünlem işareti koymak gibi.

‘Yarın uyanıp kahrolası yatağımdan kalkacağım ve kahrolası bir duş aldıktan sonra kahrolası bir kâse mısır gevreği yiyeceğim. Sonra kahrolası ilk işime siktir olup gideceğim, ardından öğle yemeği için kahrolası yakışıklı erkek arkadaşım ile buluşacağım ve sonra kahrolası âdetim biterse belki ikimiz de yorgunluktan ölene kadar birkaç kez düzüşebiliriz.’“

Jackson’ın vücudu kahkahalarla titredi. “Küçük hikâyedeki kahrolası yakışıklı erkek arkadaş ben miyim?”

Ryn dövmeleeri takip ederek göğsünü öptü. “Belki.”

“Belki, ha? Bununla yetinebilirim. Pekâlâ, kahrolası konuyu değiştirmeden önce bana ne söyleyecektin?”

Ryn durakladı, çenesini onun göğsüne dayayıp ona baktı. “Kızımı Özlüyorum. O çok inatçı, saf ve hatta bazı günler acımasız. Bunu görüyorum, gerçekten. Ama o benim kalbimin kocaman bir parçası ve ben aramıza ördüğü bu duvarın diğere tarafında kalamam. Maddie benim çocuğum, onu koşulsuz seviyorum. Onun için canımı veririm, bu asla değişmeyecek. Yani... Uzaklaştırma kararını kaldırıyorum. Ve bu beni tehlikeye atacaksa da öyle olsun.”

Gözleri dolmuştu ama adama bakmaktan hiç vazgeçmedi.

“Bunun beni kötü bir anne, berbat bir rol model ya da genel olarak acınası derecede zayıf bir insan yaptığını düşünüyorsan üzgünüm. Preston’ın benden istediğı kürtaşı olmamayı seçtiğim gün, kızımı seçtiğim gündü. Bu, ne olursa olsun her zaman onu seçeceğime dair ettiğim sessiz yeminimdi. Maddie’ye sergilemek istediğim örnek *bu*.”

Jackson başparmağını çilli yanağında gezdirerek gözyaşlarını yakaladı. Ryn, acı bir gülümsemeyle burnunu çekti.

“Eğer ilişkimiz bittiyse. Anlarım. Zamanımızı her zaman gerçekten uzun bir doğum günü kutlaması olarak düşüneceğim.” Ryn omuz silkti. “Zaten her zaman bir rüya gibi geldin.”

Jackson diğere elini de kaldırarak iki yanağını da aynı anda okşadı. Ryn titreyen dudaklarını ısırarak gözlerini kapattı.

“Ryn Middleton... Beni seviyor musun?”

Ryn, küçük bir hıçkırıkla yutkundu ve gözlerini daha sıkı kapatarak birkaç damla yaşın daha düşmesine izin verdi. “Bunu yapma... Lütfen.”

“Üzgünüm. Bunu yapmak zorundayım. Kalbinin ve hayatının büyük bir bölümünün Maddie’ye ait olduğunu biliyorum. Ama aramızdakilerin bitip bitmediğini anlamamın tek yolu, sana beni sevip sevmediğini sormak. Kalbinde bana verecek kadar yer kaldı mı? Bebeklerimizi, Maddie’yi sevdiğin gibi, tüm kalbinle sevecek misin?”

Bir hıçkırık daha.

“Evet diyebilersen... o zaman ilişkimiz asla bitmeyecek. Hayatımda sadece üç kadını sevdim. İlki bana hayat verdi, ikincisi annemin rahminde benimle yaşadı ve üçüncüsü de şu anda kalbimden sadece birkaç santim ötede duruyor. Ve şu anda evet demesini umuyorum... Hatta bunun için dua ediyor bile olabilirim çünkü onu seviyorum... *Seni* seviyorum Ryn, hem de çok.”

Ryn kollarını onun boynuna dolayıp yüzünü omzuna gömerken odayı hıçkırık sesleri doldurdu.

“Sana âşık olmak istemedim.”

Jackson bu itirafıyla gülümsedi.

“Ama kalbimi bir türlü rahat bırakmadın.”

Jackson güldü. “Kalbini hiçbir zaman rahat bırakmayacağım.”

Ryn titrek bir nefes aldı ve başını kaldırıp ona baktı. “Çok korkuyorum.”

Jackson’ın kaşları çatıldı. “Neden korkuyorsun?”

“Sana istediğin her şeyi veremeyeceğimden.”

“Ben sadece bana verebileceklerini istiyorum.”

“Ya yeterli gelmezse?”

Jackson gülümseyerek ağzını yavaşça onunkine yaklaştırdı. “Fazlasıyla yeterli.”

Huzursuz düşünceler yüzünden uykusu kaçan Ryn, Jackson'ın göğsünden kalkarak yataktan çıktı.

Erken kahvaltı yapmaktansa yatak odasının kapısında nöbet tutmakla daha çok ilgilenen Gunner'a başıyla işaret etti. Ryn şikâyet edemezdi. Köpek tam olarak ne yapmak için eğitildiyse onu yapıyordu.

“Gel.”

Gunner dört ayak üzerinde ayağa kalktı ve onu aşağı kata kadar takip etti. Daha güneş bile doğmamıştı. Kahvesini hazırlayıp Gunner'ın karnını doyurduktan sonra dizüstü bilgisayarını aldı ve en sevdiği koltuğa oturarak bir battaniyeye sarıldı. Sosyal medyası Pinterest ile sınırlıydı. Facebook ve Twitter, Preston'ın vicdansızca takibini çok kolaylaştırıyordu, bu yüzden hayallerini panolara sabitlemeye devam etti.

Evinde yapmayı hayal ettiği tüm tadilatlar için bir panoya sahipti, ama Maddie'nin üniversite masrafını karşılarken hiçbirine para yetiştiremezdi. Yemek panosunda hiç yapmadığı tonlarca tarif vardı, çünkü bir kişi için yemek pişirmek zaman harcamaya değmezdi. Tatil panoları, kitap panoları, film, müzik, şiir, alıntılar... Eksik olan tek pano, bir Jackson panosuydu.

Şeytani bir gülümsemeyle, pano ekle düğmesine tıkladı.

Başlığa, ***Knight***, yazdı.

Sonraki bir saat içinde yeni panosuna resimler eklemeye devam etti: Vera Wang gelinlikleri, Ed Sheeran şarkı sözleri, dövmeler ve sonunda pusetler ve şık hamilelik kıyafetlerinin birkaç fotoğrafını eklemek için cesaretini topladı.

Evlilik? Bebekler? Evet dediği şey bu muydu?

Gunner ayağa fırladı ve Jackson aşağı inerken bir güvenlik görevlisi gibi merdivenlerin altındaki yerini aldı. Ryn bilgisayarını hemen kapattı.

“Sabah insanı olduğunu bilmiyordum.”

Ryn gülümsedi. “Değilim. Sadece uyuyamadım... Aklımda çok şey var.” Onun tamamen giyinmiş olduğunu görünce gülümsemesi silindi. “Gitmek zorunda değilsin. Kahve yaptım, sana kahvaltı hazırlarım.”

Jackson başparmaklarını arka ceplerine sokarak koltuğunun birkaç metre önünde durdu. “Koşmaya ve duşa ihtiyacım var.”

Ryn başıyla onayladı. “Bu akşam senin için yemek pişirebilir miyim?” Belki yemek panosundaki bir şey mutfağında gerçekten meyve verirdi.

Jackson’ın anında bir yanıt vermemesi, delilik havuzunda ayakta durmaya çalışan kadının zihnine kuşku girmesine yetecek kapıyı araladı. Belki de Jackson bir şeyden ya da her şeyden pişmandı. Bilgisayarını sedirin üzerine koyarak ayağa kalktı ve battaniyeyi etrafına sardı.

“Yemeklerimin berbat olduğunu düşünüyorsan belki de bunu bana şimdi söylemelisin, böylece sana bağırıp yaralı egomu düzelttikten sonra dışarıdan bir şeyler söyleyip durumu telafi edebiliriz.”

Jackson başını yavaşça iki yana salladı ve gözleri karanlık bir bakışla doldu. Ryn o bakışı tanıyordu. Geçen hafta birkaç kez hayatının en sert seksine yol açan bakışlardı bunlar. Bu, kovalanan bir av gibi kalbinin hızlanmasına neden oldu.

Jackson alt dudağını emerek dişleri arasına aldı ve sonra aralarındaki mesafeyi kapattı. Sert bir çekişle battaniyeyi vücudundan söküp aldı. Başının arkasını kavrayarak onu öptü. Tam da şüphelendiği gibi, dili ağzını doldururken sert, talepkar ve cezalandırıcıydı. Diğer eli poposunu öyle sıkı kavradı ki Ryn acıdan inledi, ama öpücüğü yüzünden daha fazla itiraz edemeyecek kadar tahrik olmuştu.

Jackson’ın boğazının derinliklerinden kopan inilti, poposundaki parmakların altında oluşan morluklar ile birleşince, Ryn bu

anın, kanepeye atılıp tamponunun vajinasının derinliklerine itilmesiyle sonuçlanacağını düşündü. Adamın bedeni kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibiydi ve Ryn onun varlığını neyin tektlediğinden emin değildi.

Ryn tekrar inledi ve Jackson onu serbest bıraktı.

Tamamen nefessiz kalmış bir halde başını onun alnına yasladı. “Evet. Yemek. Bu akşam.”

Jackson yumruklarını sıkarak kapıdan çıkıp arabasına doğru yürürken Ryn gözlerini kırptırdı, kırptırdı ve biraz daha kırptırdı.

Yüzünü buruşturarak poposunu ovuşturdu. Düğün ve bebekler, resmen ciddi bir bekle ve gör listesine alınmıştı.

Otuz Birinci Bölüm

AJ ESKİ BİR hava kuvvetleri arkadaşıyla buluşmak için Houston'a gitmek istemişti. Şehre vardıklarında, bu öneriyi ya da Houston'da yaşayan herhangi bir arkadaşını hatırlamıyordu. Jillian o anda biraz daha öldü. Koca dünya boğucu, ezici ve kendi kendine başa çıkamayacak kadar fazla geliyordu.

Ona kontrolün elinde olduğunu hissettiren huysuz, düzenli, her sabah gazeteyi baştan sona okuyan komşusuna ihtiyacı vardı ama o, salatasını didikleyerek karşısında oturan bir adamın ka- buğunda kaybolmuştu.

Hayat şeker çalan bir zorba gibi davrandığında ona savaşıma gücü veren, zekice odaklanmış, paranoyak ama çoğu zaman hak- lı, sahiplenici ve aşırı koruyucu kardeşine ihtiyacı vardı, ama o da koca ve baba olmak isteyen adam ile San Francisco'daki ikiz- leri yerin bir buçuk metre altında gömülü tutmak adına öldürme ihtiyacı hisseden adam arasında kendi aklını kaybediyordu.

Jillian, AJ'in çatalının masaya çarpıp yere düşmesiyle çıkan sestten irkildi. "Sana bir çatal daha getireyim."

“Jillian?” AJ iki elini de masaya koyup parmaklarını genişçe yaydı. Çenesi eğik, gözleri kapalıydı.

“İyi misin?” Jillian masanın üzerinden uzanıp elini onunkinin üzerine koydu.

AJ başını iki yana sallarken göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp sonra kocaman açtı ve tekrar sımsıkı kapadı.

“Ben... Çok iyi göremiyorum.”

Jillian biraz daha öldü.

Boğazındaki düğümü yutkunarak onun elini tuttu ve, “Bana ne yapmamı istediğini söyle.” diye fısıldadı. Sesindeki titremeyi fark etmemesini umdu. “Seni hastaneye götürmemi ister misin?”

AJ gözlerini kapalı tutarak başını iki yana salladı.

“Bize Portland’a giden bir uçak ayarlayabilirim. Belki doktorlarının yapabileceği bir şey vardır.”

Başka bir ret daha. “Beni otele geri götür.”

Jillian başıyla onayladı ama bir an sonra gerçeklik ona bir kamyon gibi çarptı. *AJ. Onu. Göremiyordu.*

Peçete kutusunun altına biraz para sıkıştırdıktan sonra ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. AJ sandalyesini yavaşça geri çekip ayağa kalkarken ellerini onun omzuna koydu. AJ masanın kenarına çarparak su bardağını devirdi.

“Kahretsın.”

“Sorun yok,” diye fısıldadı Jillian tekrar, çok fazla konuşursa sesinin bir duygu çığına dönüşeceğini bilerek.

Onu elinden tutarak restorandan dışarı çıkardı ve Jeep’e götürdü. Otele giderken konuşmadılar. AJ gözlerini kapatarak başını pencereye yasladı. Jillian onun uyumasını ve uyandığında görüşünün geri gelmesini umuyordu.

Ama maalesef bu gerçekleşmedi.

Otel odalarına geri döndüklerinde, AJ yatağın kenarına oturdu. Jillian'ın tek yapabildiği, karşısındaki yatağa oturmak ve onun yere boş boş bakmasını, ara sıra bulanıklığı –yaklaşan karanlığı– ortadan kaldıracabilirmiş gibi gözlerini kırpıştırmasını izlemektir.

“Zamanı geldi,” dedi AJ, sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Jillian komodinin üzerindeki saate baktı ve akşam yemeğinde ona ağrı kesici ilaç vermeyi unuttuğunu fark etti.

“zgnm, unuttum.” çantasını karıştırarak ilaç şişesini ı-kardı ve şişeyi komodinin üzerine koyduktan sonra su almak için banyoya gitti.

Geri döndüğünde, ona su vermek için elini tuttu. AJ parmaklarını bardağın etrafına sardı. Sonraki birkaç saniye ağrı çekimde gerçekleşti. AJ bardağı ağzına götürürken, Jillian ilaç şişesine uzandı. Kapak açıktı ve ii boştu.

“Hayır!” Hızla dönerek onun elindeki bardağı devirdi. Başını dizlerine doğru iterek parmaklarını ağzına soktu ve o öksürürken hapları çıkarmaya başladı. AJ dengesini kaybederek yere yuvarlandı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı, geri kalan ilaçları yutmadan önce hepsini almak için kuşağına oturup başını yana yatırarak.

Jillian onun öksürükleri arasında parmaklarını ağzına sokmaya devam ederken, AJ onun bileklerini kavradı.

Yere dökülen büyük miktarda haplardan memnun olan Jillian, onun üzerine yığıldı ve göğsünü yumrukladı. “Neden? Neden? Neden? Anlamıyorum!”

O yumruklamaya ve penelemeye devam ederken, AJ'in elleri sırtına yerleşti. “Sana söyledim... Zamanı geldi.”

Jillian ayağa kalktı, kıpkırmızı olmuş yüzünden yaşlar akıyordu. “Tek bir hap almanın zamanı gelmişti. Kahrolası. Tek. Bir.

Hap!” AJ’in başını iki eliyle tuttu ve alnını alnına yaslayarak öne eğildi. “Bana bak,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

AJ gözlerini açtı. “Seni belli belirsiz görebiliyorum.” Gözlerini tekrar kapattı. Yüzünün yan tarafından tek bir gözyaşı süzüldü. Onun. Kahrolası. Gözyaşı.

O GECE AJ BAŞKA bir nöbet daha geçirdi ve sonra uyumadan önce kustu. Jillian hiç uyumadı. Bavullarını topladı ve Jackson’a bir mesaj gönderdi.

Jillian: Yarın gece evde ol.

Jackson: Yalnız mı?

Jillian: Hayır.

Jackson: Ben iyiyim. Eve dönmek için acele etmene gerek yok.

Jillian: Sana ihtiyacım var.

Jackson: İyi yolculuklar.

Sonra McGraw’ı aradı.

“Saat sabahın ikisi. Kahrolası. Batı. Yakası’nda. Numaramı değiştiriyorum,” diye homurdandı.

“Yarın Houston’dan Omaha’ya özel bir jete ihtiyacım var.”

“Öldü mü?”

Jillian dişlerini sıktı ve gözyaşlarını sildi. “Hayır, ama görüşünü kaybediyor ve otelden havaalanına kadar yardıma ihtiyacım olacak. Lütfen nerede kaldığımı bilmiyormuş gibi davranma. Dün adamlarının beni takip ettiğini gördüm.”

“Beni her gün arayıp saçma sapan iyilikler istediğinde sana göz kulak olmam gerekiyor.”

“Bu son.”

McGraw güldü. “Gördüğümde inanırım.”

Jillian’ın geriye hiçbir duygusu kalmamıştı, ona bağıırıp ondan ne kadar nefret ettiğini söyleyecek... Hayatının mahvolmasına ne kadar katkıda bulunduğunu haykıracak kadar bile.

“Her şeyi ayarladığında bana ayrıntıları bildir.” Başını otel odasının dışındaki koridorun duvarına dayayarak görüşmeyi sonlandırdı ve... Duyguları ile kendi hayatını sonlandırmak için de aynı tuşa basabilmeyi diledi.

Saat sekizde, Omaha’ya yapacakları yolcuğunun zamanını ve ayrıntılarını gösteren bir mesajla telefonu çaldı.

“AJ?” Onu nazikçe sarstı, ama uyandırabilmek için adını birkaç kez daha söylemesi ve biraz daha şiddetli sarsması gerekti.

AJ gözlerini açtı.

Sormaya korkuyordu ama sormak zorundaydı. “Görebiliyor musun?”

AJ başıyla onayladı. “Geliyor ve gidiyor.” Gözlerini sertçe kırptırdı.

Jillian içini çekti. “Bir saat sonra gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Eve.”

AJ’in yüzü gerildi. “Portland.”

“Omaha.”

“Neden?”

Jillian güldü. O anda yapabileceği tek şey buydu. “Çünkü dün gece gözlerimin önünde aşırı dozda ağrı kesici almaya çalıştın.”

“Yani beni cezalandırıyorsun.”

“Seni cezalandırmak mı? Aman Tanrım. Bu bir ceza değil. Seni anne ve babanın evine götürüp, ‘Kör ve İntihara Meyilli’ ya-

zan bir notla kapılarına bırakmıyorum. Sadece seninle birlikte Omaha'ya geri dönmek istiyorum.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Jillian. “Hadi, seni duşa sokalım. Aracımız bir saat içinde burada olacak.”

“Aracımız mı?” diye sordu AJ, Jillian onun yataktan kalkmasına yardım ederken.

“Evet. Torbacım bana havaalanına kadar özel bir araç ve özel bir jet ayarladı.”

“Özel...”

“Ve lütfen bana bu konuda başka bir şey sorma, çünkü seni temin ederim ki şu anda yaşanan şeylere kıyasla bu *gerçekten* önemli değil.”

JILLIAN, ARAÇLARI GELMEDEN ON beş dakika önce AJ'in otel lobisine inmesine yardım etti.

“Sen burada otur. Çantalarımız için birini göndermelerini isteyeceğim. Hemen dönerim.”

AJ, lobideki çeşmenin yanındaki deri koltuğa oturdu.

Jillian, bileğindeki saç tokasını çıkarıp birbirine dolanmış sarı saçlarını dağınık bir topuz haline topladıktan sonra güneş gözlüğünü taktı. Gözleri kanlanmıştı, çok fazla gözyaşı dökmekten ve uykusuzluktan şişmişti.

“Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Jillian oda anahtarlarını verdi. “349 numaralı oda. Jillian Knight. Biri çantalarımızı lobiye indirebilir mi, lütfen?”

“Elbette Bayan Knight.”

“Teşekkürler.”

Arkasını döndü ve neredeyse arkasındaki beyefendiye çarpacaktı.

“Affedersiniz.” Adam başını sallayarak gülümsedi ve Jillian telefonunu çantasından çıkarmak için başını eğerken onun etrafından dolandı.

“Jessica?”

Yaklaşık bir yıldır ilk kez... Kalbini hissetti. Ondan sadece birkaç adım ötede atıyordu. “Luke,” diye soludu, neredeyse bir yıldır aldığı ilk gerçek nefesle. Ve yukarı baktığında... Kalbini gördü.

Tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu, mükemmel. Bunun dışında yüzündeki tüm kan çekilmişti. Luke elini ona doğru uzattı. Onu durdurması gerekiyordu, kaçması gerekiyordu, bir şeyler yapması gerekiyordu ama yapamadı. Sadece bir saniyeliğine vücudundaki her hücrenin canlandığını hissetti.

Luke, güneş gözlüğünü çok yavaş bir şekilde çıkardı. Ağzı açık kaldı. Hayalet görmüş gibiydi. Jillian bir seraba baktı, çünkü gözünün ucuyla onu almaya gelen takım elbiseli birkaç adam gördü. O anda zamanın içinde donmayı ne kadar istese de saat işliyordu. Onu mezarlıkta en son gördüğü günden beri onu tekrar görmeyi hayal etmişti. Sana *her şeyi* veren kişiye ne söyledin ki?

Tik tak.

İki adam kolunu yakaladı ama Luke’un gözleri onunkilerden ayrılmadı.

Bir şey söyle, diye bağırdı zihni.

“Luke... Teşekkür ederim.” Adamlar onu büyük kapıya doğru sürüklerken, Jillian’ın yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti.

Luke’u dışarıya çıkardıklarında, içinde bir şeyler uyanmış ve karşılık vermeye başlamış gibi adını bağırdığını görebiliyordu ama çok geçti. İki saniye sonra onu kaldırımından hızla uzaklaşan siyah bir SUV’nin arkasına tıktılar.

McGraw'un adamları, onu istekleri yüzünden takip etmemişlerdi. Dr. Luke Jones ve Jessica Day'in aynı anda, aynı şehirde olacaklarını biliyorlardı... Ve ölüm bile onları ayıramayacakmış gibi... Sonunda aynı otelde, aynı lobide karşılaşmışlardı ve son bir kez aynı havayı –aynı kalp atışını– paylaşmışlardı.

O anda Jillian öldü. Artık alacak nefesi kalmamıştı.

“Bayan Knight, gitmeliyiz.” Takım elbiseli iki adam onu çıkışa, kaldırımında bekleyen başka bir siyah SUV'ye doğru sürükledi.

“AJ...”

“Bay Monaghan zaten araçta.”

Luke. Luke onu sevmişti –ona tapmıştı– ve sonra onun yasını tutmuştu. Ama artık değil. Artık ondan sonsuza kadar nefret edecekti.

SUV'nin kapısını açmadan önce, Jillian takım elbiselilerden birinin ceketini kavradı. “McGraw'a söyle, eğer Luke'a bir şey olursa onu ve ilgili herkesi cehennemin dibine yollarım.”

Genç adam güçlkle yutkundu ve başını salladı. “B-ben ona söyleyeceğim.”

Arka kapıyı açtı ve Jillian içeri girdi.

“Jillian?” AJ onu bulmak için elini koltuğun üzerinde gezdirdi.

Jillian o ele sadece baktı... Ona sadece baktı.

AJ gözlerini sımsıkı kapattı. “Nerede o?” diye bağırdı.

Araç kaldırımdan uzaklaşırken, Jillian onun elini tuttu. “Buradayım. Ben buradayım.” Sessizce dağılarak pencereden dışarı bakarken, diğer elini yumruk yaparak kalbine bastırdı.

“Nereye gittin?” AJ elini sıktı.

“Tuvalete.” Kelimeler boğazında büyüyen boğucu duygu yığınının geçmek için mücadele etti.

“Çantalarımızı aldın mı?”

Bilmiyordu.

Ön koltuktaki takım elbiseli adam, “Aldık,” dedi.

Havaalanına geldiler ve özel jetin basamaklarına kısa bir mesafe kala durdular.

“Ben onunla giderim. Siz sadece çantaları alın,” diye talimat verdi Jillian, araçtan inerken.

“Hiç özel jete bindin mi?” diye sordu AJ, Jillian onun merdivenlerden çıkmasına yardım ederken.

“Hayır.” Her yanıt otomatikti. Jillian Knight hiç özel jete binmemişti. AJ’in şüphesi gözünden kaçmadı. Aylar önce ilk kez onunla birlikte uçağa bindiğini itiraf ettikten sonra neden ona özel bir jete daha önce binip binmediğini sorsundu ki? Çünkü ona güvenmiyordu, işte bu yüzden.

Son derece pahalı jetin deri koltuklarına yerleştiler ve dakikalar içinde havadaydılar. Bu korkunç bir düşünce olabilirdi ama Jillian, bulutların içinde yükselirlerken, sürekli yaşlar akan kırmızı gözlerini sildiğini AJ göremediği için minnettardı.

“Sorun nedir?” diye sordu AJ aklını okuyabiliyormuş gibi.

“Hiçbir şey.”

“Ağlıyorsun.”

“Nasıl...”

“Acını hissedebiliyorum.” AJ elini uzattı.

Başka bir adamın kolları arasında olduğunu hayal edemiyordu. Luke’u gördükten sonra bu aldatmak gibi geliyordu. Öldüğünü sanan bir adamı aldatmak. Ondan nefret eden bir adamı aldatmak. Bir daha asla göremeyeceği bir adamı aldatmak.

AJ’in eli aralarında asılı kaldı, bu yüzden onun elini tutup kucağına tırmandı çünkü *birine* ihtiyacı vardı; az önce olan her şeye rağmen AJ’yi seviyordu ve AJ de onu seviyordu.

“Lütfen bana bu gözyaşlarının benim için olmadığını söyle.”

Jillian cevap veremedi. Sadece göğsünde hıçkırığa hıçkırığa ağladı, çünkü dayanılmaz bir şekilde, hiç durmaksızın ruhunun derinliklerini *parçalayan* acıdan kurtulması gerekiyordu.

Otuz İkinci Bölüm

JACKSON'IN GEÇMİŞİNDEN GELEN iblisler her fırsatta onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Bir şeyler değişmezse, Ryn'ı kaybedecekti. Bunu söylemesine gerek yoktu. Vücudundaki izler onun adına konuşuyordu. Jillian'ın yakınlık sorunları vardı, onun değil. Yine de dövüş arkadaşı gittiğinden beri, koşulacak yeterli kaldırım, çekilecek yeterli barfiks ya da ihtiyaç duyduğu acıyı çekmesine yetecek kadar vuracak kum torbası yoktu. Bu farkındalık, en az geçmişi kadar onu rahatsız ediyordu: Jackson Knight'in acı hissetmesi gerekiyordu.

“Acımıyorlar.” Ryn, iki sabah önce kışına dövme gibi yerleşen morlukları sergileyen tangasının üzerine kot pantolonunu giydi.

Jackson yatağın kenarına oturarak ileri uzandı ve bir tüy hafifliğiyle morluklara dokundu. Sonra nazikçe bileklerini tuttu ve birkaç dakika önce başının tepesinde sabit tutmaktan dolayı oluşan kırmızı izleri inceledi.

Ryn giyinmeye devam etmek için çekildi. “Ben iyiyim.”

Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Ona hayatında en çok örnek aldığı insanların yalancı ve dolandırıcı olduğunu nasıl

söyleyebilirdi? Kadınları yıllarca kendi zevki için, tüm duygular-
dan arınmış fiziksel bir rahatlama için kullanmanın onu normal
bir ilişki yaşayamaz hale getirdiğini nasıl söyleyebilirdi? Katil
olmaya şartlandırıldığını ve kendi insanlığını hatırlatmak için
gerçek fiziksel acıya ihtiyaç duyduğunu ona nasıl söyleyebilirdi?

Jillian'ın takipçisi ve Bayan Baker, savunma, koruma ve öl-
dürme içgüdülerini tetiklemişti. Acı olmadan, zihni sürekli ola-
rak ona sürekli bir paranoya hissi veren en kötü senaryoları oluş-
tururken, aklını kaybedecek gibi hissediyordu.

Ryn, kaosun ortasında bir huzur hissi veriyordu. Birlikte ol-
duklarında, onun içine girmek ve sonsuza dek o huzurun içinde
boğulmak istiyordu. Bu çaresizlik, ona fiziksel açıdan mümkün
olduğunca yaklaştırmaya çalışmasına yol açmıştı. Ama yaptığı
hiçbir şey işe yaramıyordu, asla yeterince yakın olamıyordu...
İblisler hâlâ oradaydı.

O iblislerden kaçmak, sevdiği kadında izler bırakmıştı.
Jackson, Preston Iverson'dan daha iyi değildi.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Ryn gömleğinin düğmelerini iliklerken ona döndü. "Zaman mı?"

Jackson başını salladı ama ona bakamadı. "İnsanların sana
bunu yapmasına izin veremezsin."

"Jackson, sana iyi olduğumu söyledim."

"İyi değilsin!" Jackson yanındaki çarşafı yumrukladı. "Bu!"
Kadının bileğini tuttu ve kırmızı izleri ikisinin de görebileceği
şekilde çevirdi. "Bu normal değil. Bu iyi değil. Birinin sana seni
sevdiğini defalarca söylemesi ya da sana defalarca orgazm yaşat-
ması önemli değil. Sen fiziksel istismardan kurtulan birisin, bu
yüzden *bu* senin için asla iyi olmamalı."

Ryn, gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı.
"Bunu yapma. Benimle işin bittiyse adam ol ve açıkça söyle."

Ama bana sen-bir-kurbansın-sorun-sende-değil-bende saçmalılıyla gelme! Neler yaşadığımı ve hayatımda bu noktaya gelmek için neler yaptığımı bilmiyorsun. Bana aşk ve istismar arasındaki farkı bilmiyormuşum gibi davranmayı kes. Ben hasarlı bir mal değilim. Duygularımla oynamaya, bir an beni sevdiğini söylerken bir sonraki an sırf gerçeği söylemeye cesaretin olmadığı için zamana ihtiyacın olduğunu söylemeye hakkın yok.”

“Gerçek mi?” Jackson, kaynayan öfkesinin patlamak üzere olduğunu hissederek ayağa kalktı. “Tanrım, Ryn! Senin için hissettiklerim o kadar inanılmaz ki aşk kelimesi yetersiz kalıyor. Sana olan hislerim hakkında asla yalan söylemedim. Seni terk etmiyorum ya da senden ayrılmıyorum ya da normal insanlar her ne yapıyorsa onu yapmıyorum. Şu an berbat durumdayım ve seni *sevdiğim için* seni incitmemek adına senden uzaklaşmam gerekiyor.”

Ryn’in gözyaşları akmaya devam etti. “Anlamıyorum.”

Jackson içini çekti. “Anlamadığınızı biliyorum.” Birkaç saniye için gözlerini kapadı. “Ama bunu sana açıklayamam ve anlamayacağınızı da biliyorum.”

Ryn yanaklarını parmaklarıyla silerek burnunu çekti. Jackson onun her gözyaşını öpmek ve ona söylediği her şeyi unutmasını söylemek istedi ama yapamadı.

“Yani...” Ryn omuz silkti, “...bu kadar mı? Şimdi gitmem ve yarın ya da gelecek hafta veya bundan aylar sonra daha az ‘berbat durumda’ olacağına ve bana geçen gece yatağымda verdiğin sözü yerine getirmeye hazır olacağına inanıp seni beklemem mi gerekiyor?”

“Evet,” diye fısıldadı Jackson.

Ryn başını iki yana sallayarak güldü. “Vay canına. Bu çok csurca, senin için bile. Çok şey istiyorsun.”

“Evet.” Jackson başını yere eğdi.

“Seni körü körüne bir inançla sevmek istiyorum. Sana tüm kalbimle güvenmek istiyorum... Gerçekten. Ama artık o kadın değilim. Ben bir kurban değilim. Ben, bana olmamı söylediğin o lanet olası tanrıçayım ve o, karşılığında hiçbir şey almadan her şeyi asla vermezdi. O yüzden şu anda neden bu kadar berbat durumda olduğunu bana anlatamıyorsan... Bu konuda bana güvenemiyorsan, o zaman seni bekleyemem.”

Jackson başıyla onayladı.

Az önce söylediklerine rağmen, Ryn daha fazlasını bekledi çünkü aslında daha fazlasının olduğuna inanmak zorundaydı. Jackson bir şey söylemeyince, arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

“Bir gün... Sana her şeyi vereceğim.”

Ryn arkası ona dönük bir şekilde durdu. “Elbette, bir gün,” diye fısıldadı gitmeden önce.

Kapı onun arkasından kapanırken Jackson irkildi. Kalbe saplanan o duygusal hançer onun için yeni bir deneyimdi. Jackson, acının hayal ettiğinden çok daha şiddetli olduğu sonucuna vardı, bu yüzden ne kadar çabuk toparlanırsa kızı o kadar çabuk geri kazanabilirdi.

Pantolonunu giydikten sonra telefonunu eline aldı. McGraw’dan beş cevapsız arama vardı.

“Lanet olası telefonuna sonunda cevap verdin.”

“Jillian mı?” Jackson’ın onun saçmalıkları için zamanı yoktu.

“O ve neredeyse ölmek üzere olan erkek arkadaşı benim jetimle Omaha’ya dönüyorlar.”

“MHKM’nin jeti. Bana geri döneceklerini zaten söylemişti. Neden beş kez aradın?”

McGraw güldü. Jackson, hasta piçin yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. “Eh, eğer Matthew Green’in o mola yerindeki en çılgın

tesadüf olduğunu düşünüyorsan, sanırım bundan daha iyisini yapabilirim.”

Jackson, Trigger’ın kız kardeşiyle aynı mola yerinde bulunmasının tesadüf olduğunu asla düşünmemişti, ancak bunu McGraw ile tartışmayacaktı.

“Houston’da bir tıp konferansı vardı, bir psikiyatri konferansı.”

“Siktir,” diye fısıldadı Jackson.

“Adamlarım oradaydı. Onu alıp götürmeden önce altmış saniyeden daha az bir süre birlikteydiler.”

“Eğer ona bir şey...”

“Evet, evet... Kız kardeşinden gelen saçma sapan bir cehennem tehdidi bana çoktan iletildi. Adamdan hoşlandığını hiç düşünmemiştim.”

“Kız kardeşimi beceren hiçbir erkekten hoşlanmam. İkiz kardeş olayı.”

McGraw yanıt vermedi.

“Şimdi nerede?”

“Bilgi almak için güvenli bir yerde.”

“Bilgi almak mı?”

“Sadece ne konuştuklarını bilmek istiyoruz.”

“O zaman Jillian’a sor.”

“Ah, soracağız... Ama hikâyelerinin uyuşup uyuşmadığını bilmemiz gerekiyor.”

“Peki, sonra?”

McGraw güldü. “Bütün bunları yaşamamış gibi davranma. Eğer onun adını bir daha ağzına alırsa, değer verdiği herkesin hayatının tehlikede olduğunu ona bildireceğiz. Sonra onu güvenli bir şekilde eve bırakırken uyumasına yardımcı olacak küçük bir şey vereceğiz. Şimdi başka bir sorun yoksa benim iyi doktorla randevum var, ama endişelenme... Yakında beni göreceksin.”

JACKSON, JILLIAN'A ONLARI HAVAALANINDAN alacağını haber vermek için mesaj attı ama o, McGraw'un önceden bazı ayarlamalar yaptığını söyledi. Zaten bunun en iyisi olduğunu düşündü. Jillian, inanılmaz, bu dünyaya ait olmayan bir güç kaynağıyla ayakta duruyor olmalıydı. Her zaman ona ulaşmayı başarırdı, ama Jackson onun güvenlik ağıydı ve sonunda düştüğünde, genellikle içinde tek bir damla nefes bile kalmazdı.

Uçak inmeden önce Jillian ondan mesajla bir şey istedi.

Jillian: Biz oraya varmadan önce AJ'in evini temizlemene ihtiyacım var – HER ŞEYİ!

Jackson: Tamam.

Bu temizliğin paspas ve toz bezleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Jillian, bıçaklardan çatalara ve yemek çubuklarına kadar, AJ'in kendine zarar vermek için kullanabileceği her şeyin ortadan kaldırılmasını istiyordu.

SUV, AJ'in garaj yoluna girerken Jackson mutfak penceresinden izledi. Takım elbiseli bir adam dışarı çıktı ve garaj kodunu yazdı. Kapı tekrar kapanırken SUV içeri girdi. Mahalleye geldiklerini haber vermiyorlardı.

Bu birçok açıdan öyle yanıltıcı ki Jackson, elleri bantlanmış ve ağız koruyucusu ağızına takılmış bir şekilde alt katta onu bekledi. Kardeşinin, omzunda ağlayıp normal bir şekilde yas tutmaya ihtiyacı vardı ama Jackson, onun her şeyden çok birinin kanını akıtmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve daha da boktan olan kısım, Jackson'ın o biri olma ihtiyacıydı.

Kapı kapandı. Jackson yumruklarını sıkıyordu. Jillian ona seslenmedi, buna gerek yoktu. Aşağıda olduğunu biliyordu. Birkaç

dakika sonra, hayalet gibi görünerek merdivenlerden indi. Jackson bandı ona fırlattı. Jillian ellerini sardı, sonra ağız koruyucusunu taktı.

“Luke benden nefret ediyor.”

Jackson başını salladı. Ona yalan söylemeyecekti.

“AJ kör ve intihara meyilli.”

Bir kez daha başını salladı. “Beni kana bula.”

ACI. KAN. PARÇALANMIŞ RUHLAR. Knightlar’ın ölümlülüğünün tek hatırlatıcılarıydılar. Cehennemde herkes ölümsüzdü.

Kan pıhtılaştı. Kesikler kapandı. Ağrı buharlaştı. Ama ruhlarındaki yaralar asla iyileşmeyecekti. Asla silinemeyecek bir geçmişe bağlı olduklarını hatırlatmak için sonsuza kadar iltihaplanacaklardı.

“Kızgınsın.” Jillian kardeşinin yanındaki yerden tavana baktı.

Ter damlaları ve sıçrayan kan, onları mindere yapışmış halde tutuyordu. Hareket etmeye çalıştıklarında, minder ciltlerini bir yara bandı gibi çekiştiriyordu. Son darbeyi ikisi de hatırlayamıyordu. Bir noktada ağrı kendini uyuşturmuştu.

“İnanılmazsın,” dedi Jackson.

“Neden öyle diyorsun?”

“Bu sabah asla unutmadığımı bildiğim bir yüzü gördün. Jessica’yı bırakmana izin vermeyen o yüzü. Sonra dünyanın etrafında paramparça olmuyormuş gibi davranarak kör ve hasta komşunu eve getirmek zorunda kaldın. Ama yine de... *Benim* duygusal durumumla ilgili bir gözlem yapıyorsun.”

“Benimkiyle ilgili hiçbir şey yapamam. Seninkinin üzerinde çalışabiliriz.”

“İki gece önce Ryn’a aşkımı itiraf ettim. Bana hissettirdikleri...”

“Ne?”

“Her şey. Onunla birlikteyken her şeyi hissediyorum. Sorun da bu. Ne zaman geçmişimden kaçmaya çalışsam, ona çarpıyorum. Onu incitiyorum ve o da bana izin veriyor. Onu seviyorum... Ve onu incitiyorum. Ben bir katilim, işim bu. Ben insanları incitirim.”

“Jackson Knight bir katil değil.”

“Ama olacaktı. Ryn ortaya çıkmasaydı, Bayan Baker çoktan ölmüştü. Öldür ya da öl. Tüm bildiğim bu. Her zaman her şey siyah beyazdı... Arada ne var bilmiyorum.”

“Knight. Arada *biz* varız. Jessica ve Jude, Sunny ve Grant’in bir parçasına sahip olsalar da, Jillian ve Jackson sonsuza kadar eski benliklerinin özünü taşıyacaklar. Eğer Jessica en iyi arkadaşının ölümünü izlemeseydi... Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmeseydi, Jillian’ın AJ’yi sevip sevmeyeceğini bilmiyorum. Ama senin için durum farklı. Geçmişinden kaçmayı bıraktığında Ryn’a çarpmayı da keseceksin. Sanırım Jude’un da onu sevmesine izin vermekten korkuyorsun.”

“Jude kimseyi sevmedi.”

“Jessica’yı seviyordu.”

“O farklı.”

“Öyle mi? Sevgi sevgidir. Seks, Luke’a olan aşkımı ifade etmemin birçok yolundan sadece biriydi. Sadece onunla olmayı seviyordum. Koşularımızı, köpek yürüyüşlerimizi, iskelede yediğimiz akşam yemeklerini, uzun yolculuklarımızı, Staples gezilerimizi çok seviyordum... Hayatımı bütünüyle tamamlıyordu. Onunla aramızdaki bağ buydu. Tutku, sadece aramızdaki *tek* bir şeydi. Luke benimle sevişmeden çok önce onu sevmemi sağladı. Şans verilirse, Jude’un da Ryn’ı seveceğini düşünüyorum.”

Jillian kendini minderden ayırdı ve biraz başı dönerek dik bir pozisyona geçti. "Gidip AJ'in uyanıp uyanmadığına bakmalı, onu zorla beslemeli, reçete edilen sayıda hapını vermeli ve tekrar kusmaya başlamaması için dua etmeliyim."

"Tanrım, umarım gerçekten ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

"Beyin tümörü var, kör ve sanırım hafızasının bir kısmını kaybediyor. 'Şanslı' demek muhtemelen biraz abartı olur. Ama beni seviyor, bana sarıldı ve aslında onun için olmadığını bildiğini düşündüğüm gözyaşlarımı -Luke'a ait olan gözyaşlarını- sil-di. Ve ölmesine yardım etmem için beni aradığını düşündüğünü biliyorum ama ben öyle görmüyorum. Bana son bakışını verdi ve..." Jillian gözyaşlarının hücumu karşısında gözlerini kırptırdı "...Son nefesini de bana verecek."

"Jill?"

Jillian arkası ona dönük bir şekilde durdu.

"Sana inanıyorum. Seni sevdiğine inanıyorum, ama yine de yanıldığını düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Sana son nefesini vereceğini sanmıyorum... Sanırım senden onu almanı isteyecek."

Otuz Üçüncü Bölüm

“**DR. JONES**, OTELİN lobisinde Bayan Day ile ne konuştuğunuzu bize anlatabilir misiniz?”

Jessica yaşıyordu.

Luke, üzerine dayandığı dirseklerinin altındaki çelik masaya baktı. Midesi bulanıyordu. Kafası karışmıştı. Sakinleştiricinin etkileri henüz geçmemişti.

Üç gündür Houston'daydı. Charlie'nin haftanın ikinci yarısında onunla buluşması gerekiyordu. Odasında kahve, tam tahıllı ekmek ve bir omletten oluşan kahvaltısını yaptıktan sonra, Charlie için lobiye anahtar bırakmak üzere o günkü seminer için erken ayrılmıştı. Sıradaki üç kişiden biriydi: Biraz tanıdık görünen takım elbiseli uzun boylu bir beyefendi, belki konferansta gördüğü başka bir doktor ve sıranın en önündeki kadın. Otel görevlisiyle konuşurken başını ara sıra yana eğdiği için platin sarısı saçları arasından onun yüzünü görememişti.

“Dr. Jones? Amacımız sizi mümkün olan en kısa sürede eve götürmek, ancak siz sorularımızı yanıtlayana kadar bunu yapamayız.”

“Onu eğiten sizlersiniz... değil mi?”

“Knox’un” çenesindeki kas seğirdi. Luke, eylemlerinden gerçeği deşifre etmesi gerekeceğini bilerek onu izledi, çünkü adamın ne sözleri ne de kulağa uydurma gibi gelen ismi herhangi bir şeyi ele veriyordu.

“Bizi biliyor musunuz?” Adam sırttı ama Luke, cevap vermeden önce gözlerini üç kez kırpmasını kaçırmadı. “Bayan Day size eğitimi hakkında ne anlattı?”

“Bu gizli bir bilgi.”

“Eh, dediğiniz gibi, onu bizim *eğittiğimize* inanıyorsanız, o zaman bana zaten bilmediğim bir şey söyleyemezsiniz.”

Bir hayalet görmenin şoku geçtikten sonra, genç kadının nasıl görüldüğünün ıstırapı göğsüne yerleşti ve onu kaybettiği günkü kadar ham hissettiren bir acıyı canlandırdı. Kan çanağına dönmüş gözlerinin görüntüsü ona sonsuza kadar musallat olacaktı. Sanki günlerdir uyumamış gibi bedeni de o boş gözlerinin altındaki koyu halkalar kadar sarkmıştı. Gerçektir. Karşısında durmuştu, ama içinde hayat yoktu.

“Hepsi yaşıyor mu? Ebeveynleri? Jude?”

“İşte bilmeniz gerekenler Dr. Jones. Jessica yaşıyor. Kendi iradesi dışında tutulmuyor. Ve onu bir daha asla görmeyeceksiniz. Nefes almaya devam etmek istiyorsanız, gücün kimde olduğunu kabul etmenizi öneririm. Sorularıma cevap vermelisiniz, sonra sizi hayatınıza geri döndüreceğiz.”

“Sen benim kahrolası hayatımı elinde tutuyorsun!” Luke yumruklarını masaya vurarak Knox’un kahvesini yere düşürdü.

Knox derin bir nefes aldı. Eline sıçrayan sıcak kahveyi silkerken çene kasları tekrar seğirdi. “Bunun gibi talihsiz durumlar pek sık yaşanmaz, ancak yaşandığında genellikle *unutulanlara* eve gitmeleri için bir şans veririm. Sonuçta önceliğim, bana ait olanları korumak.”

“O sana ait değil.”

Knox sırtıttı. “Sizi temin ederim ki... Sizden çok önce ona sahip oldum.”

Luke masanın üzerinden atladı. “Seni pislik!”

Her Şey karardı.

DAY

HAYVAN BARINAğI Luke’a, siyah beyaz Danua’nın türünün en küçük yesi olduğunu ve muhtemelen sadece büyük bir Labrador boyutuna ulaŐacaęını söylemişti. On sekiz aylıkken, seksen altı santim boyundaydı ve yetmiş iki kiloydu; yani hayal ettiğinden çok daha fazlaydı. Bu, Jessica ile olan ilişkisini de özetliyordu.

Onunla tanışalı neredeyse iki yıl olmuştu ama ona iki saniye gibi geliyordu. Kadının bir tür normalliğe alıŐacaęı ve varlığına hayat veren ışığının söneceği korkusu... Bu hiç yaŐanmamıŐtı. Tüm “alıŐmalarına” rağmen, Jessica tanıştıkları gün kadar srp-rizlerle doluydu. Henüz kollarında onunla uyanmamıŐtı. Qin hanedanı, Gebelerden ayrı kalmıştı. Jessica bu durumdan memnun görünüyordu.

Jessica onun, onların, Jones’un, birlikte yaŐadıęını ve bir aile olarak tatillere gideceklerini hayal bile etmemişti. Ondan bir yüzük, evlilik, ocuk ya da bugünün ötesinde bir söz beklentisi olmamıştı.

Ancak Luke bunu istiyordu –ve bunu onunla birlikte yaşamak istiyordu– ama genç kadın onun kolları arasında uyanana kadar değil. Jessica’nın memnuniyetinin bunun olmasını engelleyip engelleyemeyeceğini merak etti. Geçmişi konusunda kaydettikleri ilerleme her açıdan dikkate değerdi. Dr. Jones’u Luke’dan ayırmak, eski sevgililer veya Jessica’nın tabiriyle “kurbanlar” gibi be-

lirli konularda konuşurken büyük bir zorluk yaratıyordu. Jessica bu bilgileri aylara bölmüştü. İkisi de bunun en zor konulardan biri olduğu konusunda hemfikirdi.

“Çocuklarımız sana bir at gibi binecek Jones,” diye güldü Jessica, Jones onu kapıda karşılariken. Topuklu ayakkabılarla bile o kadar uzun değildi.

Luke, mutfakta ona bir kadeh şarap koyarken bahsi geçen atla ilgili konuşmasını dinledi. Bu kaçınılmaz bir sonmuş gibi “çocuklarımız” hakkında konuşmasını duyduğu o ender anları seviyordu. Onun ayakkabılarını tekmeleyip çıkardığını ve gelişigüzel fırlattığını anlatan tıkırtı sesini duydu. Birlikte geçirdikleri neredeyse iki yılda Jessica dağınık olmaktan çıkıp tam bir felakete dönüşmüştü, ama Luke yine de ona kelimelerin ötesinde hayrandı.

“Hımm...” Luke ona bir kadeh şarap uzatırken, Jessica gülümsedi. Bir yudum aldıktan sonra parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. Luke’un da şarap içmesinin nedeni buydu. Bu, dilinin onun- kine sürtündüğünde nasıl bir tat verdiğini sonsuza dek hatırlamasını sağlayacaktı. “Perşembe terapisi... Hadi, halledelim şu işi.”

Luke gülümsedi ve hemen arkalarındaki Jones’la birlikte onu balkona kadar takip etti. Haftada üç gün gayri resmi terapi yaptıkları bir yılın ardından, Jessica “cezasının” düşürülmesini istemişti. Luke haftada iki gün olmasını istemiş, Jessica karşı çıkarak bire düşmesini talep etmişti... Yani tabii ki bir günde karar kıldılar. Perşembe Terapisi.

“Sanırım seks ve kan hakkında konuşmaya hazırım.”

“Ah?”

Elbette seanslarının çoğu şu ya da bu şekilde gelişmişti ama Luke’un ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Eksik parçalara ihtiyacı vardı.

Bir: Seks konusunda neden bu kadar kontrolcü bir tavrı vardı?

İki: Bir vejetaryenin kan tadıyla güçlendiğini hissetmesine yol açan şey neydi?

Bu sorular onun da uzun zamandır kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. Luke ona inanıyordu, çünkü onu seviyordu ve ona güveniyordu. Daha tarafsız bir zihinsel netliğe sahip olan Dr. Jones ise biraz daha şüpheli davranıyordu. Jessica ya bir şey saklıyordu ya da kendisini bunun olmadığına ikna etmek için onu derinlere gömmüştü.

“Dün akşam nefsi müdafaa sınıfımdaki öğrencilerden biri dersten sonra konuşmak için beni kenara çekti. Erkek arkadaşı ona tecavüz etmiş, ancak suçluluk duygusundan kurtulması ve bunun aslında tecavüz olduğunu kabul etmesi uzun zaman almış.”

“Yapan kişi erkek arkadaşı olduğu için mi?”

“Hayır, orgazm olmasını sağladığı için.”

Luke, konuşmanın gidişatı konusunda tedirgin hissederek başını salladı. Jessica genelde yakın zamanda bir anıyı tetikleyen bir şeyle karşılaştığında geçmişini açıklardı.

“Nasıl hissettiğini biliyorum.”

Luke sıkıldığı dişlerinin arasından konuşurken sesini sakın tutmaya çalıştı. “Tecavüze mi uğradın?”

Jessica şarabına baktı ve omuz silkti. “Emin değilim.”

Boğazının düğümlenmesine neden olan ilk tepki inanamamaktı. *Nasıl emin olamazdı?*

“Claire öldükten üç hafta sonraydı.”

“Bir dakika, bana bekâretini caz kulübündeki adamla on dokuz yaşındayken kaybettiğini söylemiştin. Claire öldüğünde on yedi yaşındaydın.”

“Evet. Sana Pete’in kızlık zarımı deldiğini söylemiştim.”

Luke ölümcül tutuşunun bardağı kırmaması için şarabını bıraktı.

“Beni eğiten adamlardan biri, Claire öldükten sonra ‘yeteneğimi kaybetmediğimden’ emin olmayı kendine görev edindi. Bu hikâyede ondan Mick olarak bahsedeceğim. Her neyse, bırakın günlerce antrenman yapmayı, yataktan kalkmak ya da yemek yemek bile istemiyordum. Tek yapmak istediğim Dört’ün ölümünü planlamaktı. Bu beni tüketti. Bu yüzden babam beni Mick’le birlikte kullanılmayan eğitim tesislerinden birine gönderdi.

“Beni günlerce çok zorladı. Vücudumda acımayan tek bir yer bile yoktu. Yüzüm o kadar şişmişti ki zar zor yemek yiyebiliyordum, gözlerimden biri şişerek kapanmıştı. İlk başta karşı koymadım. En başta Claire’le gitmek gibi bir aptallık yapmanın cezası gibi geldi. Ama Mick benimle alay etti... Onun kanını akıtmamı istedi ve tek düşünebildiğim, Claire’i kestiğinde Dört’ün ne kadar tatmin edici bir rahatlama hissettiği idi. Bu yüzden savaştım ve onu kana buladım.”

Luke, görevi Dr. Jones’un devralması için dua ederek boğazını temizledi, çünkü Jessica’nın babasının daha en iyi arkadaşının ölümünün üzerinden bir ay geçmeden onu dövülmesi için bir adamla göndermesi düşüncesi onu öfkeyle doldurmuştu.

“Bu sana nasıl hissettirdi?”

Jessica başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. “Canlı. Hayatta kalan biri gibi hissetmemi sağladı.”

Luke, onun biraz sonra içini parçalayacak bir şey itiraf edeceğini bilerek sessizliğin üzerlerine çökmesine izin verdi. Sadece hissetmek bile nefes almayı zorlaştırıyordu.

“Bana Dört’ün Claire’e tecavüz edip etmediğini sordu ki bu çok tuhaftı çünkü babamın ona tüm detayları verdiği için eminim. Ona hayır dediğimde, tecavüze uğramamak için gerekenlere sahip olup olmadığımı sordu.”

Luke’un ağzına safra tadı geldi.

“Evet, dedim. Sonra bunun üzerine bahse girmek isteyip istemediğimi sordu.” Jessica başını iki yana salladı. “Ondan nefret ediyordum. Mick bana her zaman çok gençmişim, zayıfmişim ve safmişim gibi davranıyordu. Bu yüzden siktir et, diye düşündüm çünkü bok gibi görünen tek kişi ben değildim. Yüzü birden fazla kez yumruklarıma, dirseklerime, dizlerime ve ayaklarıma maruz kalmıştı. Kendimi koruyabilirdim.

“Her neyse, beni becermeye çalışırsa onu üzerimden atamayacağıma dair bahse girdi. Tecavüz kelimesini kullanmadı ama ima edilen buydu. Kazanırsam ne alacağımı sordum. ‘Eğitimin’ son birkaç gününü tamamlamak yerine beni eve geri götüreceğini söyledi çünkü ona kendimi kanıtlamış olacaktım.”

“Bahsin ucunda onun için ne vardı?” diye sordu Luke.

Jessica bakışlarını onunkilere kilitledi. “Beni becermiş olacaktı.”

Luke derin bir nefes aldı.

“Kabul ettikten sonra, tek bir şartı olduğunu söyledi... Ne zaman olacağını bana söylemeyecekti. O gece bekâretimi koruyarak sabahın üçüne kadar uyanık kaldım. Altı metre ötedeki bir uyku tulumunda uyuyordu. Sonunda kendimi bıraktım... Daha fazla dayanamadım. Ayağıma vurulmasıyla uyandım. Tepemde dikiliyordu, tamamen çıplaktı. İlk defa yetişkin bir adamı çıplak görüyordum. Hareket edemedim... Tepemde durmuş kendisini sıvazlarken zar zor nefes alabiliyordum. Vahşi gözlerle peşimden gelmesini bekledim. Ama bu onun oyunu değildi. Kanıtlaması gereken bir nokta vardı ve bu da benim genç, zayıf ve saf olduğumdu. Bakire olup olmadığımı sordu. Başımla onayladım. Sonra, ‘Kaç, sürük,’ dedi.”

“Jess... Bana anlatmak zorunda değilsin...”

“Zorundayım.” Jessica ona hüznle gülümsedi. “Zamanı geldi.”

Luke başıyla onayladı.

“Yani kaçtım ya da en azından denedim. Ayak bileğimi tuttu ve yüzüstü betona düştüm. Burnum kanadı ve dudağımdaki kesiklerden biri açıldı. Çıplak vücudunu sırtıma dayadı ve pantolonumu aşağı itmek için aramıza uzandı.”

Luke onun günbatımına bakışını izledi, ama gözlerinde tek bir gözyaşı bile oluşmamıştı. Tüm duyguları tükenmiş görünüyordu.

“Korkmuştum. Trigger’ın geri dönüp beni öldürmesini beklediğim zamanları düşündüm, ama o zaman bile Mick’in aletini kıcıma bastırdığı zamanki kadar korkmamıştım. Anlamıştım... Gerçekten anlamıştım. Bu farklı tür bir korkuydu ve geriye dönüp baktığımda, Claire’in anne ve babasının neden tecavüze uğramadığı için bu kadar rahatladığını belki biraz anlayabiliyorum. O korkuyu yaşamadığı anlamına geliyordu. Daha önce *hiç* seks yapmamış biri için felç ediciydi. Bilinmeyene karşı duyulan korkuyla üzerimdeki bedeninin birbirine karışması yetmiyormuş gibi, parmağını klitorisime sürttü. Beni ovuştururken, bu kadar zayıf olmanın nasıl bir his olduğunu sordu. Bırak bağırmayı ya da durması için yalvarmayı, konuşamıyordum bile. Dokunuşuyla doruğa ulaştığımda, istenmeyen zevkle bu acı verici korku birbirine karıştı.”

Şarabından birkaç büyük yudum aldı, sonra dudaklarını birbirine sürüp Luke’a baktı. Luke, onun bakmasını istemiyordu. Gözlerindeki dehşet ifadesini görmesini istemiyordu.

“Akan sıvılarımı her yere bulaştırdı... Arkama kadar. Sonra penisinin ucunu deliğime sürterken bana son bir çıkış sundu. ‘Arkadaşının, onu kurtaramayacak kadar zayıf olduğun için öldüğünü söyle ve her şey şimdi bitsin,’ dedi.”

Luke gözlerini kaçırmamak için sandalyenin kollarını sıktı.

Jessica omuz silkti. “Ama ben babamın kızıyım, kendimi ölümün eşiğine getirecek kadar inatçıyım. Bu yüzden derin bir nefes alıp kendimi hazırladım ve ona cehenneme gitmesini söyledim.”

“Tanrım, Jessica...” Luke irkildi. Nasıl bittiğini bilmesine rağmen kendini tutamadı.

Onu seven adam dışında herhangi biri olarak tepki vermesi mümkün değildi. Dr. Jones ortalıktan kaybolmuştu ve Luke yaşadığı... şoku? öfkeyi? hayal kırıklığını? ...ifade edecek herhangi bir kelime bulamıyordu.

Jessica devam etti. “İnsanlığımızın bir tuşa bağlı olduğunu sanmıyorum. Bence daha çok pastanın üzerindeki mumlar gibi. Hepsini bir anda söndürmek zaman alıyor. Mick’in o sabah birkaç tanesini söndürdüğünü biliyorum ve sanırım bu, ruhumun birkaç hafta sonra Dört’ü öldürmemi sağlayacak kadar gölgelerde kalmasına müsaade etti.” Burnunu kırıştırdı. “Bunlar sence doğru değerlendirmeler mi?”

Luke’un doğru bir değerlendirmesi yoktu. Herhangi bir değerlendirmesi yoktu. “Herhangi birine söyledin mi?”

“Hayır. Bu yüzden öğrencimle biraz bağ kurabildim. Beni tatmin etmişti ve çok kızgındım ama aynı zamanda suçlu da hissediyordum. Ama benim için bundan çok daha fazlasıydı. Şeytan’la bir anlaşma yaptım ve kaybettim. Bana bunu durdurma şansı verdiğinde bile, bu şansı kullanmadım. Bu yüzden tüm bunlar hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değilim.”

“On yedi yaşındaydın Jessica. Bunun zevkle bir ilgisi yok. Bu düpedüz tecavüz. İlk cinsel deneyimin travmatik bir olaymış. *Bunun* tüm hayatını ne kadar etkilemiş olabileceğini anlıyor musun?”

Jessica başını iki yana salladı. “Pek değil. Hayatımın her anını uçlarda yaşıyordum. Claire’e ya da cinsel deneyimlerime olanlardan önce bile, normalden çok uzak bir dünyaydı. Jude ve benim bu ‘var olmayan’ orduya yazıldığımız gün, benim başka birine dönüştüğüm gündü. Jude hiçbir zaman tecavüze uğramadı ve en yakın arkadaşının gözünün önünde öldürülmesini izlemedi, ama o da normal olmaktan çok uzak. Her akşam farklı birini be-

cermek için bar bar dolaşan, sonra da aptal bilgisayarının başına dönen işlevsiz bir münzevi. Bunu nasıl açıklarsın?”

“Bu ‘var olmayan’ ordu hakkında yeterince bilgim yok, ama sen ve kardeşine gelecek olursak, sanırım çocukluk masumiyetinizi çalmışlar. Bence gençlik yıllarının en hayati zamanlarını kaçırmışsın. Ama insanlığını çalamamışlar. Bu, ahlaksız davranışları haklı çıkarmak için sadece zayıf bir bahane.”

Jessica kaşlarını çattı. Sözleri hafif bir suçlama tınısı taşıyor olabilirdi, ama Luke onlardan pişman değildi.

“Buraya gel.” Onu kucağına alıp yüzünü okşadı. “Kabul ettiğin o inatçılık var ya? Bence bu, geçmişini bütünüyle görmeni engelliyor. Bence kendini bir kurban olarak görmektense ölmeyi tercih edersin. Tek gördüğün içindeki canavar, ama o canavar kendini acıdan korumak için yarattığın bir şey. Sanırım bu yüzden intikam alma ihtiyacı hissediyorsun. Bunun bir canavar olduğunu ve artık kurban olmadığını kanıtladığını düşünüyorsun.”

Jessica’nın gözleri yaşlarla doldu. “Canavarlar güçlüdür... Kurbanlar zayıftır.”

“Ah, bebeğim, işte burada yanılıyorsun. Canavarlar, kendilerine hâkim olamadıkları için başkalarını avlarlar... Zayıf olan onlardır. Ve sen sadece bir kurban değilsin Jess, sen bir hayatta kalansın ve bir hayatta kalandan daha güçlü kimse yoktur.”

Yaşlarla dolu gözlerini bir kez kırıştırtarak, uzun süredir tuttuğu acıyı biraz daha serbest bıraktı.

“Bunu ona da yaptım.” Sesi kadar dudağı da titriyordu.

“Neyi?”

“İntikamımı aldım ve belki...” burnunu çekti, “...belki haklısın. Çünkü sonrasında artık bir kurban gibi hissetmiyordum.”

Luke gözyaşlarını sildi. “Ne yaptın?”

“Ertesi sabah saat ona doğru, Mick, kırık burnu, eksik iki dişi ve kırık üç kaburgası yüzünden delinen akciğeri ile bir sedyeyile hastaneye götürüldü. En büyük hatası, beni eğiten adamlardan sadece *biri* olduğunu unutmasıydı.”

Luke anlayışla hafifçe başını salladı. Az önce itiraf ettiğİ davranışın onun ilerlemesine ne kadar zarar verdiğini ona söylemek istemedi, ama Mick başına gelen her şeyi ve çok daha fazlasını hak etmişti.

“Ne?” diye sordu Jessica, Luke onun az önce itiraf ettiklerini düşünerek ona bakmaya devam ederken.

“Kan?”

Jessica, parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirerek başını salladı. “Mick ambulansa yüklenmeden önce, zayıf nefesleri arasında, ‘Buraya gel,’ diye fısıldadı. Yüzüne yaklaştım ve kanlı parmağıyla dudaklarıma dokundu. ‘Tadını aldın mı?’ diye sordu. Dilimin ucunu alt dudağımın üzerinde gezdirdim. ‘Bu güç, tatlım. Ve bu güç seni hayatta tutacak,’ dedi.”

Otuz Dördüncü Bölüm

KNIGHT

“DR. JONES?”

Luke, burnuna dolan güçlü amonyak kokusundan kaçtı.

“Tekrar hoş geldiniz.”

Her şey yeniden netleşirken, gözlerinin ışığa alışması biraz zaman aldı. Acıyla zonklayan başının arkasını ovmak için elini hareket ettirmeye başladı ama bilekleri geri çekildi. Sonra omuzlarında yakıcı bir ağrı belirdi ve ellerinin sandalyenin arkasında kelepçeli olduğunu fark etti.

“Bayan Day ile aranızdaki bağlantıyı şimdi görüyorum. İkiniz de inatçısınız, dürtülerinizle hareket ediyorsunuz ve kendi iyiliğinizi hiç düşünmüyorsunuz. Gerçekten çok dokunaklı.” Knox masanın karşısından sırtıttı.

“Ona tecavüz ettin.”

Knox’un gülümsemesi soldu. Başıyla işaret etti ve odada nöbet tutan diğer üç adam dışarı çıktı.

“Siz eğitilmiş bir adamsınız Dr. Jones. Penisinizi denklemden çıkarmak için zaman ayırsaydınız, eminim ki siz de tek sonu-

ca varırdınız: Jessica Day delinin teki. Hastaneye yatırılması gerekirdi. Ama siz onu küçük bir evcil hayvan gibi yanınızda tutmak istediniz. Ona tasma taktığınız sürece kimse için bir tehdit oluşturmayacağını düşündünüz.” Knox, dumanı tüten yeni kahvesinden bir yudum aldı ve ayağa kalkıp odanın içinde volta attı. “Onun eğitimi ve burada yaptıklarımız hakkında ne biliyorsunuz?”

“Masum çocukları alıp onları katil olmaları için eğittiğinizi biliyorum.”

“Katil mi?” Knox güldü. “Bayan Day size böyle mi söyledi? Yoksa bu sizin kendi değerlendirmeniz mi? Çünkü yaptığımız işin tüm amacı masum insanların öldürülmesini engellemektir. Bu yüzden artık sevgilinizle birlikte değilsiniz. Ailesinin öldürüldüğü gün, adı listenin en tepesine yerleşti. Bunun ne listesi olduğunu biliyor musunuz?”

Luke gözlerini dikip ona baktı.

“Bir Sonraki Listesi. Yani, öldürülecekler listesindeki bir sonraki kişi oydu. İşte biz de o noktada *hayatını kurtarmak* için devreye girdik.”

“Tanık koruma mı?”

Knox sırtıttı. “Bir çeşit... Ama daha verimli. Grubumuzun üyeleri, karşılarına çıkan tüm engelleri aşmak ve sona ulaşmadan önce kafalarına bir kurşun yememek için dua etmek zorunda değil. Ne pahasına olursa olsun bizden olanı koruruz, soru sormadan.”

“Ailesini kim öldürdü?”

“Babasının iddia ettiği kişi olmadığını anlayan biri. Uyuşturucu kaçakçılığı işinde çalışan insanlar, gizli bir narkotik ajanının aralarına sızdığını öğrendiklerinde pek de bağışlayıcı olma eğiliminde değildirler.”

“Eğer annesiyle babası öldüyse, neden onun peşinden gelsinler ki?”

“Şimdi benden bir uyuşturucu taciri gibi düşünmemi istiyorsunuz.” Knox bir puro yakarak omuz silkti. “Sanırım açık büfe yemeğe gitmek gibi. Bazı insanlar doyuncaya kadar yemeye devam eder, bazıları ise paralarının karşılığını aldığını hissedene kadar yemeye devam eder. Bu adamlar her zaman paralarının karşılığını alırlar ve iştahları çok büyüktür.”

Luke omuzlarını esnetmeye çalışırken yüzünü buruşturdu.

“Üzgünüm, Dr. Jones. Gitmenize izin verirdim ama size güvenemem ve sabrımın sizi öldürmeden daha ne kadar saldırıya dayanabileceğinden emin değilim. Ve bu dünyadan silinişiniz Bayan Day’ın kulağına giderse, onun tahmin edilemez davranışları büyük ihtimalle kıyameti getirir. Şimdi, sakıncası yoksa ikinizin otelde ne konuştuğunu bana anlatmanızın zamanı geldi.”

Luke başını salladı. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?” Knox güldü. “Her cumartesi sabahı devasa köpeğiniz ve bir fincan Samovar çayı ile mezarını ziyaret ettiğiniz kadını görüp de ona *hiçbir şey* söylemediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?”

Luke, Knox’a ters ters bakarken metal kelepçeler bileklerini kesti.

“Bana öyle bakmayın. Saatlerimizi boşa harcadınız, ama Bayan Day’ın isteği, daha doğrusu *tehdidi* üzerine, siz ve o aptal köpeğiniz korunuyorsunuz.”

“Hiçbir şey söylemedim. O da sadece... Teşekkür ederim dedi.” Sözleri kalbindeki yenilgiyi yansıtıyordu. Onu bir kez kaybetmekten daha kötü olan tek şey, onu ikinci kez kaybetmekti. Daha önce bir kapanış yaşamıştı, ama bu bir daha asla olmayacaktı. Her gün, endişeyle ve onu böylesine perişan bir halde görmesine rağmen yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmenin acısıyla dolup taşacaktı.

“Eğer bir şey söylemediyseniz size neden teşekkür etti?”

Luke’un dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Tanrı sana bugün 84.600 saniyelik bir hediye verdi. Onlardan birini teşekkür etmek için kullandın mı?” William Arthur Ward,” diye fısıldadı.

DAY

“BU ŞİMDİYE dek yaptığım en saçma şey,” dedi Luke.

Jessica kıkırdadı. “Yok canım? Anne ve babanla çırlçıplak göle dalmaktan daha mı saçma?”

“O çılgıncaydı. Bu sadece *gülünç*.”

“Yardım ederdim bebeğim ama yaklaşık on beş yıldır ilk kez tırnaklarımı uzatıp boyadım ve onları kırmak istemiyorum.”

“Lanet olsun Jones... Kımıldama.” Luke ayağa kalkıp ceketini çıkarırken homurdandı. “Tut şunu, takım elbisemin her yeri köpek kılı olacak.”

“Belki de babanın yardım edip edemeyeceğine bakmalıyım. Jones’a karşı senden daha sabırlı.”

“Vakit yok. Ayrıca çoktan yerlerine oturdular.”

Jones başını Jessica’ya doğru eğdi ve Jessica ona bir öpücük gönderdi. Luke gözlerini devirdi.

“O siyah-beyaz bir köpek. Ona lanet olası siyah ve beyaz bir köpek smokini giydirmenin ne anlamı var ki!” Luke, özel yapım köpek smokinini iliklemek için bir arabanın altına yatan tamirci gibi Jones’un altına yattı.

“Millie bir elbise giyiyor, bu yüzden Jones da bir smokin giymek zorunda. Ayrıca bugün Kelly’nin günü ve gelin ne isterse o olur.”

“Gabe ve Kelly’nin günü demek istiyorsun sanırım.”

“Evet, evet, demek istediğim buydu.”

Luke, Jones’un altından çıktı ve hantal adımlarla ayağa kalktı, pantolonunu silkeledi ve gömleğini yeniden pantolonunun içine sıkıştırdı.

“Sağ ol dostum, bu kadar sikik bir aptal olduğun için.” Gabe odaya girdi ve kolunu siyah ceketinin içine soktuğu sırada Luke’un sırtına vurdu. “Jess’e bir köpek almak için hayvan barınağına gidiyorum. Kelly için de bir tane almalısın.’ Şimdiye. Dek. Duyduğum. En. Aptalca. Fikir. Kilise ağzına kadar dolu ve müstakbel gelinim, dört ayaklı nedime elbisesinin altına sıçtığı için sinir krizi geçiriyor. Kim bir köpeğe arkasında kuyruk olan bir elbise alır ki?”

Jessica yüzünü buruşturarak kapıya doğru geriledi. “Gelinin etkisiz hale getirilmesine yardım etsem iyi olacak gibi görünüyor.”

Luke ona anlamlı bir bakış attı.

Jessica omuz silkti. “Bana öyle bakma. Bu yüzden Jones’un smokinini kuyruksuz yaptırdım.”

Jessica kapıyı arkasından kapatırken Luke gözlerini devirdi.

“Özür dilerim. Kuşkusuz, köpekler bir delilik anıydı. En azından Millie bir köpek kulübesine sığıyor ve bir Kızılağaç kütüğü kadar büyük sıçmıyordur.”

Jones başını yana eğip Luke’a baktı.

“Doğru olduğunu biliyorsun.” Luke gözlerini kısarak Jones’a baktı.

Gabe güldü. “Kız arkadaşından daha büyük bir köpeğe nasıl sahip oldun?”

Luke kıkırdadı. “Eee, gergin misin?”

Gabe alnını sildi ve Luke’a terli parmaklarını gösterdi. “Ödüm patlıyor. Tüm evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyor. Ama onun için deli oluyorum ve mümkün olan her şekilde benim ol-

masını istiyorum. Konu ona gelince Jones kadar büyük bir köpeğim. Tüm dünya bana ait olduğunu bilsin diye onu işaretlemek - onun üzerinde hak iddia etmek- istiyorum ve ona karşı inanılmaz koruyucuyum.”

“Lütfen bana bunların evlilik yeminin olmadığını söyle.”

Gabe güldü. “Benimle alay etmeye hakkın yok dostum. Son iki yıldır Jessica’nın üzerinde yürüdüğü her yere tapmanı izledim.”

“Tuşe. Şimdi o kışını mihraba götür bakalım.”

BULLDOG MILLIE VE ELBİSESİ, pislendi kuyruğu hariç, Jessica’yla birlikte koridorda yürüdüler. O ve Jones, onun nefes kesici bir güzellikle –bronz omuzlarına dökülen siyah saçları ve yere kadar uzanan askısız, şampanya rengi elbisesiyle– yürümesini izlerken Luke’un kalbi sızlıyordu. Onunla ilgili her şeye *kesinlikle* tapıyordu.

Jessica sanki onun aklını okuyabiliyormuşçasına, gözleri buluştuğunda gülümsemesi ikiye katlandı. “Seni seviyorum,” diye ağzını oynattı. Luke elini kalbine bastırdı. Patlamaya hazırdı. Sunağa en yakın duran ve ebediyetlerine başlamak için onunla orada buluşan kişi olmak istiyordu. *Bir gün.*

Bir gelin, bazı kutsal yazılar, bir şiir, karşılıklı yeminler ve bir öpücük vardı, ama Luke’un tek gördüğü Jessica’ydı ve tek duyduğu kalbinin atışlarıydı. Gabe ve Kelly, konuklar alkışlayıp tezahürat yaparken karı ve koca olarak koridorda yürüdüler. O ve Jones, dışarı çıkmak için sunakta Jessica ve Millie ile buluştular.

“Nefes alamıyorum... Çok güzelsin,” diye fısıldadı kulağına, kolunu ona uzatırken.

“Luke...” Jessica başını iki yana salladı.

Kiliseden çıkarlarken gözlerini sildi. Luke onu ağlatmaya çalışmıyordu. Bu sadece söylenmesi gereken bir şeydi.

Luke ve Jessica, teneke kutuları ve arka penceredeki “Yeni Evli” etiketiyle –çünkü Luke gerçek cama bir şey yazmalarına izin vermemiştir– süslenmiş GTO ile gelin ve damadı götürürken, Luke’un ebeveynleri göl kenarındaki resepsiyon alanına giderken köpekleri yol üzerinde evlerine bıraktılar.

“Eve dönüşte ben sürüyorum,” diye fısıldadı Jessica onun kulağına, Luke arabadan inmesine yardım ederken.

“Öhöm, siz ikiniz yeterince öpüşüp koklaştınız. Arkadan çıkmama yardım et. Sanırım damadım gelinliğimin arasında kayboldu.” Kelly güldü.

Luke onun inmesine yardım etti ve elbette, milyonlarca kat şifon ve tülün altına gömülmüş damat işte oradaydı.

“Bu elbise gitmek zorunda,” dedi Gabe arka koltuktan emekleyerek çıkarken.

“Beş saat bebeğim, sonra üstümden çıkarabilirsin.” Kelly, kocasının yakasını tuttu ve onu öptü.

“Siz ikiniz yeterince öpüşüp koklaştınız. Misafirleriniz bekliyor.”

Kelly, kulübeye doğru ilerlerlerken, sırtarak Jessica’yı dirseğiyle dürttü. Kadeh kaldırmalar, akşam yemeği, pasta ve dans, Tahoe Gölü kıyılarındaki yaz akşamını doldurdu. Luke elindeki soğuk birayla kenarda durmuş, Jessica’nın odanın içinde süzülmesini, ailesi ve arkadaşlarıyla konuşurken ya da umutla çiçek açan masum bir genç kız gibi dans ederken kahkahalarla başını geriye atmasını izliyordu. Odadaki hiçbir ruh, onun o kehribar rengi gözlerinin ardında yüzlerce yaşama bedel acıyı taşıdığını asla hayal edemezdi.

“Luke... Benimle dans et!” Dans pistinin kenarından ellerini uzattı.

Luke sırttı ve onun bu görüntüsünün hafızasında mükemmel bir yer bulmasına ihtiyaç duyarak birkaç saniye daha bekledi. Sonra birasını masaya koydu ve kalabalığın arasından geçerek kendisine açılan kollara ulaştı.

“Seni seviyorum bebeğim.” Luke onu kucağına alıp odada sadece ikisi varmış gibi öperken, Jessica kollarını onun boynuna doladı.

Luke onu yere bırakırken, nefes nefese kalmış Jessica ona kocaman gözlerle baktı: “Aman Tanrım...”

“Ne?” Luke dudaklarındaki ruju silerek sırttı.

Jessica ona doğru eğildi. “O öpücük.”

“Ne olmuş ona?”

Jessica dudaklarını ıslattı ve yutkundu. “Beni istediğinde... Beni *gerçekten* istediğinde beni böyle öpüyorsun.”

Luke ona sarılarak müzikle birlikte sallandı. “Seni *gerçekten* istiyorum.”

Jessica’nın nefesi kesildi. “Dr. Jones, *gerçekten* çok sertsiniz.” Ellerini adamın poposuna kaydırıp ve parmaklarını kıvırdı.

“Siktir,” diye hırladı Luke, kalçasını ona sürterek. “Yapma,” diye fısıldadı kulağına. Annesiyle babası yirmi adım ötede bir masada oturuyorlardı. İhtiyacı olan son şey, dünyanın en sert ereksiyonuna sahipken dans pistinde Jessica’ya sürtündüğünü izlemeleriydi.

Jessica’nın göğsünden neşeli bir kahkaha koptu. “Lütfen, lütfen, lütfen anne ve babanın evine dönmeden önce bu durumu düzelterek söyle.”

Luke o anda ve orada “durumu” düzeltmeye hazırdı. En büyük hayranlığının bütün gün o elbisenin içinde etrafta uçuşmasını, ona çok uzun süre baktığında dudaklarını ıslatarak gülümsemesini izlemek... Baştan çıkarıcı yavaş bir işkenceye dönüşmüştü.

Durum düzelene kadar ebeveynlerinin evine geri *dönmeyeceklerdi*. Sadece belirli ayrıntılardan emin değildi.

“Herkesin dikkatine. Gelin buketini fırlatacak.”

Jessica sıırttı. “Çantada keklik.”

Luke gülümsedi. “Sen ve ben, gölde, eğer buketi yakalarsan.”

“Ah, Jones... Küçük bahislerine bayılıyorum. Ama göl ile ilgili vaatlerinden her zaman kaçmaya çalışıyorsun.” Jessica, kadın kalabalığını dans pistinin diğeri tarafına doğru takip ederken ona bir öpücük gönderdi.

“Jess, yanımda dur,” dedi Lake, Jessica’nın elini yakalayarak. “Yarın on sekizime giriyorum ve daha önce hiç buket yakalamadım. Sence bu benim şanslı gecem mi?”

Jessica, Lake’e gülümsedi. “Evet... Sanırım öyle olacak.”

Sağdıçlardan ikisi, Kelly’yi havaya kaldırarak umutlu kadın kalabalığına arkasını döndürdü.

“Bir. İki. Üç!” Kelly buketi arkaya fırlattı.

Luke başını şaşkınlıkla sallarken gülümsedi. Doğruca Jessica’ya gidiyordu. Luke, onun buketi yakalamak için kadınların yarısını öldürdüğünü hayal etmişti ama görünüşe göre kadehin farklı planları vardı. Ancak son saniyede Lake’i tam önüne itti. Lake buketi kocaman bir sırtışla yakaladı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Jessica kollarını Lake’in beline doladı ve genç kızın kuşağına bir şeyler fısıldadı.

Jessica, Luke’un yanına dönerken omuz silkti ve gülümsedi. “Sanırım bu gece şans benden yana değilmiş.”

“Sana günde kaç kez yeniden âşık olduğumu saymak için gökyüzünde yeterince yıldız olduğunu sanmıyorum.”

Lake, Luke’un yanına yanaştı ve kolunu ağabeyinin beline doladı. Luke da ona sarıldı.

“Al bakalım.” Buketteki beyaz güllerden birini çıkardı ve ağabeyine uzattı. “Jess’in olmalıydı ama bana erken bir doğum günü hediyesi verdi. Evlen onunla, Luke. Evlen. Onunla.” Uzanıp onu yanağından öptü, sonra dans pistine dönmeden önce Jessica’ya tekrar sarıldı.

“Gökyüzünde *yeterince* yıldız yok.” Luke başını iki yana salladı ve dudaklarını onunkilere bastırırken gülü Jessica’nın kulağının arkasına sıkıştırdı. Kocaman gülümseyerek, “Göle kadar yarışalım,” diye fısıldadı dudaklarına.

Yavaşça kapıya doğru geriledi. Jessica, dudakları aralanmış bir halde heykel gibi hareketsiz kaldı. Bütün yüzü şoktan ibaretti. Luke başını çıkışa doğru salladı. Gözleri heyecanla parlayan Jessica’nın dudaklarındaki gülümseme gitgide büyüdü.

Luke dışarı çıktığı an, onun çok da uzakta olmayacağını bileerek göle koştu.

“Jones!” diye bağırdı Jessica, ağaçlarla çevrili patikada onu göle doğru kovalarken.

Ceket, kravat, gömlek... Hepsini rüzgâra fırlattı. Adrenalinle beslenen delilik, onu hayal bile edemeyeceği kadar canlı hissettirdi. Bacakları onu ileri itmeye devam ederken, omzunun üzerinden hızlıca baktı. Uzun, siyah saçlar canlı rüyasının arkasında uçuşuyordu. Ayakkabıları kuma savruldu ve attığı her adımda elbisesinden bir parça üzerinden çıktı. Luke, suyun kenarında durarak kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı.

Jessica kendini onun kollarına attı ve tökezleyerek soğuk suya düşmesine neden oldu. Birbirine dolanmış bedenleri, yıldızlarla –bir sürü yıldızla– dolu gökyüzünün altında suya karıştı.

Nefes nefese yüzeye çıktılar. Jessica’nın vücudu onun etrafına sarılmıştı. “Luke...” Alnını onunkine dayadı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için ?”

Jessica güldü. "William Arthur Ward. "Tanrı sana bugün 84.600 saniyelik bir hediye verdi. Onlardan birini teşekkür etmek için kullandın mı?"

Kalbi tarifsiz duygularla dolup taşan Luke gözlerini kapattı. Yeterince. Yıldız. Yoktu.

KNIGHT

"TEŞEKKÜR MÜ? Peki, o zaman, Dr. Jones. Bu o kadar da zor değildi, değil mi?" Knox, içine yavaş yavaş çektiği purosunun etrafındaki bir duman bulutunun ardından sıırttı, zaten dikkatle bakan koyu gözleri biraz daha kısıldı. Sonra saatine baktı. "Her şey yolunda giderse, sizi sokağa çıkma yasağına kadar eve götürmüş olacağız."

"Peki, ya Jessica? Çok kötü görünüyordu... Özgür iradesiyle yaşayan bir kadın gibi değildi."

Purosunun ucunu kül tablasına bastıran Knox, gözlerinde hafif bir zevkle Luke'a baktı. "Sikiştiği adam ölüyor. Kanser... Gerçek bir kaltak."

Luke gözlerini kapattı. Tamamen uyuşmuştu.

"Şimdi. Yarın sabah, buraya geldiğinizde olduğu gibi kendinizi biraz sersemlemiş hissederek kendi yatağınızda uyanacaksınız. Kafanıza aldığınız darbe başınızı fena ağrıtabilecek. Uyanır uyanmaz onun için bir şeyler almanızı öneririm. Başınız dönmeyi bıraktığında ve bugünün anıları yerine oturmaya başladığında, birine -arkadaşlarınıza, ailenize, polise- söyleme dürtüsü hissedeceksiniz. Sakın. Söylediğiniz herkes ölür. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Luke masaya baktı. Birisi Jessica'yı onun gözleri önünde öldürmek için hayata döndürmüştü. Diğer adam. Başka bir adam-

la birlikteydi, ölmekte olan bir adamla. Acı göğsüne bir zehir gibi sızdı.

Omzuna konan eli silerken bedeni kaskatı kesildi.

“Yerinizde olsam, kör kütük sarhoş olur, aletimi olabildiğince çok vajinaya sokar, onun anısını taşıyan her şeyi yakar ve hayatıma devam ederdim.”

Knox kapıyı açtı ve başını salladı. Odaya iki adam girdi. İçlerinden biri Knox’a bir şırınga uzattı. Knox dişleriyle kapağı çıkarıp yere tükürdü.

“Eve gitmeye hazır mısınız Dr. Jones?”

“Neden sahte ölümünü düzenlediniz?” Luke masaya bakmaya devam etti. Knox bir koluyla başını yana yatırırken, diğer eliyle şırınganın ucunu boynuna bastırdı.

“Kimse ölüleri aramaz.”

Acı. Yanma. Karanlık.

Otuz Beşinci Bölüm

KNIGHT

ŞÜKRAN GÜNÜ'NE İKİ gün kalmıştı ve hayatında ilk kez Ryn'in hiçbir planı yoktu. Jackson'ın sorun-sende-değil-bende ayrılığından haberi olmayan annesiyle babası, Maddie babası Preston ile birlikte olacağından, Ryn'in da Jackson ile birlikte olacağını varsayarak bir gemi yolculuğuna çıkmaya karar vermişti. Ryn uzaklaştırma emrini kaldırtmıştı ve eğer inatçı kızı çağrılarına cevap verseydi ya da mesajlarını dinleseydi, bunu bilirdi.

Ryn, Jillian'ın isteği üzerine AJ'in evini ve ardından Jillian ve Jackson'ın evini temizlemeye gidiyordu. Geçen hafta ayrıldıklarından beri Jackson'ı ne görmüş ne de onunla konuşmuştu.

"Merhaba, Ryn." Jillian, AJ'in kapısını açtı.

Ryn, AJ'yi arayarak içeri girerken gülümsedi.

"Uyuyor."

Ryn başını salladı. "Nasıl olduğunu sormaya bile korkuyorum."

Jillian iç çekti. "Son bir haftadır genelde uyuyor. Bazı kısa süreli hafıza kayıpları ve görme sorunları oldu. Houston'dan buraya uçtuğumuzda, görüşünün tamamen gittiğini sandım ama o zamandan beri birkaç kez geri geldi. Düzensiz aralıklarla olduğu

için öngörülemez durumda. Şişlik veya tümör yüzünden olduğunu tahmin ediyorum. Bilmiyorum.”

Ryn ona hüznle gülümsedi. “Çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeter.”

“Bugün yaptığın şey harika. Görüşünün bazen geri gelmesinin dezavantajı, etrafın ne kadar kirlendiğini görmesi; görünüşe göre onun temizlik standartlarına uymuyorum.”

Ryn hafifçe kıkırdarak gülümsedi. “Pekâlâ, senin için bunu yapabilirim. Yatak odasından uzak durmalı mıyım?”

“Hayır. Perdeler aralık, ama gerçekten derin uykuda olduğu için onu uyandırma konusunda endişelenme.”

“Ailesi Şükran Günü için gelecek mi?” diye bağırdı Ryn koridordaki banyodan.

Jillian kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. “Hayır.” Burnunu kırıştırdı. “Burada olduğumuzu bilmiyorlar. Jackson dışında kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Komşular görmesin diye iki ev arasında mekik dokumayı bile minimumda tutmaya çalıştım. Jackson yiyecek bir şeyler getiriyor. AJ ailesini burada istemiyor... Kendisi de burada olmak istemiyor, ama benim geri dönmem gerekiyordu... Bazı sebeplerden ötürü.”

“Neden ikinize de Şükran Günü yemeği hazırlayıp getirmiyorum? Bu yıl tek başımayım ve yemek yapmayı seviyorum, bu yüzden hiç sorun olmaz.”

Jillian omuz silkti. “AJ neredeyse hiçbir şey yemiyor, yediklerini de zorla ağzına tıkıyorum – pek hoş değil. Ve ben et yemiyorum o yüzden...”

“Ama yemek yiyorsun, değil mi?” Ryn, kendi saçma hevesine gülmeden edemedi.

Jillian güldü. “Evet, yiyorum.”

“Harika. Vejetaryen bir Şükran Günü yemeği hazırlayacağım ve sonra sizi birkaç gün idare edecek kadar yemeğiniz olacak.”

“Bunu yapmak zorunda...”

Ryn başını iki yana salladı. “Yapmak istiyorum. Lütfen?”

Jillian başıyla onayladı. “Tamam. Teşekkür ederim.”

RYN, AJ’İN EVİNİ TEMİZLEDİKTEN sonra, Jillian ona ön kapılarının kilitli olmadığını ve Jackson’ın orada olabileceğini de olmayabileceğini de söyledi. Bu, Ryn’in iki saat boyunca yüreği ağzında temizlik yapmak zorunda kalabileceği veya kalmayabileceği anlamına geliyordu.

“Merhaba?” diye seslendi kapıdan içeri bakarken.

Cevap yoktu. İç çekti ve malzemelerini içeri taşıdı. Evde olmasa bile varlığını her yerde hissetmemek zordu. Küçük bir yanı onun gelmesini umarken aynı zamanda o eve gelmeden önce oradan çıkmak için ezici bir ihtiyaçla gitgide hızlandı.

Elektrik süpürgesinin hortumunu sararken zaferle iç çekerek, garaj kapısına giden koridora döndü.

“Merhaba.”

Yüreği ağzına gelmek için hiç vakit kaybetmedi. “Merhaba... Ah, arabam yolunu tıkamadı değil mi? Şimdi gidiyorum.” Arabasının onun yolunu tıkamadığını biliyordu, ama gerginliği tüm kontrolü devrarak hava durumu veya park yeri gibi sıradan ve kişisel olmayan herhangi bir şeye sıkıca tutundu.

Jackson başını iki yana salladı.

“Harika, o zaman ben gideyim.” Ryn, içeri geri dönüş sayısını sınırlamak için mümkün olduğunca çok malzemeyi kucağına aldı.

İlk kucak dolusu malzemeyi aracının arkasına yükledikten sonra döndü. “Ah...” Jackson’a çarpmaktan son anda kurtuldu. “Teşekkürler.”

Jackson ona elektrik süpürgesini ve son kovayı verdi. “Nasılsın?” diye sordu arka kapıyı kapattıktan sonra.

Ryn yanağının içini ısırды. “Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu yüzden sadece iyiyim diyeceğim ve gideceğim, çünkü bu biraz garip.” Onun yanından geçmeye çalıştı.

“Ryn?” Jackson, parmağıyla sadece serçe parmağını tutarak çekti. Bu küçük dokunuş kadının kalbini durdurdu.

“Lütfen yapma,” diye fısıldadı, kalbinin kırılğan kabuğunu ve onun en ufak dokunuşuyla küçük parçalara ayrılabilceğini bilmesini istemeyerek.

“Seni özledim.”

Ryn çığlık atmak yerine dilini ısırđı. Bunu neden söylemişti ki? Onu özlemişti, ne olmuş yani?

“Bu benim suçum değil.” Onun elinden kurtuldu ve sadece parmağıyla tutuyor olmasına rağmen, onu bırakmak inanılmaz bir güç gerektirdi. Ryn, bir erkeğe onun üzerinde yeniden bu kadar güç verdiği için kendinden nefret ediyordu.

“Ya her şey eskisi gibi olsaydı... Seksten öncesi gibi?”

Ryn kontrolsüz bir kahkahayla ona döndü. “Arkadaş mı olalım? Bu da başka bir bekârlık yemini mi, yoksa sen beni istemersen bile başka kimsenin bana sahip olmaması için beni kontrolün altında tutma yöntemin mi?”

“Lanet olsun!” Jackson onu kapıya doğru itti ve pencereye dayadığı elleriyle onu hapsetti.

Jackson’ın öfkeli solukları sıcak hava dalgası gibi yüzüne çarparken hareket etmedi, nefes bile alamadı. “İki hafta. Bana iki hafta ver ve sonra tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi olacak.” Çenesindeki kaslar seğırdi.

“Öylece? Seni bu kadar ‘berbat’ hale getiren her ne ise, iki hafta sonra ortadan kaybolacak, öyle mi?”

Jackson gözlerini kısarak başıyla onaylarken, gergin alnına kazınmış bir kararlılıkla ona baktı.

Ryn, onu hapsettiğı yerden serbest bırakmasını bekleyerek döndü. Jackson ellerinin yana düşmesine izin verdi. Ryn arabanın kapısını açarak sürücü koltuğına oturdu.

“İki hafta,” dedi ve kapıyı kapattı.

İNKÂR, AJ’İN ON SEKİZ ila yirmi saat uyuduğu günlerde Jillian’ı rahatlatıyordu. Uyurken vücudun iyileştiğine kendini ikna etmişti ve AJ’in iyileşmesi için daha çok uyuması gerekiyordu.

“Yorgunum.” Jillian saat on bir buçukta ona kahvaltı hazırlarken, AJ esnedi.

“Yirmi dakika önce uyandın.” Ona kızarmış ekmek ve tereyağı içeren bir tabak uzattı. Ekmek kızartma makinesinin ayarları bozulmadığı sürece bu onun uzmanlık alanıydı.

AJ masaya baktı ve ellerini yavaşça tabağa doğru hareket ettirdi.

“Görebiliyor musun?”

AJ birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Evet, lanet olsun ki görebiliyorum!” Yumruklarını başının iki yanına bastırdı.

Jillian bir adım geri çekildi. Kalbi göğsüne çarpıyordu. Öfke bir süredir yüzünü göstermemişti. Kişilik değişiklikleri, ışın tedavisinden bu yana neredeyse yok gibiydi.

“AJ...”

“KES. SESİNİ!” Yumruğunu tabağa indirerek porseleni birkaç büyük parçaya ayırdı.

Jillian irkildi. Davranışları en çok onu korkutuyordu, çünkü AJ ne yaparsa yapsın karşılık vermeyeceğini biliyordu.

Yumruğunu tekrar masaya indirerek kızarmış ekmek ve tabak parçalarını etrafa saçtı.

“NEDEN...” GÜM “...BENİ...” GÜM “...RAHAT...” GÜM GÜM GÜM “...BIRAKMIYORSUN...” GÜM “...LANET OLASI?”

Bir sonraki gümleme, menteşeleri sökülmüş gibi duvara çarpan ön kapıdan geldi.

Jackson köşeyi hızla dönerken, sessiz gözyaşları Jillian’ın yüzünden aşağı süzülüyordu.

“Eve git Jill,” dedi Jackson, kızarmış ekmek ve kırılmış tabağın seramik parçalarıyla kaplı kanlı yumruğuna bakan AJ’ye gözlerini kısarak bakarken.

AJ’in gözlerindeki boş bakış, belki de sonsuza dek zihninden silinmeyecekti.

“Ben...”

“Jillian, yemin ederim... Hemen gitmezsen seni zorla götürürüm.”

Kollarını onun etrafına sarıp her şeyin yoluna gireceğine dair söz verme ihtiyacı, korku duvarlarının içinde kilitli kaldı. Hiçbir şeyin. Bir daha. Asla. Yoluna girmeyeceği korkusunun... Bu yüzden arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

O YABANCI TATİLE ÇIKMIŞTI. AJ sonsuza dek gitmiş olmasını umuyordu. Ama işte oradaydı, öfkeden kan ve ter içinde masada oturuyordu. Mide bulantısı şiddetlendik çeşidlendikçe, başındaki zonklama arttı. Sandalyesini geri itti, ama ayağa kalkamadan dizleri büküldü. Uyandığında Jillian’ın verdiği hapları ve suyu kusttu. Bir sonraki tur safradan ibaretti, ta ki geriye sadece kuru öğür-tüler, ağrıyan mide kasları ve yanan bir boğaz kalana kadar.

Gözleri daha fazla acıyla sulanırken bir el omzunu tuttu. “Senin için ne yapabilirim, Çavuş?”

AJ’in bu soruya bir cevabı vardı ama konuşamıyordu.

“Su?”

Jackson ona bir el havlusu uzatırken AJ başını salladı.

Ondan tüm benliğiyle nefret eden adam, kusmuğunu temizledi ve banyoya gitmesine yardım etti.

“Duş almana yardım etmesi için Jillian’ı geri getirmemi ister misin?”

AJ başını iki yana salladı. “Tamam. Ben burada olacağım.”

Jackson kapıyı kapatırken, AJ başını salladı. Soyunup sıcak duşun altına girdiğinde zar zor ayakta durabiliyordu. Yer onu

kendine çekmeden önce yere oturmayı seçerek fayans duvardan aşağı kaydı. Başını bükülmüş dizlerine yaslayarak, suyun her şeyi yıkamasına izin verdi. Jillian'ın ellerini bir hayalet gibi başında hissederek yalnızlığı kovaladı. O dokunuşu tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Onu, acının ve karanlığın derinliklerinden geri getiriyordu. Jillian bunu hiç bilebilecek miydi? Onu en kötü anında sevdiğini hiç bilebilecek miydi? Söylenecek çok şey vardı ama yeterli vakit yoktu; hiçbir zaman yeterli vakit olmamıştı.

Kurulanıp giyinene kadar, başka bir duşa daha ihtiyaç duyacak hale geldi. Kahvaltısını paramparça etmek ve sebepsiz yere Jillian'a çıkışmak, o gün için ayırdığı enerjinin tamamını harcamıştı.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Jackson, AJ yatağına uzanıp yarı oturur bir pozisyona geçerken.

“Sss...” AJ gözlerini kapattı. Öfke. Aşağılanma. Dibe vuruş.

“Getiriyorum.”

Jackson daha fazla suyla geri döndü.

AJ iki elini de camın etrafına sardı. Vücuduna güvenmiyordu. Onu başarısızlığa uğrattıyor gibiydi.

“Konuşmanı mı etkiliyor?”

AJ başıyla onayladı.

“Yeni mi başladı?”

AJ yine başıyla onayladı. “E-evet.” İlk kelimesini söylemeye çalışan bir çocuk gibi hissediyordu. Ve eğer hayat zaten yeterince acımasız olmasaydı gözleri yaşlarla dolardı, çünkü duyguları bile kontrolünün dışındaydı.

Jackson gözlerini hafifçe kıstı. “Tamam mısın?”

AJ hâlâ yarı dolu olan su bardağına baktı.

“Sudan bahsetmiyorum.”

AJ yukarı baktı. Jackson ne gözünü kırptı ne de başka bir kelime söyledi. Söylemesine de gerek yoktu.

AJ son kez başıyla onayladı.

Otuz Altıncı Bölüm

SOĞUK KASIM AKŞAMI, kombinin monoton uğultusu kesilerek Jillian'ı sessizliğe gömdü. Jackson ona geri dönebileceğini mesaj attığında, AJ çoktan uyuyakalmıştı. Kardeşine, AJ'in arkasını temizlediği ve duş alırken onunla kaldığı için teşekkür etti. Ardından AJ'in daha önceki çıkışına rağmen sabrı için ona teşekkür etti. Jackson onu alnından öptü ve fazla bir şey söylemeden eve gitti. Belki de söyleyecek bir şey yoktu.

AJ'in ona ihtiyacı vardı.

Jillian onun iyileşmesine yardım edecekti.

Luke, Jessica'ya aitti.

O, Jessica'nın geçmişiymiş ve Jessica ölmüştü.

Herkesin bir slogana ihtiyacı vardı ve onunki bu olmuştu. AJ'in yanına kıvrılıp elini tutarken yatak gıcırdadı. Vücudunun sıcaklığını, kalbinin atışını, nefesinin fısıltısını hissetme ihtiyacı... Ciğerlerindeki hava, damarlarındaki kan kadar hayatiydi. Luke'u ya da artık var olmayan bir hayatın hayaletini görmek, ona ikinci bir şans veren adamın kollarında olma ihtiyacını yoğunlaştırmıştı. AJ, kadını ve canavarı hiçbir açıklama beklemeden kabul etmişti. Bunu kim yapardı ki?

“Seni seviyorum, Aric James. Karşıma çıktığın o an, hayatıma girmene ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemeyeceksin. Varlığıma yeniden hayat verdin. Göğsümdeki bu his sanki...” diğ er elini kendi göğsünün üzerine koydu “...lanet olası bir kalp atışı gibi. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum, ama orada...” yana yuvarlandı ve dudaklarını adamın omzuna bastır dı. “...ve buna ihtiyacım var.”

AJ hareket etmedi. Seğirmed i bile. Yavaş bir nefes ve zayıf bir kalp atışından başka bir şey yoktu. Jillian’ın boğazındaki yumru kalınlaştı.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı, ilk gözyaşı düşerken. “Benden Portland’a gelmemi isteyene kadar, Cage’in tüm maçlarına gitmiştim. Sana daha önce söylemedim çünkü oğlunun adının anılmasından bile ne kadar acı çekeceğini biliyordum. Çok yetenekli ve güçlü, ama babasına ihtiyacı var. Ona tezahürat yapmak için yanında *olmalısın*, sadece sahada değil, hayatta da. Çocukların ebeveynlerine ihtiyacı vardır... Öldüklerinde bile, bu ihtiyaç asla ortadan kalkmaz.”

Gözlerini kapattı ve dua etti. Yıllarca Tanrı’nın varlığını sorgulamıştı, cehennemdeki çoğu insan muhtemelen bunu yapıyordu. Ama belki de Tanrı, onun bir başkasını bu kadar özverili bir şekilde sevdiğini görünce onun bir dileğini gerçekleştirirdi... Bir duasına cevap verirdi.

“Onu yanımda tutmama izin ver... Daha sonra cehennemde yanacak olsam bile, şimdilik... Onu yanımda tutmama izin ver.”

TANRI EN AZINDAN İSTEĞİNİ biraz düşünmeye karar vermişti çünkü Jillian, AJ’in öksürük sesiyle uyandı. Bu mucizevi bir iyileşme değildi, ama dileğinden on saat sonra hâlâ nefes alıyordu. Ya da en azından nefes almaya çalışıyordu.

“AJ.” AJ oturmak için mücadele ederken, yatağın yanında diz çöktü ve elindeki suyu ona uzattı.

AJ küçük bir yudum aldı ve boğazını temizlemeye çalıştı. “Te-te-te-” Gözlerini kapatarak başını iki yana salladı ve dişlerini sıktı.

“Rica ederim.” Jillian yüzünü elleri arasına alarak dudaklarını öptü. “Bunun şu anda senin için zor olduğunu biliyorum, ama her şey daha iyiye gidecek.” Gözlerini açmasını bekleyerek başıyla onayladı.

AJ gözlerini açtığı anda, başını iki yana salladı. “Ha-hayır.”

Jillian, adamın gözlerindeki yalvaran bakışa içerledi. AJ onun ellerini kendi elleri arasına alarak sıkmaya çalıştı ve onları göğsüne çekti.

“Be-benim ge-ger-gerçeğim.”

Jillian geri çekilerek ayağa kalktı ve sırtını ona dönerek odanın diğer tarafına yürüdü. “Bunu söylemeyi kes. Senin lanet olası gerçeğin olmak istemiyorum. Kahrolası geleceğin olmak istiyorum! Biliyor musun?..” Göğsündeki acı yüzünden sesi çatladı. “Hayatımın bu noktasına gelmek için nelere katlandığımı biliyor musun?” Başını iki yana sallayarak parmaklarını yanaklarına sürttü. “Seninle birlikte olmak için öldüm ve bunu anlamadığımı biliyorum, ama bu doğru. Burada olmak için son nefesimden vazgeçtim.”

Jillian arkasını döndü. Ve o yeni kalp? Kırıldı.

AJ ona kıpkırmızı olmuş gözlerle bakıyordu... Yüzünden yaşlar süzülüyordu.

“Seni Portland’a geri götürmeme izin ver. *Lütfen*. Seninle kalacağım. Her randevuna gelip elini tutacağım... Ya da odanın içinde çırılçıplak gezeceğim ya da sana sıkıcı gazeteyi okuyacağım. Sadece... Seni geri götürmeme ve seninle savaşıpmana izin ver.”

AJ, Jillian onun cevabını beklerken sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye boyunca yere baktı. Sonunda başını kaldırıp ona baktığında... Onu başıyla onayladı.

JILLIAN, JACKSON BİRKAÇ İŞİNİ halledip geri dönene kadar, AJ'in çantalarını topladı. Bu işlerden birinin Ryn olmasını umuyordu. En azından birkaç saatlik ateşkes ilan etmezlerse garip bir Şükran Günü yemeği olacaktı. AJ günün çoğunda uyumuştı, ama hiçbir şey yemese bile Şükran Günü yemeği için uyanık olacağını umuyordu.

“Jill?”

“Buradayım,” diye seslendi AJ'in yatak odasının kapısından.

Derin uykudayken bir yük treni bile onu uyandıramazdı.

Jillian, AJ'in bavulunun fermuarını kapatırken, Jackson kapıda durdu.

“Hey, işlerini hallettin mi?”

Jackson başını salladı.

“Lütfen bana Ryn'ı gördüğünü ve barıştığınızı söyle.”

“Ona mesaj attım.”

“Akşam yemeği ile ilgili mi?”

Jackson tekrar başını salladı.

“Ve her şey yolunda mı?”

Bir kez daha başını salladı.

“Hâlâ burada yiyoruz, değil mi? AJ'yi hareket ettirmeye çalışmak istemiyorum.”

“Evet.”

“Saat kaç?”

Jackson ona baktı, sonra saatine baktı. “Üç saat var.”

“Mükemmel. Çamaşırlarımı yıkayabilir, duş alabilir ve toplanabilirim. Ryn yemekle birlikte buraya geldiğinde bana mesaj atar mısın?”

Jackson yine başını salladı.

Jillian, uyuyan AJ’yi alnından öptü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Bu kadar huysuz görünme.” Jackson’ın yanından geçerken kardeşinin yanaklarını sıktı. “Bugün Şükran Günü. Yemeği ben pişirmiyorum. Ve AJ savaşımayı kabul etti. Bugün güzel bir gün.”

“Güzel bir gün,” diye tekrarladı Jackson, kelimeleri test ediyormuş gibi.

Jillian gözlerini devirdi. “Geç olmadan geri dönerim.”

“Güzel bir şeyler giy.”

Jillian evin kapısının önünde durdu. “Gerçekten mi? Sen kot pantolon giyiyorsun.”

“Ryn süslenecek. Süslenen tek kişi olmak istemiyor.”

Jillian omuz silkti. “Tamam o zaman.”

Yıkamak için makineye bir sürü çamaşır attı, sonra küvete girdi ve ihmal edilen tüm kısımlarını tıraş etmek için zaman ayırdı. Saçlarını yaptıktan ve yolculukları için toplandıktan sonra, bornozunu çıkardı ve kırmızı kolsuz bir elbise ile siyah topuklu ayakkabılar giydi. En sevdiği kırmızı rujunu sürerken, telefonu titreşti.

Jackson: Akşam yemeği.

Jillian: Hemen geliyorum.

Jackson: Seni seviyorum Jillian.

Kardeşinin Şükran Günü duygusallığı onu gülümsetti.

Jillian: Ben de seni.

Üzerine bir şal aldı ve serin esintiye adım attı. Ryn'ın arabası, A]'ın garaj yolunda değildi. Jackson, tüm yiyecekleri içeri taşımak için garaja park etmesine izin vermiş olmalıydı. İçeri girildiğinde, arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Yemek odasında titreşen yumuşak bir parıltı dışında tüm ışıklar kapalıydı.

“Merhaba?”

Kimse cevap vermedi.

Her yeri mumlarla aydınlatılmış odanın girişinde durdu. Büyük bir cam vazo içindeki kocaman bir gül buketi ile tam ortadan ikiye ayrılan masa, beş yıldızlı bir restoranın zarafeti ile iki kişilik hazırlanmıştı. Jillian gülümsedi.

Kumaş peçeteler.

Masanın etrafından dolaşp güllerin arkasına geçerken, gülümsemesi soldu. Gümüş bir halka ile tutturulmuş beyaz peçetenin üzerinde siyah mürekkep lekesi vardı –üzerinde yazılar vardı. Yavaşça sandalyeye oturdu ve peçeteyi halkadan çıkarırken şalının yere düşmesine izin verdi.

Jillian,

Bu akşam çok güzel görünüyorsun, her zamanki gibi çarpıcısın. İlk resmi randevumuzu kaçırdığım için en içten özürlerimi lütfen kabul et. Gitme fırsatı buldum ve bunu kullandım.

“Hayır...” Gözleri yaşlarla dolarken titrek bir nefes aldı. “Ne yaptın sen?” diye fısıldadı.

Diğer tarafta ne olduğunu, hatta hangi yöne gittiğimi bile bilmiyorum, ama umarım sen bunu okurken karşındaki sandalyede oturuyordumdur, sen beni göremesen bile.

Karşısındaki boş sandalyeye baktı. "Aric James..." diye soludu adını, gözyaşları masa örtüsünü lekelerken.

Hayatta bazı şeyleri sadece bilirsin. Seni gördüğüm gün, hayatımın gidişatının sonsuza dek değişeceğini biliyordum. Duşta migrenim tuttuğunda bana yardım ettiğin ilk gün, hiç kimse-nin bana bu kadar içten... Böylesine tümüyle dokunmadığını biliyordum. Burnumu kırdığın akşam senden nefret ettiğimi biliyordum. Ama tam da o anda seni sevdiğimi biliyordum. Gözlerini devirme, Tanrı şahidimdir.

Jillian hıçkırdı ve gözyaşları arasında hafifçe güldü.

Ve kanser teşhisi konduğu gün, öleceğimi biliyordum. Bilmediğim, ne kadar umutsuzca yaşamak istediğimdi. İkimizin de gördüğü gibi, bedenim zihnimle işbirliği yapamadı. Bir hayatı hak ediyorsun... Gerçek bir hayatı. Dönüştüğüm bu zavallı varlığı değil.

Peçete, titreyen ellerinde sallandı.

Zaman bedenimi onaramadı... Ama sen ruhumu onardın. Hayattaki en şanslı piç olduğumu bilerek gideceğim, çünkü se-nin tarafından sevildim. Ve sen, benim güzel kızım... Benim tarafımdan sevildin.

~ Aric James Monaghan

